Colecția
Iubiri de poveste

Vicky Dreiling

Cum să te măriți cu un duce

Vicky Dreiling
Cum să te măriţi cu un duce

***How to Marry a Duke by* Vicky Dreiling**

Ediţie publicată prin înţelegere cu Grand Central Publishing, New York, New York, SUA.

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Liana Mihăilescu/Graal Soft

Frumoasei mele fiice Amber Rose care a stat trează o noapte întreagă ca să citească toată cartea. Te iubesc, copila mea.

PS. Da, putem să organizăm o audiţie cu Rob şi Henry pentru un posibil film.

Capitolul 1

Londra, 1816

Frumoasele lumii bune se foloseau de stângăcii în efortul de a pune mâna pe un soţ cu titlul de duce.

Tristan James Gatewick, duce de Shelbourne, intră în sala de bal a lordului Broughton şi a soţiei sale şi făcu o grimasă. Un cvartet de fete care chicoteau obraznic stăteau lângă uşă, legănându-şi batistele de parcă ar fi vrut să le scape pe jos. Hotărât să nu se mai joace de-a ridicatul batistei, el înaintă repede în încăpere.

Cu un oftat chinuit, admise că şi el contribuise la această ruşine naţională. De când ziarele de scandal îl declaraseră cel mai râvnit burlac din Londra, salvase douăzeci şi nouă de batiste de dantelă, cinci mănuşi şi douăsprezece evantaie din fildeş.

Dacă ar fi putut fi convins să aleagă o mireasă în funcţie de lipsa de eleganţă a stratagemelor ei, acum ar fi fost deja însurat cu cea mai lipsită de talent dintre candidate. Din păcate, nu putea fi convins să petreacă o viaţă întreagă alături de Măria Sa Negraţioasa.

Scrută mulţimea, în căutarea gazdei acestei mari înghesuieli, dar fără succes. Crema societăţii umpluse locul până la refuz şi zumzăia ca un stup de albine. Murmurul vocilor se întrecea cu ritmul vesel al unui dans popular, făcându-i urechile să ţiuie. Mai degrabă s-ar fi hrănit cu noroi decât să devină subiectul plăcerilor îndoielnice oferite de piaţa matrimonială, dar avea să împlinească în curând treizeci de ani şi nu mai putea pretinde că era invincibil. Ducatul fusese prea mult expus riscului.

Cineva îl bătu uşor cu evantaiul pe umăr. Se opri şi dădu cu ochii de Genevieve şi de Veronica, două dintre fostele lui amante. Văzându-le împreună, observă cât de mult semănau frumoasele văduve. Amândouă înalte, cu

părul negru şi cu rotunjimi plăcute. Căută prin păienjenişul memoriei şi-şi dădu seama că toate amantele lui aveau cam aceleaşi însuşiri. Cel puţin cele de care îşi putea aminti.

Tristan făcu o plecăciune şi le ridică mâinile într-un elegant sărut mimat.

— Doamnelor, e o plăcere să vă revăd!

— Ai sughiţat cumva? rosti Veronica pe un ton exagerat de budoar. Eşti subiectul zilei.

— Sunt încântat, minţi el.

Începuse să se simtă destul de agasat de notorietatea pe care ziarele i-o creaseră. Cum naiba avea să-şi găsească soţie în atmosfera asta de circ? Dar trebuia neapărat să găsească una.

— Te comparam cu toţi ceilalţi admiratori ai noştri, îi şopti Genevieve.

El avusese destule amante, dar situaţia de faţă era cu siguranţă unică printre experienţele sale.

— La ce concluzie aţi ajuns?

Genevieve se apropie mai mult de el şi îl strânse de braţ.

— Am fost de acord că ai fost cel mai năbădăios dintre amanţii noştri.

— Cu adevărat o laudă, răspunse el, cu un zâmbet răutăcios.

Veronica îl privi printre gene.

— Cum te simţi ştiind că eşti cel mai râvnit burlac din Anglia?

Din spatele lui se auzi iarăşi un val de chicoteli ascuţite. El îşi dădu ochii peste cap. Nu din nou.

Genevieve se scutură de râs.

— Ai grijă, Shelbourne! Eşti urmărit de un cârd de tinere domnişoare.

— Mă salvaţi? zise el strâmbându-se.

Cele două femei izbucniră în râs, îi aruncară bezele şi se îndepărtară, lăsându-l singur cu prădătoarele. Când se

întoarse, cele patru gâsculiţe pe care le văzuse mai devreme se opriră şi se holbară curioase la el. Având în vedere chipurile tinereşti şi rochiile albe puritane, deduse că niciuna nu era trecută de şaptesprezece ani. Avea nevoie de o soţie, dar nu intenţiona să o răpească din proverbialul leagăn.

Când ele continuară să se uite la el de parcă ar fi fost o statuie greacă trezită la viaţă, el făcu un pas mai aproape de ele.

— Bău!

Chicotele lor îi răsunară în urechi în timp ce se îndepărta prin mulţime. Ignorând privirile avide îndreptate spre el, Tristan se strecură pe lângă numeroase corpuri încinse şi asudate, nu din cele pe care ar fi sperat să le descopere goale şi dornice în patul lui. Cu destul de mult regret alungă gândurile despre „goale şi dornice” ca să se poată concentra pe „virtuoase şi feciorelnice”. În primul rând trebuia să le găsească pe gazde, Lord Broughton şi Lady Broughton. Poate că ei îi vor prezenta o tânără cu bun-simţ, de familie bună. Da, şi poate că şi porcii o să înveţe să zboare.

Ar fi putut evita toată această aiureală, dacă draga lui mamă ar fi fost mai cooperantă. Dar când o informase cu privire la cerinţele lui pentru o soţie, ea îl plesnise cu evantaiul şi îi spusese că era cap pătrat.

Un pocnet puternic aproape că-l făcu să caute adăpost. În jurul lui auzi exclamaţii feminine. Alarmat, căută sursa agitaţiei şi îşi dădu seama că nu se trântise decât uşa de la salonul de jucat cărţi. Domnul răspunzător de acest gest prea puţin curtenitor era nimeni altul decât cel mai vechi prieten al lui, Marc Darcett, conte de Hawkfield.

Tristan îl salută pe Hawk cu o fluturare a mâinii şi se îndreptă în direcţia lui. Hotărât să ajungă la el, Tristan nu observă pericolul iminent până când sub pantoful lui trosni ceva. O privire scurtă spre podea îi confirmă cea mai mare

teamă – al treisprezecelea incident cu un evantai scăpat pe podea. La naiba, îl strivise!

Îşi ridică privirea, aşteptându-se să vadă o mamă intrigantă şi o fiică îmbujorată. În schimb, o femeie minionă cu păr blond ca mierea se holba la pantoful lui. Ea zise ceva care aducea mult cu „din ţărână a venit…” Cu toate vocile care-i răsunau în urechi, presupuse că nu auzise bine.

Deşi era tentat să treacă pe lângă ea, nu putea ignora evantaiul pe care-l distrusese.

— Îmi cer scuze, zise el şi se aplecă să ridice beţele strivite din fildeş.

— Nu e vina dumneavoastră. Cineva m-a lovit peste braţ.

Era cea mai penibilă scuză pe care o auzise până atunci. Nici nu se osteni să-şi ascundă sarcasmul din privire în timp ce îi studia rochia albă. Pe corset avea panglici albastre, atrăgând atenţia spre decolteul generos. Continuă să o studieze şi ajunse la chipul ei în formă de inimă. Ea îl privi cu buzele tresărind. Buze frumoase şi pline. El trase cu greu aer în piept. Sfinte Dumnezeule, cu o gură ca asta putea face avere dacă ar fi fost curtezană.

Ea clipi spre el cu genele ei lungi.

— Domnule, dacă îmi veţi înapoia rămăşiţele, mă voi ocupa de înmormântare.

Remarca ei amuzantă îl ului. Târziu îşi dădu seama că rânjea în sus spre ea. Probabil că se gândise că îl prinsese cu manevra ei. Exasperat, apucă beţele rupte ale evantaiului, se ridică şi depuse obiectul distrus în mâna ei mică, înmănuşată.

El îi întâlni din nou privirea amuzată, observând că femeia nu se hlizea şi nici nu era îmbujorată. Nu era o domnişoară proaspăt ieşită de pe băncile şcolii.

— Îmi cer scuze pentru incident. Permiteţi-mi să îl repar…

— Cred că nu mai are cum să fie reparat, zise ea.

— Insist să vă compensez pentru…

— Pentru necaz şi suferinţă? Ea râse. Vă asigur că moartea evantaiului e chiar o uşurare pentru mine. Uitaţi, puteţi vedea că era foarte urât.

Nu fuseseră prezentaţi oficial şi, cu toate astea, ea îl invitase să se apropie. El decise să-i facă pe plac şi să descopere dacă intenţiile ei se întindeau şi dincolo de butadele amuzante. În timp ce ea spunea ceva despre un magazin prost iluminat şi de nişte vopsea verde mucegai, el aruncă încă o privire spre gura ei, închipuindu-şi buzele acelea umede şi umflate de la sărutări. Simţi cum i se înfierbântă sângele.

Ea continuă să vorbească într-o manieră degajată de parcă ar fi fost prieteni vechi, şi nu străini.

— Chiar şi cameristele mele au refuzat să ia evantaiul, zise ea. Aşa că am decis să port totuşi mizerabilul obiect măcar o dată.

Un lacheu cu o tavă cu pahare de şampanie se opri în dreptul lor. Ea se ridică pe vârfuri ca o balerină ca să pună evantaiul distrus pe tavă. O fi ea minionă, dar fustele conturau un funduleţ delicios de rotund. Lui îi plăceau femeile voluptuoase, iar ochiul lui experimentat îi spunea că ea avea trupul unei zeiţe.

Sângele începu să-i clocotească. O voia.

În cap i se aprinse un semnal de alarmă. Femeia era probabil măritată, iar el nu se încurca niciodată cu nevestele altor bărbaţi. Dar poate că nu era. Constată că-şi dorea ca ea să fie o văduvă dornică, sătulă de singurătate, căci el intenţiona să treacă la fapte.

— Bietul evantai! Să te odihneşti în pace! Ea făcu o piruetă şi îi oferi un zâmbet strălucitor. Gata, am terminat cu jelitul.

Era extraordinar de deşteaptă, dar fără acel artificiu fragil obişnuit printre cei din înalta societate. El se uită la ea cu dorinţa în priviri.

— Acum, că înmormântarea s-a terminat, poate îmi veţi permite să vă însoţesc până la masa cu răcoritoare.

„Şi apoi spre un loc mai ferit”, îşi spuse în sinea lui.

— Sunteţi prea amabil, dar trebuie să mă întorc la prietenii mei.

El simţi cum îl cuprinde o senzaţie de triumf. Ea spusese prieteni, dar nu făcuse referire la un soţ.

— Îmi permiteţi să mă bucur de plăcerea companiei dumneavoastră un pic mai mult? Intenţionez să vă conving să-mi acceptaţi oferta.

— Am zeci de alte evantaie, zise ea. Scuzele dumneavoastră sunt mai mult decât de-ajuns.

Ea intenţiona să joace tare. De când ajunsese la majorat, femeile îl urmăriseră întotdeauna. Perspectiva unei vânători îi aţâţa sângele. Dar trebuia să acţioneze cu atenţie. Dacă o judeca greşit, ea se va simţi jignită. Pe buze îi apăru umbra unui zâmbet. Ştia exact ce carte să joace.

El băgă mâna în buzunar şi scoase o carte de vizită gravată.

— Uitaţi! În cazul în care vă răzgândiţi, îmi puteţi trimite o misivă.

Dacă ea refuza, atunci el avea să ştie răspunsul. Dar dacă accepta, el îi va cunoaşte numele. Şi în curând o va cunoaşte şi pe ea.

Când ea dădu să se întindă după cartea de vizită, el îşi ţinu răsuflarea. „Ia-o, micuţă fermecătoare! O să te duc spre stele întreaga noapte”.

Ea ezită, apoi se uită la cartea de vizită. Ochii ei ca de păpuşă se măriră cât roţile de la trăsură. Făcu o reverenţă, mormăi ceva ininteligibil şi dispăru în mulţime.

Plecarea ei bruscă îl luă pe nepregătite. Făcu doi paşi în căutarea ei, dar mulţimea o înghiţise. Părea evident că nu ştiuse dinainte cine era el. Dar de ce fugise?

— Aici erai.

Auzind vocea lui Hawk, Tristan se întoarse.

— Am încercat să te salvez, zise Hawk, dar m-a deturnat Lady Durmont. Deci, spune-mi, cine era micuţa frumuseţe neîndemânatică de care ai fost acostat?

— Nu am idee, răspunse Tristan. Înţeleg că nici tu nu o cunoşti.

— Nu i-am văzut faţa, se încruntă Hawk. Ce naiba te-a apucat să faci conversaţie cu o femeie necunoscută?

— Am călcat pe evantaiul ei.

Hawk scoase un sunet de dezgust.

— Urmează-mă!

În timp ce se îndepărta împreună cu prietenul lui, Tristan se încruntă, întrebându-se cum putuse să interpreteze greşit semnalele fetei. Pe de altă parte, femeile care-l urmăreau nu făceau niciun secret din intenţiile lor ilicite şi sugestiile lor riscante. Femeia misterioasă îl surprinsese şi îl făcuse curios, dar nu muşcase momeala, aşa că şi-o alungă din minte.

Hawk îl conduse spre o nişă în perete unde era plasată o statuie înaripată a Fortunei, zeiţa norocului şi a sorţii.

— Bătrâne, trebuie să fii mai atent, zise Hawk, gâştele astea sunt disperate. Una dintre ele te poate pune într-o situaţie compromiţătoare.

Tristan pufni.

— Un avertisment pe invers. Femeia dezmăţată seduce un burlac neprihănit.

— Sunt suficient de multe intrigante pe piaţa matrimonială care ar renunţa şi la virtute ca să se mărite cu un duce.

— Ridicol!

El nu ar cădea într-o asemenea capcană.

— Uită de afacerea cu soţia deocamdată, zise Hawk. Nu trebuie să te grăbeşti să ajungi în faţa altarului.

— Am lăsat ducatul neasigurat timp de treisprezece ani. „Din motive perfect justificate”, îşi reaminti el.

— Eşti hotărât să te însori, oftă Hawk din toţi rărunchii.

— Hotărât, da. Dar nu e sigur că voi şi reuşi.

— Ca de obicei, ai talentul să complici lucrurile. Ai

noroc. Am un plan strălucit.

— Ar trebui să fie amuzant, făcu Tristan.

— E simplu, continuă Hawk, alege-o pe cea mai frumoasă dintre tinerele din sala de bal, asigură-te că-i eşti prezentat şi invit-o la dans. Apoi fă-i mâine o vizită şi cere-o de soţie. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore vei fi un bărbat logodit.

— Asta numeşti tu un plan strălucit?

— Ce are? se interesă Hawk cu braţele încrucişate.

— Cele mai multe dintre frumuseţile astea sunt vanitoase, proaste şi neîndemânatice, pufni Tristan.

— Vrei o soţie urâtă?

— Nu asta am vrut să spun, se încruntă Tristan.

— Atunci ce naiba vrei?

— O femeie elegantă, respectabilă şi cu bun-simţ. Voia mai mult, dar nu avea de gând să-şi mărturisească fanteziile.

— Adică vrei o soţie plicticoasă şi banală, aşa că nu trebuie să cauţi mai departe de peretele ăla, făcu Hawk şi arătă spre un grup de fete jalnice la înfăţişare, care stăteau lângă văduve.

Tristan dădu să se întoarcă când o văzu pe domnişoara amuzantă cu care se întreţinuse mai devreme. Simţi cum inima începe să-i bată mai tare. Ea conducea doi tinerei spre fetele cu privirea tristă. Lumina blândă a candelabrului îi lumina părul auriu.

Peste câteva minute, ambii tinerei conduceau două dintre mimoze spre ringul de dans. Femeia răspunzătoare pentru această răsturnare de situaţie îşi strânse mâinile înmănuşate. În timp ce privea cuplurile, buzele ei pline se rotunjiră într-un zâmbet visător şi ochii i se îmblânziră. Transfigurat, Tristan uită să mai respire. Ultima oară văzuse o expresie asemănătoare pe chipul unei femei după o partidă viguroasă de amor.

Apoi Lord Broughton şi tânăra lui soţie se apropiară de ea. Toate semnele unei seducătoare se şterseră de pe

faţa doamnei când îşi îndreptă atenţia spre ei.

— Ea e, zise Tristan.

— Cine? vru să ştie Hawk cu ochii mijiţi.

— Femeia cu care am vorbit mai devreme. Stă lângă Broughton şi soţia lui.

— Dumnezeu să ne ajute, e domnişoara Mansfield.

Domnişoara Mansfield? Era o tânără virtuoasă, nemăritată? La naiba! Aproape că-i făcuse o propunere indecentă.

— N-ai auzit niciodată de ea? râse Hawk.

— Eşti evident nerăbdător să mă informezi, bombăni Tristan.

— Le găseşte soţi tuturor răţuştelor urâte din Londra, zise Hawk ridicând din sprâncene.

— Îţi baţi joc de mine, pufni Tristan.

— Nu glumesc. Nu i se spune degeaba Domnişoara Prinde-bărbaţi, făcu Hawk. Femeia e o primejdie pentru burlaci. Bunul Broughton e un exemplu perfect.

Bunul Broughton privi zâmbind spre soţia lui blondă şi drăgălaşă. Omul arăta de parcă suferea de pasiune neînfrânată, ceva ce femeile eufemistic numeau iubire.

Hawk se uită suspicios la Tristan.

— De ce eşti aşa de interesat de ea?

— Din pură curiozitate, răspunse acesta ridicând din umeri.

— Las-o baltă! Ai crezut că era disponibilă pentru un flirt.

Tristan n-avea să admită niciodată asta. Fără îndoială că era săracă precum un şoarece-n biserică, fără legături cu nobilimea. Probabil că alesese să facă pe peţitoarea, în loc să ocupe un post de cameristă sau de guvernantă. Şi probabil că primise o invitaţie la bal doar pentru că îi găsise lui Broughton o soţie.

Îşi dorea ca ea să nu fi refuzat oferta lui de a plăti pentru evantai. Dar îi înţelegea prea bine mândria şi, deşi alesese o slujbă ciudată, nu putea să nu recunoască faptul

că reuşise să găsească soţia potrivită pentru Broughton.

Simţi cum îl cuprinde un frison. Nu, nu se va înjosi să-i ceară să-i găsească o soţie. Aproape că şi vedea titlurile din ziarele de scandal. „Disperatul duce a apelat la o peţitoare”.

Nu era disperat. Însă era un afurisit de duce! Doar făcând un semn din deget şi putea să aibă orice femeie dorea. Problema era că nu voia o femeie oarecare. El îşi stabilise deja cerinţele pentru soţia ideală.

Nu-i mai rămânea decât să găsească pe cineva care să întrunească toate acele criterii.

Se gândi cum va petrece săptămână după săptămână pe la baluri în căutarea unei soţii. Se gândi cum va mai aduna la evantaie, batiste şi umbreluţe. Se gândi la nevoia sa de a avea un moştenitor. Şansele sale de a găsi ducesa perfectă păreau infime în cel mai bun caz.

Tristan se uită din nou la domnişoara Mansfield şi se răzgândi. Ea avea nevoie de bani. El avea nevoie de o soţie. Pentru preţul corect, domnişoara Mansfield va păstra secretul cu privire la implicarea ei, dezvăluind-o doar fetei alese şi familiei recunoscătoare.

Se încruntă, dându-şi seama că luase decizia bazându-se pe un singur exemplu – Broughton. Să o angajeze pe domnişoara Mansfield reprezenta un risc, dar dacă eforturile ei se dovedeau nesatisfăcătoare, o putea concedia. În realitate, exista un risc şi mai mare. Căsătoria se încheia pe viaţă şi, la cum stăteau lucrurile acum, el era în mare pericol de-a se lega pentru totdeauna de o soţie nepotrivită. Sau să rămână chiar fără soţie, în ritmul ăsta.

Tristan evaluă situaţia şi-şi dădu seama că avea două opţiuni: să-şi continue căutările la întâmplare sau să o angajeze pe domnişoara Mansfield. După săptămâni chinuitoare petrecute în căutarea soţiei ideale, peţitoarea câştigă de departe.

Desigur, nu avea nicio intenţie să-i comunice asta şi prietenului său.

— Mă duc să-i salut pe Lord şi pe Lady Broughton.

— Chestia asta cu căsătoria ţi-a înceţoşat minţile, pufni Hawk.

— Nu prea înţeleg ce ţi se pare aşa de amuzant.

— Domnişoara Mansfield e o celibatară convinsă, zise Hawk, bătându-l pe umăr. Felicitări, bătrâne! Tocmai ai ales-o pe singura femeie din regat care nu o să se mărite cu tine.

*

Tessei Mansfield îi venea să-şi tragă palme.

Dumnezeule, practic flirtase cu acel crai, cu ducele de Shelbourne! Nu-l mai văzuse până în seara aceea, dar îi cunoştea reputaţia. Craiul gentilom i se spunea. Toată lumea zicea că nu juca în exces jocuri de noroc. Se zicea şi că nu seducea niciodată femei inocente. Dar orice altă femeie părea să fie potrivită.

Se mândrea cu talentul ei de a depista craii de la douăzeci de paşi. Însă acest crai o păcălise cu felul său agreabil de a fi. Dar ea ştia cum îşi foloseau craii şarmul ca să-şi dezarmeze potenţialele victime. Îşi aminti zâmbetul lent al ducelui şi trebui să admită că se lăsase cucerită de chipul lui frumos.

Tessa se îngrozi când îşi aminti cum turuise ca o moară stricată. El trebuie să fi crezut că scăpase intenţionat evantaiul, la fel ca fetele acelea nătoade despre care citea în ziarele de scandal. O, ce înjositor!

Trase aer în piept şi-şi reaminti că nu avea să-l mai reîntâlnească. Slavă Domnului!

— Mă bucur să te văd, Tessa, mi-a fost dor de tine.

Tessa îşi îndreptă din nou atenţia spre Anne, fosta ei companioană şi cea mai bună prietenă.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Ochii lui Anne se împăienjeniră de lacrimi.

— Nu mi-am închipuit niciodată că aş putea avea o

căsnicie atât de fericită. Ai făcut ca toate visurile mele să se împlinească!

Timp de un an, Tessa îi încurajase pe Anne Mortland şi pe lordul Broughton. De mai multe ori se temuse că relaţia nu va avea un final fericit, dar cu un pic de noroc şi iubire adevărată, totul culminase cu această căsătorie de poveste.

Tessa se uită la lordul Broughton.

— Arătaţi bine, milord.

— Sunt cel mai fericit bărbat, răspunse Broughton şi se uită cu adoraţie la soţia lui.

Tessa simţi cum i se strânge inima de dorinţă pentru ceva ce nu va putea avea niciodată. Anne o apucă de braţ.

— Tessa, uită-te repede! N-ai vrea să ratezi dansul lui Jane.

Tessa se ridică pe vârfuri ca să vadă dincolo de mulţime. Reuşi să vadă un pic din noua ei însoţitoare, Jane Powell, dar apropierea rapidă a doi domni foarte eleganţi îi distrase atenţia. În timp ce se apropiau, inima ei începu să bubuie. Îl recunoscu pe bărbatul înalt cu părul negru ciufulit. Era ducele de Shelbourne. Se întoarse, sperând că el n-o văzuse. Spre groaza ei, Shelbourne şi celălalt gentleman se apropiau de lordul Broughton.

— Shelbourne, Hawk, ce plăcere neaşteptată, zise Broughton, frecându-şi mâinile.

Tessa se uită spre candelabru, dorindu-şi să se poată topi la fel ca ceara lumânărilor. Când fugise, probabil se gândise că ea ar fi vrut ca el să o urmărească. Privind în urmă îşi dădu seama că avusese un comportament vinovat şi uşor prostesc. Arboră un zâmbet senin când lordul Broughton o prezentă ducelui şi lordului Hawkfield. Făcu o reverenţă şi se ridică descoperind că Shelbourne se uita la ea. În lumina candelabrului ea îi văzu ochii albaştri ca marea, conturaţi de gene dese, negre.

— Domnişoara Mansfield şi soţia mea sunt prietene, zise lordul Broughton. Ea e răspunzătoare de fericita

uniune.

Lordul Hawkfield ridică din sprâncene într-o manieră exagerată.

— Vorbiţi serios? O peţitoare? Ce bine ar fi fost să fi aflat de talentele dumneavoastră, domnişoară Mansfield când surorile mele erau nemăritate. Aţi fi putut să mă salvaţi de la osteneala de a le găsi soţi.

Tonul lui ironic o enervă. Avusese de-a face cu mulţi ca el, întotdeauna gata să-i ia talentul în râs.

— Nici nu ştiam că am un concurent. Sau vă ocupaţi doar cu peţitul pentru rude?

— Talentul său autoproclamat e mult supraestimat.

— Asta ar trebui să mă liniştească? întrebă ea ridicând din sprâncene.

— N-avea oricum nicio şansă în faţa dumneavoastră.

Vocea lui baritonală îi provocă un fior plăcut pe braţe. Îşi reaminti în gând: „E un crai, e un crai, e un crai”.

Muzica se termină, lordul Hawkfield se scuză şi dispăru în mulţime. Ducele se uită la ea, apoi se apropie.

Ea se uită la el precaută. Oare nu vedea că dorea să fie lăsată în pace?

— Îmi cer scuze că v-am reţinut atât de mult mai devreme, zise el. Fără o prezentare oficială, mă tem să nu vă fi supărat.

El se scuză ca un gentleman, chiar dacă fusese la fel de mult şi vina ei, poate chiar mai mult, pentru că ea vorbise cel mai mult.

— Scuzele nu sunt necesare. Circumstanţele au fost neobişnuite.

El îşi înclină capul. Deşi nu zâmbea, buzele lui aveau o curbură naturală. Nu avea chipul drăgălaş al unui dandy. O, nu, absolut deloc. Sprâncenele dese, pometţii ascuţiţi şi bărbia pătrăţoasă erau foarte masculine. Nu era de mirare că femeile oftau la vederea perfecţiunii sale. Nu, nu chiar perfect, se gândi ea, observând o uşoară umbră de-a lungul bărbiei sale şi deasupra buzei pline. Valetul său probabil că

trebuia să-l bărbierească de două ori pe zi. Simţi cum i se înfioară pielea la vederea acestei dovezi de masculinitate.

— Aş dori să vă rog ceva, se auzi vocea lui profundă şi irezistibilă ca o ceaşcă de ciocolată.

Inima ei palpită la tonul jos şi seducător din vocea lui. Îşi închipuise că era invulnerabilă la astfel de trucuri, dar evident că trădătorul ei corp nu era.

— Aş putea să vă fac mâine după-amiază o vizită? întrebă el.

— Excelenţa Voastră, dacă e vorba despre evantai, v-aş ruga să uitaţi incidentul.

Iată, asta ar trebui să rezolve problema o dată pentru totdeauna.

— Nu e vorba despre evantai, zise el. Am întâlniri în prima parte a după-amiezii. Aş putea să vă vizitez la ora patru?

Ea îl privi suspicioasă.

— De ce nu puteţi să-mi spuneţi acum despre ce e vorba?

— Aş prefera să discutăm în particular, dacă sunteţi de acord.

În particular? Voia oare să-i facă o propunere necuviincioasă? Apoi bunul-simţ câştigă. Un crai atât de chipeş nu avea niciun interes de la o celibatară durdulie.

— Văd că ezitaţi, zise el, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet uşor. N-aş putea să vă fac vreun reproş, după cât v-am speriat mai devreme.

— N-am fost speriată, zise ea şi-şi înălţă mândră bărbia.

Câtă lăudăroşenie! Fugise de parcă ar fi citit numele diavolului însuşi pe cartea de vizită.

— Mă voi supune, desigur, deciziei dumneavoastră, continuă el şi se uită în ochii ei cu atâta intensitate, încât ea încremeni ca un iepure în pădure.

O atrăgea fermecând-o şi subjugând-o cu ochii lui albaştri. Simţea atracţia propunerii ei ca pe un curent iute.

Şi totul în ea striga să accepte.

— Prea bine, zise ea fără suflu.

— Mulţumesc. Pe mâine. El schiţă o plecăciune formală şi se îndepărtă.

Ea răsuflă uşurată. Doamne sfinte, o sedusese ca să-i accepte solicitarea.

Anne se apropie de ea, folosind evantaiul ca să-şi ascundă vocea.

— Ce-aţi discutat tu şi ducele?

Tessa se gândi că era mai bine să nu dezvăluie vizita anunţată a acestuia, până când nu afla ce dorea ducele.

— Nimic important.

Dar el voia ceva de la ea. Îşi înăbuşi un tremur.

— A vorbit destul de mult cu tine, observă Anne. Trebuie să-mi spui ce ţi-a zis.

— Acorzi prea multă importanţă momentului.

Oare de ce îi permisese să-i sucească minţile?

— Arăta ca un lup înfometat. Stai departe de el, zise Anne. E foarte respectat pentru activitatea sa politică, dar chiar şi Geoffrey a recunoscut că ducele are o anume reputaţie în privinţa femeilor. Probabil că are un răboj pe stâlpul patului.

— Sunt sigură că nu are de gând să mai cresteze încă o linie pentru o fată bătrână ca mine.

— Nu ai decât douăzeci şi şase de ani, zise Anne. De ce trebuie tot timpul să te prezinţi atât de modest?

Ea ignoră întrebarea prietenei ei.

— Nu-ţi face griji! Nu sunt în pericol să cad în braţele unui crai.

Chiar dacă o convinsese să-i accepte vizita, în ciuda reţinerii ei.

Anne se apropie şi mai mult.

— Are reputaţia unui amant legendar. Femeile i se aruncă în cale. Am auzit că poate convinge o femeie să facă ce doreşte el doar privind-o.

Tessa înghiţi în sec, ştiind că era adevărat.

Anne studie mulţimea, apoi o apucă pe Tessa de braţ.

— Uite-l acolo lângă foc! O vezi pe femeia aceea de lângă el? E Lady Endicott, o văduvă respectabilă pe vremuri – până când l-a întâlnit pe Shelbourne.

Tessa se uită în direcţia indicată. O femeie frumoasă, brunetă, înaltă, cu pene de culoarea jadului la bentiţă îşi trecea degetul peste reverul lui Shelbourne. Apoi văduva se sprijini de el şi-i şopti ceva la ureche. El îşi întoarse capul şi îi atinse lobul urechii.

Tessa rămase cu gura căscată. Sfinte Dumnezeule! Ea îl invitase pe craiul ăsta neruşinat în salonul ei.

El îşi dezveli dinţii într-un zâmbet şmecheresc. Apoi îi făcu cu ochiul femeii şi se îndepărtă.

— Cum poate să flirteze cu atâta neruşinare când e şi sora lui de faţă? se întrebă Anne pe un ton revoltat.

Tessa se întoarse cu faţa la Anne.

— Sora lui?

— Lady Julianne, zise Anne. Dansează cu lordul Holbrook.

Tânăra femeie cu păr negru râse în timp ce sălta pe lângă partenerul ei. Tenul ei strălucea de tinereţe, şi rochia ei aurie îi punea perfect în valoare silueta zveltă. Tessa simţi în gât nodul invidiei. Cu multă vreme în urmă ratase ocazia de a avea şi ea un sezon. De cele mai multe ori refuza să se lase copleşită de trecut, dar din când în când inima îi era umbrită de tristeţe.

Anne se uită la Tessa.

— Se zvoneşte că lady Julianne a refuzat mai mult de o duzină de cereri în căsătorie, de la debutul ei în societate, în urmă cu trei ani.

— Pare foarte specială.

— Poate că fratele ei este foarte special, zise Anne. Cineva a zis că, în opinia ducelui, niciun bărbat nu e destul de bun pentru sora lui.

Tessa încremeni. Oare voia să o roage să-i găsească surorii lui un soţ? Nu, cu siguranţă că se va baza pe

sfaturile mamei lui. Dar atunci de ce insistase să o viziteze?

Capitolul 2

La trei şi jumătate, Tessa puse deoparte cartea pe care o citea, se duse la fereastră şi se uită pe afară. Umbrele casei se întindeau până la jumătatea distanţei spre porţile din fier forjat. O trăsură cu roţi galbene enorme hurducăi pe drum, împroşcând apa din bălţile formate în urma ploii de mai devreme.

Ce voia Shelbourne? Întrebarea o obseda ca un refren. Cu o noapte înainte se tot răsucise şi se învârtise în pat, încercând să ghicească, dar nu găsea nici măcar o singură explicaţie rezonabilă.

Gravesend intră târându-şi picioarele, cu o expresie solemnă pe chipul plin de riduri. Tessa îi zâmbi majordomului ei credincios.

— Arăţi foarte elegant azi, îi zise ea.

— Totul este pregătit pentru vizita ducelui, răspunse acesta, trăgându-se de revere.

— Mulţumesc Gravesend, zise ea. E o uşurare pentru mine.

Îl privi pe bătrânul majordom care se îndrepta spre uşă cu un zâmbet pe chip. Îl servise pe răposatul ei unchi timp de mulţi ani şi refuzase să se retragă la pensie, pentru că simţea că are o obligaţie faţă de ea.

— O, am făcut numai greşeli, zise Jane Powell.

Tessa se duse la masa rotundă unde stătea noua ei companioană, desfăcând o cusătură.

— Probleme?

Jane puse broderia jos şi îşi dădu părul roşu la o parte.

— Mărturisesc că sunt foarte agitată. Nici în cele mai îndrăzneţe visuri nu mi-am putut închipui că voi cunoaşte un duce adevărat.

— Nu trebuie să faci nimic altceva decât să brodezi în tăcere.

— Promit să nu scot un sunet, zise Jane cu o expresie îngrijorată.

— Sunt sigură că o să te descurci foarte bine, spuse Tessa şi se aşeză lângă ea. Înainte să sosească ducele, mai e o chestiune pe care trebuie să o abordez. Ceea ce se va discuta azi nu părăseşte această încăpere.

— O, da, desigur. Am buzele cusute, zise ea şi-şi trecu un deget peste gură.

Bătaia ciocănelului de la uşa de la intrare o sperie pe Tessa. Se uită la ceas şi văzu că era patru fără un sfert. Oare ducele venise mai devreme? Se duse la canapea şi se aşeză pe o pernă, fără să se sprijine pe spătarul curbat din mahon, sub formă de scut.

Când se auziră paşi pe scări, stomacul ei tresări ca un peşte în undiţă. Îşi spuse că nu avea de ce să se îngrijoreze. Doar faptul că nu ştia despre ce era vorba o făcea agitată.

Gravesend intră, îşi umflă pieptul şi-l anunţă pe duce.

Tessa îi zâmbi lui Gravesend, se ridică şi făcu o reverenţă la intrarea lui Shelbourne.

Când făcu plecăciunea, mişcările lui fură rapide şi eficiente.

— Domnişoară Mansfield, vă mulţumesc că m-aţi primit.

Ea o prezentă pe însoţitoarea ei şi îi indică unul dintre fotoliile din faţa ei.

— Doriţi să luaţi loc?

Ea simţi cum i se strânge inima când el se îndreptă spre fotoliu, în lumina zilei, silueta lui impozantă şi fizicul puternic dominau întreg salonul. Fiecare centimetru din trupul sculptat al acestui bărbat amintea de strămoşii săi războinici. Şi-l putea închipui foarte uşor cu sabia în mână, luând cu asalt zidurile unui castel.

După ce se aşezară, Tessa se uită întrebător la el.

— Pot să vă ofer nişte ceai?

— Nu, mulţumesc.

Ea îl privi aşteptând. El bătu darabana cu degetele pe braţul fotoliului în timp ce studia salonul. Şi-l închipui din perspectiva lui. Fără îndoială că pereţii de un verde palid, cu stucatură sub formă de falduri şi panglici, erau prea feminini pentru gustul lui.

Ducele îşi întoarse privirea spre ea.

— De unde e familia dumneavoastră?

— Nu am familie, răspunse ea cu o uşoară înţepătură în inimă.

— Îmi pare sincer rău pentru nefericirea dumneavoastră, zise el.

— Mă consider destul de norocoasă. Am prieteni minunaţi şi domnişoara Powell e o însoţitoare perfectă.

El rămase un pic pe gânduri, studiind-o.

— Aţi preluat frâiele vieţii dumneavoastră în ciuda unei situaţii dificile. O calitate admirabilă!

Lauda lui neaşteptată o luă prin surprindere. Ştia că lumea bună îi privea independenţa cu suspiciune.

După o tăcere jenantă, Tessa îşi dădu seama că ea va trebui să înceapă conversaţia.

— Lady Broughton mi-a arătat-o aseară pe sora dumneavoastră. E o tânără încântătoare.

— Vă mulţumesc în numele ei. Ducele se uită spre Jane şi apoi îşi îndreptă atenţia asupra Tessei. Domnişoară Mansfield, aş dori să discut ceva cu dumneavoastră în particular. Cu permisiunea dumneavoastră, desigur.

Tessa ezita. Nu era tocmai în regulă să ai o întrevedere singură cu un domn, asta dacă nu ieşeai la o plimbare într-o trăsură deschisă. Era evident că nu avea de gând să vorbească în faţa însoţitoarei ei. Spiritul practic trebuia să primeze – altminteri avea să moară de curiozitate.

— Jane, zise Tessa, întorcându-se spre însoţitoarea ei. Lumina de aici nu mai e potrivită pentru brodat. Te poţi duce în camera ta ca să termini.

Cu ochii mari, Jane ieşi din salon, lăsându-şi în urmă coşul cu broderia. Tessa îşi reţinu un zâmbet observând zăpăceala lui Jane.

Când uşa se închise, Shelbourne îşi îndreptă spatele.

— Îmi cer scuze pentru că am cerut să vă vorbesc în particular. V-am pus în pericol reputaţia. N-aş fi făcut-o dacă nu aş fi considerat că e absolut necesar.

— Eu îmi asum responsabilitatea deciziilor mele, Excelenţa Voastră. Cum chestiunea e delicată, e în interesul amândurora ca această conversaţie să rămână între noi.

— Mulţumesc, răspunse el.

Ea îl respecta pentru faptul că admisese că îi risca reputaţia, dar încă nu aflase despre ce era vorba.

— M-aţi ţinut în suspans. Cum aş putea să vă ajut?

— Aş dori să vă angajez.

Ea încremeni. Insistase să-i vorbească în particular. Intenţiona oare să o angajeze… ca amantă?

Ducele o privi cu multă curiozitate.

— Seara trecută am înţeles că oferiţi servicii de peţitoare.

Umerii ei se relaxară şi răsuflă uşurată.

— Nu fac o afacere din peţit.

— Chiar şi aşa, aş dori să vă recompensez pentru eforturi, zise el. Spuneţi un preţ rezonabil şi mă voi asigura că primiţi jumătate la încheierea înţelegerii şi restul la încheierea cu succes a comenzii.

— Nu am nevoie de remuneraţie.

Prin grija răposatului ei unchi, ea moştenise o avere considerabilă.

Sprâncenele lui negre se încruntară.

— Cu siguranţă doriţi ceva în schimb.

Ea scutură din cap.

— Activităţile mele de peţitoare sunt complet altruiste.

— Prea bine, zise el, sunt pregătit să vă ofer informaţiile necesare care să vă ajute în căutările

dumneavoastră.

Până la urmă căuta un soţ pentru sora lui.

— Oricât aş fi de flatată, mă tem că mama dumneavoastră ar avea de obiectat dacă aş căuta un soţ pentru Lady Julianne.

— M-aţi înţeles greşit, se încruntă el. Nu vă solicit serviciile pentru sora mea.

O, Doamne! făcuse o greşeală. De câte ori n-o avertizase unchiul George să nu mai facă presupuneri?

— Excelenţa Voastră, cine este norocoasa viitoare mireasă?

El îşi ridică colţurile buzelor într-un zâmbet uşor.

— Dacă ştiam asta, nu mai aveam nevoie de serviciile dumneavoastră.

— Vreţi ca eu să vă găsesc o soţie? spuse şi căscă ochii la el.

— Da.

Ea nu-şi putea închipui vreun bărbat care să-i solicite serviciile, cu atât mai puţin un duce.

— Sunteţi cel mai râvnit burlac al Angliei. De ce aţi avea nevoie de ajutorul meu?

— Căutarea unei soţii e o afacere riscantă. Şi cum nu mă bazez niciodată pe noroc, am decis să consult un expert.

Tessa se gândi că se săturase să tot evite evantaie, batiste şi umbreluţe.

— În chestiunile matrimoniale întotdeauna e nevoie şi de noroc. Eu doar facilitez ocaziile pentru cei care au prea puţine opţiuni, zise ea şi zâmbi. Dumneavoastră vă confruntaţi cu exact opusul acestei probleme.

— Numărul ocaziilor nu are importanţă, zise el. Ce contează este alegerea corectă. Asta e esenţa problemei mele.

— Nu înţeleg.

— Citiţi ziarele, domnişoară Mansfield?

— Sunt la curent cu situaţia dumneavoastră. Vă

creează dificultăţi?

— Cu o astfel de faimă, nici nu mai îndrăznesc să invit o lady la dans de teamă că ziarele de scandal îmi vor anunţa a doua zi logodna.

— O, Doamne, asta este o problemă, recunoscu ea. Dacă nu sunt prea indiscretă, permiteţi-mi să vă întreb ce motiv aveţi să vă însuraţi tocmai acum.

El bătu din nou darabana cu degetele.

— De curând mi-am pus ordine în afaceri.

— Ce afaceri? întrebă ea cu ochii mijiţi.

— Poftim? făcu el, şi degetele i se opriră.

— Dacă e să fiu de acord să vă ajut, mai întâi trebuie să mă asigur că sunteţi un om cu un caracter bun.

Ştia deja că el era un crai, dar intenţiona să-l facă să se perpelească un pic.

El o privi pe sub genele negre, dese.

— Întotdeauna primiţi în salonul dumneavoastră bărbaţi cu caracter infam, domnişoară Mansfield? replică el cu vocea tărăgănată.

— O, nu i-aţi văzut cum stăteau înşiraţi la uşa mea? Este absolut uimitor câţi ticăloşi, bandiţi şi crai caută să încheie căsătorii respectabile.

Cum ducele zâmbi, la colţurile ochilor îi apărură mici riduri.

— Sunteţi mereu aşa de ironică? Reuşise să devieze discuţia cu uşurinţă, dar ea nu uitase.

— Deci, cum e cu afacerile?

Zâmbetul lui dispăru.

— Am moştenit anumite datorii acum zece ani, dar acum moşia este solvabilă, zise el şi făcu o pauză. Unii ar putea să considere decizia de a amâna căsătoria ca fiind nebunească.

Ea completă în gând cele nespuse de el. Refuzase să se căsătorească pentru a reumple vistieria moşiei. O fi fost un crai, dar nu era un oportunist care să vâneze averi.

— Consider decizia dumneavoastră foarte onorabilă.

Dacă toţi gentlemanii ar fi fost la fel de onorabili, viaţa ei ar fi luat o turnură diferită.

— Am riscat, un risc care a lăsat ducatul neasigurat pentru mai mulţi ani. Tonul vocii şi expresia de pe chipul lui exprimau o provocare. Nu am moştenitor, domnişoară Mansfield.

Ea nu se putu abţine să nu-l admire. Decizia lui trebuie să fi fost dificilă şi, cu toate acestea, alesese drumul greu, în locul celui uşor.

— Aţi făcut alegerea corectă.

În ochii lui apăru o scurtă expresie de surpriză, pe care o ascunse apoi repede.

— V-am răspuns satisfăcător la întrebare?

— Ei bine, sunt curioasă, de ce nu aţi cerut sfatul mamei dumneavoastră?

Pe chipul lui apăru o expresie cinică.

— A refuzat să mă ajute.

Tessa rămase cu gura căscată.

— Mama şi cu mine nu ne înţelegem atunci când abordăm subiectul viitoarei mele soţii, zise el şi adăugă după o pauză: Are nişte păreri foarte categorice.

Tessa dădu din cap aprobator.

Mai întâlnise şi cu alte ocazii mame încăpăţânate şi ştia cât rău puteau face. În mod evident, ducesa încercase să-şi impună voinţa fiului ei. Tessa era de părere că femeile şi bărbaţii trebuiau să aleagă cu inima.

— Întotdeauna îi ascult pe cei care îmi cer ajutorul şi încerc să le îndeplinesc dorinţele.

— Tocmai de aceea am nevoie de profesionalismul dumneavoastră.

Până acum o convinsese, totuşi ea nu putea uita că el era un crai.

— Dacă este să vă găsesc o soţie, trebuie să fiţi de acord cu o condiţie.

Chiar în timp ce vorbea, ea îşi dădu seama că el se va opune.

— Care ar fi condiţia? întrebă el.

Ea îşi ridică bărbia.

— Pentru ca să poată exista un acord marital, trebuie să vă respectaţi jurămintele de căsătorie.

Ochii lui albaştri sclipiră de neastâmpăr.

— Dacă îmi amintesc bine, există mai multe părţi ale acestor jurăminte. Există una anume care vă îngrijorează?

Ea simţi cum i se încing obrajii.

— Trebuie să fiţi de acord să renunţaţi la toate celelalte.

El se aplecă şi se uită mai întâi peste umărul stâng, apoi peste cel drept.

— Unde sunt?

— Cine? se încruntă ea.

— Cele la care trebuie să renunţ. Îi aruncă un zâmbet poznaş. Bănuiesc că aveţi nevoie de dovezi.

— Mă luaţi în râs, dar reputaţia vă precede.

— De asta aţi fugit aseară? se interesă el cu vocea plină de subînţelesuri senzuale.

— N-am fugit. Ea se înroşi. M-am grăbit să mă întorc la prietenii mei.

Zâmbetul lui de cunoscător îi stârni temperamentul.

— Spre deosebire de dumneavoastră, eu iau chestiunile de genul acesta foarte în serios, zise ea, şi am aflat din sursă cât se poate de sigură că sunteţi un crai notoriu.

— Am treizeci de ani şi sunt burlac, nu călugăr, zise el.

— V-am văzut flirtând cu Lady Endicott seara trecută, izbucni ea. Negaţi că aţi sedus o doamnă respectabilă?

— Chiar dacă nu vă datorez nicio explicaţie, voi nega totuşi acuzaţiile dumneavoastră nefondate, zise el pe un ton înşelător de blând, dar periculos. N-am sedus niciodată pe nimeni. Toate relaţiile mele au fost liber consimţite. Toate erau văduve şi femei de lume. Nu îmi cer scuze pentru relaţiile trecute.

O, nu avea de gând să se cuminţească, era tot atât de rău pe cât spusese Anne.

— Trecutul dumneavoastră este un indiciu pentru comportamentul viitor. Nu pot decât să deduc că nu consideraţi că ar fi ceva rău să vă luaţi o amantă după căsătorie, iar eu nu susţin infidelitatea.

— Nici eu, zise el pe un ton solemn.

Ea rămase cu gura întredeschisă. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Aţi făcut o presupunere, fără să mă cunoaşteţi, zise el. Mă aştept la fidelitate din partea soţiei mele şi îi voi rămâne, la rândul meu, fidel.

Ea îl privi cu suspiciune. Un bărbat cu apetit sexual viguros va ceda tentaţiilor.

— De unde pot să ştiu că vă veţi ţine de cuvânt?

Ochii lui străluciră cu o expresie diavolească.

— Poate că un raport cu privire la prezenţa mea în biserică v-ar putea satisface? Sau un martor pentru caracterul meu? Prietenul meu Hawk e un tip cu reputaţie proastă, dar sunt sigur că ar depune mărturie pentru mine.

— Ar trebui să faceţi dumneavoastră asta.

— Atunci, pe onoarea mea.

Ei bine, nu putea să spună că avea dubii cu privire la onoarea lui. Domnii erau sensibili la astfel de chestiuni.

Ochii lui albaştri sclipiră.

— Am trecut testul?

— Până acum, zise ea.

El încerca din nou să o farmece. Trebuia să fie atentă.

— Aţi fi un avocat redutabil, zise el.

— Nu cred, dar ştiu că am talent la peţit.

— Se pare că Broughton e de acord, iar eu îi respect părerea.

Nimeni nu mai vorbise despre cariera ei cu atâta respect. Simţi cum se entuziasmează.

Să găsească o soţie pentru ducele de Shelbourne ar fi ultima pană din pălăria ei de peţitoare de succes. Nu va

avea nicio problemă să-i găsească o soţie. Era chipeş, respectabil şi agreabil. Unde mai pui că promisese să-i fie fidel viitoarei soţii. Ce femeie nu s-ar îndrăgosti de el?

Potenţialele beneficii se succedau în mintea ei ca valurile care se loveau de mai la Brighton. Dacă reuşea să găsească o soţie pentru un duce, toţi domnii îi vor căuta serviciile. Atunci va putea să le găsească pereche printre toate acele tinere nefericite care îi solicitau ajutorul printre lacrimi. În sfârşit cariera ei se va bucura de respectul meritat. Îşi imagină şoaptele celor din lumea bună în timp ce se plimba printr-o sală de bal. „Iat-o pe peţitoarea ducelui de Shelbourne”.

— Aveţi nevoie de un contract? întrebă el.

— Nu, nu cred că e necesar, clipi ea.

— Ah, aşadar, lucraţi în baza unui acord verbal?

— Hm, cred că i se poate spune şi aşa.

Instinctul îi spunea că era ceva în neregulă. Puse în balanţă vagile ei îndoieli cu avantajele pe care le-ar avea cariera ei de peţitoare. Cum putea să refuze ocazia de a aranja căsătoria deceniului? A secolului?

Încântată de această perspectivă, se ridică şi îl privi radioasă pe duce.

— Da, voi fi încântată să vă ajut.

El se ridică din fotoliu, traversă încăperea şi-i întinse mâna.

— Ne dăm mâna ca să parafăm înţelegerea?

— Prea bine. Când li se întâlniră mâinile, o senzaţie de ameţeală, ca de la bulele de şampanie, i se urcă la cap.

Palma lui mult mai mare o acoperi pe a ei, făcând-o să se simtă ciudat de calmă. Căldura degetelor lui lungi contrasta cu răceala inelului. Ca prin vis, îşi ridică încet privirea, dincolo de pieptul său impresionant, şi îşi lăsă capul pe spate, doar pentru a se pierde în ochii lui albaştri.

Pleoapele sale cu gene dese negre se închiseră puţin, iar expresia arzătoare din ochii lui o captivă. Parfumul discret de lemn de santal îi invadă simţurile, făcând-o să se

simtă ameţită de o dorinţă interzisă.

Când el îi dădu drumul la mână, ea expiră, deşi încă mai tremura din toate încheieturile. Ce se întâmpla cu ea? Îşi zise că era doar emoţionată că va reuşi să aranjeze cea mai importantă căsătorie din înalta societate.

Ducele îşi duse mâna la buzunar, iar ea zări scutul heraldic de pe inelul de aur. Apoi scoase o bucată împăturită de pergament din buzunar şi i-o întinse.

— Iată o descriere a soţiei pe care o doresc.

Simţi o uşoară nelinişte când despături hârtia şi citi cele scrise.

Soţia mea ar trebui să aibă cel puţin douăzeci şi unu de ani, să nu mai fi fost căsătorită şi să fie de viţă nobilă. Candidata trebuie să ştie să planifice evenimente sociale şi să comande servitorii. Trebuie să ştie să poarte o conversaţie inteligentă, care să includă şi alte subiecte în afară de baluri şi bonete. O altă cerinţă este să aibă o judecată sănătoasă, bazată mai degrabă pe raţiune, decât pe emoţie. Alte trăsături dorite includ graţie, simţul datoriei, modestie şi bună-cuviinţă. Mai presus de orice, trebuie să fie virtuoasă şi să aibă o reputaţie inatacabilă.

Un dangăt puternic, amintindu-i parcă de clopotele catedralei St. Paul, îi răsună în urechi. Descrierea pe care i-o dăduse aducea cu un anunţ pentru căutarea unei servitoare.

— Mai e o calitate importantă pe care am omis s-o includ. El făcu o scurtă pauză, evaluând-o parcă. Ar trebui să pot detecta măcar o urmă de… pasiune în firea doamnei.

Ea rămase cu gura căscată.

— V-am şocat? se amuză el.

— Aţi spus că vreţi o soţie respectabilă, zise ea bătând cu degetul pe hârtie.

— Aşa e, dar intenţionez să rămân fidel şi am nevoie de o soţie care să renunţe la inhibiţii, explică el.

— Nu, exclamă ea, vreţi imposibilul – o curtezană virtuoasă!

— Vreau un înger în sala de bal şi o seducătoare… în particular.

Ea simţi cum îi ia foc faţa.

— Nu puteţi gusta vinul şi să decideţi că nu vă place. Nu aveţi de unde să vă daţi seama de aşa ceva.

Privirea lui coborî spre gura ei. Îşi ridică pleoapele cu gene grele cu o lentoare agonizantă.

— Voi şti, zise el.

Vocea lui joasă, catifelată îi stârni un foc în abdomen. Temându-se că se va topi de-a dreptul la picioarele lui, ea se întoarse pe canapea, puse hârtia deoparte şi îşi folosi evantaiul.

Când el se aşeză la loc în fotoliu, ea se uită la el. La vederea expresiei cunoscătoare din ochii lui, îşi închise brusc evantaiul.

— Aţi uitat cel mai important ingredient dintr-o căsnicie fericită.

— O, şi care ar fi acela? se interesă el.

— Dragostea, zise ea şi-şi ridică bărbia.

Ochii lui se umplură de sarcasm.

— Cred că oamenii confundă adesea dragostea cu ceva mult mai comun.

Dorinţă. Cuvântul nerostit plutea în aer. O doamnă ar trebui să se înroşească la sensul scandalos la care se referea el, dar, dacă ar fi făcut-o, el şi-ar fi savurat triumful asupra ei. Plus că era jignită de cât de lejer ignora el chestiunile inimii.

— Eu cred că iubirea ne diferenţiază de lumea animală, zise ea.

— Eu cred că judecata şi raţiunea ne diferenţiază de animale, replică el.

— Mă tem că e vorba de o neînţelegere, zise ea. Eu nu intermediez decât relaţii bazate pe iubire.

— Domnişoară Mansfield, nu mă recomandă nimic în

materie de cuvinte sau de gesturi tandre, dar îmi iau responsabilităţile foarte în serios. Toţi cei care depind de mine se bucură de siguranţă şi de securitate. Nu pot să promit că mă voi însura din dragoste, dar promit să-mi tratez soţia cu respect şi demnitate.

Tessa ezită. Existau destule femei singure şi cu avere puţină, fără vreo perspectivă de căsătorie care ar apuca cu amândouă mâinile oferta lui ca să-şi asigure viitorul. Dar totul în ea se revolta împotriva unei căsătorii reci, de convenienţă. Vorbise îndelung cu multe fete disperate şi, de fiecare dată, toate recunoscuseră că tânjeau să se mărite din dragoste.

Îşi reaminti cuvintele unchiului său, rostite cu opt ani în urmă şi care-i schimbaseră viaţa pentru totdeauna.

„Nu aş permite niciodată să petreci o viaţă de nefericire cu un bărbat care nu te iubeşte”.

Era tânără şi ignorantă şi nu-şi dăduse seama că valorile şi convingerile unchiului ei erau foarte diferite de cele ale societăţii. De atunci auzise de prea multe tinere femei forţate să accepte căsătorii aranjate. Cei mai mulţi părinţi din lumea bună puneau preţ doar pe titluri nobiliare şi pe avere. Acei părinţi aveau şi o mare putere asupra fiilor şi fiicelor lor.

Tessa se cutremură. Nu putea să intermedieze o relaţie acolo unde nu exista nici măcar o speranţă de a se dezvolta dragostea.

Trase aer în piept, pregătită să-l refuze. Maxilarul lui se încordă, semn că îşi dăduse seama de asta. Fără îndoială era obişnuit ca toată lumea să-i îndeplinească dorinţele, dar ea nu-şi va sacrifica principiile, nici măcar pentru un duce.

Dar, dacă îl refuza, el se va căsători totuşi fără să simtă dragoste. Dar dacă îl ajuta, poate că reuşea să-l convingă să se însoare din dragoste.

Îşi aminti de ceva ce-i spusese unchiul George, pe patul de moarte. „Lucrurile se întâmplă cu un scop”.

Simţi furnicături pe dosul palmelor. Acesta era

momentul în care ştiu că era menirea ei să-i deschidă ducelui inima spre iubire.

— Prea bine, Excelenţa Voastră. O să vă ajut.

El păru surprins, dar îşi reveni repede.

— Excelent. Ne punem de acord pentru o săptămână?

— Pentru ce? întrebă ea şi clipi nedumerită.

— Ca să mă prezentaţi viitoarei mele soţii, zise el ridicând din umeri.

Intenţiona să o ceară pe loc? Ea îşi drese glasul:

— De regulă, trebuie să existe o perioadă de curtare înainte.

— A, da desigur, zise el, în timp ce pieptul i se scutura de un râs reţinut. O perioadă scurtă de curtare îmi va permite să verific dacă este vorba de o candidată potrivită.

— Vă face plăcere să mă tachinaţi, replică ea.

— Lăsând tachinarea la o parte, mă aştept să începeţi imediat. Am pierdut deja o lună şi nu doresc să mai amân chestiunea. Odată ce iau o decizie, acţionez rapid.

Se părea că omul nu avea nici urmă de romantism în el. Din nou începură să o chinuie îndoielile, dar dacă nu-l ajuta pe duce, probabil că va găsi pe altcineva dispus să-i ofere ce-şi dorea. Cineva căruia să nu-i pese dacă era vorba de o căsnicie fericită sau nu.

Desigur că trebuia să-l convingă să renunţe să-şi aleagă soţia bazându-se pe descrierea lui ridicolă, dar va deschide discuţia abia când el va fi pregătit să asculte.

— S-ar putea să fie mai multe tinere care să îndeplinească criteriile dumneavoastră.

Îşi spuse că acele criterii erau aşa de greu de îndeplinit, încât bănuia că va respinge o candidată după cealaltă.

— Vă gândiţi la mai multe tinere? întrebă el.

— Da, dar mai întâi aş dori să analizez lucrurile cu atenţie.

El părea sceptic.

Tessa continuă înainte ca el să poată obiecta:

— Aţi fi dispus să luaţi în considerare mai mult decât o candidată? N-aş vrea să resping din start o tânără care s-ar putea să vă placă.

— Presupun că da, deşi mi se pare puţin probabil să găsiţi mai mult de una. Cu toate astea, faptul că doriţi să vă pregătiţi e în favoarea dumneavoastră.

Ea zâmbi. Dacă totul mergea bine, cariera ei va fi un succes după această căsătorie.

— Mai am încă o cerinţă pentru dumneavoastră, zise el. Prefer să ţinem secretă înţelegerea noastră.

Ea îşi feri privirea, pentru ca el să nu-i poată vedea dezamăgirea din privire. Ducele nu voia să ştie nimeni despre asta, pentru că, de fapt, nu-i respecta cariera.

— Vreau să păstrăm tăcerea cu privire la înţelegerea noastră. M-am săturat de toată notorietatea, zise el. Ziarele şi-au bătut joc de intenţiile mele onorabile.

— Înţeleg, zise ea, dar nu pot promite discreţie, când toată lumea vă urmăreşte.

— Indiferent de ce fac, nu pot să nu atrag atenţia asupra mea, oftă el din rărunchi.

— Pot să vă promit un lucru, zise ea, privindu-l în ochi. Nu voi dezvălui nimănui conversaţia noastră.

— Mulţumesc. Mai aveţi întrebări înainte să plec?

— Nu în acest moment.

Când ea se ridică în picioare, el o imită şi apoi făcu o plecăciune. După care o privi cu o expresie nedumerită.

— Dacă nu sunt prea impertinent, poate îmi puteţi satisface curiozitatea. De ce aţi decis să deveniţi peţitoare? Este evident că nu pentru bani.

Ea ridică din umeri.

— Pur şi simplu s-a întâmplat. Într-o seară la un bal le-am văzut pe bietele fete ignorate şi nefericite înşirate lângă perete şi am decis să le ajut. Nu-i spuse că propriile visuri spulberate o făcuseră să intermedieze relaţii bazate pe iubire pentru fetele ale căror perspective nu erau prea bune.

Ceasul bătu de cinci ori.

— Trebuie să plec, zise el. O săptămână vă e de ajuns?

Ea îşi ascunse degetele încrucişate în spatele fustei.

— Aşa cred.

Capitolul 3

Tristan se simţea ca un străin în ţara femeilor.

Sporovăială şi râsetele încetară în momentul în care păşi în salonul spaţios al domnişoarei Mansfield. În tăcerea aceea, clinchetul ceştilor şi al farfuriilor de ceai răsună ca bubuitul unui tun. Rămase în uşă, năucit, privind la mulţimea de tinere şi matroane. Stăteau pe scaune în semicerc. Recunoscu pe câţiva dintre „cerberi" – amice de-ale mamei lui. Se holbau la el, de parcă ar fi fost ultima bucăţică de mâncare rămasă pe pământ.

Era evident că domnişoara Mansfield făcuse o greşeală cu invitaţia ei.

Foşnetul de material îi atrase privirea spre ea. Purta o rochie galbenă, elegantă, care se legăna în jurul siluetei ei voluptuoase când înaintă spre el şi-i făcu o reverenţă. Când se ridică, zâmbetul ei era un exemplu de graţie feminină.

O respecta pentru faptul că îşi păstra calmul.

— Scuzele mele, domnişoară Mansfield, zise el. În mod evident a intervenit o greşeală.

— Nu trebuie să vă scuzaţi, Excelenţa Voastră. Vă aşteptam.

Ce naiba? Şocul îi reverberă prin tot corpul. Mica vrăjitoare îl păcălise.

— Haideţi, domnişoară Mansfield! exclamă Lady Verstan. Ne-aţi ţinut destul în suspans. Ce intenţionaţi invitându-l pe Shelbourne şi pe fiicele noastre?

— Nu vă temeţi, Lady Verstan, răspunse domnişoara

Mansfield. Intenţionez să lămuresc pe toată lumea. Se uită la el. Vreţi să mă urmaţi, Excelenţa Voastră?

Se simţi tentat să iasă iar pe uşă, dar asta ar fi provocat o scenă.

— Permiteţi-mi să vă conduc, zise el, oferindu-i braţul.

Buzele ei se ridicară uşor, dar se conformă. Atingerea uşoară a mâinii ei pe braţul lui îi stârni o senzaţie ciudată, de strânsoare în piept. Probabil o tulburare de natură digestivă.

Ea îşi retrase mâna când ajunseră în dreptul şemineului.

— Puţină atenţie, vă rog?

Zumzetul vocilor încetă. După un moment de linişte, ea vorbi din nou:

— Ştiu că sunteţi toate curioase. Nu e o coincidenţă faptul că l-am invitat pe cel mai râvnit burlac din Anglia alături de douăzeci şi patru de tinere necăsătorite.

Această afirmaţie provocă alte şuşoteli. Tristan continua să o privească ţintă pe domnişoara Mansfield. Oare ce şiretlic punea la cale?

— Înainte să vă explic, continuă domnişoara Mansfield, e important să ţineţi cont de circumstanţe. S-ar putea să vă surprindă, însă rangul şi puterea pot deveni uneori o povară.

Lady Durmont pufni.

Domnişoara Mansfield îşi strânse buzele, apoi îşi recăpătă repede eleganţa.

— Imaginaţi-vă, vă rog, zise ea, cum e să fiţi un bărbat de anvergura lui Shelbourne. Toată lumea în jurul tău vede doar prestigiul pe care ţi-l dă titlul. O astfel de poziţie socială înaltă are multe avantaje, dar dezavantajul e că nimeni nu vă vede aşa cum sunteţi.

El îşi arcui sprâncenele, întrebându-se cât timp îşi exersase ea micul discurs.

Domnişoara Mansfield făcu câţiva paşi cu mâinile la spate, privind covorul gros de parcă ar fi analizat chestiuni

de înaltă filosofie. Dintr-odată se opri, scrutând chipurile captivate din faţa ei.

— Cât de greu trebuie să fie să găseşti o soţie în astfel de circumstanţe: orice tânără potrivită s-ar simţi evident copleşită în prezenţa ducelui. Ar fi uimită şi plină de admiraţie şi s-ar limita la subiecte considerate potrivite în societate.

„Ba nu, ar zâmbi prosteşte, ar chicoti şi şi-ar scăpa evantaiul”.

Ochii domnişoarei Mansfield străluceau de fervoare.

— Cum ar putea atunci ducele să-şi găsească ducesa visurilor sale?

Mai multe tinere oftară. La naiba, chiar picaseră în plasa acestor aiureli sentimentale. După o pauză mai lungă, domnişoara Mansfield se uită la el.

— Când ducele mi-a solicitat ajutorul acum o săptămână, a fost cât se poate de clar cu privire la calităţile pe care le caută la o ducesă. După o cercetare atentă, am făcut o listă cu tinere necăsătorite care ar îndeplini cerinţele, dar am întâmpinat o problemă.

— Şi care ar fi aceea? se interesă îngustându-şi ochii.

— Niciuna nu îndeplinea toate criteriile. După o tăcere şocată, ea continuă: Aşa că am luat o decizie. Douăzeci şi patru dintre dumneavoastră au primit invitaţii, deoarece corespundeţi cel mai mult ideii de soţie a ducelui. Însă nu eu ar trebui să judec cine e cea mai potrivită. Decizia aceasta i-o las Excelenţei Sale. El va alege pe parcursul unei perioade speciale de curtare, care va implica toate tinerele.

Tristan scrâşni din dinţi. El avusese încredere în ea, iar ea îndrăznise să-l manipuleze. Dacă avea impresia că îi va accepta trucurile, se înşela amarnic. Deschise gura ca să pună capăt acestei prostii, dar înainte să apuce să scoată o vorbă, Lady Verstan îşi închise evantaiul cu un pocnet.

— Domnişoară Mansfield, sugeraţi cumva ca ducele să le curteze pe toate cele douăzeci şi patru de tinere?

— Doar în prima săptămână, zise ea.

El îşi încordă maxilarul. Avea să plătească pentru înşelăciunea ei.

— Scandalos! zise Lady Durmont.

Şi alte femei-cerber prezente murmurară aprobator. Fără îndoială că vor refuza să le permită fiicelor lor să participe într-o astfel de curtare de faţadă. Iar când o vor face, o va concedia pe domnişoara Mansfield şi-i va distruge cariera.

O blondă drăguţă, cu ochii albaştri, ridică mâna.

— Domnişoara Mansfield? Sper că nu sunt prea impertinentă dacă vă întreb, dar aţi spus că ducele ne va curta pe toate doar timp de o săptămână. După aceea vom rămâne doar câteva în cursă?

— O întrebare bună, Lady Georgette, iar răspunsul este nu, zise domnişoara Mansfield. Perioada de curtare se va întinde pe mai multe săptămâni. În fiecare săptămână unele dintre voi vor fi eliminate, în funcţie de alegerile ducelui. Cele alese să rămână vor primi o invitaţie să se întoarcă în săptămâna următoare. Ea făcu o pauză, apoi adăugă: Desigur, nimeni nu e obligat să participe, ceea ce mă aduce la următorul punct. Le rog să ridice mâna pe acelea dintre dumneavoastră care nu doresc ca ducele să le curteze fetele.

Niciuna dintre femeile-cerber nu se clinti.

— Excelenţa Voastră, zise ea cu o voce înşelător de veselă, aveţi vreo obiecţie?

— Cum aş putea avea?

Ca urmare a lucrării ei diavoleşti, el nu putea refuza fără a insulta patruzeci şi opt de femei.

Se pare că ea nu observase sarcasmul din glasul lui, pentru că bătu din palme, veselă ca un copil.

— Ei bine, atunci e totul aranjat.

Cu siguranţa că nu. Trebuia să existe o soluţie ca să iasă din fiascoul ăsta. Îşi putea imagina prea bine de ce notorietate se va bucura strania metodă de curtare. La

naiba cu toate! Nu voia să-şi supună mama şi sora la o avalanşă de bârfe, dar era prea târziu. Până a doua zi, va afla tot regatul.

Din nou, lucrurile scăpaseră de sub control. După săptămâni la rând în care fusese subiectul principal al ziarelor de scandal, nu mai putea suporta. Dar nici nu putea să curteze pe cineva fără să fie, inevitabil, observat atent de înalta societate.

Va găsi modalitatea de a le elimina pe toate, mai puţin pe una. Dar dacă va curta o singură femeie, afurisitele de ziare vor scrie despre iminenta sa logodnă înainte ca el să se poată decide. Şi fie că doamna cu pricina se potrivea sau nu cerinţelor sale, se va trezi în situaţia de a-i face o cerere în căsătorie din pricina aşteptărilor familiei şi ale societăţii. Însă, dacă începea să curteze mai multe deodată, ar putea evita capcana. Desigur, nu avea intenţia să le curteze pe toate douăzeci şi patru.

Domnişoara Mansfield se aplecă spre el.

— Am câteva sugestii pentru perioada de curtare, murmură ea.

Ar trebui să fie idiot să se mai încreadă în ea. Îi veni o idee, una care putea să le elimine pe cele mai multe dintre ele. Îi aruncă domnişoarei Mansfield o privire severă.

— Am o propunere pentru prima sesiune.

Ei îi încremeni zâmbetul pe chip.

— O, ce drăguţ!

— De fapt, am putea începe azi, dacă doamnele pot să-şi sacrifice încă o jumătate de oră.

— La ce vă gândiţi? întrebă ea.

— Un test.

Ea se încruntă.

— Ce fel de test?

Tristan făcu un pas ameninţător spre ea.

— Un test de ducesă.

*

El insistă să supervizeze testul.

Tessa şedea lângă duce aproape de peretele din sufrageria ei. Cele douăzeci şi patru de tinere lucrau la compunerile lor aşezate la masa din mahon. Zgomotul peniţelor pe hârtie umplea camera. Cu un oftat, îşi propuse să aibă răbdare cu Shelbourne.

Ce Dumnezeu îl apucase să propună testul ăsta? Cu siguranţă, nu-şi va alege soţia bazându-se doar pe un text? Mai ales unul intitulat „De ce-aş fi ducesa perfectă?” Bietul om, habar n-avea cum să curteze o femeie. Era un noroc că venise să-i ceară ajutorul.

Se uită la el şi descoperi că o privea cu ochii mijiţi. Tessa îşi ridică bărbia şi se prefăcu a-l ignora.

Din momentul în care păşise în salon, îi simţise dezaprobarea. Dar nu îl va lăsa să o intimideze. La un moment dat, îşi va da seama că-i făcuse un serviciu.

Ducele îşi consultă ceasul şi anunţă că mai rămăseseră cincisprezece minute.

Tessa spera că Jane se descurca să le întreţină pe mame în salon. Ochii însoţitoarei ei se măriseră de groază la ideea de a fi lăsată singură cu cele mai temute doamne din înalta societate. Ca să prevină un dezastru, Tessa luase măsuri drastice. Scosese o sticlă de sherry şi îi spusese lui Jane să umple paharele cu fiecare ocazie. Nişte tonic vesel ar putea să le îmblânzească pe femeile-cerber.

O exclamaţie feminină urmată de câteva chicoteli înăbuşite o făcură pe Tessa să-şi întoarcă privirea spre candidatele la măritiş. Domnişoara Amy Hardwick, cea mai banală tânără din încăpere, îşi ridica peniţa care evident îi căzuse. Pe hârtie se vedeau pete de cerneală. Toate celelalte fete se holbau la ea cu un dispreţ vădit.

Tessa se grăbi spre domnişoara Hardwick.

— Nu-ţi face griji! Uite altă foaie de hârtie.

Domnişoara Hardwick îşi freca o pată urâtă de cerneală de pe deget. Pe frunte îi alunecă o şuviţă de păr

roşu.

— Nu te preocupa de pată, şopti Tessa. Pur şi simplu copiază ce ai scris deja.

Domnişoara Hardwick se înroşi. Spatele i se cocoşă, iar ea luă peniţa, cu mişcări ezitante. Tessa se retrase, de teamă să nu contribuie şi mai mult la stinghereala fetei. Ea îşi dorea din toată inima să poată să o încurajeze pe tânăra femeie care nu era privită cu ochi buni de înalta societate. După patru sezoane nu primise nici măcar o cerere în căsătorie.

O voce tinerească o smulse pe Tessa din gândurile ei.

— Excelenţa Voastră, se interesă atunci Lady Georgette, cât timp mai avem?

— Nouă minute, răspunse ducele după ce-şi consultă ceasul.

Celelalte fete scoaseră exclamaţii speriate şi începură din nou să scrie. Lady Georgette îi zâmbi ducelui, dezvăluindu-şi gropiţele. Apoi îşi scăpă hârtia pe jos.

— O, Doamne!

El dădu să se ridice de pe scaun, dar Tessa îi făcu semn din cap să nu facă asta. Apoi se duse spre Georgette, îi ridică hârtia şi o puse pe masă. Tânăra cochetă o ignoră şi-şi flutură degetele spre duce. Tessa se plasă în aşa fel încât să-i mascheze vederea spre prada ei şi făcu semn spre peniţă.

— Am terminat, zise Georgette şi-i oferi hârtia Tessei.

Tessa îşi încrucişă braţele.

— Las-o pe masă! Ea se întoarse spre scaunul ei şi se aplecă spre duce. Aveţi grijă, le distrageţi fetelor atenţia!

— Nu-i adevărat.

— Vorbiţi mai încet, şopti ea.

El scoase un sunet exasperat.

Ea îşi acoperi faţa cu mâna.

— Nu trebuie să încurajaţi flirtul. Fetele trebuie să se concentreze.

Pe chipul lui apăru un zâmbet răutăcios. Se aplecă şi-i

şopti:

— Lady Georgette a terminat.

Respiraţia lui mişcă o buclă de lângă urechea Tessei, făcând-o să se înfioare. Parfumul uşor de lemn de santal îi gâdila simţurile. El se lăsă la loc pe spătar şi îi oferi un zâmbet şmecher. Tessa simţi cum se îmbujorează la vederea expresiei lui de cunoscător. O, de ce reacţionase atât de prosteşte la trucurile lui?

Ducele îşi mai consultă ceasul o dată şi spuse cu voce joasă:

— După ce pleacă toată lumea, iar asta o include şi pe domnişoara Powell, noi doi vom avea o discuţie privată.

— Desigur. Trebuie să evaluăm lucrările, zise ea apăsat.

Ar trebui să-i spună ducelui că acest test nu va funcţiona, dar, fără îndoială, el îşi va apăra decizia. Va descoperi destul de repede că nu putea să-şi aleagă mireasa pe baza unor compuneri scrise în grabă.

*

După ce plecă toată lumea, Tristan se duse spre şemineul din salonul domnişoarei Mansfield şi se plasă în faţa ei.

— Acum îmi veţi explica de ce m-aţi păcălit.

Compunerile pe care ea le ţinea în mână căzură pe covor, răspândindu-se la picioarele ei.

— O! exclamă ea cu vocea subţire.

De ce scăpau femeile mereu lucruri pe jos? Era din cauza lui? Iritat, Tristan se duse lângă ea şi se lăsă într-un genunchi ca să adune foile. Când i le întinse, îl cuprinse o senzaţie ciudată. La naiba! Probabil că arăta ca un idiot îndrăgostit pregătit pentru o cerere în căsătorie. Asta îl ridică în picioare. Îşi îndreptă mânecile şi o privi cu răceală.

— Ei bine?

— Nu a fost o păcăleală, zise ea. Aţi fost de acord să

luaţi în considerare mai multe candidate.

— Aţi neglijat să spuneţi că este vorba despre douăzeci şi patru, scrâşni el.

— V-am explicat motivele mai devreme, zise ea. Cerinţele dumneavoastră s-au dovedit mai dificile decât am anticipat.

El nu o credea.

— Ar fi trebuit să mă anunţaţi că aveţi dificultăţi.

— Am decis să găsesc o soluţie creativă.

El se încruntă.

— Desigur, nu v-aţi gândit nicio clipă să mă consultaţi.

— Sunt de acord că metoda e mai neobişnuită, dar adevărul e că v-am oferit o ocazie unică. Strângând lucrările la piept, ea bifă pe degete avantajele. În primul rând, veţi avea acces unic la douăzeci şi patru dintre tinerele eligibile din înalta societate. În al doilea rând, veţi putea elimina pe cine credeţi că nu se potriveşte. În al treilea rând, toţi burlacii din înalta societate vă vor invidia.

— Recunoaşte-ţi că aţi intenţionat să mă manipulaţi, zise el.

— Ştiu că sunteţi foarte supărat, dar aţi fost de acord să le curtaţi pe fete.

— Nu puteam să mai refuz, odată ce mamele au fost de acord. Aţi aranjat lucrurile în aşa fel ca eu să nu am de ales.

— De fapt, v-am oferit douăzeci şi patru de variante din care să alegeţi.

Pe duce începu să-l doară capul auzind scuzele ei ridicole.

— Destul! Ne vom uita acum peste ce au scris.

Ea se încruntă.

— Nu vorbiţi serios – doar nu vreţi să vă alegeţi soţia în funcţie de o compunere.

— Este alegerea mea, şi voi face aşa cum cred de cuviinţă.

O va lăsa să mai aştepte înainte să-i comunice

adevăratul motiv din spatele testului.

*

O oră mai târziu, Tristan îşi dădu seama că îşi greşise calculele.

Şedea în capătul celălalt al canapelei pe care se aşezase domnişoara Mansfield. Compunerile stăteau într-un teanc ordonat lângă ei. Le citise pe toate, cu excepţia celor patru ilizibile. Toate sunau la fel. O litanie de realizări îi înceţoşa mintea. Talent la cântat, dansat, pictat. Doamne, chiar credeau că-i pasă de astfel de aiureli?

Sperase să le poată elimina pe toate, mai puţin pe trei dintre ele, dar nu avea încă destule informaţii. În mod evident, trebuia să pună la cale un plan mai bun. Veştile aveau s-o încânte pe făuritoarea de şmecherii, dar îi va spune clar că el e şeful. Îi va reduce rolul la cel de însoţitoare.

Tristan îi aruncă pe furiş o privire. În timp ce citea ultima lucrare, ea îşi umezi buzele pline, de culoarea căpşunelor.

Gura ei generoasă îl făcu să se gândească la săruturi pasionale, fierbinţi. Domnişoara Mansfield oftă, atrăgându-i atenţia asupra sânilor ei generoşi. Se închipui desfăcându-i corsetul subţire şi admirându-i sfârcurile umflate. Trupul i se agită, încingându-i-se ca la prima înghiţitură de brandy de calitate.

Ea puse hârtia peste celelalte.

— Trebuie să recunoaşteţi că lucrările demonstrează unele calităţi pe care le-aţi cerut de la o soţie.

Hotărât să-şi ţină sub control gândurile pasionale, el îşi mută privirea spre hârtii.

— Nu reuşesc să găsesc un singur exemplu.

— O, dar vă înşelaţi. Ea căută prin hârtii şi arătă spre cea mânjită cu pete de cerneală.

— Domnişoara Hardwick a accentuat că ştie să

gestioneze cheltuielile casei. Asta e semn de conştiinciozitate, după părerea mea.

Domnişoara Hardwick trebuie să fi fost roşcata timidă căreia îi căzuse peniţa.

— Şi celelalte tinere sunt bine pregătite. Domnişoara Mansfield îl privi cu o expresie sinceră. Ochii ei rotunzi, cu gene lungi şi obrajii plini îi confereau un aspect nevinovat. Dar buzele pline stricau efectul. Gura ei se curbă într-un zâmbet senin. Având în vedere că fetele s-au descurcat aşa de bine, va trebui să le invităm pe toate săptămâna viitoare.

— Nu aşa de repede, patru dintre lucrări nu le-am putut citi. El răsfoi până când ajunse la ele. Nu pot să îmi aleg o soţie analfabetă.

După ce reuşi să o încurce pe făuritoarea de şmecherii, decise să se răzbune un pic, ştiind exact ce să facă pentru a o descumpăni.

— Eliminaţi-le pe aceste fete, zise el.

Când ea se întinse după hârtii, ducele îşi lăsă degetele să alunece uşor peste mâna ei moale.

Domnişoara Mansfield trase brusc aer în piept.

El arboră o expresie de băiat nevinovat.

— S-a întâmplat ceva?

Ea îşi feri privirea, în timp ce punea hârtiile deoparte.

— Cred că ar trebui să vă mai gândiţi. Probabil că au fost foarte agitate şi nu au putut să se prezinte prea bine.

El îşi reţinu un zâmbet îngâmfat.

— Scopul acestui exerciţiu a fost să observ cum reacţionează în situaţii solicitante.

Ea se întoarse să-l privească uimită.

— Le-aţi indus în eroare.

— A fost un test al încrederii de sine. Doar unele l-au trecut.

— Dacă vorbiţi despre Lady Georgette Danforth, atunci confundaţi îngâmfarea cu încrederea, zise ea pe un ton indignat.

Interesant! Domnişoara Mansfield nu făcuse un secret în timpul testului din faptul că nu-i plăcea fata.

— O cunoaşteţi mai demult?

— Cunosc genul. E o cochetă care flirtează mereu.

— Bănuiesc că toate sunt, cu excepţia acelei nefericite cu părul roşu.

Ea îşi ridică bărbia.

— Domnişoara Hardwick a scris cea mai bună lucrare, în ciuda micului ei accident. Asta denotă curaj.

Evident, ea intenţiona să le promoveze pe tinerele sfioase. Biata fată nu era deloc potrivită, dar nu putea contesta faptul că domnişoara Hardwick recuperase bine.

— Îi voi da încă o şansă. Şi apoi avea de gând să o elimine.

Zâmbetul larg pe care-l afişă domnişoara Mansfield o transformă din atrăgătoare în cuceritoare de-a dreptul. Îl privi cu ochi strălucitori, făcându-l să se simtă ca şi cum tocmai salvase o domnişoară aflată la ananghie.

La naiba! Fără îndoială că perfectase această privire adoratoare pe care s-o adauge la sacul ei cu trucuri diavoleşti. Nu îi va permite să îl distragă din nou.

— Trimiteţi-le invitaţii tuturor, mai puţin celor patru. Şi spuneţi-le clar că nu pot accepta să fie curtate de alţi domni.

— Nu şi-ar risca reputaţia sau şansele cu dumneavoastră, zise ea.

— Eu îmi fac întotdeauna cunoscute aşteptările de la bun început, zise el. Dacă nu le plac condiţiile, se pot retrage.

Ea bombăni ceva în bărbie.

— Ce spuneţi? făcu el, ducându-şi mâna la ureche. N-am auzit…

— Pentru următorul eveniment, propun o întâlnire informală la casa mea din oraş.

— Nu, asta nu va duce decât la conversaţii fără sens, zise el. O să vă trimit cât de curând un plan.

— Nu sunteţi niciodată spontan? întrebă ea.

— Nu, şi nu-mi plac surprizele.

Ochii ei verzi străluciră.

— Dar unele dintre cele mai frumoase lucruri în viaţă sunt neaşteptate.

— Sunteţi o optimistă incurabilă, zise el.

— Doar un pesimist ar da glas unui astfel de oximoron ridicol.

— Sunt un om raţional. Din experienţa mea, o abordare logică previne dezordinea şi neînţelegerile. Nu permit niciodată emoţiilor să se amestece cu raţiunea, un lucru pe care trebuie să-l explicaţi limpede candidatelor.

— Nimeni nu e complet lipsit de simţăminte, zise ea.

— Permiteţi-mi să clarific. Dacă vreuna dintre aceste fete are viziuni romantice în minte, atunci ar face bine să se retragă din competiţie.

— Competiţie? se miră ea cu vocea mai ridicată cu o octavă. Vă consideraţi un fel de premiu?

— Nu, zise el şi se luptă să nu zâmbească. Dar îmi închipui că ele aşa mă văd.

Ea scoase un sunet exasperat.

Opinia ei proastă despre modul lui de a gândi îl făcu să-şi dorească să o mai tachineze un pic.

— Domnişoară Mansfield, cei mai mulţi oameni mă tratează cu deferenţă.

În realitate, el îi dispreţuia pe cei care îl linguşeau.

Ea pufni.

— Îmi pare rău să fiu purtătoarea de veşti proaste, dar sub toate straiele de duce nu sunteţi decât un bărbat.

— Mă răniţi.

Buzele ei tresăriră uşor.

— Mă îndoiesc de asta.

Se trezi zâmbind la replicile ei spirituale. Umbrele după-amiezii îl făcură să-şi dea seama de orele înaintate. Nu-şi putea aminti când petrecuse ultima oară atâta timp cu o femeie în afara patului fără să devină agitat şi să se

plictisească. Gândul îl făcu să se ridice.

Ea îl imită. Un parfum subtil de ceai şi de trandafiri îi invadă simţurile. Sunetul uşor al respiraţiei ei îi atrase din nou atenţia la buzele ei întredeschise. Inima începu să-i bată un pic mai repede.

Ea făcu o reverenţă.

— La revedere, Excelenţa Voastră.

Vocea ei îl trezi din reverie. Murmură ceva politicos, făcu o plecăciune şi ieşi pe uşă, întrebându-se unde naiba îşi pierduse mintea.

*

Seara următoare, Tristan degusta un pahar de brandy în timp ce-l aştepta nerăbdător pe Hawk la White. Băutura nu-i îmbunătăţea starea de spirit. Mama lui îl luase la rost despre neobişnuita metodă de curtare de dimineaţă. Se pare că femeile-cerber nu ezitaseră să o informeze.

Vocile bărbăteşti se auzeau tot mai tare, pe măsură ce localul se umplea cu gentlemanii de elită ai Londrei. Aroma fripturilor de vită răzbătea din sufrageria de la etaj. Tristan îşi scoase ceasul şi se încruntă văzând cât era ora. Apoi îşi îndreptă atenţia spre exterior. Ploaia bătea în fereastră. Afară, o pată de lumină galbenă de la felinarele de gaz străpungea ceaţa. O trăsură hurducăia pe strada pavată cu pietre de râu, oprindu-se cu un scuturat. Când apăru Hawk, o pală de vânt îi umflă pelerina neagră. Arăta ca un corb enorm când intră grăbit pe uşă.

Câteva minute mai târziu era tolănit în scaunul liber din faţa lui Tristan.

— Scuze pentru întârziere!

La lumina lumânărilor, ochii congestionaţi ai lui Hawk, părul lui ciufulit şi lavaliera desfăcută completau un tablou înspăimântător.

— Doamne sfinte, zise Tristan, ai fost atacat de hoţi?

— De o balerină.

Un chelner plin de solicitudine îi aduse lui Hawk brandy-ul obişnuit. După ce bărbatul plecă, Hawk se uită la Tristan.

— Balerina mea are o prietenă, dacă eşti interesat.

— Nu mă tenta.

— Eşti prea pretenţios, încât să iei o dansatoare în considerare?

— Nu.

Hawk ridică din sprâncene.

— Eşti bolnav? Am auzit de un doctor specializat în...

— Nu am niciun blestemat de sifilis, mârâi Tristan.

Nu avea cum să întreţină o relaţie discretă în acest moment. Dacă îşi lua o amantă, toată lumea va şti, inclusiv taţii acelor fete. Tristan îşi lărgi uşor lavaliera strâmtă, închipuindu-şi reacţiile lor furioase.

La naiba, avea nevoie de o femeie care să-i potolească poftele! Şi avea mare nevoie de ea. Noaptea trecută se trezise dintr-un vis despre gura ei plină. În mod evident era pe cale să piardă ce-i mai rămăsese din sănătatea mintală. Mai luă o înghiţitură de brandy. Băutura îl arse pe gât, dar refuză să tuşească.

— Ce naiba te frământă? întrebă Hawk.

— Nimic, zise Tristan şi puse paharul jos cu o bufnitură hotărâtă.

Hawk îşi miji privirea.

— Am auzit despre neobişnuita manieră de curtare. Ţi-ai pierdut minţile?

„Probabil”, admise Tristan în sinea lui.

— Am angajat-o pe domnişoara Mansfield să îmi găsească o soţie care să-mi convină.

Hawk pufni:

— Tu nu te-ai gândi să laşi pe cineva nici să-ţi aleagă un cal, dar laşi o străină să-ţi aleagă soţia?

— Nu e ca şi cum aş putea s-o călăresc înainte s-o cumpăr, bombăni Tristan.

Hawk îi aruncă o privire nesigură.

— Bătrâne, eşti prietenul meu şi trebuie să te întreb: Ce doreşte domnişoara Mansfield în schimbul serviciilor sale?

— Nimic. Spune că nu are nevoie de bani.

— Am auzit că a moştenit averea lui Wentworth.

— Adică a bătrânului conte? întrebă Tristan aplecându-se în faţă.

— Acelaşi. Era singura lui rudă.

— Mi-a spus că nu are familie, zise Tristan.

— E la fel de independentă ca orice bărbat şi se spune că e una dintre cele mai bogate femei din Anglia, îl informă Hawk şi scutură din cap. Nu-mi place peţitul. Ea are un interes în afară de bani. Ce câştigă dacă te ajută?

Ducele habar n-avea, dar nu voia să recunoască asta faţă de Hawk.

— Ce contează? Nu mă interesează decât să îmi găsească o soţie.

— Fii prevăzător, spuse Hawk, n-o lăsa să te prindă cu ceva ce vei regreta mai târziu.

Tristan se încruntă. Dacă femeia mai făcea un pas greşit, o va concedia şi o va demasca numaidecât ca fiind o escroacă. Nu va mai putea să iasă niciodată în înalta societate.

— Există multe speculaţii în privinţa ei, zise Hawk. Are reputaţia de a fi mult prea deşteaptă pentru binele ei.

— Crezi că nu reuşesc să mă descurc cu o femeie deşteaptă? scrâşni Tristan.

— Dacă pui problema aşa, rânji Hawk, cred că domnişoara Mansfield şi-a găsit perechea.

Capitolul 4

În câteva momente, Tessa trebuia să înfrunte marele cerber al înaltei societăţi.

Inima îi bătea cu putere în piept în timp ce-l urma pe lacheu pe scara în spirală. După ce primise o convocare concisă de la ducesa de Shelbourne în acea dimineaţă, Tessa îşi închipuise că articolele senzaţionale care apăruseră în ziarele de scandal duseseră la această întâlnire.

Desigur, era nedrept din partea ducesei să dea vina pe ea. La urma urmei, ducesa refuzase să îşi ajute fiul să-şi găsească o soţie. Dar dreptatea nu conta. Tonul sec al misivei nu lăsa dubiu în mintea Tessei că ducesa intenţiona să o sfâşie.

Când ajunse la etaj, Tessa trase tremurând aer în piept. Nu putea permite fricii să o domine. În primul rând, trebuia să rămână calmă, indiferent de ce va spune ducesa. După ce lacheul deschise uşile de la salon, Tessa îşi ridică bărbia şi păşi înăuntru. Fu întâmpinată de o mare de roşu. Canapelele şi fotoliile purpurii, damascul de culoarea vişinei de pe pereţi şi draperiile roşii ameninţau să o copleşească.

Aceasta probabil că era încăperea favorită a ducesei, unde bea sângele victimelor.

Tessa îşi îndreptă atenţia spre femeia brunetă care se uita urât la ea de pe una dintre canapele. Ducesa purta o rochie mov cu dungi şi cu un guler înalt. Arăta mult prea tânără ca să aibă un fiu adult.

Tessa făcu o reverenţă.

— Excelenţa Voastră.

Ducesa îşi ridică lornionul care atârna de o panglică şi o inspectă pe Tessa cu buzele ţuguiate.

— Deci tu eşti josnica peţitoare despre care mi-au spus prietenele mele.

Ea îşi înclină capul, dar nu zise nimic. Unchiul ei o învăţase să nu se simtă niciodată obligată să umple tăcerea.

Când deveni evident că ducesa nu o va invita să se aşeze, Tessa decise să zădărnicească tacticile de intimidare ale femeii. Se aşeză pe canapeaua aflată exact în faţa ducesei şi se forţă să zâmbească.

Ducesa dădu drumul lornionului.

— Nu ţi-am acordat permisiunea să te aşezi.

Tessa o privi direct în ochi.

— Am presupus că nu doriţi să mă lăsaţi să stau în picioare.

— Cu siguranţă că da. Acest interviu se va termina de îndată ce vei renunţa a mai fi peţitoarea fiului meu.

Tessa îşi strânse tare mâinile care-i tremurau.

— Vă rog să mă iertaţi, dar această înţelegere am făcut-o cu fiul dumneavoastră, rosti ea cu cel mai neutru ton de care fu în stare. Orice decizie de încetare trebuie să-l implice şi pe el.

— Fată neruşinată, zise ducesa.

— Mă flataţi, răspunse Tessa. Au trecut ani de când nu s-a mai referit nimeni în termeni atât de tinereşti la mine.

— Nu intenţionam să-ţi fac un compliment. Reputaţia ta de fată bătrână e de notorietate.

Cu un efort considerabil, ea ignoră insulta şi îşi păstră un zâmbet senin pe faţă.

— Nu prea am cum să ţin secret statutul meu de celibatară.

Ducesa îi aruncă o privire îngheţată.

— Cum îndrăzneşti să mi te adresezi într-o manieră atât de insolentă? Dacă ai avea măcar o umbră de bun-simţ, ai tremura de frică la gândul că aş putea să te distrug.

Tessa înghiţi în sec, ştiind că ducesa dispunea într-adevăr de influenţa necesară ca să o distrugă. Apoi privirea îi alunecă spre ziarul aflat pe canapea lângă mama ducelui. Tessa îşi dădu seama dintr-odată că acea neobişnuită idee de curtare o umilise pe ducesă.

— Nu am intenţionat să vă insult, murmură ea.

— Domnişoară Mansfield, zise ea, nu mai este nevoie de serviciile dumneavoastră.

*

Creierul lui Tristan parcă luă foc atunci când ajunse în dreptul salonului şi auzi cuvintele mamei sale. O avertizase să nu se amestece. Evident că îl sfidase şi acţionase pe la spatele lui. Hotărât să-şi ţină furia în frâu, Tristan păşi în salon şi o descoperi pe mama lui fixând-o cu o privire sfredelitoare pe domnişoara Mansfield.

Domnişoara Mansfield se ridică, făcu o reverenţă şi-şi înălţă mândră bărbia. În ciuda atitudinii de bravadă, pe obraji îi apăruseră pete roşii. Nu încăpea îndoială că mama lui îi vorbise foarte urât.

El făcu o plecăciune.

— Domnişoară Mansfield, ce surpriză plăcută!

Ducesa rămase aşezată cu buzele arcuite într-un zâmbet sardonic.

— Domnişoara Mansfield ne-a încântat cu prezenţa ei.

El îşi dădu imediat seama că mama lui o chemase.

Domnişoara Mansfield îşi aţinti privirea asupra lui.

— Excelenţa Voastră, permiteţi-mi să mă retrag.

— Desigur.

Ar fi fost dezagreabil să o facă să asiste la certuri familiale.

Ducesa pufni:

— Tristan, te rog să reziliezi înţelegerea ridicolă pe care o ai cu ea. Eu sunt persoana îndreptăţită să-ţi găsească o soţie.

— Mă înşală cumva memoria? Din câte îmi amintesc, ai refuzat.

Ducesa ridică ziarul aflat lângă ea.

— S-a dus vorba prin ziarele de scandal, rosti ea cu vocea tremurând de furie.

El ridică din umeri.

— Nimic nou. Sunt de săptămâni întregi subiectul bârfelor.

Ea trânti ziarul la loc pe canapea.

Domnişoara Mansfield îşi mută privirea nesigură de la mama lui la el.

La naiba! Mama lui intenţiona să se impună, chiar dacă provoca o scenă.

El îşi îndreptă din nou atenţia spre domnişoara Mansfield.

— Vă voi face mâine o vizită ca să discutăm despre afacerea noastră.

— Afacere? făcu ducesa pe un ton revoltat. Cum poţi să te referi la căsătorie într-un mod atât rece?

— Căsătoria e datoria mea, zise el.

— E o chestiune de iubire. Când eu şi tatăl tău…

— Destul, zise Tristan şi ridică mâna.

Mama lui îşi feri faţa. De ce continua să jelească un bărbat care nu o meritase îl nedumerea profund. Ea uitase în mod convenabil multele aventuri ale răposatului ei soţ şi vorbea adesea cu drag despre el. Refuzul lui Tristan de a fi de acord cu afirmaţiile ei rămânea o sursă constantă de neînţelegeri între ei, dar el nu avea intenţia să îi susţină iluziile.

În mod surprinzător, domnişoara Mansfield îi aruncă mamei lui o privire plină de înţelegere.

— Excelenţa Voastră, rosti ea cu blândeţe. Îmi cer scuze pentru orice situaţie jenantă în care aş fi putut să vă pun absolut neintenţionat.

— Scuzele nu sunt suficiente. Dacă vă pare rău cu adevărat, veţi demisiona, zise mama lui.

— Mamă, nu e decizia ta, zise el.

Expresia ducesei se întunecă în timp ce se ridică în picioare.

— Veţi regreta asta, domnişoară Mansfield! exclamă ea.

Apoi trecu pe lângă Tristan trântind uşa în urma ei.

El se duse spre canapeaua de catifea roşie de pe care se ridicase mama lui.

— Vă rog să luaţi loc, îi zise el domnişoarei Mansfield. Se aşeză în faţa ei şi bătu darabana cu degetele pe braţul canapelei. Îmi cer scuze pentru mama mea. Nu ar fi trebuit să asistaţi la aşa ceva.

Domnişoara Mansfield îşi netezi fustele, dar nu spuse nimic.

El o studie cu ochii mijiţi.

— Doar nu vă gândiţi să renunţaţi?

— Nu, dar trebuie făcut ceva.

— Bănuiesc că v-a obligat să veniţi aici. Pe viitor nu trebuie să mai răspundeţi la solicitările ei înainte de a mă consulta.

Ea se uită în ochii lui.

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă să vă respect dorinţele. Dar s-ar putea să existe situaţii când acest lucru nu va fi posibil. Atunci voi acţiona după judecata mea.

— Presupun că e în regulă, zise el.

— Permiteţi-mi să vă asigur că nu i-am dezvăluit mamei dumneavoastră discuţiile noastre anterioare. Aşa cum am promis, voi menţine confidenţialitatea înţelegerii noastre.

— Mama mea nu va mai interveni.

— Nu o putem exclude, zise domnişoara Mansfield. Ar înseamnă să o umilim şi mai mult.

El se încruntă.

— Nu voi permite să se implice. După felul cum v-a insultat, sunt surprins că sugeraţi aşa ceva.

— A atacat pentru că a fost oripilată. Închipuiţi-vă cât de jenată s-a simţit când a aflat de la prietene că m-aţi angajat şi apoi a citit ştirea în ziar.

— Obiecţiile mamei mele nu au importanţă. Nu va fi implicată în această problemă.

În ochii domnişoarei Mansfield apăru o expresie serioasă.

— Vă înţeleg că sunteţi supărat. Dar dacă mama dumneavoastră nu va fi implicată nu vă va accepta niciodată soţia.

— Va simţi mânia mea dacă nu o va face. Iar ea ştie asta.

— Excelenţa Voastră, mai este un lucru de care trebuie să ţineţi seama. Trebuie să vă alegeţi o soţie care să poată să o înfrunte pe mama dumneavoastră. Cea mai bună modalitate de a afla cine e în stare de aşa ceva este să observaţi cum reacţionează fetele în prezenţa ei.

Tristan bătu din nou darabana cu degetele. Implicarea mamei lui nu avea să facă nicio diferenţă. Niciuna dintre acele tinere nu va îndrăzni să refuze sau să contrazică o ducesă.

— Rolul mamei dumneavoastră va fi redus la o supraveghere ocazională, continuă domnişoara Mansfield. Putem să-i ascultăm părerile, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i urmăm sfaturile.

Nu mai întâlnise în viaţa lui o femeie mai perseverentă. Obosit de argumentele ei, decise să o întrerupă.

— Voi lua chestiunea în considerare după ce reduc numărul candidatelor.

Cum intenţiona să aleagă pe cineva în cel mult două săptămâni, subiectul nici nu mai merita dezbătut.

— Prea bine, zise domnişoara Mansfield. Acum, am o idee despre cum ar trebui să se desfăşoare curtarea. Cred că ar trebui să le vizitaţi pe candidate, ca să aflaţi mai multe despre caracterul lor. Desigur, vă voi însoţi.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să-mi pierd vremea prin douăzeci de saloane săptămâna viitoare.

Ea făcu ochii mari.

— Intenţionaţi să vă curtaţi viitoarea soţie în absenţă?

— Obiectez doar la planul ridicol.

— Aţi curtat vreodată o femeie? întrebă ea.

El se gândea că amantele nu se puneau. În afară de

asta, ele îl vânau pe el.

— Un bărbat nu curtează o femeie decât dacă are intenţii serioase.

Ea oftă.

— Chiar şi aşa, este limpede că aveţi nevoie de lecţii.

De unde naiba îi mai venise şi ideea asta infernală?

— Excelenţa Voastră, trebuie să fiu directă. Doamnele se aşteaptă ca domnii să dea dovadă de o anumită tandreţe. Până acum aţi demonstrat o tristă lipsă a acestor sentimente gingaşe. Ştiu că asta vă face să vă simţiţi stânjenit.

— La naiba cu toate! Nu sunt stânjenit.

Ea îi aruncă o privire plină de milă.

— Nu trebuie să vă prefaceţi în faţa mea. O să vă instruiesc cu privire la metodele de a mulţumi şi de a atrage o doamnă.

Tristan îşi înăbuşi râsul la auzul caraghioasei insulte şi decise să se amuze puţin pe seama ei.

— Ce ofertă generoasă, domnişoară Mansfield, zise el şi o studie cu un zâmbet lasciv. Să începem acum?

— Mâine e mult mai bine, zise ea, cu ochii mijiţi a suspiciune.

Agitaţia ei îl stârni.

— Dar avem atât de puţin timp, ripostă el. Sunt nerăbdător să profit de vasta dumneavoastră experienţă.

Ea sări în picioare.

— Nu voi tolera să mă tachinaţi.

Ducele se ridică la rândul lui.

— Veniţi aici, domnişoară Mansfield.

Ea ezită.

— Doar nu vă e frică? El vorbi anume cu o voce joasă, pe un ton senzual, aşteptându-se ca ea să-l dojenească.

— Ridicol! pufni ea.

Nefiind în stare să reziste, el o chemă cu un semn din deget, ştiind că va refuza. Spre surprinderea lui, ea se îndreptă spre el ca un general pe câmpul de luptă. El îi

întinse mâna, sigur că ea i-o va pocni. Prostuţa fată bătrână i-o luă fără să pună întrebări. Prin palmă îi trecu un curent electric ca de la o atmosferă încărcată înainte de furtună. Exclamaţia ei îi dădu de înţeles că şi ea o simţise.

Privirile li se întâlniră. Ea îşi umezi buzele pline şi îl lăsă aproape fără răsuflare. Creierul lui se înceţoşă. Dintr-o singură mişcare fluidă o trase la pieptul lui.

Exclamaţia ei feminină de surpriză îl încurajă. Dorinţa de a poseda acea gură delicioasă îl copleşi. O trase mai aproape şi-şi lăsă capul în jos spre ea. Când simţi că i se întăreşte mădularul, în mintea lui năucită sună un semnal de alarmă. În ultima secundă, reuşi să-şi întoarcă repede capul şi să-i şoptească o întrebare în ureche:

— Cum m-am descurcat până acum?

*

Poate că nu ştia cum să curteze o lady, dar cu siguranţă se pricepea la tehnica de seducţie.

Tessa resimţi şocul în tot corpul. Fără să fie în stare să se mişte, se concentră asupra respiraţiei lui uşoare lângă urechea ei. Se simţea învăluită de căldura care radia din pieptul lui solid. Mirosea a curat, a soare şi săpun şi a ceva mult mai primitiv – ceva indiscutabil masculin.

Buna-cuviinţă ar fi impus să-l certe pentru că-şi permisese astfel de libertăţi, dar nu reuşea să rostească vorbele. Ar fi trebuit să fie revoltată, dar trupul lui mare şi musculos o fascina. Uşoara atingere a sânilor ei de haina lui aproape îi arse pielea sensibilă.

El îşi întoarse uşor capul, iar respiraţia lui o atinse pe obraz. Fără să vrea, urmări sunetul, până când buzele lor se aflau doar la câţiva centimetri distanţă. O senzaţie de nerăbdare păcătoasă îi pulsă în vene.

De parcă ar fi fost muşcat de o viperă, el îi dădu drumul la mână şi făcu un pas în spate, lăsând-o dezechilibrată. În ochii lui albaştri apăru o expresie

tulburată, care dispăru la fel de repede. Apoi îşi strânse mâinile la spate şi se îndreptă spre fereastră.

Ea se cutremură. Se lăsase păcălită de şiretlicurile lui libertine. Iar *el* se îndepărtase.

Tessa se încordă. Nici măcar nu încercase să-l oprească. Probabil că el dedusese că dorise să-l încurajeze. Şi de ce nu ar fi presupus asta? Îşi dădu seama acum cât de provocatoare trebuie să fi sunat cuvintele ei. „O să vă instruiesc cu privire la metodele de a mulţumi şi de a atrage o doamnă”.

Doamne sfinte, ea se topise în braţele lui, fără să se gândească deloc la consecinţe. Dacă el nu s-ar fi retras, ea Tar fi lăsat să o sărute.

— Trebuie să rezolvăm chestiunea de săptămâna viitoare, zise el.

Vocea lui o sperie. Pentru un moment nu reuşi să vorbească, dar trebuia să-şi revină repede. Trase nesigur aer în piept şi se forţă să răspundă:

— Aveţi vreo idee cum le veţi curta pe fete?

El se întoarse cu faţa spre ea, afişând o expresie stoică.

— Sunt de acord că e important să le cunosc pe candidate, dar nici vorbă să le vizitez pe fiecare în parte.

Slavă Domnului că nu pomenise nimic despre ce se petrecuse între ei. Atunci de ce această rezervă bruscă o înţepa ca o sută de ace? Îşi lăsă sentimentele la o parte, hotărâtă să se adune.

— Aveţi deja un plan?

— Da. Chemaţi-le pe candidate în salonul dumneavoastră. La voi intervieva pe cele care mă interesează.

— Dar va fi greu să faceţi conversaţie cu un grup atât de mare.

În ochii lui apăru o expresie serioasă.

— Obiectivul meu este să elimin cel puţin jumătate dintre candidate, poate mai mult, săptămâna viitoare.

Ea se holbă la el.

— Cum puteţi să luaţi o asemenea decizie înainte să fi vorbit cu ele?

— Pot. Şi o voi face.

Ea simţi că se enervează.

— Foarte bine. O să le informez pe candidate să se pregătească pentru o după-amiază foarte lungă.

— Două ore, preciză el, nu mai mult.

— În două ore nu veţi putea petrece nici măcar zece minute cu fiecare candidată.

El ridică din sprâncene.

— Am nevoie de mai mult timp, zise ea uşor exasperată.

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Două ore. Marţea viitoare. Acasă la dumneavoastră. Şi să nu o invitaţi pe mama.

— Nu se poate face.

— Ba se poate şi se va face.

Ea îşi înfipse unghiile în palme. Să fie cum vrea el. O să vadă cât de ridicole îi erau cererile.

*

Lady Anne Broughton stătea lângă Tessa pe canapea.

— Am veşti, dar mai întâi, e adevărat că faci pe peţitoarea pentru ducele de Shelbourne? Toată lumea vorbeşte despre asta.

— Anne, ştii că nu discut niciodată detaliile eforturilor mele de peţitoare, zise Tessa şi turnă ceai, mulţumită în sinea ei că se dusese vorba. Cariera ei de peţitoare profita deja de pe urma înţelegerii cu ducele.

— E adevărat că va curta douăzeci şi patru de tinere?

Ea ignoră întrebarea lui Anne.

— Lapte?

— Da, te rog? Anne oftă. Încerci să îmi eviţi întrebările, dar nu poţi scăpa.

Tessa adăugă lapte în ambele ceşti. Nu intenţionase să invite atât de multe fete, dar cumva din două se făcuseră cinci, din cinci zece şi doar nu putea să le lase pe dinafară pe Lady Elizabeth Rossdale sau pe domnişoara Caroline Fielding. Până să-şi dea seama, invitase douăzeci şi patru dintre cele mai elegante tinere din înalta societate.

Anne îşi luă ceaşca şi îşi muşcă buza.

Tessa se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

— Ai discutat cu Shelbourne despre asta la balul meu?

Tessa sorbi din ceai, dar nu zise nimic.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Anne rănită.

Tessa se concentră asupra ceştii ei de ceai. Pentru că o atrăsese cu privirea lui şi voia ca Anne să ştie că cedase atât de uşor şiretlicurilor ducelui.

— Nici măcar nu mă poţi privi în ochi, zise Anne. Ceva nu e în regulă cu tine.

— Anne, te rog!

— În seara aceea te-am întrebat ce-aţi discutat. Ai spus că nimic important, dar ştiai, zise Anne. De ce aţi ţinut asta secret?

Tessa se uită în ochii îngrijoraţi ai prietenei ei.

— Voi recunoaşte doar atât. Ştiam doar că voia să vină să mă viziteze.

Anne trase adânc aer în piept.

— Tessa, doar nu ai început să ai sentimente de afecţiune pentru el?

— Sunt peţitoarea lui. Ai încredere în discreţia şi raţiunea mea.

Cum ar fi de exemplu să ia mâna unui crai şi să-i cadă în braţe fără să scoată măcar un sunet de protest.

Anne puse ceaşca deoparte.

— Draga mea, mă tem din pricina reputaţiei lui. L-am văzut cum se holba la tine într-o manieră nepotrivită.

— Îţi faci griji pentru nimic.

Dar l-ar fi lăsat să o sărute, dacă el nu s-ar fi oprit. Îşi

zise că mintea ei luase atunci o pauză.

— Tessa, noi ne împărtăşim totul, zise Anne. Nu m-ai minţit niciodată până acum.

Ceaşca tremură când o aşeză pe farfurie.

— A fost o omisiune, nu o minciună.

Din necesitate învăţase să ocolească adevărul şi să dezvăluie doar o parte din el dacă era nevoie. O minţise pe Anne prin omisiune timp de ani întregi pentru că nu avusese de ales.

— Tu eşti sora pe care n-am avut-o niciodată, zise Anne. Nu pot să nu mă îngrijorez pentru tine.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi. El nu e interesat decât de serviciile de peţit.

Dar ea nu putea uita că el aproape că o sărutase şi că ea îşi dorise ca el să o facă. Că tânjise după ceva ce i-ar putea distruge reputaţia şi cariera.

— Tessa, sunt îngrijorată. Îi cunoşti reputaţia, şi tot ai fost de acord să-l ajuţi să-şi găsească soţie. La tinerele femei nu te-ai gândit? El e un crai.

— Sunt convinsă că intenţiile sale sunt cinstite şi onorabile, spuse Tessa. Şi trebuie să accepţi că asta e tot ce-ţi pot spune în această chestiune. Am jurat că voi păstra confidenţialitatea şi nu îmi voi încălca cuvântul.

— Sunt sigură că mamele fetelor îi cunosc reputaţia. Oare nu le pasă de nimic altceva, în afară de titlul de duce? întrebă Anne.

Tessa bănuia că şi fetele gândeau la fel. Ea nu putea decât să spere că sub îndrumarea ei vor reuşi să vadă şi dincolo de titlu. Nu, trebuia să facă mai mult decât să spere. Trebuia să-l încurajeze pe Shelbourne să le cunoască mai bine pe fete.

— Nu trebuie să-mi fac griji pentru tine, zise Anne. Jane va fi acolo ca să supravegheze lucrurile şi vor fi prezente şi fetele. Aşa că eşti în siguranţă.

Până ieri, Tessa ar fi fost de acord. Îşi puse ceaşca deoparte, jurându-şi că nu se va mai lăsa păcălită de

tachinările lui. Era un seducător talentat cu ani de experienţă. Ea nu trebuia să-şi mai lase garda jos vreodată.

Tessa se întoarse spre prietena ei.

— Ajunge cât am vorbit de Shelbourne. Vreau să aud noutăţile.

— De fapt, nu sunt noutăţi, dar am speranţe pentru prima dată în doi ani. Geoffrey face cercetări cu privire la dispariţia fratelui meu în bătălia de la Toulouse.

Tessa simţi fiori reci, în ciuda căldurii de la foc. Căută ceva ce ar fi putut să spună, dar ar fi fost prea multe. Nu putea decât să-şi ofere înţelegerea şi simpatia.

— Ştiu cât de greu ţi-a fost în ultimii doi ani.

Anne se uită la mâinile pe care şi le strânsese în poală.

— Geoffrey şi-a dat seama că nu reuşesc să mă împac cu gândul pierderii fratelui meu. Nu am decât informaţia că a fost dat dispărut în misiune. Dacă aş şti exact ce s-a întâmplat cu Richard, poate că m-aş mai linişti.

Tessa simţi cum i se revoltă stomacul. Vinovăţia, ascunsă adânc în ea, îşi croia drum spre suprafaţă. Încercase să lase în urmă acele evenimente, dar ele o vor urma pentru tot restul zilelor.

Anne avea ochii în lacrimi când se uită la Tessa.

— Dacă nu ai fi fost tu, nu aş fi găsit puterea să continui. Susţinerea ta a fost foarte importantă pentru mine.

Tatăl lui Anne murise curând după ce primiseră vestea despre fratele ei. Tessa dorise să-şi ajute prietena săracă şi în doliu. Cu toate astea nu putea nega faptul că şi vinovăţia jucase un rol în această decizie. Se gândise că, dacă îi oferea prietenei ei un cămin, asta va mai uşura un pic povara remuşcării. De o mie de ori se întrebase dacă Anne merita să ştie adevărul, dar o mărturisire le-ar fi distrus prietenia pentru totdeauna.

— Îmi pare foarte rău, zise Tessa cu inima grea.

Niciun fel de scuză nu va mai schimba trecutul.

— Iartă-mă, făcu Anne şi-şi şterse ochii cu batista.

— Nu ai de ce să te scuzi.

Cuvintele îi răsunară Tessei în minte, de parcă ar fi vorbit într-o încăpere goală.

Anne îşi împături batista.

— A fost atât de generos din partea unchiului tău să plătească pentru postul fratelui meu. Bietul *papa* se simţea aşa de vinovat. Era un vicar minunat, dar nu avea pic de talent pentru finanţe.

Slavă Domnului că Anne nu ştia nimic despre circumstanţele în care fusese achitat acel post.

Anne se uită la ceasul de pe şemineu.

— Acum trebuie să plec. Geoffrey mă aşteaptă.

Tessa îşi simţi picioarele ca de plumb în timp ce o însoţea pe Anne la uşă. Odată ajunsă acolo, prietena ei se opri.

— Încă un lucru, Tessa. Am discutat cu Geoffrey şi el mi-a sugerat să vorbesc cu tine.

Tessa încremeni. Oare ce îi spusese Anne soţului ei?

— Mă tem că ajutându-mă pe mine ţi-ai sacrificat propria şansă la căsătorie.

Tessa se înroşi imaginându-şi cum discuta Anne situaţia ei de fată bătrână cu lordul Broughton.

— N-am sacrificat nimic, graţie generozităţii unchiului meu.

— Dar tu meriţi o căsnicie fericită. Gândeşte-te numai ce pierzi. Un soţ şi copii.

— De când mă cunoşti pe mine, ai văzut măcar un burlac interesându-se de mine? întrebă Tessa.

— Ai pus nevoile mele mai presus de ale tale. Şi cred că pe parcurs ai transmis semnalul că nu eşti disponibilă.

O, da, ea transmisese semnalele respective, dar Anne nu avea nicio legătură cu asta.

— Promite-mi că te vei gândi la ce am spus, zise Anne.

— Atât de serios, făcu Tessa un pic prea veselă.

— Nu e prea târziu să te căsătoreşti, Tessa. Chiar nu e.

Tessa nu spuse nimic, pentru că nu putea spune nimic. În realitate era cu opt ani prea târziu.

Capitolul 5

Ochii lui Tristan lăcrimau de la parfumul copleşitor de trandafiri, violete şi naiba mai ştia ce alte parfumuri florale.

Le studie peste marginea ceştii de ceai pe cele douăzeci de domnişoare, care şedeau ca nişte păuni, tot aranjându-şi penele în salonul domnişoarei Mansfield. Chicotelile şi şuşotelile lor îl făceau să se simtă bătrân. Sigur, diferenţa de vârstă era un lucru obişnuit. Femeile se măritau de tinere.

— Mai doriţi ceai? întrebă domnişoara Mansfield.

Era aşezată aproape de el lângă şemineu.

— Nu, mulţumesc.

Tristan puse ceaşca deoparte şi o studie pe domnişoara Mansfield, în timp ce-şi umplea ceaşca. Nu mai acordase până atunci atenţie modei feminine şi probabil că nu i-ar fi observat rochia, dacă nu ar fi fost materialul subţire care-i marca talia şi bustul. Pânza subţire îl făcu să se uite la abisul întunecat dintre sânii ei ca de fildeş. Aceştia păreau să se lupte cu restricţiile corsetului. Simţi cum i se acumulează fierbinţeala în vintre, în timp ce-şi închipuia cum i-ar fi cântărit în palme.

— Excelenţa Voastră, s-a întâmplat ceva?

El îşi mută privirea şi se uită în ochii ei. Fierbinţeala din partea de jos a corpului se mută pe faţa lui. La naiba! Îl surprinsese în timp ce-o admira. Celibatul ăsta începea să îi zăpăcească mintea.

— Scuze, mormăi el, mă gândeam.

Ea se încruntă.

— V-aţi înroşit? Aveţi febră?

— Mi-e doar puţin cald, de la foc.

„Cel din vintre”, se gândi el. Mai bine schimba subiectul.

— Ar trebui să începem.

— Foarte bine, zise ea şi bătu din palme.

— Domnişoarelor, puţină atenţie, vă rog, rosti ea cu voce tare.

Murmurul vocilor feminine încetă.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit astăzi aici, continuă domnişoara Mansfield după un moment de tăcere, şi felicitări pentru că aţi fost selectate să continuaţi competiţia.

Blonda vorbăreaţă, Lady Georgette, strâmbă din nasul subţire.

— Competiţie? făcu ea. E cumva un concurs?

Mai multe tinere chicotiră.

— Nu vă faceţi iluzii, zise domnişoara Mansfield. Toate concuraţi pentru mâna ducelui. Excelenţa Sa a fost de acord să-şi sacrifice două ore din programul lui foarte plin ca să vă intervieveze.

Îl făcea să pară un ticălos îngâmfat. Se încruntă ca să-i atragă atenţia, dar ea se ridică şi se duse lângă o uşă închisă din apropierea şemineului.

— Interviurile, zise ea, deschizând uşa, se vor desfăşura în salonul galben, sub supravegherea mea.

O brunetă cu ochii verzi, oblici îşi ridică mâna…

— Aveţi vreo întrebare, Lady Elizabeth? se interesă domnişoara Mansfield.

— Nu, o observaţie, zise Lady Elizabeth. Din calculele mele, nu se pot desfăşura interviuri individuale cu toate douăzeci dintre noi în doar două ore.

Tristan dădu din cap. Observaţia ageră a lui Lady Elizabeth îl făcu să o urce mai sus în ierarhie. Dădu să explice că va selecta doar câteva dintre candidate pe care să le intervieveze după o conversaţie generală de treizeci

de minute, dar domnişoara Mansfield interveni:

— Am făcut un plan care să ne permită să ne încadrăm în timp, zise ea. La cinci minute pentru fiecare interviu, vom termina cu douăzeci de minute mai devreme. Îi aruncă un zâmbet amabil. Cred că putem să-i spunem curtare rapidă.

El dădu să argumenteze, dar îi veni o idee care l-ar fi putut salva de a le intervieva pe toate douăzeci. Îşi lăsă privirea să alunece peste candidate. Zâmbetele lor dispărură şi mai multe se foiră agitate.

— Fiecare dintre voi ar trebui să reţină că nu vă pot acorda consideraţia pe care o meritaţi. De aceea intenţionez să elimin cel puţin jumătate dintre voi astăzi.

Salonul se umplu de exclamaţii îngrozite.

Feţele lor întristate îl mâhneau, dar trebuia să rămână ferm.

— Ştiu că sună dur, dar reţineţi că mai devreme sau mai târziu nouăsprezece dintre voi vor fi oricum eliminate.

Ele păreau şocate, de parcă această posibilitate nici nu le-ar fi trecut prin minte. Se gândi că probabil părinţii lor le obligaseră să participe. Nu conta, el trebuia să se asigure că ele înţelegeau că şansa nu era în favoarea lor.

— Sezonul a început de ceva vreme şi niciuna nu poate accepta să fie curtată de alţi gentlemani. Dacă staţi mai mult de astăzi în competiţie probabil că renunţaţi la şansa de a vă mărita sezonul ăsta. De aceea vă ofer acum ocazia de a vă retrage sau de a rămâne. Dacă decideţi să plecaţi, voi înţelege.

La început niciuna dintre ele nu se mişcă. Apoi fata banală, cu părul roşu se ridică, dezvăluind o rochie roz şifonată care atârna ca un sac pe corpul ei subţire.

Tristan se ridică. Biata fată, se gândi el, văzându-i încercările stângace de a-şi lua săculeţul în timp ce-şi ţinea privirea plecată. Serios, oare ce-o fi fost în mintea domnişoarei Mansfield când o indusese pe tânăra aceasta extrem de sfioasă pe listă.

Domnişoara Mansfield se grăbi spre ea.

— Domnişoara Hardwick, cât de amabil din partea dumneavoastră să vă oferiţi prima pentru interviu.

Tristan îşi miji ochii. Oare domnişoara Mansfield nu înţelesese că nu făcea decât să atragă asupra fetei o atenţie nedorită? De ce să-i prelungească domnişoarei Hardwick chinul, când era evident că nu dorea să participe?

Domnişoara Mansfield scrută încăperea şi o chemă pe însoţitoarea ei.

— Jane, te rog să le ajuţi pe candidate să se aşeze la rând. Va trebui să fim rapide.

Domnişoara Powell se grăbi să ajungă în faţă, dar nu fu destul de iute.

Candidatele săriră de pe scaune şi se grăbiră să ajungă la uşa ce dădea spre celălalt salon.

Se stârni o îmbulzeală şi un cor de proteste.

— Eu am fost prima!

— Nu mai împinge!

— M-a călcat pe picioare.

Tristan se holbă la ele. Cam atât despre comportamentul elegant.

Domnişoara Mansfield trebui să bată din palme ca să le atragă atenţia.

— Domnişoarelor, amintiţi-vă de maniere! Aţi uitat că Excelenţa Sa vă priveşte?

Întrebarea nu făcu decât să declanşeze o altă succesiune de pâre.

— M-a ciupit!

— E vina ei!

— M-a făcut vacă!

Domnişoara Mansfield bătu din nou din palme.

— Destul! Cea care mai rosteşte un singur cuvânt va fi eliminată automat din competiţie.

— E nedrept să ne faceţi pe toate să ne luptăm pentru o poziţie, obiectă o brunetă înaltă cu ochii furtunoşi.

— Mulţumesc pentru timpul acordat astăzi, Lady

Beatrice, zise domnişoara Mansfield. Un lacheu vă va conduce la ieşire.

Lady Beatrice îi aruncă o privire veninoasă domnişoarei Mansfield, apoi părăsi încăperea ţinându-şi mândră capul sus.

Celelalte candidate se uitară speriate la domnişoara Mansfield, când aceasta le inspectă pe rând. Ar fi trebuit să le fie ruşine pentru purtarea lor copilărească, dar iată că domnişoara Mansfield le făcuse faţă. Era mult prea cumsecade în privinţa domnişoarei Hardwick, dar avea tărie de caracter. Cu toate astea, el intenţiona să o mustre pentru că-l manipulase din nou.

— Jane, zise ea spre însoţitoarea ei, taie nişte bucăţi de hârtie şi numerotează-le de la unu la nouăsprezece. Fetele vor trage la sorţi ordinea în care vor intra la interviuri.

Tristan făcu un pas în faţă.

— Domnişoară Mansfield, pot să discut ceva în particular cu dumneavoastră?

Ea aprobă din cap şi îl conduse în încăperea alăturată, în timp ce domnişoara Powell se ocupa de tragerea la sorţi.

El închise uşa.

— Am crezut că ne-am înţeles. Fără trucuri. În schimb aţi ales să vă bateţi iar joc de mine cu altă idee fără sens a dumneavoastră.

— M-am asigurat că toate fetele au şanse egale.

El îşi miji ochii.

— Aţi făcut-o pe domnişoara Hardwick să se simtă prost când a încercat să plece.

— Promiteţi-mi un lucru, zise ea cu voce joasă, presantă.

— Ce?

Tonul lui morocănos o sperie, dar el trebuia să reziste. Şi descoperi că-i era foarte greu, când ea stătea atât de aproape, cu buzele ei frumoase întredeschise şi cu o expresie rugătoare în privire.

— Vă rog să nu o eliminaţi încă pe Amy Hardwick, zise ea.

El făcu un pas mai aproape, stând ameninţător deasupra ei.

— Ar fi trebuit să-i permiteţi să se retragă.

Ochii domnişoarei Mansfield se umplură de tristeţe.

— Nu e prea iubită în societate. Alţii îşi bat joc de ea. Aţi văzut cum se uitau celelalte fete la ea în timp testului, cu cât dezgust. Încrederea ei de sine e atât de zdruncinată, încât a crezut probabil că discursul dumneavoastră îi era adresat direct ei.

El se întrebă dacă grija ei pentru domnişoara Hardwick se baza pe propriul statut de fată bătrână. Dar domnişoara Mansfield nu era o mironosiţă sfioasă.

— Nu i-aţi făcut nicio favoare. E prea sfioasă ca să se potrivească în lumea mea.

— Vă rog să nu o eliminaţi încă. Va profita de pe urma asta. Ceilalţi o vor privi cu respect când îşi vor da seama că aţi băgat-o în seamă.

— Ridicol! bombăni el.

— Nu vă rog decât să o mai ţineţi încă o săptămână. Apoi, când o eliminaţi, va fi disponibilă să fie curtată de alţi gentlemani. Dacă o ţineţi încă o săptămână, alţii vor trage concluzia că are calităţi speciale.

— O voi judeca în funcţie de răspunsurile la interviu, la fel ca pe celelalte. Când ea dădu să protesteze, el ridică mâna. Să o tratez diferit ar însemna că îmi e milă de ea şi că nu o respect.

*

O oră mai târziu, Tessa se încordă când conduse încă o tânără plânsă afară din salonul galben. Până atunci ducele oferise opt invitaţii. Mai erau patru candidate rămase şi doar două invitaţii. Mai rău, nu exista nicio garanţie că le va oferi pe amândouă.

Trase aer în piept şi strigă:

— Următoarea!

Lady Georgette intră graţioasă şi cu un zâmbet calm în salonul galben.

Încrederea ei de sine o irită pe Tessa. Fără îndoială, ducele îi va oferi o invitaţie blondei drăgălaşe. Bărbaţii erau sclavi în preajma femeilor frumoase.

După ce se aşezară, ducele îi puse aceeaşi întrebare pe care o pusese şi celorlalte candidate:

— Lady Georgette, dacă ne căsătorim, ce aşteptaţi de la această căsătorie?

Tessa îşi ţinu răsuflarea, sigură că Georgette va spune că va dori să-şi facă datoria şi să-i ofere un moştenitor. El eliminase toate candidatele care răspunseseră aşa.

Georgette îşi răsuci o buclă de la ureche pe deget.

— Ei bine, nici nu ştiu, e greu de răspuns. S-ar putea să nu ne potrivim deloc.

„Câtă îngâmfare”, se gândi Tessa.

Ducele părea amuzat.

— Hai să încercăm altfel! Ce aşteptări aveţi de la căsătorie în general?

— Sunt foarte apropiată de familia mea, zise ea. Avem multe tradiţii. Când mă voi mărita, mă aştept să-mi văd des părinţii şi fraţii.

— Veţi crea o familie nouă şi veţi învăţa tradiţiile soţului, zise el.

— Ştiu că vor fi schimbări, dar sper să pot îmbina tradiţiile celor două familii cât mai des posibil, zise ea.

— Altceva?

Ea îşi răsuci din nou şuviţa.

— Ce doriţi dumneavoastră de la o căsătorie?

— Poate că veţi afla, zise el şi-i întinse o invitaţie.

Tessa se simţi cuprinsă de o gelozie urâtă. Îşi feri privirea, ruşinată de reacţia ei meschină. De ce îi păsa dacă era atras de frumuseţea blondă?

Alungă totul din minte. Deocamdată, Tessa avea

lucruri mai importante decât Georgette în gând.

Următoarele două candidate făcură greşeala majoră să jure că nu voiau decât să-i ofere ducelui un moştenitor. Ambele fugiră din salonul galben în lacrimi şi fără invitaţie.

Amy Hardwick trăsese ultimul număr. În timp ce-şi târşea picioarele înăuntru, Tessa îi aruncă lui Shelbourne o privire rugătoare. Expresia lui rămase sobră, ceea ce o alarmă. După ce se aşeză, nu-şi mai putu lua ochii de la ultima invitaţie. El spusese că nu era sigur că le va oferi pe toate zece. Tessa îşi muşcă buzele. Măcar o dată, n-ar putea să câştige fata cu cele mai puţine şanse?

Amy îşi strânse mâinile tremurătoare şi îşi ţinu privirea plecată în poală.

— Domnişoara Hardwick? zise Shelbourne.

Când ea nu răspunse, el aşteptă. Trecură câteva secunde îngrijorătoare. În cele din urmă, Amy scoase un răspuns care semăna mai degrabă cu un piuit.

— Aşa e mai bine, zise el cu vocea blândă. Vă voi pune aceeaşi întrebare pe care am pus-o şi celorlalte fete şi o să vă rog să răspundeţi cinstit.

Tonul lui blând îi dădu speranţe Tessei. Poate că va ceda şi o va ţine pe Amy în competiţie măcar încă o rundă.

După ce îi puse întrebarea, Amy îşi plecă din nou privirea.

— Nu am aşteptări, mormăi ea.

El bătu darabana cu degetele pe braţul scaunului.

— Domnişoară Hardwick, aveţi obiecţii în privinţa mea?

Ea îşi ridică privirea.

— O, nu, Excelenţa Voastră.

— Mai devreme aveaţi. Puteţi să-mi spuneţi de ce?

— Voiam să mă retrag, zise ea şi-şi plecă din nou privirea.

— Dar de ce aţi acceptat la început?

— Mama a insistat, şopti ea. Ştiu că nu sunt frumoasă.

Tessa simţi cum o cuprinde o durere ascuţită în inimă,

de parcă ar fi lovit-o cineva cu un pumnal. O, Doamne, ea nu dorise decât să ajute. În schimb o rănise fără să vrea pe Amy.

Ducele se foi în scaunul lui.

— Domnişoară Hardwick, sunteţi prea modestă. Caracterul e mult mai important decât frumuseţea.

— Mama spune că frumuseţea e în ochii privitorului, făcu ea, şi degetele subţiri i se strânseră în palme. Nu e adevărat.

— Eu ştiu că un lucru e adevărat, zise el. Dacă nu credeţi că sunteţi demnă de laudă, nimeni altcineva nu o va face.

Ea îşi ridică brusc bărbia.

— Pentru că sinceritatea dumneavoastră mi se pare înviorătoare, aş dori să vă ofer o invitaţie, zise el. Dar există o condiţie.

Tessa îşi ţinu răsuflarea, fără să-i vină să creadă. El îi oferea lui Amy o şansă.

— Trebuie să răspundeţi la întrebare. Ce doriţi de la căsătorie?

— O! făcu Amy, înghiţind în sec. Nu sunt tocmai sigură.

— Cu siguranţă aţi visat cu ochii deschişi la ea, făcu Tessa. Îl simţea pe Shelbourne uitându-se la ea, dar ea îşi menţinu atenţia asupra lui Amy. Ce vedeaţi?

— Mama zice că nu ar trebui să-mi dezvălui tendinţele literare, răspunse Amy şi-şi strânse ambele mâini care-i tremurau. Dar am visat întotdeauna să fiu o gazdă renumită pentru evenimente politice, zise ea repede. Ca să pot să-mi ajut soţul în carieră.

Tessa schimbă o privire uluită cu Shelbourne. Ea nu şi-o putea închipui pe Amy conversând elegant cu politicieni cinici.

— Ştiu că e ridicol din partea mea, se înroşi Amy. Mintea mea îngheaţă când mă aflu într-un grup.

— Oamenii sunt atraşi de cei care manifestă interes

pentru părerile lor, zise Shelbourne. Trebuie doar să puneţi câteva întrebări. Credeţi-mă, vor avea o părere bună despre dumneavoastră.

Ea îl privi aproape adorator.

— Vă mulţumesc pentru sfat. Îmi voi aminti mereu de bunătatea dumneavoastră.

— Şi veţi accepta asta? întrebă el şi-i întinse invitaţia.

Amy dădu aprobator din cap şi zâmbi pentru prima dată în ziua aceea. Tessa clipi ca să alunge lacrimile fierbinţi din ochi. O, ea nu credea că el putea să fie atât de minunat. În timp ce se ridica să o conducă pe Amy la uşă, se întoarse şi-i şopti o mulţumire.

El se încruntă. Duce caraghios! Credea că nu e afectat de sentimente, dar acum ea ştia adevărul.

După ce Amy plecă, Tessa se întoarse în salonul galben şi-l găsi în picioare, trăgând de manşete.

— Pot să vă întreb de ce le-aţi eliminat pe fetele care au zis că vor să vă ofere un moştenitor? Credeam că doriţi o soţie ascultătoare?

Ochii lui străluciră cu o expresie răutăcioasă.

— Mă tem că răspunsul s-ar putea să vă şocheze.

— Ridicol! Nu sunt o fată naivă. Ea făcu un pas spre el. Insist să-mi spuneţi.

— Prea bine.

El reduse distanţa dintre ei. Parfumul subtil, masculin, de lemn de santal şi apret îi stârni simţurile. Ea era conştientă de pieptul lui puternic, de umbra uşoară a bărbii pe maxilarul lui şi de sunetul respiraţiei sale.

Fiecare centimetru de piele o furnica. Totul în ea voia ca el să o atingă.

Apoi vocea lui o sperie.

— Aş vrea ca soţia mea să nu se gândească la datorie în noaptea nunţii, zise el.

Ea avu nevoie de o clipă ca să priceapă. Când o făcu, scoase o exclamaţie şocată.

— E scandalos!

— Aţi insistat, rosti el cu un zâmbet strâmb.

Deşi îi ardeau obrajii, ea refuză să-l lase să câştige.

— Poate că o să le spun să se gândească la Anglia.

El se aplecă şi răsuflarea lui trecu peste obrazul ei ca o mângâiere.

— Patriotismul nu este una dintre cerinţele mele.

*

După-amiaza următoare, Tessa îşi trecu puful penei de scris peste obraz în timp ce încerca fără succes să răspundă unei epistole din partea avocatului ei. Înmuie peniţa în călimară, dar reuşi să păteze hârtia. Frustrată, puse capacul la călimară şi mototoli foaia murdară. Nu se putea concentra pentru că gândurile i se tot întorceau la Shelbourne.

Toată noaptea trecută se gândise la răspunsul lui când îl întrebase de ce le eliminase pe cele care voiau să-şi facă doar datoria. Reuşise să o ameţească, apropiindu-se atât de tare de ea, atât de aproape de parfumul lui, încât o fermecase şi-i înfierbântase sângele. Apoi o luase în râs cu o glumă deocheată.

O mai tachinase şi altă dată. Craiul ştia foarte bine ce trebuie să facă. Iar o parte foarte secretă din ea era încântată.

Uşa se deschise cu un scârţâit, făcând-o să tresară. Tessa se ridică atunci când Gravesend îl anunţă pe Shelbourne. Pulsul i se acceleră la vederea lui. El purta o haină albastră care îi punea în valoare ochii expresivi. Când se aşeză în faţa ei, o senzaţie plăcută-i apăru în piept.

Ieri dovedise că era un bărbat drept şi bun când o tratase pe Amy Hardwick cu o blândeţe deosebită.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit.

Privirea lui alunecă spre Jane, care stătea la masa rotundă şi se concentra asupra broderiei ei.

— Mă bucur să vă revăd, răspunse Tessa.

Acum că mai rămăseseră doar zece candidate, ea trebuia să-şi accelereze eforturile ca să-l facă să-şi deschidă inima. Trebuia să-l încurajeze să scoată la iveală tandreţea pe care o mai arătase, ceea ce nu era o sarcină uşoară pentru niciun bărbat, cu atât mai puţin pentru Shelbourne.

Jane îşi puse deoparte broderia.

— O să sun după ceai.

Mulţumită de iniţiativa însoţitoarei ei, Tessa aprobă din cap, apoi îi zâmbi ducelui.

— Presupun că vreţi să discutăm despre următoarea etapă a selecţiei candidatelor.

— Da. Am o idee.

Tessa încremeni. O, Doamne, dacă îi propunea alte teste ridicole? Dacă o făcea, ea va trebui să se gândească la modalităţi prin care să-l împiedice, dar nu avea intenţia să o facă în prezenţa lui Jane. Tessa îi explicase însoţitoarei ei că ducele se simţea mai puţin inhibat fără audienţă, aşa că aranjaseră în prealabil un semnal privat. Tessa se uită la Jane şi dădu o singură dată din cap.

Jane se ridică din nou, făcu o reverenţă şi ieşi din salon. Shelbourne o privi cu o expresie nedumerită.

— De regulă o rog pe Jane să fie prezentă la început, pentru a respecta regulile bunei-cuviinţe, zise Tessa.

Shelbourne oftă.

— Din nou vă primejduiesc reputaţia.

— Riscul e minim. Am vorbit şi cu majordomul meu. E un servitor de încredere şi a fost în slujba unchiului meu. Gravesend înţelege că întâlnirile noastre sunt confidenţiale.

Shelbourne se încruntă.

— Dar cum rămâne cu ceilalţi servitori?

— Sunt loiali, zise ea, dar văzându-i privirea sceptică, adăugă: Le plătesc dublul salariilor standard şi angajez mai mulţi decât ar fi necesari, deci nu sunt împovăraţi de muncă. Ea zâmbi. Îi tratez cu respect şi, prin urmare, ei îmi sunt devotaţi. Deci nu trebuie să vă faceţi griji din pricina mea.

— Vă mulţumesc, zise el.

— Aveţi vreo idee pentru următoarea etapă a competiţiei? întrebă ea.

— Da, răspunse ducele încuviinţând din cap. Am vorbit cu Hawk, iar el a sugerat un tur al grădinilor la Ashdown House. Richmond e destul de aproape pentru o excursie de o zi.

— Ce sugestie minunată! O aprob, cu siguranţă. Tessa auzise că faimosul Capability Brown proiectase grădinile. Mama lordului Hawkfield ni se va alătura?

— Nu. Toată familia lui e la Bath unde îşi vizitează bunica bolnavă. Cu excepţia fratelui mai tânăr, care se află în marea lui călătorie.

— Ce noroc pentru tânăr că războiul s-a terminat, zise Tessa.

— Hawk e recunoscător că războiul s-a terminat înainte ca William să ajungă la majorat.

Tessa îşi împreună mâinile în poală.

— V-aţi gândit să vă serviţi ţara?

— Eu nu am avut de ales. Nu puteam să-mi abandonez familia şi responsabilităţile faţă de domeniu.

— Dar lordul Hawkfield?

— O, voia să plece pe urmele lui Bonaparte, dar mama lui l-a implorat să nu o facă. Ducele părea necăjit. Şi eu l-am sfătuit să nu o facă. Mărturisesc că motivele mele au fost egoiste. Nu puteam suporta ideea că prietenul meu ar putea fi schilodit sau ucis.

Tessa simţi cum o cuprinde un sentiment de vinovăţie, gândindu-se la fratele lui Anne. Dar el îşi alesese drumul.

— M-am certat adesea pentru intervenţia mea, zise Shelbourne.

— Dacă nu l-aţi fi sfătuit, poate că ar fi plecat la război. Dacă ar fi fost rănit sau dacă ar fi murit, aţi fi regretat mereu că nu aţi deschis gura să-l opriţi. Până la urmă, decizia el a luat-o.

El o ţintui cu ochii lui albaştri.

— Cât de înţeleaptă sunteţi!

Dacă ar fi putut da timpul înapoi ca să folosească această înţelepciune greu câştigată! Dar nu servea la nimic să tot analizeze trecutul.

— Dacă mama lordului Hawkfield nu va fi prezentă, ar trebui să o invităm pe mama dumneavoastră.

— Nu, căci va încerca să intervină.

— Aţi fost de acord să o includeţi pe mama dumneavoastră, după ce eliminaţi o parte dintre candidate, zise Tessa.

— Nu acum.

Ea oftă.

— Am nevoie de o doamnă care să mă ajute să supraveghez fetele. Dacă e prezentă şi mama dumneavoastră, familiile lor se vor simţi mai liniştite ştiind că se vor respecta regulile bunei-cuviinţe.

El bătu cu degetul mare pe braţul scaunului.

— Sunt de acord cu argumentul dumneavoastră. Dar asta nu este o invitaţie ca mama să participe în fiecare săptămână.

Tessa zâmbi.

— Acum, poate ne gândim la nişte activităţi pe lângă turul grădinilor. Voi selecta patru candidate care să facă planuri. Desigur, le voi asista.

— Permiteţi-le să facă singure planurile, zise el. Vreau să văd dacă dispun de pregătirea necesară unei ducese.

Când sosi tava cu ceai, ea îl turnă în ceşti.

— Lapte? îl întrebă.

— Nu, mulţumesc.

Ea îi întinse ceaşca. Apoi tăie o felie generoasă de prăjitură cu stafide şi se duse spre el. Când îi întinse farfuria, degetele lor se atinseră. Respiraţia ei se precipită de la căldura pielii lui. În timp ce se întorcea la locul ei îşi spuse să înceteze cu comportamentul de şcolăriţă. Apoi, nefiind în stare să se abţină, aruncă o privire furişă spre el.

El muşca din prăjitură cu o expresie de plăcere totală. Apoi îi întâlni privirea. Îşi plecă genele într-o privire seducătoare în timp ce ştergea cu limba o firimitură de pe buze.

Tessa îşi ţinu răsuflarea, imaginându-şi limba lui pe buzele ei. Când îi oferi un zâmbet arzător, ea se înroşi şi simţi că i se încinge faţa. Hotărâtă să-şi recapete calmul, se concentră asupra ceaiului. Câteva minute mai târziu, el îşi terminase prăjitura şi se uita plin de speranţă la ea.

Ea îşi puse ceaşca deoparte.

— Mai doriţi o bucată?

— Da, vă rog.

Tessa îi mai aduse o felie de prăjitură, iar el rânji.

— Când eram mic, obişnuiam să mă strecor în bucătărie şi să cerşesc dulciuri.

— Sunt sigură că vi se făcea pe plac. Ea se întoarse la locul ei şi-şi luă iarăşi ceaşca de ceai.

— Până când mi s-a făcut rău pentru că am mâncat prea multe, continuă el.

— Ce s-a întâmplat? se interesă ea zâmbind, aşteptându-se la o poveste amuzantă.

— Tata l-a dat afară pe bucătar pentru că m-a hrănit în neştire.

— Destul de aspră măsură.

O, Doamne, n-ar fi trebuit să spună asta.

Shelbourne ridică din umeri.

— Era băut.

Tessa îşi studie ceaiul, temându-se că i se va vedea şocul pe faţă.

— V-a interzis accesul în bucătărie?

— Nu, dar nu voiam să fiu răspunzător pentru încă o persoană care-şi pierdea postul, aşa că nu m-am mai dus.

Tessa scoase o exclamaţie şocată. El nu era decât un băiat pe vremea aceea.

— Nu trebuie să fiţi atât de şocată, zise ducele. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

Tessa îşi aminti ce-i spusese în ziua în care îi solicitase ajutorul în calitate de peţitoare.

„Toţi cei care depind de mine se bucură de siguranţă şi de securitate”. Oare nu fusese aşa şi când trăia tatăl lui?

— Câţi ani aveaţi când a murit tatăl dumneavoastră?

— Şaptesprezece, zise el şi mai luă o înghiţitură.

— Şi eu aveam şaptesprezece ani când am preluat conducerea casei unchiului meu după moartea mătuşii mele, spuse ea punând deoparte ceaşca goală.

— Atunci avem ceva în comun, zise el. Sunt convins că aţi fost o mare consolare pentru unchiul dumneavoastră.

Ea simţi cum vinovăţia îi cuprinde inima. Îşi netezi fustele, sperând că el nu va băga de seamă frământarea.

— Îmi pare rău, zise Shelbourne. Evident că încă îl mai jeliţi.

Ea îi întâlni privirea.

— Unchiul meu a fost un om minunat. Ca întotdeauna când subiectul o stânjenea, deturnă subiectul de la persoana ei. Cum aţi reuşit să vă terminaţi studiile universitare în condiţiile acestea?

În ochii lui sclipi ceva care aducea a regret.

— Am avut profesori particulari.

Nu avusese de ales. Ea se întrebă ce altceva fusese nevoit să sacrifice pentru datorie.

— Trebuie să fi fost dificil.

Shelbourne îşi puse jos farfuria.

— După moartea tatălui meu, am descoperit că ne aflam în pragul ruinei. Ipotecile domeniilor erau enorme în comparaţie cu veniturile anuale.

Ea se cutremură. Toată viaţa ei considerase garantată averea familiei, până când unchiul ei murise şi-i lăsase toată averea. Fără ea, probabil că ar fi suferit în moduri la care nici nu-i plăcea să se gândească.

— Nici n-aş şti de unde să încep într-o astfel de situaţie.

— La început am fost copleşit de dimensiunea datoriei

pe care o moştenisem, dar am preferat să îmi păstrez controlul.

— Cum aţi reuşit să depăşiţi asemenea dificultăţi financiare?

— Am lichidat proprietăţi care nu făceau obiectul moştenirii. Apoi am făcut investiţii în transportul maritim. A trebuit să iau decizii nemiloase, zise el. Nu-mi puteam permite sentimentalisme. Aşa că am vândut tot ce am putut şi am amânat reparaţiile de pe domeniul din Oxfordshire. Am avut în vedere două lucruri pentru fiecare decizie pe care am luat-o. Trebuia să fie absolut necesară şi să aducă venituri.

— Ce altceva aţi fi putut face? întrebă ea.

— O, există metode mai uşoare pentru domnii care au buzunare de închiriat.

„Să se însoare cu o femeie bogată”.

Tessa făcu ochii mari.

— Nu puteam tolera ideea de a mă însura pentru bani, zise el.

— Cei mai mulţi domni ar fi făcut-o fără să clipească.

— Societatea consideră acceptabile căsătoriile pentru bani, dar eu aveam motivele mele.

Ea ar fi vrut să afle mai multe, dar Shelbourne nu se arătă dispus să-i mai ofere şi alte informaţii.

— V-am plictisit de ajuns cu povestea mea, zise el.

Amuzamentul cinic din ochii lui albaştri era o mască.

Ducele îi împărtăşise detalii dureroase din trecutul său şi cu toate astea o făcuse într-o manieră deschisă. Ea ar fi vrut să-i spună cât de mult îl admira, dar un al şaselea simţ îi spuse că el ar fi devenit ironic într-o încercare de autoapărare. În schimb zâmbi poznaş.

— Cred că aveţi destul de multe calităţi care vă recomandă.

Shelbourne chicoti.

— Voi încerca să nu vă dezamăgesc prea mult.

Să o dezamăgească? Dimpotrivă, îi demonstrase că

era neclintit în devotamentul său faţă de familie şi datorie. Shelbourne făcuse deja destule sacrificii. Merita fericirea absolută în căsnicie. Avea nevoie de o soţie care să-i aprecieze devotamentul altruist faţă de datorie. Şi, mai presus de toate, merita o soţie care să-l iubească suficient cât să-l facă să-şi deschidă inima.

El o studie cu mare atenţie.

— Văd cum se învârt rotiţele minţii dumneavoastră. La ce vă gândiţi?

Ea trebuia să păşească atent. Dacă apela la simţul umorului, poate reuşea să-l facă să nu fugă.

— O, mă gândeam că de fapt aveţi o inimă prea bună. Şi că aveţi dreptate să nu arătaţi asta.

El râse încântat.

— Văd ce puneţi la cale. Încercaţi să mă tachinaţi înainte de o predică.

— Fără predici, zise ea, doar câteva sugestii.

Ochii lui sclipiră din nou plini de cinism.

— Nu vă faceţi griji, zise ea. Nu trebuie să depuneţi cine ştie ce efort. La urma urmei, fetele vă curtează pe dumneavoastră.

El păru deranjat.

— Poftim?

— Sunteţi într-o poziţie de invidiat în comparaţie cu alţi domni aflaţi în căutare de soţii. Nu trebuie decât să vă relaxaţi şi să le lăsaţi pe fete să vă curteze.

— Am toată intenţia de a controla această curtare.

— O, zise ea abţinându-se să nu zâmbească. Aveţi ceva special în gând?

El se încruntă.

— Dumneavoastră sunteţi expertă în lucrurile astea.

Ea reuşise să-l agaţe. Acum nu mai trebuia decât să-l tragă la mal.

— Ei bine, am câteva idei.

— Cum ar fi?

— O lady este întotdeauna flatată când un domn o

întreabă cum o poate mulţumi.

Ochii lui albaştri sclipiră diabolic.

— Voi avea grijă să îmi întreb mireasa cum aş putea să o mulţumesc mai bine.

Ea se înroşi din nou. Deşi era jenată, nu trebuia să-i permită să îi distragă atenţia.

— Mă refer la gesturi speciale din care să reiasă că ţineţi la ea.

— Vă referiţi la poezii şi floricele. Nu voi pretinde că sunt un romantic.

— De fapt, va fi mult mai eficient dacă vă concentraţi asupra unui lucru special pentru fiecare dintre fete.

— Va trebui să îmi explicaţi mai exact, zise el.

— Să presupunem că vă aflaţi în competiţie cu alt bărbat pentru afecţiunea unei fete. Celălalt domn îi aduce flori şi-i dedică poezii. Ce aţi face ca să-l depăşiţi?

— L-aş împuşca.

Ea râse.

— După cum am spus, fetele aşteaptă tandreţe. Pentru femei aceste gesturi speciale sunt o dovadă de afecţiune.

— Spuneţi, aşadar, că nu e de ajuns dacă promit fidelitate, o viaţă de familie stabilă şi respect, rosti el pe un ton defensiv.

— Nu mă înţelegeţi greşit. Acele calităţi sunt o dovadă a unui caracter onorabil. Dar gândiţi-vă ce ar însemna dacă soţia v-ar oferi un cadou ca dovadă a consideraţiei ei ceva ce ar şti că vă va face să vă simţiţi special.

— N-am nevoie de cadouri. Ce m-ar mulţumi cel mai mult ar fi o soţie care să-şi îndeplinească datoria fără probleme.

Ea trebuia să-şi păstreze răbdarea cu el.

— Femeile se aşteaptă la cadouri, Excelenţa Voastră.

— Vă referiţi la bijuterii.

— Un cadou ales special e mult mai valoros pentru o femeie decât cea mai scumpă bijuterie.

— De unde să ştiu eu ce mărunţişuri le fac pe femei să se simtă speciale?

— Prin observaţie, zise ea.

— Bărbaţii nu se pricep să ghicească ce este în mintea femeilor. Nu gândim deloc la fel.

— Asta nu e valabil pentru toţi bărbaţii, zise ea.

El o privi cu suspiciune.

— Aveţi dovezi în sensul ăsta?

Ea se uită la mâinile pe care şi le împreunase în poală.

— După moartea părinţilor mei, am găsit o cutie cu bileţele printre comorile mamei mele. Erau literalmente sute. În fiecare dimineaţă, tata lăsa un bilet pe perna mamei mele.

Ea făcu o pauză, amintindu-şi cum acele cuvinte o făcuseră să lăcrimeze. În afară de bijuteriile mamei ei, acele bileţele erau tot ce îi mai rămăsese de la părinţii ei.

Shelbourne se arătă nedumerit.

— Bileţele?

Ea nu mai povestise nimănui despre asta. Chiar şi acum, amintirea îi provoca durere. Deşi părinţii ei muriseră de zece ani, ea încă le mai simţea lipsa.

— Tata scria acelaşi lucru în fiecare zi. „Eşti singura mea comoară pentru eternitate”.

El se încruntă.

— Tatăl dumneavoastră nu s-a putut gândi şi la altceva?

— Sunteţi obtuz cu bună ştiinţă.

Oare nu vedea cât de mult însemnau acele bileţele pentru ea?

— Sunt un om raţional, zise el. Faptele şi acţiunile au sens pentru mine. Nu pot citi gânduri.

El chiar nu înţelegea semnificaţia bileţelelor.

— Motivul pentru care tata îi scria acelaşi lucru în fiecare dimineaţă, zise ea blând, era ca să îi comunice că dragostea lui era neclintită.

— Acum înţeleg de ce sunteţi atât de romantică, rânji

el. Presupun că biletele erau mai ieftine decât bijuteriile.

Ea scutură un deget.

— Mă tachinaţi.

— Da, dar am un motiv. Eforturile dumneavoastră de a mă schimba sunt greşite. E greşit să te căsătoreşti cu cineva sperând că îl poţi schimba. Oamenii sunt cum sunt. Femeia pe care o voi alege va trebui să mă accepte aşa cum sunt. Iar eu îi voi oferi acelaşi lucru.

— Presupunând că îndeplineşte toate cerinţele dumneavoastră, bombăni ea.

— Aţi prefera să mă căsătoresc cu cineva sub false pretexte?

— Nu, sigur că nu.

Ea s-ar fi căsătorit mai degrabă din dragoste, dar el nu era pregătit să-i audă părerea. Deşi rezistenţa lui o necăjea, ştiuse de la început că nu avea să fie uşor. Indiferent de situaţie, ea trebuia să persevereze.

Era în joc fericirea lui.

Capitolul 6

Norii negri prevesteau un dezastru.

Tessa observă expresia dezgustată a ducesei la vederea barjei rustice. Vântul bătea şi scutura acoperişul decolorat. Cât despre băncile rudimentare din lemn, Tessa se rugă să nu aibă aşchii. Ducesa nu s-ar bucura să fie înţepată în posteriorul aristocrat.

De departe se auzeau tunetele. Toate cele zece fete ţipară şi apoi chicotiră. Tessa îşi ţinu boneta în timp ce vântul se opintea să i-o dea jos.

— Am face bine să urcăm, dacă vrem să ajungem la timp la Ashdown House.

Domnişoara Henrietta Bancroft îşi ţinu nasul în timp ce se apropia de scările spre apă.

— Pute a peşte.

Ducesa îi aruncă o privire nimicitoare.

— Dar la ce vă aşteptaţi, domnişoară? La parfum?

Tessa se crispă. Până în dimineaţa asta nu ştiuse nimic despre aranjamentele de călătorie. Henrietta, Lady Elizabeth, Amy Hardwick şi Lady Georgette deciseseră să o surprindă după ce auziseră că trebuiau să facă toate aranjamentele pentru marea excursie. Cele patru ajunseseră la Tessa acasă în dimineaţa aceea, pline de entuziasm cu privire la planurile lor pentru o plimbare cu barca şi un picnic. Din nefericire, niciuna nu ţinuse cont de vreme. Când Tessa le întrebase despre meniu, Henrietta izbucnise în râs şi declarase că transferase sarcina asta bucătarului lordului Hawkfield. Doar Amy păruse întristată. Fără îndoială, celelalte trei îi ignoraseră obiecţiile şi îşi petrecuseră tot timpul inventând jocuri, fără să se gândească deloc la lucrurile practice. Acum Tessa înţelegea de ce ducelui nu-i plăceau surprizele. Ducesa se uită la cerul ameninţător.

— Dacă nu cumva greşesc, vom fi ude până la piele înainte de încheierea călătoriei.

Tessa sperase cumva că va ploua. Ducesa s-ar putea să sufere un atac de apoplexie dacă afla că aveau de gând să şadă pe pături şi perne în timp ce luau masa *al fresco.*

Ducesa o apucă pe Tessa de braţ.

— Veţi sta cu mine. Avem multe de discutat.

În timp ce coborau scările spre apă, Tessa se gândea cât putea să dezvăluie.

Odată urcate la bord, ducesa se duse spre o bancheta din spate. Fetele, inclusiv sora ducelui, Lady Julianne, se înghesuiră pe băncile din faţă. Asta nu le ferea de forţa vântului, care le umfla fustele şi trăgea de panglicile bonetelor.

În timp ce barja se legăna în largul Tamisei, ducesa

vorbi pe un ton sever:

— La ce v-aţi gândit când aţi ales să călătoriţi pe râu? Nu aţi luat în considerare că vremea s-ar putea strica?

Loialitatea Tessei pentru duce o împiedică să-i spună ducesei că nu ea planificase totul.

— Îmi cer scuze pentru condiţiile mizerabile.

— E prea târziu acum, zise ducesa. Nu ar fi trebuit să vă cereţi scuze, dacă v-aţi fi gândit la consecinţe înainte de a acţiona.

Tessa dădu să-i dea replica, dar se abţinu.

Ducesa îşi miji ochii.

— Tot nu reuşesc să-mi dau seama cum aţi reuşit să-l convingeţi pe fiul meu să participe la acest proiect ridicol. Vreau o explicaţie şi nu încercaţi să vă ascundeţi. Nu mă veţi păcăli.

Tessa îşi netezi fustele.

— Îmi pare rău, dar nu am libertatea de a discuta amănuntele.

— Un mod politicos de a-mi spune că refuzaţi. Aţi face bine să vă domoliţi tendinţele impetuoase. Nu o să mai tolerez alte planuri revoltătoare.

Tessa se întrebă dacă ducesa intenţiona să o certe pe tot parcursul călătoriei.

— Asta e consecinţa unei independenţe prea mari, continuă ducesa. La ce s-a gândit oare unchiul dumneavoastră? V-ar fi mult mai bine cu un soţ, şi nu cu avere.

Tessa trase brusc aer în piept la insinuarea că iubitul ei unchi George nu ar fi avut grijă de ea cum trebuie.

— Unchiul m-a luat la el când mi-au murit părinţii. A fost la fel de generos şi de iubitor ca un tată. L-am iubit şi respectat foarte mult.

Tessa se încordă pentru încă o predică, dar ducesa nu zise nimic preţ de câteva secunde exasperante.

— Loialitatea faţă de unchiul dumneavoastră vă face cinste, vorbi ea. L-am cunoscut pe Wentworth cu multă

vreme în urmă. Era un gentleman perfect. Ea făcu o pauză. Nu pot decât să trag concluzia că aveţi talentul să prostiţi oamenii. Cum altfel aţi fi putut să-l păcăliţi pe fiul meu şi pe mamele acestor fete să fie de acord cu această modalitate nebunească de peţit?

— Nu a fost vorba de nicio păcăleală şi nimeni nu a fost obligat.

Ducesa scutură din cap.

— Prietenele mele mi-au spus că aţi dat de înţeles că altfel fetele lor nu vor avea nicio şansă cu fiul meu.

Tessa îşi netezi din nou fustele ca să-şi ascundă vinovăţia. Era posibil să fi sugerat discret ceva în sensul ăsta.

— Sunteţi mult prea deşteaptă pentru propriul bine, tânără domnişoară, dar ascultaţi-mă bine! Nu vreţi să mă aveţi ca duşman.

Ea se uită la ducesă.

— Mai degrabă v-aş dori ca aliată.

— Aţi putea începe spunându-mi ce a declanşat prostia asta cu peţitul.

— Îmi cer scuze, dar i-am promis fiului dumneavoastră să păstrez confidenţialitatea.

— Cât de convenabil! făcu ducesa. Nu-mi place deloc treaba asta. Şi încă nu reuşesc să-mi dau seama ce obţineţi din toate planurile astea cu peţitul.

Tessa îi întâlni privirea.

— S-ar putea să nu mă credeţi, dar chiar doresc fericirea fiului dumneavoastră.

Se gândi că era mai bine să nu amintească de ambiţiile ei personale.

— Arăt ca şi cum aş fi căzut dintr-un căruţ cu legume?

Ducesa dădu să vorbească din nou, dar o agitaţie îi distrase atenţia. Icnetul vomatului se îmbina cu urletul vântului. Tessa făcu ochii mari când o tânără blondă aşezată pe bancă se aplecă peste bord. Doamne sfinte, Georgette se simţea rău.

— Trebuie să o ajut, zise Tessa şi dădu să se ridice.

— Trebuie să aibă rău de mare, zise ducesa. Staţi aici! O să o ajut eu.

Îşi croi drum spre Georgette. Între timp, Amy îi dăduse lui Georgette boneta jos, iar Julianne o ţinea de spate.

În câteva minute, ducesa poruncise unuia dintre vâslaşi să aducă o găleată. Amy îi ţinea părul lui Georgette, în timp ce tânăra îşi golea stomacul.

— Cât de dezgustător!

Tessa îşi mută privirea spre cea care vorbise. Lady Elizabeth îşi flutura mâna în dreptul feţei, în timp ce toate celelalte râdeau. Fete proaste, fără minte!

Ducesa se încruntă la fetele care se distrau. Toate se ofiliră sub privirea ei dezaprobatoare.

După ce totul se termină, ducesa se întoarse şi se aşeză lângă Tessa. Pentru o vreme împărţiră o tăcere camaraderească. Fetele chicoteau şi şuşoteau între ele, cu excepţia lui Amy, care şedea deoparte cu Georgette.

Tessa se uită la grupul de tinere din jurul lui Julianne.

— Fiica dumneavoastră este foarte vivace.

— Întotdeauna a fost aşa, zise ducesa. Îşi face prietene oriunde se duce. Iar bărbaţii roiesc în jurul ei.

— Dar niciunul nu i-a cucerit inima?

— Încă nu. Ducesa o sfredeli pe Tessa cu privirea. De-ajuns despre fiica mea. Fiul meu a arătat vreo predispoziţie pentru vreuna dintre fete?

Buzele Tessei tresăriră.

— Sper să aibă ocazia să le cunoască azi mai bine pe candidatele care au rămas în cursă.

— Îmi doresc să se căsătorească din dragoste, oftă ducesa, dar mă tem că va alege cu mintea.

Tessa îşi aminti că ducesa îi spusese fiului ei că o căsătorie trebuia încheiată din dragoste şi se întrebă din nou de ce Shelbourne nu credea în dragoste.

— Pe vremea mea, toate căsătoriile erau aranjate, dar

eu m-am căsătorit din dragoste, zise ducesa. N-o să uit niciodată prima dată când l-am văzut.

Era evident că voia să vorbească despre răposatul ei soţ. Curioasă, Tessa se uită la ea.

— Cum v-aţi întâlnit?

— M-a invitat la dans la primul meu bal, răspunse femeia mai în vârstă, cu o privire visătoare în privire. Mi-a fost teamă să nu leşin de emoţie încă înainte să ajungem pe ringul de dans. El era cel mai râvnit burlac anul acela. La câteva săptămâni după aceea m-a cerut de soţie.

Tessa reuşi să zâmbească slab. Probabil că graba asta îi sucise minţile. Ca o tânără naivă, n-avea de unde să cunoască adevăratul caracter al soţului ei.

— A fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea, zise ea.

Ducesa nu avea cum să rămână permanent fericită, având în vedere alcoolismul şi firea cheltuitoare a soţului ei. Poate că se prefăcuse că nu observa acele defecte.

Pe cer se iviră fulgere, urmate de un tunet puternic. La scurt timp după aceea, cerurile se deschiseră. Ploaia deasă trecu de acoperiş.

Fetele ţipară.

În timp ce furtuna se dezlănţuia, Tessa şi ducesa încercară să le calmeze pe fete. Ca nişte copii, ele plângeau fiindcă li se udau rochiile şi li se stricau bonetele.

— Linişte! strigă ducesa.

Când unele continuară să plângă, ea ameninţă că o să le facă să înoate până la Ashdown House.

*

Ploaia torenţială continuă şi la Ashdown House, împiedicându-le să se întoarcă acasă. Tessa închise uşa de la dormitorul unde se odihnea Georgette. Amy Hardwick insistase să stea cu ea. Tessa o luase pe Amy deoparte şi o încurajase să se alăture celorlalţi la masă. Amy, draga de

ea, nu voia să o lase pe Georgette, plânsă, singură, după ce fetele celelalte îşi bătuseră joc de ea. Tessa nu-i putea reproşa lui Amy generozitatea, dar se temea că de îndată ce avea să se simtă mai bine, Georgette îi va da drumul lui Amy ca unui cărbune încins.

Cu un oftat, Tessa îşi strânse şalul peste rochia împrumutată şi porni pe coridor. Când ajunseseră ude fleaşcă, ea văzuse expresia îngrijorată a ducelui, dar nu avuseseră încă ocazia să stea de vorbă cu el. Tessa şi ducesa le conduseseră pe fete imediat la etaj, ca să-şi schimbe hainele ude. Din fericire, niciuna, cu excepţia lui Georgette, nu avusese de suferit. Tessa se opri în faţa dormitorului pe care-l împărţeau Elizabeth şi Henrietta. Ridică mâna să bată, dar se opri la auzul vorbelor răutăcioase ale lui Elizabeth.

— Ai văzut ce rochie hidoasă i-au găsit? Dacă aş fi aşa de rotofeie, m-aş înfometa, bombăni fata.

Tessa simţi că îi iau foc obrajii. Celorlalte fete li se găsiseră rochii care aparţinuseră surorilor lordului Hawkfield, dar niciuna nu i se potrivise Tessei. În schimb, camerista adusese una de-a lui Lady Hawkfield, o rochie într-o nuanţă cafenie de matroană la care fusese nevoie să i se ridice considerabil tivul.

— Poate că încearcă să-l cucerească pe duce.

Râsul nazal, inconfundabil al Henriettei, îi zgârie Tessei nervii.

Umilită, Tessa îşi continuă drumul pe coridor spre dormitorul următor. Dacă ar fi ştiut cât de odioase erau cele două, nu le-ar fi invitat niciodată să participe. Când bătu la următoarea uşă, Tessa îşi puse în gând să-l avertizeze pe duce cu privire la ele.

După cină, Tessa rămase împreună cu ceilalţi în salonul somptuos. Îşi strângea şalul voluminos peste rochia care îi venea prost. În comparaţie cu candidatele la măritiş, arăta ca o fată bătrână.

Râsete vesele îi atraseră privirea spre şemineu. Mai

multe fete şedeau în cerc în jurul ducelui, arătând zvelte şi elegante în rochiile lor frumoase. Elizabeth şi prietena ei Henrietta şedeau de-o parte şi de alta a ducelui, tachinându-l neîncetat. Mai rău, el râdea. După toate aparenţele, el se bucura de atenţia lor.

Ducesa îi aduse Tessei o ceaşcă cu ceai şi se aşeză lângă ea pe sofa.

— Mulţumesc, zise Tessa.

Ducesa se uită la fiul ei.

— Ei bine, fetele şi-au revenit după dezastrul de după-amiază. Toate, cu excepţia bietei Lady Georgette.

— Am fost pe la ea mai devreme, zise Tessa. A reuşit să bea nişte supă. Domnişoara Hardwick e cu ea.

Ducesa sorbi din ceai.

— Lady Georgette este, cu siguranţă, jenată. O să o asigur din nou că nu ai de ce să te ruşinezi de răul de mare. Nu poate să fie evitat. Ea făcu o pauză şi o studie pe Tessa cu o expresie enigmatică. Georgette este, fără îndoială, cea mai drăguţă dintre fete. Nu sunteţi de acord?

— Este socotită o mare frumuseţe, zise Tessa şi sorbi din ceai ca să-şi ascundă iritarea.

Era evident că ducesa o favoriza pe Georgette datorită chipului ei frumos.

Ducesa o privi cu un zâmbet sardonic.

— V-am cerut părerea dumneavoastră, nu vreau să o aflu pe a altora.

Tessa puse ceaşca pe farfurie.

— Nu pot să neg că frumuseţea este importantă pentru atracţia iniţială, dar natura se asigură că aceasta se estompează în timp. Pentru ca o căsnicie să reuşească, trebuie să existe valori asemănătoare şi afecţiune.

— Afecţiune. Ducesa ridică sprâncenele. Dar cu iubirea cum rămâne, domnişoară Mansfield?

— Eu cred că iubirea reprezintă fundamentul celor mai fericite căsnicii.

— Ah, deci credeţi că dragostea învinge mereu!

Tessa îşi puse ceaşca deoparte.

— Cred că noţiunea e mult prea simplistă pentru complexitatea unei relaţii maritale.

— Dar nu aţi fost căsătorită niciodată, aşa că pe ce vă bazaţi opiniile?

Tessa îşi ridică bărbia.

— Părinţii mei îşi mărturiseau zilnic dragostea, dar tot aveau neînţelegeri. Cred că dragostea îi motiva să îşi rezolve neînţelegerile.

— O observaţie foarte bună, murmură ducesa.

Cum ducesa nu mai spuse nimic, atenţia Tessei se îndreptă spre un mic grup de tinere femei, inclusiv Julianne, care stăteau şi sporovăiau cu lordul Hawkfield. Privirea plină de dor a lui Julianne îi urmărea fiecare mişcare. Ea îl atinse pe mânecă, iar pe chipul lui trecu o expresie uimită. O, Doamne, oare Hawkfield era motivul pentru care Julianne refuzase atâtea cereri în căsătorie?

Lordul Hawkfield se uită prin cameră, apoi surprinse privirea Tessei şi se desprinse de grup.

— Cântaţi la pian, domnişoară Mansfield? zise el după ce se apropie.

— Da, dar poate că ar trebui să le lăsăm pe fete să-şi prezinte talentele.

El rânji.

— Haideţi, zise el, o să vă întorc paginile.

— Da, vă rog să cântaţi, interveni ducesa. Avem nevoie de puţină distracţie.

Tessa puse ceaşca deoparte.

— Voi începe eu, zise ea, ridicându-se. După aceea, la voi încuraja pe fete să cânte şi ele.

Capetele se întoarseră spre ei, în timp ce Hawkfield o conducea spre pian. Ea răsfoi partiturile. În cele din urmă se decise să cânte Canonul lui Pachelbel. Hotărâtă să se concentreze asupra melodiei obsedante, ea nu-şi dădu seama că toate conversaţiile încetaseră până când nu cântă ultima notă. Ridică ochii şi se uită la Shelbourne. În

ochii lui zări aprobare.

— Excelent, zise ducesa, spărgând tăcerea.

Toată lumea aplaudă. Ducele se ridică şi se îndreptă spre ea.

— Sunteţi foarte talentată.

— Mă flataţi, şopti ea, fiind conştientă că toată lumea îi privea.

— Nu e un simplu compliment, zise el. Aţi fascinat pe toată lumea din încăpere.

Ea se uită în ochii lui albaştri care o priveau apreciativ, dorindu-şi să-i poată spune cât de mult însemna pentru ea complimentul lui. O fi ea o fată bătrână îmbrăcată fără gust, dar în seara asta, el o lăudase.

— Domnişoara Mansfield a stabilit cu siguranţă un standard foarte înalt, vorbi ducesa tare. Să vedem dacă şi celelalte fete îi pot egala talentul.

Lady Elizabeth se ridică asemenea unei prinţese şi le zâmbi binevoitor celorlalte fete.

— Acum, pe cine să aleg să cânte cu vocea cât voi cânta eu la pian?

Sally Shepherd chicoti şi se oferi.

Elizabeth o ignoră şi le studie pe fete cu un aer superior.

— Henrietta, zise ea în cele din urmă. O să fii protejata mea în seara asta şi o să ne cânţi.

Henrietta se ridică imediat şi se grăbi spre Elizabeth, amintindu-i Tessei de spanielul King Charles care o urma pe mătuşa ei la fiecare pas.

Shelbourne îi oferi braţul Tessei. În timp ce se îndepărtau, el vorbi cu voce joasă:

— Vreţi să mă însoţiţi la fereastră? Aş dori să vă vorbesc.

Tessa aruncă o privire furişă ducesei.

— S-ar putea să fim observaţi, şopti ea.

— Atunci veniţi în bibliotecă o jumătate de oră după ce toată lumea se retrage, zise el. Ştiu că e un risc, dar

chestiunea e importantă.

— Voi încerca.

Tessa se întrebă ce dorea el să discute. Fără îndoială că voia să audă şi raportul ei despre candidate înainte să decidă pe cine să elimine. Tessa intenţiona să-i spună că spre surprinderea ei Elizabeth şi Henrietta erau două dintre cele mai dezagreabile tinere pe care le întâlnise vreodată.

— Dacă vă întâlniţi cu cineva pe drum, plecaţi imediat, zise el. Mai presus de orice, să nu riscaţi.

Ea aprobă din cap.

Primele note ale reprezentaţiei de amator a lui Elizabeth o făcură pe Tessa să zâmbească. Apoi vocea ţipătoare de sopranǎ o făcu să tresară. Shelbourne se opri şi se întoarse să se holbeze. La fel şi ceilalţi.

Văzând sclipirea încântată din ochii Henriettei, Tessa îşi dădu seama că probabil fata credea că era admirată. Atenţia părea să o inspire chiar mai mult. Mări volumul şi mai mult, aproape zbierând notele înalte.

Hawk apăru lângă Tessa.

— E surdă?

— Nu ştiu, dar noi s-ar putea să fim după reprezentaţia asta, bombăni ducele.

Ducesa şi Julianne li se alăturară.

— Vocea fetei ăsteia e îngrozitoare, zise ducesa.

— Frate, spuse şi Julianne, dacă te însori cu ea, jur să-i lipesc buzele.

În cele din urmă cântecul se termină. În timpul brumei de aplauze, Tessa ştiu că trebuia să prevină încă o reprezentaţie din partea Henriettei. Se grăbi spre ele să încurajeze alte două tinere să-şi demonstreze talentul muzical.

După aceea, o căută pe Elizabeth, hotărâtă să o chestioneze pe fată.

— Vrei să mă însoţeşti într-un tur al camerei? o întrebă.

— Aş fi onorată, răspunse Elizabeth cu un pic prea

mult entuziasm.

— Cum ţi se pare seara? Te distrezi? se interesă Tessa în timp ce se plimbau prin încăpere.

— Foarte mult, făcu Elizabeth. Ducele e amuzant şi chipeş. Pot să spun că inima îmi bătea mai tare de fiecare dată când îmi vorbea. Se uită la Tessa. Mă bucur foarte mult că m-aţi inclus pe lista fetelor care să fie curtate de duce.

Tessa îşi dori să fi ştiut de caracterul infect al tinerei dinainte.

— Nu ţi se pare greu să concurezi împotriva atâtor fete?

— Nu, deloc. Toate fetele sunt aşa de drăguţe. Suntem cele mai bune prietene acum.

Tessa ridică din sprâncene.

— Eşti prietenă cu toate?

— Sigur, cu unele fete mai mult decât cu celelalte, dar chiar dacă îmi displace cineva, nu aş vorbi niciodată despre asta.

Tessa decise să o chinuie un pic.

— Arăţi minunat în nuanţa asta de verde. Şi rochia îţi vine bine.

— Îmi doresc ca servitoarele să fi găsit pentru dumneavoastră una mai bună. Sunteţi atât de drăguţă, zise Elizabeth cu vocea lipsită de sinceritate.

Tessa se întrebă ce ar fi spus micuţa vrăjitoare mincinoasă dacă i-ar fi dat de înţeles că auzise ce spusese despre ea, dar avea un plan mai bun şi o conduse pe Elizabeth spre un alcov unde se afla o statuie a Dianei.

— A fost foarte drăguţ din partea ta să o rogi pe Henrietta să cânte în seara asta.

— Vocea ei nu e cea mai bună, dar îi place să cânte, zise Elizabeth.

— Aşa că ai invitat-o să cânte din amabilitate?

— Poftim?

— Ştii că Henrietta nu are deloc voce, zise Tessa. Cu

toate astea, ai încurajat-o să cânte în faţa tuturor.

Fata se îmbufnă.

— O, înţeleg de ce aţi crede că a fost o cruzime din partea mea. Dar nu aţi participat la seratele muzicale din cercul meu, aşa că nu aveţi de unde să ştiţi că toată lumea îi face pe plac Henriettei. Ar fi o răutate să-i spunem adevărul, când ea e aşa de mândră de talentul ei.

Tonul superior al lui Elizabeth o irită pe Tessa.

— Poate că te-am judecat greşit. Pe de altă parte, am fost surprinsă de comportamentul tău, când lui Georgette i s-a făcut rău pe barjă.

— O, asta! Ea râse agitat. Mi-era şi mie un pic greaţă când i s-a făcut ei rău. N-am ştiut că fetele celelalte vor râde.

Tessa se gândi că scuza lui Elizabeth pentru că o ridiculizase pe Georgette era într-adevăr jenantă.

Elizabeth oftă.

— Mărturisesc că nu am fost foarte înţelegătoare cu privire la situaţia ei. Nici celelalte fete nu au fost, dar dacă aţi şti cum ne tratează, aţi înţelege.

— Încă nu am văzut-o luând pe cineva în râs, zise Tessa.

— Să nu vă lăsaţi înşelată. În faţa ducelui şi a mamei lui, Georgette se poartă drăguţ, dar nu se înjoseşte să stea de vorbă cu niciuna dintre noi. Elizabeth strânse din buze. Are impresia că e mai grozavă decât noi. Nimeni nu o place.

— Deci recunoşti că ai vorbit cu celelalte fete despre ea? întrebă Tessa.

— Celelalte fete au venit la mine şi mi-au mărturisit că nu o plac pe Georgette, zise Elizabeth. Nu puteam să le încurajez să încerce în continuare o apropiere de ea.

Tessa se uită la ea cu o privire de gheaţă.

— Acum înţeleg cum ţi-ai câştigat popularitatea.

Elizabeth îşi retrase braţul.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Planul a funcţionat bine pentru tine. Ai denigrat

caracterul unei fete, ştiind că toate celelalte vor fi de acord, de teamă să nu devină următoarea victimă.

— Nu pot să cred că mă vedeţi în stare de astfel de planuri. Elizabeth îşi întoarse capul şi îşi trecu degetele pe sub ochii în care nu se afla nicio lacrimă.

Tessa pufni:

— Schemele tale au funcţionat la prietenele tale, dar eu sunt mai umblată în lume şi recunosc cruzimea atunci când o văd. Ai face bine să-ţi aminteşti că ducele se bazează pe părerea mea.

Când Elizabeth se întoarse din nou spre ea, în ochii ei verzi ca de pisică se afla o expresie rece, calculată.

— Nu aveţi nicio dovadă.

Tessa plecă de lângă ea, înfigându-şi unghiile în palme. Avea dovezi, dar nu îi va da lui Elizabeth satisfacţia de a admite că îi auzise insultele. Dar curând o nouă descoperire îi aduse un zâmbet triumfător pe buze. Shelbourne petrecuse mult timp cu Elizabeth în seara aceea. Era un bărbat ager la minte şi trebuie să-i fi descoperit tendinţele răutăcioase. Poate că intenţiona să o elimine pe Elizabeth când Tessa se va întâlni cu el în bibliotecă. Abia aştepta să vadă şocul pe chipul lui Elizabeth când o va scoate din competiţie.

*

Când Shelbourne închise uşa bibliotecii, curentul de aer stinse lumânarea Tessei. Singura lumină din încăpere venea de la lumânarea de pe şemineu.

El îi luă lumânarea.

— Sper că nu aţi întâlnit pe nimeni, zise el cu vocea joasă.

Tonul profund al vocii lui suna seducător în camera întunecoasă.

Ea îşi umezi buzele uscate.

— Am aşteptat până când s-a retras toată lumea.

Afară bubui tunetul, smulgându-i o exclamaţie de surpriză de pe buze.

— Şşt, murmură el, luaţi-mă de braţ!

Când puse mâna pe mâneca lui, simţi muşchii tari pe sub stofa de lână şi inspiră brusc. Era foarte conştientă de căldura emanată de corpul lui. Inima îi bubuia în piept, dar îşi spuse că era doar din pricina încăperii sumbre şi a furtunii de afară.

El o conduse la o canapea mică. Apoi se duse la şemineu şi folosi cealaltă lumânare ca s-o aprindă pe a ei. Când se întoarse, o puse pe o masă de lângă ei.

— N-am aprins focul, ca să nu atrag atenţia vreunui servitor curios, zise el încet.

Ea alungă toate presimţirile ridicole până când el se aşeză lângă ea. Doar o pernă mică se afla între trupurile lor. Ea inhală parfumul de santal, care îi înceţoşa mintea. El îşi mută picioarele lungi, întorcându-se spre ea. Apoi îşi puse un braţ pe spătarul canapelei, mâna lui la câţiva centimetri de umărul ei. Poziţia lui relaxată şi lumina slabă a lumânării conferea întâlnirii lor secrete o intimitate interzisă. Se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală venind aici, dar trebuiau să vorbească despre fete.

— Am fost îngrijorat când aţi întârziat astăzi, murmură el.

— V-am văzut îngrijorarea când am sosit, şopti ea.

— V-am spus să nu vă amestecaţi în planurile fetelor. Dar nu mi-a trecut prin cap că vor lua o barjă până aici.

Ea ştia că se învinovăţea pentru situaţie.

— Dacă ar fi fost vreun pericol, eu şi mama dumneavoastră am fi schimbat planurile.

Lumina pâlpâitoare a lumânării arunca umbre peste chipul său.

— Familiile fetelor mi-au încredinţat bunăstarea fiicelor lor. Dacă se întâmplă ceva cu vreuna dintre ele, eu aş purta responsabilitatea. Aşa cum stau lucrurile, nu se pot întoarce acasă în seara asta.

Ea se aplecă înainte.

— Am ajuns în siguranţă, iar asta e tot ce contează.

— Lady Georgette este bolnavă. Dacă face febră n-o să mi-o iert niciodată.

Afară ploaia bătea în geamuri. El se uită în direcţia aceea, apoi îşi îndreptă atenţia spre ea.

— În fiecare zi trebuie să iau decizii care afectează sute de vieţi. Nu e *o responsabilitate pe care* să o neglijez.

— Ştiu câte ceva despre responsabilitate, zise ea. De mai multe ori am făcut greşeli cu servitorii. Nimeni nu este perfect. Nu putem decât să luăm cele mai bune decizii posibil şi să învăţăm din greşeli.

Tristan luă marginea şalului ei de mătase între degete. Răsuci materialul pe deget iar şi iar, de parcă s-ar fi bucurat de atingerea senzuală a mătăsii. Ea simţi cum i se încinge pielea când îşi închipui degetele lui trecând peste pielea ei.

— Mama m-a luat la rost despre barjă după ce aţi ieşit din salon, zise el cu o voce joasă. Aţi luat vina asupra dumneavoastră.

— V-am făcut o promisiune şi nu o voi încălca.

— Sunteţi loială, şopti el.

— Celor în care cred.

Je crois en toi.

El dădu drumul şalului.

— Am crezut că aveţi destul de multe dubii în privinţa mea.

— Dumneavoastră nu aţi avut în privinţa mea?

— Touché, chicoti el.

În biblioteca întunecată, notele joase ale vocii lui o făceau să se gândească la un cuplu care purta o conversaţie şoptită în pat.

Jos în abdomenul ei se adună dorinţa. Din nou se întrebă dacă fusese o idee înţeleaptă să se întâlnească cu el. Era singură în întuneric cu un crai notoriu. Dar o descriere atât de simplistă nu i se potrivea acestui bărbat

complex. În doar câteva săptămâni învăţase atât de multe despre el. Era încăpăţânat uneori, dar se dovedise corect în relaţia cu fetele. Îi plăcea să o şocheze cu aluzii deocheate, dar se îngrijora că-i va risca reputaţia. Rezistase tuturor sugestiilor ei romantice, dar vorbise cu respect despre cariera ei.

Calităţile acestea paradoxale ar fi trebuit să-l facă o enigmă pentru ea şi, cu toate astea, ea îl înţelegea cumva din instinct. Poate că era rezultatul familiarităţii tot mai mari care apăruse între ei. Petreceau mult timp singuri, nederanjaţi de stricteţea normelor sociale care reglementau întâlnirile dintre o femeie şi un bărbat. Ei i se părea că îşi creaseră mica lor lume şi făureau noi reguli de interacţiune.

— Am văzut că aţi vorbit mai devreme cu Lady Elizabeth, îi întrerupse el gândurile. Ce aţi discutat?

Ea vru să vadă mai întâi care era părerea lui.

— Ce părere v-au lăsat Elizabeth şi prietena ei, Henrietta.

— Erau amuzante.

— Le-aţi considerat agreabile?

— Vorbiţi mai încet, murmură el. Elizabeth şi Henrietta au discutat cu mine. Celelalte fete au zis foarte puţine lucruri.

— V-au monopolizat. Ideea că el le plăcea o făcea să fie înverşunată. Fusese sigură că el va vedea cât de rele erau acele fete.

— Celelalte au avut destule ocazii, zise el, dar e evident că nu le aprobaţi pe Elizabeth şi Henrietta. De ce?

— Nu vi s-a părut ciudat că Elizabeth a rugat-o pe Henrietta să cânte?

El ridică din umeri.

— De ce întrebaţi?

— Elizabeth ştia că Henrietta nu ştie să cânte. Dar tot a rugat-o.

— Sugeraţi că Elizabeth a intenţionat să o facă de râs.

— E o posibilitate.
— Mă îndoiesc. Sunt prietene.
Tessa pufni. Cum putea să nu vadă ce era chiar în faţa lui? Nu-şi dădea seama că Elizabeth îşi manipulase propria prietenă?
— Trebuie să vă avertizez cu privire la cele două. Am motive să cred că sunt în stare de răutăţi.
— E ceva ce nu-mi spuneţi? întrebă el.
— Detaliile nu sunt importante.
El se aplecă mai mult spre ea.
— Dacă au făcut ceva rău, e important.
— Le-am auzit bârfind. Nu erau prea drăguţe.
— Ce au spus mai exact?
Tessa se vârâse singură în gura lupului, dar avea prea multă mândrie ca să-i spună că îşi bătuseră joc de ea.
— Prefer să nu dezvălui detalii, dar comentariile lor denotau cruzime.
— Vorbeau despre domnişoara Hardwick…
— N-am zis că vorbeau despre domnişoara Hardwick.
— Nu era nevoie. Când Tessa dădu să protesteze, el îşi ridică mâna. Unde a fost Amy Hardwick în seara asta?
— A ales să aibă grijă de Lady Georgette.
— Păcat că Lady Georgette încă se simte rău, zise el, mi-ar fi plăcut să o cunosc mai îndeaproape.
Tessa trase aer în piept.
— Dar pe Amy?
— E timpul să îi dăm drumul, zise el. Acţiunile ei din seara asta au dovedit că preferă să nu participe.
— O pedepsiţi pentru că a ales să-i pese şi să o ajute pe Georgette. E nedrept.
Cum putea să o elimine pe dulcea Amy şi să o păstreze pe Georgette, care nu făcuse nimic să merite favoarea asta?
— Ştiu că vă pare rău de Amy, dar ar fi putut să ni se alăture pentru o parte a serii, zise el. Bănuiala mea e că a fost uşurată să găsească o scuză ca să stea deoparte. A

fost reţinută de la bun început.

— Dacă Lady Georgette ar fi ales să stea deoparte, nu v-aţi fi gândit nicio clipă să o scoateţi din competiţie, şuieră ea.

— Ce insinuaţi?

— O eliminaţi pe Amy pentru că nu este la fel de frumoasă ca Georgette.

— Dacă frumuseţea ar fi fost importantă pentru mine, aş fi ales-o pe frumoasa sezonului şi terminam circul. După cum vă amintiţi, nu am menţionat frumuseţea printre cerinţe.

Ea ridică din sprâncene.

— Deci frumuseţea nu contează pentru dumneavoastră?

— O întrebare-capcană, zise el. Dacă zic nu, n-o să mă credeţi. Dacă zic da, veţi spune că sunt superficial.

— Atunci fiţi cinstit! Cum e?

El se ridică şi se îndepărtă câţiva paşi, cu spatele la ea.

— Spuneţi-mi, zise ea şi se ridică la rândul ei.

El se răsuci brusc.

— Nu.

Ea făcu un pas spre el, ignorându-i avertismentul.

— Spuneţi-mi!

— Nu mai insistaţi!

Tessa însă rămase fermă pe poziţie.

— Nu plec de aici până nu o faceţi.

— Vreau să mă simt atras fizic de soţia mea, zise el scoţând o exclamaţie exasperată. Iată, m-aţi obligat să o spun.

Ea îşi mută privirea spre cenuşa rece din şemineu.

— Deci mi-aţi dovedit că am dreptate. O respingeţi pe Amy pentru că nu e drăguţă.

Paşii rapizi din spatele ei o speriară. Scoase o exclamaţie de uimire, când el o apucă de umeri.

— Nu înţelegeţi! spuse el.

— Atunci explicaţi-mi!

El era ca un uriaş pe lângă ea. Lumina slabă a lumânărilor îi accentua expresia aspră.

— Vreau să îmi doresc soţia.

Tessa înghiţi în sec.

— Înţelegeţi?

Ea nu putea nici să respire, darămite să-i răspundă.

— Vreau să o doresc atât de mult, încât să nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ea.

Ea îşi aminti cuvintele lui. „Vreau un înger în sala de bal şi o seducătoare în particular”.

Genele lui grele şi întunecate ca noaptea se lăsară peste ochi.

— Vreau să fiu înflăcărat pentru ea.

Tessa se topea sub forţa arşiţei pe care o emana el.

Shelbourne reduse mica distanţă dintre ei. Faţa lui nu mai era decât o umbră periculoasă. Ea era conştientă de răpăitul ploii şi de respiraţia greoaie. În timp ce el o trăgea mai aproape, în mintea ei apăru un semnal palid de alarmă, dar parfumul lui masculin o atrăgea într-un loc interzis şi nebunesc.

Ochii ei se închiseră încet cu câteva secunde înainte ca buzele lui să le cuprindă pe ale ei. Tessa se sprijini cu palmele de pieptul lui. Sub vesta de mătase, inima lui bubuia. La atingerea ei, el deveni mai îndrăzneţ, sărutându-i gura cu atingeri largi.

„Opreşte-l acum!” Era greşit. Era atât de greşit. Deşi creierul îi spunea să se îndepărteze, un locşor singuratic din mintea ei ţipa după mai mult.

Simţi cum îi cedează genunchii. Avea nevoie de sprijin, aşa că se agăţă de umerii lui. Şalul îi alunecă la pământ. El o strânse mai tare în braţe, dogoarea trupului său arzând-o. Nefiind în stare să reziste, ea mângâie buclele părului său tuns care îi atingeau gulerul. „La naiba cu toate consecinţele”, se gândi ea. Căzuse deja şi voia să ţină minte senzaţia părului lui mătăsos, a buzelor senzuale

şi a braţelor lui puternice. Pentru că sărutul lui va fi cel din urmă al ei.

El îşi desfăcu buzele, sărutând-o cu gura deschisă iar şi iar, până când ea răspunse comenzii lui. Îi scăpă un geamăt când îi simţi limba. El avea gust de brandy şi de păcat. O ridică pe vârfuri, arcuindu-i spinarea. Mâna lui alunecă pe posteriorul ei, îndemnând-o să se apropie tot mai mult. El îşi îndoi şoldurile şi abdomenul ei se întâlni cu tăria lui masculină inconfundabilă. Limba lui îi răvăşea gura, iar şi iar, se retrăgea şi intra din nou. Ritmul sălbatic declanşă un potop înflăcărat în adâncurile ei. Se încordă, agăţându-se de el, dorind, tânjind să fie mai aproape, iar el se legănă, tot lipindu-se de ea.

„Doar un pic mai mult”, îşi promise ea. Un pic mai mult timp în care să se simtă atrăgătoare. Un pic mai mult timp ca să simtă pasiunea. Un pic mai mult timp ca să ţină lumea afară.

Buzele lui le părăsiră pe ale ei, iar Tessei aproape că-i scăpă un sunet de protest, dar el începu să o sărute pe gât. Când îi găsi pulsul, o muşcă uşor. Ea încremeni sub gestul lui posesiv, o reacţie primitivă. O atinse cu limba, iar ea nu mai reuşi să gândească limpede. Nu putea decât să cerşească mai mult. Fără să se poată opri, îşi apăsă sânii de pieptul lui, o rugăminte tăcută.

În timp ce mâna lui urca de la şoldurile ei spre curbura taliei, Tessa îşi ţinu respiraţia anticipând. El îi cuprinse sânul, degetele masând, tachinând. Degetul lui mare îi mângâia sfârcul pe sub ţesătură, iar ea scoase o exclamaţie de plăcere. El îi acoperi gura, limba lui dezmierdând, în timp ce mâna i se afunda în corset. Când îi atinse pielea, ea se lăsă cu totul în voia senzaţiei încântătoare. Uitase de toate, în afară de nevoia ei de a fi atinsă. El îi dezmierdă sfârcul, făcând-o să geamă. Acolo unde se umezise de dorinţă simţi cum se aduna o senzaţie sălbatică. Îşi strânse coapsele, disperată să umple golul. Lipit de abdomenul ei, lungimea lui întărită se încorda. Ea

voia să-l atingă acolo. Ba mai mult, voia să se lase jos pe podea şi să-l tragă după ea.

El întrerupse brusc sărutul şi îşi ridică iute capul. De pe hol se auzi ecoul unor paşi pe podeaua de marmură, care se opriră în dreptul uşii. Ameţită, Tessa pricepu greu ameninţarea iminentă. El îi luă şalul de pe jos, i-l puse pe umeri şi se îndepărtă.

Teama puse stăpânire pe ea. Respira sacadat. „Pleacă, pleacă, pleacă!”

Mânerul uşii se răsuci.

Capitolul 7

Inima lui Tristan bubuia când se deschise uşa bibliotecii. Teama că vor fi descoperiţi îi uscase gura. Din nefericire, dorinţa care încă îi mai alerga prin vene se disipa încet. Pantalonii strâmţi erau gata să-i explodeze. Scrâşni din dinţi, recunoscător pentru întunericul care-i ascundea umflătura. La vederea lui Hawk simţi cum îl cuprinde uşurarea. Lumina pâlpâitoare a lumânării lui Hawk dezvălui expresia şocată a prietenului său.

— Mă scuzaţi, bâigui el.

— Noi tocmai discutam despre peţit, zise Tristan, privirea fugindu-i spre domnişoara Mansfield.

În lumina slabă nu reuşea să-i vadă expresia.

— Nu vreau să vă întrerup, zise Hawk şi dădu să închidă uşa.

— Rămâneţi, zise domnişoara Mansfield. Eu oricum eram pe punctul de a pleca.

Ridică lumânarea de pe masă şi se îndreptă spre uşă.

Tristan ar fi vrut s-o oprească. Trebuiau să discute despre ce se petrecuse între ei, dar nu putea spune nimic cu Hawk de faţă.

Şi Dumnezeu ştia că el habar n-avea ce să spună.

După ce uşa se închise, Tristan se duse la şemineu şi apucă strâns marmura rece. Ce idiot! Ce-l apucase oare? Nu se mai atinsese niciodată până atunci de o doamnă virtuoasă. La naiba cu el!

Auzind sunetul paharelor, Tristan se uită la masa aflată în lateral. Hawk turna brandy în două pahare şi îi aduse unul.

Tristan dădu brandy-ul pe gât. Licoarea puternică îl făcu să lăcrimeze.

— La naiba, ce am făcut?

Hawk se îndreptă agale spre un scaun şi-şi întinse picioarele.

— Nu te simţi obligat să mărturiseşti de dragul meu.

— Mi-am pierdut capul, bombăni Tristan.

— Nu te teme, rosti Hawk cu vocea tărăgănată. E încă lipit de gât.

— Nu am vrut niciodată să se întâmple, zise Tristan.

— Chiar trebuie să ascult asta?

— La naiba cu toate! Am necazuri.

Hawk flutură din mână.

— Nu, eşti norocos că eu sunt cel care a dat buzna peste tine. Scuze, bătrâne!

Cât de departe ar fi mers dacă nu apărea Hawk?

— Am sărutat-o, scrâşni el.

— O, la naiba, asta e tot? O să supravieţuiască unui sărut cast. Tristan îşi ridică brusc capul.

— Sărut cast? Aproape că i-am băgat limba pe gât.

— Atunci a fost un sărut obraznic. Ar fi putut fi mai rău.

— A fost.

O pipăise peste tot.

— A încercat să te oprească?

— Probabil că era prea copleşită de sentimente pe care nu le înţelegea, zise el.

— Poate că i-a plăcut.

— Asta nu are importanţă.

Tristan puse paharul pe poliţa de la şemineu şi începu să se plimbe. Probabil că ea îl considera un libertin îngrozitor. Dacă va renunţa să-i mai fie peţitoare, va izbucni un scandal public. Nu avea cum să se retragă în tăcere cu zece fete rămase în cursă.

— Stai jos, zise Hawk, o să faci găuri în afurisitul de covor.

Tristan îşi recuperă brandy-ul şi se trânti pe canapea.

— Ascultă-mă, bătrâne, zise Hawk. Nu ai riscat niciodată până acum. Până nu ai cunoscut-o pe ea.

Tristan pufni.

— Asta-i bună. Sugerezi că ar avea o influenţă proastă asupra mea. Sper că-ţi dai seama de ironie.

— Nu ştiu dacă e o influenţă bună sau rea. Ştiu doar că ea te-a influenţat, zise Hawk. Şi încă nu înţeleg ce speră să câştige.

— Peţitul e cariera ei. Se mândreşte cu ea.

Hawk sorbi din brandy.

— E o carieră stranie pentru o femeie care refuză să se mărite.

— Nu cariera ei e problema, zise Tristan. Am sărit calul şi acum trebuie să suport consecinţele.

— Nimeni nu ştie, în afară de mine şi de voi doi. Aşa că oficial nu e compromisă. Domnişoara Mansfield îmi face impresia unei femei de lume şi, cinstit vorbind, nu a protestat.

Tristan îşi aminti de şocul ei când refuzase să-şi ceară scuze pentru legăturile lui amoroase în prima zi când venise s-o viziteze.

— Dacă insinuezi că ea voia ca eu să o sărut, te înşeli. Are noţiuni foarte clare despre moralitate.

— În cazul ăsta, cu siguranţă că se simte vinovată, zise Hawk. La urma urmei, ea e peţitoarea ta şi trebuie să-ţi fie loială ţie şi fetelor pe care le curtezi. Probabil crede că e vina ei.

Tristan se uită în ochii prietenului său.

— Vina e a mea.

— Cere-ţi scuze, zise Hawk. Spune că aţi fost amândoi captivaţi de moment. A fost o zi dificilă. Ce s-a întâmplat a fost aberaţie, un moment de întunecare a judecăţii.

— Da, încuviinţă Tristan şi bău restul de brandy.

— Nu e ceva de nereparat, îi spuse Hawk.

— Dacă ea crede că e? Ce fac atunci? S-ar putea să-şi dea demisia.

Hawk îi oferi o privire enigmatică.

— Vrei să continui să curtezi fetele?

— Trebuie să-mi găsesc o soţie, zise Tristan. Măcar în felul ăsta am ocazia să-mi dau seama cu ce femeie mă însor.

— Ai făcut progrese?

— Am eliminat paisprezece, zise Tristan puţin cam defensiv.

— Sunt concurente serioase printre celelalte?

— E prea devreme ca să-mi dau seama.

— Înţeleg, zise Hawk pe un ton neîncrezător.

Tristan decise să nu-l provoace pe Hawk.

— Probabil că e un punct de discuţie acum. Domnişoara Mansfield e riguroasă când vine vorba de ales parteneri. E posibil să-şi dea mâine demisia.

— N-o s-o facă, zise Hawk, aminteşte-ţi că are la fel de multe de pierdut ca şi tine, poate chiar mai mult. Toată lumea bună a aflat despre peţit. Nu va risca să provoace un scandal.

— Sper că ai dreptate, răspunse Tristan.

*

Până a doua zi după-amiază, ploaia se oprise şi drumurile se uscaseră suficient încât să le trimită pe fete acasă. Tristan se plimba de colo-colo prin salon, aşteptând ca ele să se adune. Înainte să plece, avea să le comunice decizia lui.

Intră şi ultima dintre fete, dar domnişoara Mansfield tot nu-şi făcuse apariţia. Pe ceafă i se prelinse o picătură de sudoare. Dacă nu venea?

Atunci o va lăsa să se zbuciume, decise el. Ea îl interogase despre fostele lui legături sentimentale, dar când fusese pusă la încercare, ea eşuase. Dacă se retrăgea, va suferi urmările scandalului.

Naiba să-l ia! Ea nu s-ar fi întâlnit niciodată în secret cu el, dacă nu i-ar fi spus că era important. Se purtase foarte urât cu ea.

Tăcerea din încăpere îl călca pe nervi. Candidatele şedeau ţepene pe scaunele lor, cu expresii îngrijorate. Şi ele erau agitate. Îşi drese glasul:

— Lady Georgette, v-aţi revenit?

— Da, mulţumesc, răspunse fata şi roşi.

— Excelent, zise el.

Domnişoara Hardwick se întinse şi o mângâie pe Georgette pe mână. Era evident că lui Amy chiar îi păsa de Georgette. Simţi cum vinovăţia îi ardea pieptul când îşi aminti ce spusese cu o seară înainte.

Auzi foşnet de fuste şi îşi îndreptă atenţia spre uşă, unde apăruse domnişoara Mansfield. Expresia ei severă îl şocă. Înghiţi anevoie, neştiind dacă nu cumva se va retrage în faţa fetelor. Amintindu-şi cuvintele lui Hawk, nu putea decât să spere că instinctul de autoconservare va fi mai puternic decât principiile de peţitoare.

— Excelenţa Voastră, zise ea încet. Doriţi să vă întâlniţi individual cu candidatele?

El se simţi copleşit de uşurare.

— Nu va fi nevoie, răspunse el.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Aveţi încredere, şopti el.

Tessa îşi feri privirea, dar nu înainte ca el să observe expresia tulburată din ochii ei. La naiba! Cum putuse să o pângărească în halul acela noaptea trecută?

Trebuia să treacă prin asta şi să spere că decizia o va

mulţumi până când va reuşi să îşi ceară scuze în particular. Trase aer în piept şi se întoarse spre candidate

— Domnişoarelor, zise el, ştiu că v-a fost greu, aşa că nu o să vă mai las să aşteptaţi. După o reflecţie atentă, am decis să nu elimin pe nimeni astăzi.

Izbucniră ţipete. Fetele se îmbrăţişau şi sporovăiau între ele.

Cu coada ochiului văzu cum domnişoara Mansfield se întoarce să-l privească. El rezistă dorinţei de a-i întoarce privirea, ştiind că trebuia să se concentreze asupra fetelor încântate.

— Domnişoarelor, vă rog să-mi acordaţi din nou atenţie, zise el şi continuă după ce ele se liniştiră. Probabil că vă întrebaţi de ce. Din pricina vremii nefavorabile, toate aţi trecut prin momente dificile. M-am bucurat de compania dumneavoastră, dar a fost o zi grea. Şi nu toată lumea a putut să ni se alăture ieri-seară. Făcu o pauză, ca să-şi adune gândurile. Vreau să o complimentez pe domnişoara Hardwick. E de lăudat faptul că a stat să aibă grijă de Lady Georgette. Nu ar fi cinstit să le elimin pe niciuna dintre ele, dar nici să elimin pe altcineva care a participat la această excursie. În următoarele zile, toate veţi primi invitaţii. Deocamdată, trăsurile vă aşteaptă să vă ducă înapoi la familiile dumneavoastră.

Toate se grăbiră spre el. Observă că Lady Georgette o apucase pe reticenta domnişoară Hardwick de mână şi o trăsese în grup. Fetele vorbeau toate odată, dar atenţia lui se îndreptă spre domnişoara Mansfield, care se dusese la o fereastră. Se simţea încordat ca o coardă de vioară, gândindu-se la discuţia pe care trebuia să o poarte cu ea. Oare acţiunile lui de astăzi fuseseră suficiente ca să-i demonstreze că nu era totuşi un ticălos?

Curând sosi un lacheu care le escortă pe fete la parter. Domnişoara Mansfield le ură tuturor călătorie plăcută, reaprinzându-i teama că le va urma, împiedicându-l să îşi ceară scuze.

Când ultima dintre fete plecă, el închise uşa şi se întoarse spre ea.

— Sunteţi drăguţă să staţi puţin de vorbă cu mine? întrebă el.

Tessa i se alătură pe canapea, ţinându-şi privirea aţintită în poală.

El îşi drese glasul.

— Nu vă voi oferi scuze pentru seara trecută. Comportamentul meu e de neiertat.

— Nu v-am oprit, şopti ea.

Hawk avusese dreptate. Ea luase vina asupra ei.

— Uitaţi-vă la mine, zise el.

Ea scutură din cap.

— A fost vina mea, zise el. V-am şocat. M-am şocat şi pe mine. Nimic nu poate schimba ce am făcut, dar trebuie să mă credeţi că nu am mai făcut niciodată aşa ceva.

— Vă cred.

— Sunteţi o femeie virtuoasă şi meritaţi să fiţi tratată mai bine.

Ea trase tremurând aer în piept.

— Scuzele sunt insuficiente. Dar promit să nu vă mai dezonorez niciodată.

— V-am acuzat că sunteţi nedrept cu domnişoara Hardwick, zise ea. Am fost prea insistentă, deşi m-aţi avertizat.

— Nu e vina dumneavoastră.

În sinea lui ştia că dorinţa, şi nu supărarea, dusese la sărut.

El îi admirase corpul atrăgător din prima zi în care o cunoscuse. Poate că celibatul fusese cauza pentru care el îşi pierduse controlul. Sau mai degrabă dorinţa pentru o femeie deşteaptă, cu rotunjimi care l-ar tenta şi pe diavol. Indiferent de cauză, el îşi pierduse controlul.

— N-am fost noi înşine noaptea trecută, zise el, dar ar fi trebuit să nu profit de inocenţa unei fecioare. Dacă veţi continua să luaţi vina asupra dumneavoastră, nu veţi face

decât să-mi sporiţi ruşinea.

Ea îşi drese glasul:

— Lordul Hawkfield ştie?

Tristan ezită o idee prea mult.

— O, Doamne! făcu ea şi-şi îngropă faţa în mâini.

— Nu e vina dumneavoastră.

— Cum am putut să le fac asta fetelor?

— Ele nu vor şti niciodată.

Ea îşi coborî mâinile şi se uită la el cu faţa roşie.

— Dar eu voi şti.

— Am făcut o greşeală, dar suntem adulţi, zise el. Vom merge înainte. Dacă aţi putea găsi puterea să mă iertaţi.

— Nu am de ce să vă iert. Sunteţi unul dintre cei mai onorabili bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată.

El trase aer în piept.

— Nu merit asta.

— Ba da. Aţi ţinut-o pe Amy în competiţie, chiar dacă nu eraţi atras de ea.

— Am păstrat-o pentru că doar ei i-a păsat destul ca să stea cu Georgette. Acţiunile ei altruiste sunt o dovadă de bunătate şi maturitate. Mi-aţi deschis ochii pentru calităţile ei speciale.

Ochii ei sclipeau de lacrimi nevărsate.

El îi strânse mâna.

— Putem să fim prieteni?

— Îmi faceţi o mare onoare, Excelenţa Voastră.

— Puteţi să-mi spuneţi Tristan? Ca unui prieten?

Din clipa în care rosti cuvintele, el îşi ţinu răsuflarea.

Oare ea va crede că era o încercare vicleană de-a o atrage într-o nouă indiscreţie?

Tessa îi cercetă privirea, de parcă ar fi vrut să ajungă chiar la sufletul lui.

— Tristan să fie, zise ea. Ca prieten poţi să-mi spui Tessa. În particular.

El oftă prelung.

— Ai un nume foarte frumos.

Când Tessa roşi, el îi dădu drumul la mâini.

— Pot să te vizitez mâine, ca să discutăm următoarea rundă de curtare?

Ea aprobă din cap.

— Trebuie să plec.

Tristan o conduse la uşă şi oftă uşurat. Era al naibii de norocos că îl iertase. O femeie mai slabă de înger ar fi făcut o scenă. Tessa, în schimb, era mai puternică decât orice femeie pe care o cunoscuse.

În timp ce cobora scările, ea îşi trecea degetele graţioase de-a lungul balustradei. Rochia ei de muselină albă foşnea în jurul rotunjimilor ei generoase. Privirea lui se mută pe şoldurile ei legănate. Simţi cum îl cuprinde fierbinţeala în vintre. Strânse pumnii, hotărât să-şi ţină sub control dorinţa sălbatică pentru ea.

Nu trebuia, nu putea să-şi permită să fie din nou copleşit de pasiune. Riscurile erau prea mari.

*

Ea nu era singură.

A doua zi când Tristan intră în salonul Tessei, o găsi pe aceasta adâncită în conversaţie cu Lord Broughton şi cu soţia acestuia. La început fu iritat că Tessa se întreţinea cu prieteni când aveau stabilită o întâlnire, apoi se gândi că era egoist din partea lui să reacţioneze aşa. Ea îşi făcuse întotdeauna timp pentru el. Nu trebuia să o invidieze pentru prietenii ei, când îi oferea atât de multe şi nu cerea nimic în schimb.

Când văzu că Lady Broughton îşi tampona ochii cu batista, îşi dădu seama că venise într-un moment nepotrivit.

— Scuzele mele, zise el. Voi veni în altă zi.

Tessa se întoarse spre el.

— Rămâneţi, vă rog, zise ea cu vocea încordată.

Judecând după obrajii uzi de lacrimi ai lui Lady Broughton, se întâmplase ceva destul de grav. Chiar şi domnişoara Powell părea îndurerată.

Broughton se îndreptă spre el şi-i întinse mâna.

— Mă bucur să te văd, Shelbourne.

— Mă tem că v-am întrerupt.

— Absolut deloc. Îi împărtăşeam domnişoarei Mansfield nişte veşti despre fratele soţiei mele, Mortland. A dispărut în bătălia de la Toulouse, iar eu fac cercetări.

Tristan se încruntă. De la bătălia crucială din Franţa trecuseră doi ani.

— Era ofiţer?

— Locotenent, zise Broughton. Am purtat de curând o corespondenţă cu ofiţerul său superior. El îşi aminteşte că l-ar fi văzut încercând să traverseze râul Garonne.

Tristan îşi controlă expresia feţei. Conform rapoartelor, podul se prăbuşise în urma inundaţiilor. Dacă fratele lui Lady Broughton supravieţuise traversării, trebuie să fi dat peste o situaţie dificilă în timpul bătăliei.

— Mai am şi alte informaţii de verificat, continuă Broughton. Am trimis câteva scrisori şi sper să-i localizez pe câţiva dintre camarazii lui Mortland. Poate că vreunul dintre ei l-a văzut pe câmpul de bătălie.

Şansele să existe cineva care să-şi amintească ce se întâmplase cu fratele lui Lady Broughton atât de târziu după evenimente erau foarte mici. Tristan se întoarse spre soţia lui Broughton.

— Îmi pare foarte rău, doamnă.

— Vă mulţumesc pentru condoleanţe.

Tristan se întoarse spre Broughton.

— Pot să-ţi fiu de folos în căutări?

— Mulţumesc, dar nu cred că se poate face mai mult de atât. Expresia prevăzătoare a lui Broughton era foarte clară. Nu voia ca soţia lui să ştie că el considera căutările inutile.

— Nu vreţi să luaţi loc, Excelenţa Voastră? întrebă

Tessa.

— Mulţumesc, zise el.

Conversaţia trecu la remarci plictisitoare şi la discuţii despre vreme. Apoi Lady Broughton lăsă ceaşca deoparte, îşi deschise săculeţul şi scoase o scrisoare.

— Am recitit toate scrisorile de la fratele meu şi am adus-o pe asta pentru tine, Tessa. Richard te-a menţionat. M-am gândit că ai vrea să o citeşti.

Tessa trase şuierat aer în piept, atrăgând atenţia tuturor asupra ei. Se făcuse albă ca varul.

— Nu pot să-ţi iau scrisoarea.

— Poţi să mi-o înapoiezi mai târziu, zise Lady Broughton.

Tessa se uită la scrisoare ca la un şarpe. O luă cu reţinere evidentă.

— E una dintre scrisorile de la început, spuse Lady Broughton. Părea neliniştit din pricina ta. Poate reuşeşti să-ţi dai seama de ce era aşa de îngrijorat.

Pe chipul Tessei apăru o expresie şocată.

— Sunt sigură că era doar un interes politicos, rosti ea şi puse scrisoarea pe canapea.

Apoi îşi strânse mâinile în poală. Pe chipul ei păru să treacă o umbră.

Tristan încremeni. De ce o tulbura scrisoarea atât de mult?

— Sunt surprinsă că fratele meu nu s-a interesat de unchiul tău, continuă Lady Broughton.

Broughton se uită la Tristan.

— Wentworth i-a cumpărat postul de ofiţer lui Mortland.

Tristan îi aruncă Tessei o privire înţelegătoare, dându-şi seama că probabil se simţea vinovată că unchiul ei îi cumpărase postul. Vina era nelalocul ei, desigur. Decise să vorbească despre asta cu ea când vor rămâne singuri.

— Ei bine, zise Tessa, cred că toată lumea e pregătită să bea încă o cană cu ceai.

În timp ce ea turna, domnişoara Powell împărţea ceştile.

Douăzeci de minute mai târziu, Broughton se întoarse spre soţia lui.

— Draga mea, trebuie să plecăm.

După plecarea lor, se retrase şi domnişoara Powell din salon. Tessa luă scrisoarea de pe canapea, se duse la birou şi o puse într-un sertar.

— Pot să-ţi aduc un brandy?

— Da, mulţumesc, răspunse el.

Când îi aduse băutura, degetele li se atinseră. În ochii ei apăru o expresie îngrijorată. Apoi îşi trase mâna înapoi de parcă ar fi ars-o.

Reacţia ei îl făcu să se simtă ca un diavol. După ce Tessa se aşeză şi se uită ţintă la mâinile ei împreunate în poală, el se întrebă dacă ar trebui să-şi ceară din nou scuze pentru sărutul de la Ashdown House. Dar asta ar fi pus-o într-o postură jenantă. Decise să se concentreze asupra afacerii cu peţitul.

— M-am gândit la următoarea etapă din operaţiunea noastră.

— Şi eu, zise ea. Cred că a venit timpul să le observăm pe candidate în societate.

Îi oferi un zâmbet tremurat.

— M-am gândit să le vizitez aici, zise el şi sorbi din brandy. Aş prefera să nu expun acţiunea noastră ochilor cercetători ai înaltei societăţi.

— Trebuie să vezi cum se comportă fetele în public. Am putea merge la operă. Astfel ai putea controla cui i se permite accesul în lojă. Ea făcu o pauză, apoi adăugă: Ar trebui să le invităm şi pe mama şi pe sora ta. Ele pot să discute cu fetele. Toată societatea, cel puţin cea prezentă la operă, va vedea că familia ta susţine peţitul.

El gemu.

— Eşti decisă să mă înconjori de o armată de femei.

— Ai putea să-l inviţi pe lordul Hawkfield.

— Urăşte opera. Şi eu la fel.

— Cu atât mai mult te poţi concentra asupra candidatelor.

El luă o înghiţitură zdravănă de brandy.

— Sunt în continuare zece candidate. N-ar strica să mai introducem o etapă privată înainte.

Ea rămase pe gânduri ceva mai mult timp.

— Poţi aranja să vorbeşti în particular cu câteva dintre ele. În timpul acesta, mama, sora ta, ba chiar şi lordul Hawkfield pot să discute cu restul candidatelor. Cred că ar fi util să le aflăm părerea.

El îşi miji ochii.

— Părerea mea e singura care contează.

— Tu vei avea ultimul cuvânt cu privire la cine rămâne şi cine pleacă, zise ea. Dar fetele s-ar putea să-şi dezvăluie altă latură a caracterului lor familiei tale şi lordului Hawkfield.

— Aşa sper, zise el fără tragere de inimă.

La naiba, ar fi trebuit să refuze. Dar de ce nu o făcuse atunci? Pentru că se simţea vinovat că o sărutase.

— Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor, zise ea. S-ar putea chiar să-ţi facă plăcere.

— Mă îndoiesc, bombăni el, dar tot îi smulse un hohot de râs. Tessa, ezit să mă bag în problemele tale personale, dar n-am putut să nu observ neliniştea ta cu privire la acea scrisoare.

Expresia ei deveni prevăzătoare.

— Bănuiesc că te simţi vinovată pentru că unchiul tău i-a cumpărat postul locotenentului.

Ea se uită fix la mâinile ei strânse.

— Anne încă îl mai jeleşte pe fratele ei.

— Merită simpatia ta, dar trebuie să te absolvi pe tine şi pe unchiul tău de vină. A fost foarte generos din partea lui să-l ajute cu un post. Nimeni nu e vinovat pentru ce s-a întâmplat.

— Îţi mulţumesc pentru grijă.

— Cât timp a trecut de la moartea unchiului tău?

— Patru ani, răspunse ea.

Cum rezistase să fie singură pe lume?

— Bănuiesc că unchiul tău ţi-a lăsat o moştenire confortabilă.

— Am moştenit Hollincourt, proprietatea unchiului meu.

El o privi uluit.

— Dar cum rămâne cu linia genealogică?

— Nu pretind că înţeleg toate complexităţile legii, dar ştiu că a încetat odată cu unchiul meu. Cum nu a existat moştenitor, el nu a reînnoit-o. Aşa că a putut să lase proprietatea cui dorea el. Titlul, desigur, s-a pierdut.

El înghiţi în sec. Teama cea mai mare a lui Tristan era eşecul de a avea un moştenitor, la fel cum păţise şi unchiul ei. Timp de trei sute de ani, existaseră conţi şi duci de Shelbourne. Tatăl lui aproape că sărăcise domeniile, dar Tristan lăsase mândria să intervină între el şi datorie, pentru că nu putuse suporta ideea de a se căsători pentru bani. Fusese un prost să aştepte atât de mult ca să asigure titlul.

Tessa se încruntă.

— Pari tulburat.

— Situaţia unchiului tău îmi aminteşte sumbru de a mea.

În situaţia lui, proprietatea era dată în moştenire pe linie genealogică viitorului său moştenitor. Le asigurase pe mama şi pe sora lui, dar nimic de genul a ceea ce făcuse Wentworth pentru nepoata lui.

— Sunt aici ca să remediez această situaţie, zise Tessa încet.

Tristan îşi puse brandy-ul deoparte.

— Am auzit că eşti moştenitoare, dar detaliile nu se cunosc. Sunt surprins, având în vedere circumstanţele neobişnuite.

— Până anul trecut nu veneam la Londra. Mulţi

oameni mă întreabă, dar eu nu discut chestiunea. Sunt considerată suficient de ciudată ca urmare a independenţei mele.

— Mă tem că sunt impertinent, dar m-am întrebat de ce nu te-ai căsătorit niciodată, zise el.

— Circumstanţele nu au fost în favoarea mea, zise ea şi-şi netezi fusta.

— Ce vrei să spui?

— După ce a murit mătuşa mea, sănătatea unchiului meu s-a deteriorat, iar eu am avut grijă de el.

— Cât timp a fost bolnav?

— S-a întâmplat treptat. În primii doi ani a suferit de melancolie, dar în ultimii trei, inima i-a tot slăbit.

Cuvintele ei îl uluiră. Îşi îngrijise unchiul timp de cinci ani. Nu mai întâlnise în toată viaţa lui o femeie atât de altruistă.

— Prea puţine femei tinere se sacrifică aşa pentru o rudă bolnavă.

— Era singura mea rudă, zise ea cu vocea uşor tremurătoare. Părinţii mei au murit într-un accident de trăsură când aveam şaisprezece ani.

O împunsătură ciudată, ascuţită şi rapidă îi străpunse inima împietrită. Ea îşi pierduse toată familia în doar câţiva ani.

— Sunt norocoasă, în comparaţie cu alte femei în situaţia mea, zise ea. Sărăcia mi-ar fi făcut viaţa mult mai grea.

Unchiul ei trebuie să fi fost foarte îngrijorat că o lăsa singură, ceea ce îl făcu să aibă nişte dubii.

— Sunt surprins că unchiul tău nu a făcut aranjamente ca să te căsătoreşti.

Ea ezită şi se înroşi sub privirea lui.

— Prezentarea mea la curte a trebuit amânată, când a murit mătuşa mea. Anul următor, unchiul George nu a reuşit să se mobilizeze ca să plece la Londra, pentru că încă o plângea pe mătuşa. A făcut aranjamente să mă

însoţească soţia prietenului său. Am ales să nu mă duc.

— Nu puteai răbda să-ţi laşi unchiul îndurerat.

Ea nu spuse nimic.

— Încă ţi-e dor de el.

— În fiecare zi, oftă ea, dar când încep să-mi plâng de milă, îmi amintesc cât de norocoasă sunt că o am pe Anne.

— O cunoşti de mult timp, nu-i aşa?

— De când am venit să locuiesc cu unchiul meu. Tatăl ei a murit la scurt timp după ce au primit vestea despre fratele ei. Nu avea nimic, aşa că am invitat-o să vină să locuiască la mine.

— O ofertă generoasă, zise el.

— Nu, a fost o mare consolare pentru mine. Anne a insistat să aibă o poziţie plătită, de însoţitoare. Am fost de acord, de dragul mândriei ei, dar este cea mai bună prietenă a mea, la fel de apropiată ca o soră.

— Bănuiesc că ai venit la Londra ca să-i găseşti un soţ.

Ea îşi îndreptă atenţia spre el.

— Nu, am venit la Londra ca să o descopăr cu ochii mei. E mult mai interesant decât mi-aş fi putut închipui. Îmi plac la nebunie muzeele, teatrul, balurile. Şi mai ales cumpărăturile.

— Atunci e un lucru bun că unchiul tău ţi-a lăsat averea sa.

Zâmbiră amândoi.

— Mi se pare ironic că ai ales să peţeşti când tu nu te-ai căsătorit.

— Sunt ferm aşezată pe raftul fetelor bătrâne, zise ea.

— Nu poţi avea mai mult de douăzeci şi patru de ani.

În realitate, obrajii rumeni şi nasul mic o făceau să arate chiar mai tânără.

— Tocmai ţi-ai câştigat un loc pe viaţă ca prieten al meu, zise ea şi roşi.

— Poţi să-mi spui adevărul, chicoti el.

— Douăzeci şi şase, murmură ea.

— Eşti prea tânără ca să renunţi la căsătorie, zise el încruntându-se.

— Acum vorbeşti la fel ca Anne, spuse ea şi-şi dădu ochii peste cap, imitând-o apoi pe prietena ei: „Nu este prea târziu pentru tine, Tessa”.

El bănui că eticheta de fată bătrână o rănise. Cruzimea înaltei societăţi îl înfuria. Pentru Dumnezeu, ea merita ceva mult mai bun.

— Cred că ai fi o soţie minunată pentru un bărbat foarte norocos.

*

Tristan spusese ceva minunat tocmai azi, dintre toate zilele.

Tessa îşi păstră zâmbetul pe chip până când plecă el, apoi se prăbuşi pe canapea. Îşi strânse mâinile îngheţate în poală. O durea capul de la efortul de a-şi păstra calmul. Când Anne îi dăduse scrisoarea aceea, nu voise nici să o atingă.

Se uită spre birou şi o cuprinse groaza. Nu voia să răscolească trecutul, dar nu avea de ales. Trebuia să onoreze promisiunea făcută lui Anne.

Amânarea nu avea decât să-i sporească neliniştea. Va citi scrisoarea acum, şi cu asta basta. Hotărâtă, se duse la birou şi deschise sertarul. Mâinile îi tremurară când despături scrisoarea. Paginile erau cam şifonate. O întinse pe birou şi observă data. Fusese scrisă la două săptămâni după ce Richard Mortland plecase de acasă şi înainte să fie staţionat pe continent. Îi spusese surorii lui să nu se îngrijoreze, pentru că se va obişnui cu greutăţile. În mod evident nu îi păsase că asemenea cuvinte o îngrijorau pe Anne. La final, Tessa îşi văzu numele. Aşa cum spusese Anne, el pretindea că era îngrijorat din pricina ei. „Când am văzut-o ultima oară pe domnişoara Mansfield, părea melancolică şi palidă. Te rog să-mi scrii cum se mai simte”.

Cu mişcări sacadate, ea împături scrisoarea la loc şi o împinse înapoi în sertarul de la birou. Mâine i-o va returna lui Anne. Nu avea nimic să-i spună prietenei ei. Nimic. Ştiuse asta încă dinainte să citească scrisoarea.

Astăzi trecutul îi invadase prezentul. Încuiase uşa în urma proverbialelor schelete din dulap, dar scrisoarea servise drept fereastră, îi permisese lui Tristan să se uite înăuntru. De regulă evita întrebările despre trecutul ei, dar el fusese atât de drăguţ. Bănuise că se simţea vinovată pentru că unchiul ei îi cumpărase fratelui lui Anne postul. Pentru că îi păsa de ea, Tessa îi dezvăluise părţi esenţiale din trecutul ei, însă doar pe cele esenţiale.

Cuvintele lui o urmăreau. „Nu ai putut suporta să-ţi părăseşti unchiul îndurerat”.

Ea nu spusese nimic. Unchiul George o învăţase să nu se simtă obligată să umple tăcerea. El neglijase să-i spună că nu va fi niciodată în stare să-şi înăbuşe regretele. Va plăti pentru greşelile ei tot restul vieţii. Dar fusese scutită de ce era mai rău.

Secretele ei erau în siguranţă.

Capitolul 8

A doua zi, Tessa simţi cum i se umezesc palmele când intră în salonul lui Anne, care era decorat în stil chinezesc. Ea plănuia să treacă repede peste subiectul scrisorii lui Richard. Nu avea rost să îl amâne, n-ar fi făcut decât să se simtă mai neliniştită.

— Ai citit scrisoarea lui Richard? întrebă Anne când se aşezară pe canapea.

Pe Tessa o cuprinse vinovăţia la vederea expresiei pline de speranţă din ochii prietenei ei. Cu degete tremurătoare scoase scrisoarea din săculeţ şi i-o întinse. Trase aer în piept înainte să rostească fraza pe care o

exersase.

— Nu pot să-mi dau seama la ce se referea fratele tău cu îngrijorarea pentru mine. De nevoie, ea minţi prin omisiune. Îmi pare rău.

— Geoffrey m-a avertizat să nu mă aştept la prea multe. Anne puse cu grijă scrisoarea şifonată în teancul de misive legate cu o panglică albastră. Poate că Richard era îngrijorat deoarece unchiul tău încă nu-şi revenise din depresie.

Anne puse deoparte pachetul cu scrisori.

— Richard îi era recunoscător unchiului tău, aşa că sunt surprinsă că nu s-a interesat de sănătatea lordului Wentworth.

Tessa nu era surprinsă.

— Unde-mi sunt manierele? zise Anne. Nici nu ţi-am oferit încă o ceaşcă de ceai.

Tessa acceptă o ceaşcă şi se folosi de ocazie ca să schimbe subiectul.

— Am o idee. Săptămâna viitoare ducele le va curta pe fete la operă. Trebuie să-l convingi pe soţul tău să participaţi şi voi şi să veniţi în loja lui Shelbourne la pauză.

— Ce idee bună! Eşti sigură că ducele nu se va supăra?

— Sunt sigură că va fi bucuros să vă vadă pe amândoi.

Anne sorbi din ceai şi o privi pe Tessa peste marginea ceştii.

— Eu şi Geoffrey am fost amândoi surprinşi că a venit ieri la tine în vizită.

Tessa ridică din umeri.

— Stabilise o întâlnire ca să vorbim despre peţit.

Anne părea tulburată.

— Am ezitat gândindu-mă dacă să spun ceva, dar Geoffrey m-a convins că era mai bine să afli despre bârfe de la o prietenă.

Tessa încremeni.

— Ce bârfă?

— Lady Elizabeth răspândeşte vestea că încerci să o calomniezi.

— O, ce vrăjitoare ticăloasă! exclamă Tessa şi trase aer în piept. Nici n-o să-ţi vină să crezi cum le manipulează pe celelalte fete.

— Sunt sigură că o face, zise Anne. Dar ai grijă când vorbeşti cu fetele. Mamele lor îţi pot distruge reputaţia.

Înţelepciunea lui Anne o făcu să-şi dea seama că acţionase fără să se gândească.

— Ai dreptate, zise ea. Am confruntat-o la Ashdown House. Privind în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să vorbesc cu Tris… cu ducele în particular. Tessa tresări la greşeala pe care o făcuse.

Era prea mult să spere că prietena ei nu băgase de seamă.

— Cum i-ai spus?

— Am făcut o greşeală stupidă.

— Aproape că i-ai spus altfel decât duce, zise Anne. Ce era?

Ea făcuse o gafă imensă.

— Numele său mic e Tristan.

— Sunt surprinsă că îl cunoşti, zise Anne.

— Am auzit când mama lui îi spunea aşa. Mai rosti o minciună prin omisiune.

Expresia tulburată a lui Arme îi arăta că prietena ei nu o credea.

— De ce te-ai gândi măcar să te referi la el într-un mod aşa de intim? Eu nici nu m-am gândit la numele mic al lui Geoffrey până nu ne-am logodit.

Ea decise să-i spună lui Anne adevărul. La urma urmei, Anne era prietena ei. Cu siguranţă va înţelege.

— Ştiu că nu e strict vorbind permis, dar eu şi Shelbourne suntem prieteni. Am fost de acord să folosim o formă de adresare mai familiară în particular.

— Deci nu-ţi spune Tessa în faţa fetelor?

— Nu, sigur că nu.

— Dar cum îţi spune în faţa lui Jane?

— Foloseşte forma de adresare corectă când e ea de faţă. Serios, nu e niciun motiv de îngrijorare.

— Dar Jane ar trebui să fie mereu prezentă când vine el în vizită. Anne puse ceaşca deoparte şi făcu ochii mari când îşi dădu seama dintr-odată de semnificaţia tăcerii Tessei.

— Ai petrecut timp singură cu el?

Tessa îşi desfăcu evantaiul ca să-şi mai răcorească obrajii înfierbântaţi.

— Nu sunt o fătucă tânără, abia ieşită de pe băncile şcolii.

— Dar nu eşti nicio femeie bătrână, în ultimii ani ai vieţii, zise Anne.

— Ce contează? Nu ştie nimeni.

Anne afişă o expresie severă.

— Jane ştie că eşti singură cu el şi pariez că şi servitorii ştiu.

Tessa îşi închise evantaiul.

— Nu ignor regulile complet. Jane e prezentă până când vine ceaiul. Iar servitorii mei sunt loiali.

— Îţi rişti reputaţia. Nu-ţi stă în fire să faci aşa ceva.

Tessa îşi umezi buzele uscate.

— Se simte mai confortabil dacă vorbeşte cu mine în particular. E o chestiune de afaceri, aşa că nu sunt motive de îngrijorare.

— Te-am respectat întotdeauna pentru că ai păstrat secretul eforturilor tale de peţitoare, dar nu ai avut niciodată un client bărbat. Anne părea şocată. Sunt foarte îngrijorată. El e un crai.

— Exagerezi prea mult situaţia.

— El insistă să fie singur cu tine şi-ţi spune pe numele mic. Nici nu vreau să mă gândesc cum te-a condus să comiţi astfel de imprudenţe.

Ea simţi cum îi iau foc obrajii.

— Să mă seducă? Imprudenţe? Exagerezi!

Dar el chiar nu trebuise să o convingă niciun pic ca să-i cadă de bunăvoie în braţe la Ashdown House.

— Nu voiam să spun ceva de rău despre caracterul tău.

— Nu trebuie să ai o părere proastă despre Shelbourne, zise Tessa. E un gentleman onorabil.

— Îi cunosc reputaţia aşa cum o cunoşti şi tu. Am văzut felul în care te privea ieri.

Îşi făcuse atâtea griji pentru scrisoarea lui Richard, că nici nu observase.

— Ai prea multă imaginaţie.

Anne scutură din cap.

— Geoffrey a observat şi el. Ducele te studia în timp ce turnai ceaiul.

— Spera probabil că voi servi şi prăjituri. Îi plac mult dulciurile.

— Cred că îi place şi altceva în afară de dulciuri.

— Anne, suspiciunile tale sunt cât se poate de fanteziste.

Ce-i drept, el o sărutase şi o atinsese. Era posibil să înceapă să fie atras de ea? Nu, nu trebuia nici măcar să se gândească la asta. El îşi ceruse scuze şi luase vina asupra lui, dar adânc în sinea ei, ştia că îl încurajase. Dumnezeu să o ajute, ea retrăise atingerea şi senzaţia buzelor lui în fiecare noapte de atunci. Indiferent de câte ori îşi spusese să înceteze, eşua invariabil. Dar ce rău făcea? Nimeni nu va şti vreodată ceva despre fanteziile ei secrete.

— Tessa, doar nu eşti îndrăgostită de el?

Întrebarea o surprinse şi se înroşi din nou.

— Cum poţi să întrebi aşa ceva? Eu sunt peţitoarea lui.

Anne o atinse pe braţ.

— Ştiu că nu le-ai trăda niciodată pe candidate, dar sunt îngrijorată că îţi vei pierde inima.

— Aiureli, zise ea. Nu-şi pierduse inima. Nu. Dar le

trădase pe candidate când îl sărutase. Furase un singur moment romantic pentru ea şi aproape că-i compromisese pe amândoi. Dacă în bibliotecă ar fi intrat altcineva, şi nu lordul Hawkfield, ea ar fi adus dizgraţia asupra ei, asupra lui Tristan şi a familiei lui.

Nu se va mai repeta, îşi jură. Din acest moment îşi va concentra toate eforturile ca să-l încurajeze să-şi aleagă o soţie cu inima. Inima ei nu era în pericol. Absolut deloc.

*

Hawk ridică paharul.

— Un toast pentru peţit.

Tristan se încruntă la prietenul lui peste marginea paharului de brandy, sigur că Hawk îl va sâcâi la nesfârşit despre operă. Stăteau la locurile lor obişnuite de la club. Dincolo de bovindou, lumina galbenă a lămpilor cu gaz arăta fantomatic în noaptea ceţoasă. Se auzea murmur de voci masculine, dar într-o încăpere se aşternea liniştea, pe măsură ce fraierii se aşezau la mesele cu catifea verde şi îşi riscau averile, fraieri asemenea tatălui său

El alungă gândurile acestea inutile despre părintele lui.

— Domnişoara Mansfield a insistat să te invit la operă săptămâna viitoare. O să-i spun că aveai un angajament prealabil.

Hawk ridică vesel din sprâncene.

— Operă? O, Doamne, insistă să le curtezi pe fetele alea, nu-i aşa?

— I-am spus că deteşti opera.

La naiba, el fusese de acord din vinovăţie. Acum se angajase să le curteze pe fete în public.

— De ce sunt invitat? întrebă Hawk.

Tristan trasă marginea paharului cu degetul.

— Alta dintre ideile ei ridicole. Crede-mă, nu vrei să vii.

— Şi să te dezamăgesc? Niciodată.

— Balerina ta o să îţi simtă lipsa.

— M-am săturat de istericalele ei, zise el. Dar acum că zici, chiar aş avea nevoie de o nouă amantă. Aş putea să dau un tur, dacă tot sunt la operă.

— N-o să pleci în căutare de târfe de faţă cu mama şi cu sora mea.

Hawk râse.

— Foarte bine. O să fiu la fel de cuminte ca un băiat din cor. Dar ce trebuie să fac? Să o ajut pe draga ta mamă să le supravegheze pe fete?

— Trebuie să conversezi cu fetele şi apoi să-mi raportezi. Dar n-o să vii.

— Promit că n-o să flirtez.

— O să-i transmit domnişoarei Mansfield regretele tale.

— Dar n-aş rata aşa ceva pentru nimic în lume.

Din centrul încăperii izbucniră râsete masculine care le atraseră atenţia. Mai mulţi domni îl băteau pe spate pe vicontele Hunter.

— Despre ce crezi că e vorba?

Tristan ridică din umeri şi sorbi din brandy. Rămaseră în tăcere până când lordul Westerly se apropie câteva minute mai târziu.

— Ei bine, Shelbourne, ce zici de aceste evenimente? întrebă Westerly.

Tristan îi aruncă lui Westerly o privire plictisită şi îşi învârti brandy-ul în pahar. Îl detesta pe acest bărbat şi îl considera un pisălog şi un bârfitor notoriu.

Westerly se apucă de revere şi se legănă înainte şi-napoi pe călcâie.

— Cu nouă alte fete pe care să le curtezi, bănuiesc că nu vei simţi lipsa uneia.

Tristan simţi cum i se ridica părul pe ceafă. Ce naiba? Una dintre fete renunţase să mai fie curtată de el?

— Mărturisesc că n-am crezut că Hunter va reuşi,

continuă Westerly cu încântare. O evita pe domnişoara Fielding de ani. Mare crai, vezi tu. Toată lumea ştie că ea e nebună după el.

Vestea îl surprinse pe Tristan. Caroline Fielding îl curta pe Hunter pe la spatele lui?

Cuvintele lui Westerly îi răsunară în minte. „Toată lumea ştie că ea e nebună după el”.

Simţi şocul pe şira spinării. Tessa ştia oare? Cu siguranţă că nu. La naiba, era responsabilitatea ei să se asigure că fetele respectau regulile. În prima zi, îi dăduse Tessei cerinţele pentru candidate şi se aşteptase ca ea să le cerceteze pe tinere. Dacă ar fi făcut asta, ar fi ştiut ce ştia tot restul lumii. Caroline Fielding era îndrăgostită de Hunter... de ani.

Tessa îl dezamăgise.

Hohote masculine de râs izbucniră la masa lui Hunter. Furia ardea în el ca nişte tăciuni aprinşi. Din cauza ei picase de prost la clubul lui. La naiba!

— Ia spune, nu ştiai de logodna lui Hunter cu domnişoara Caroline Fielding? rânji Westerly. Ea e una dintre candidatele tale, aşa e?

— Dispari, mârâi Hawk.

Tristan se uită ţintă la Hunter. Când bărbatul îi întoarse privirea, Tristan ridică paharul de brandy, indicând că nu era supărat. Al naibii să fie dacă îl va lăsa pe Hunter să creadă că a câştigat un concurs pentru o fată.

Hunter îşi ridică paharul şi-şi înclină capul.

Tristan schimbă o privire sugestivă cu Hawk. Se ridicară amândoi.

— Ia spune, ai de gând să-l provoci pe Hunter? întrebă Westerly cu ochii sclipind.

Tristan îl ţintui cu privirea.

— O să te pricopsesc pe tine cu un nas însângerat, dacă nu te dai la o parte.

Westerly îşi ridică mâinile şi se dădu înapoi, aproape poticnindu-se de propriile picioare.

— N-am vrut să te supăr, Shelbourne.

Ignorându-l pe Westerly, Tristan se forţă să păşească alene spre ieşire, dar simţea privirile aţintite asupra lui. Până mâine, ziarele de scandal vor tipări vestea şi iar îl vor lua în râs. Scrâşni din dinţi în timp ce Hawk le lua pelerinele, mănuşile şi pălăriile.

De îndată ce ajunseră afară, Hawk îşi aranjă pălăria într-un unghi elegant.

— Încerc să-mi amintesc care e domnişoara Fielding. E blondă sau brunetă?

Tristan scrâşni din dinţi.

— Da.

— Nu-ţi aminteşti, pufni Hawk.

— Ce să-mi amintesc? mârâi Tristan.

— Nu contează. Ce ai de gând să faci?

— Să schimb câteva vorbe cu domnişoara Mansfield.

— Despre Hunter şi domnişoara Fielding?

— Domnişoara Mansfield are nişte explicaţii de dat.

O să îi spună nişte lucruri pe care nu le va uita niciodată.

— Fii drept, zise Hawk. E posibil să nu ştie.

— E treaba ei să ştie amănunte despre candidate.

Va ajunge să regrete că l-a înfuriat. Va avea grijă ca toată lumea din societate să o evite.

— E târziu, zise Hawk. Ar trebui să aştepţi până mâine ca să vorbeşti cu ea. Să te mai calmezi.

— Nu.

— S-ar putea să nu fie acasă. Odihneşte-te şi viziteaz-o mâine la prima oră.

— Dacă nu e acasă, o voi găsi. Va cerceta tot oraşul dacă va fi nevoie.

— Mai bine m-ai lăsa să vin cu tine, zise Hawk când sosi trăsura lui Tristan.

— Nu.

— O să te însoţesc, zise Hawk.

— Nu am nevoie de ajutor.

— Dar ea s-ar putea să aibă, zise Hawk cu dinţii sclipind în lumina galbenă a felinarelor cu gaz.

*

Când Tessa auzi o voce masculină, se grăbi să iasă pe scară. Gravesend îl urmă pe Tristan, care intră în holul mare.

— E trecut de miezul nopţii, zise majordomul ei credincios. Stăpâna mea nu mai primeşte vizite.

— Gravesend, o să fac o excepţie, zise ea.

Tristan ridică privirea. Expresia rece din ochii lui albaştri o surprinse. Ah, el ştia.

Majordomul se retrase, bombănind în barbă.

Zgomotul cizmelor lui Tristan pe podeaua din marmură răsună cu ecou în toată casa. El urcă scările, fără să-şi ia privirea de gheaţă de la ea. Când ajunse sus, se apropie atât de tare, încât ea dădu instinctiv să facă un pas în spate, dar se opri. Deşi el era foarte înalt, ea îşi ridică bărbia.

El dădu scurt din cap şi deschise uşa.

— Pot să-ţi ofer un brandy? întrebă ea şi se îndreptă spre dulapul cu băuturi.

Uşa se închise cu un pocnet.

— Cred că-mi datorezi o explicaţie.

Tonul abrupt din vocea lui o făcu să se întoarcă. El stătea lângă uşă, fiecare centimetru din el arătând aristocratic. Un duce foarte înalt şi foarte furios.

— Să ne aşezăm? zise ea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Shelbourne se apropie de ea atât de repede, încât Tessa scoase o exclamaţie de surpriză.

— De când ştii de logodna domnişoarei Fielding cu vicontele Hunter.

Ea se zbârli la auzul tonului său acuzator.

— De la ora trei după-amiază, când doamna Fielding

m-a vizitat împreună cu fiica ei. Ţi-am trimis trei misive acasă, dar nu ai răspuns la niciuna. Unde ai fost?

— Nu-ţi datorez explicaţii.

— Am încercat din toate puterile să te informez. Nu e vina mea că nu ai fost acasă.

El îşi miji ochii.

— Ce-aş vrea să ştiu este de ce ai invitat-o pe domnişoara Fielding să participe, dacă era curtată de alt bărbat?

— Am întrebat-o despre Hunter înainte să o invit.

— Ştiai? întrebă el pe un ton revoltat. Ai invitat-o, deşi ştiai că are sentimente pentru Hunter?

— Mi-a spus că a renunţat la el anul trecut. Hunter tărăgănase prea mult fără să facă nimic. Evident că interesul tău faţă de domnişoara Fielding l-a motivat. Probabil că şi-a dat seama că ar putea să o piardă.

— Mă bucur să-i fi fost de folos, zise Tristan şi se duse la şemineu, sprijinindu-se cu mâinile de el.

— Când au venit azi în vizită, le-am amintit domnişoarei Fielding şi mamei ei că fetelor nu le era permis să accepte să fie curtate de alţi bărbaţi, zise Tessa. Au susţinut că Hunter apăruse pe neaşteptate cu o zi în urmă şi o ceruse în căsătorie.

— Şi tu le-ai crezut? pufni Tristan.

— Sigur că am considerat explicaţia lor suspectă, dar ea a acceptat cererea lui Hunter, aşa că nu mai contează acum.

— Nu mai contează? zise el, strângând poliţa de marmură a şemineului în mâini.

— De ce eşti atât de supărat? exclamă ea exasperată.

El se uită peste umăr, ochii lui albaştri îngheţând-o.

— Închipuie-ţi surpriza mea când Hunter şi-a anunţat logodna la club astă-seară.

— Îmi pare rău că ai aflat în felul acesta.

— Îţi pare rău? Asta e tot ce ai de spus? zise el şi-i aruncă o privire usturătoare. Am avut încredere în tine.

Dacă ţi-ai fi făcut datoria, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Am făcut tot ce am putut. Iar dacă te vei calma, îţi vei da seama că e mai bine să afli acum că încă mai are sentimente pentru Hunter.

— Dacă aş fi aflat prea târziu? Dacă m-aş fi însurat cu ea şi aş fi descoperit că tânjea în secret după Hunter?

— Dacă s-ar fi căsătorit cu tine, ea ar fi trebuit să renunţe la sentimentele pentru el.

— Şi dacă nu ar fi făcut-o?

— Ce vrei să sugerezi? întrebă ea, trăgând aer în piept.

— Când ţi-am dat cerinţele pentru candidate, am specificat că viitoarea mea soţie va trebui să aibă o reputaţie nepătată.

— Nu le-aş fi invitat pe fete, dacă nu ar fi avut reputaţii excelente, zise ea.

— Ştii măcar dacă vreuna dintre ele e curtată şi de altcineva?

— Sunt sigură că aş fi auzit.

El îşi miji iar ochii.

— Aşa cum ai auzit şi despre domnişoara Fielding?

— De unde aş fi putut să ştiu că Hunter îşi va reînnoi interesul pentru ea? zise Tessa, ridicând uşor vocea?

— Nu trebuie să te mai preocupi. Intenţionez să descopăr tot ce pot despre celelalte. Ceva ce aş fi trebuit să fac de la bun început.

— M-am bazat pe rapoartele despre caracterul lor, aşa cum ar fi făcut oricine.

— Nici măcar nu ai încercat. Ţi-a trecut vreodată prin minte că familiile lor ar fi putut să le ascundă imprudenţele?

— Ferească Dumnezeu să afli cumva despre una că a permis unui bărbat să o sărute, zise ea batjocoritor.

— *Touché!* rosti el crispat.

Ei i se strânse stomacul. Nu intenţionase să se refere

la sărutul lor interzis.

Ducele făcu o plecăciune ţeapănă.

— La revedere, domnişoară Mansfield.

Ea scoase o exclamaţie de supărare şi se grăbi după el.

— Tristan, aşteaptă, te rog!

El ajunsese la uşă şi se sprijini de ea.

— Tristan, îmi pare atât de rău, zise Tessa apropiindu-se. Eu…

— Fără scuze.

— Dar am ştiut că mândria ta…

— Nu e nevoie să mai spui nimic.

— Te rog, ascultă-mă! Când Caroline mi-a spus că nu mai ţinea la Hunter, mi-am închipuit că e sinceră. Să fiu cinstită, am crezut că nu o să-ţi pese. La urma urmei, ai spus că fetele se pot retrage oricând.

— Nu înţelegi. El se desprinse de uşă şi o privi cu o expresie sumbră. Nu mă voi căsători cu o femeie care ar putea să mă trădeze. Scandalul le-ar face rău mamei şi surorii mele.

Era evident că dezertarea lui Caroline atinsese o rană adânc în sufletul lui.

— Tristan, te-a trădat cineva?

Trecu un moment lung până când el răspunse.

— Nu pe mine.

Ea îi cercetă privirea cu o întrebare nerostită.

— Tata nu i-a fost credincios mamei.

— Trebuie să o fi durut foarte mult, şopti ea. Şi pe el, la fel.

— L-a iertat, zise el. Mereu.

Pe ea o durea inima pentru mama lui.

— L-a iubit.

— E iluzia ei preferată.

O, Doamne sfinte! Tristan avea doar şaptesprezece ani când murise tatăl lui. Trebuie să fi fost foarte tânăr când aflase de aventurile tatălui său. Nu putea decât să

ghicească cât de confuz era cu privire la sentimentele mamei lui şi la deziluzia despre căsnicia nefericită a părinţilor săi.

Nu era de mirare că nu credea în dragoste.

Tristan îşi drese glasul:

— Ar fi trebuit să-mi spui despre domnişoara Fielding de la început. De acum înainte îmi vei raporta totul despre fete, chiar dacă e vorba doar despre un zvon. Mai e ceva ce nu mi-ai spus? întrebă el.

Ea nu avu de ales decât să ocolească adevărul prin răspunsul ei.

— Nu mai am nimic de raportat despre celelalte fete.

— Trebuie să fii cinstită cu mine. Dacă fac o greşeală, voi trăi cu ea tot restul vieţii mele. Şi nu voi risca să mă însor cu o femeie care ar putea aduce dezonoare mie sau familiei mele.

Ea îşi plecă privirea, nefiind în stare să i se uite în ochi.

El îi ură noapte bună şi plecă.

Stomacul ei se strânse când el închise uşa în urma lui. Tristan îi cerea onestitate şi o reputaţie nepătată. Avea dreptul la amândouă.

Ea nu avea niciuna, nici alta.

*

Tristan ajunse în hol.

Majordomul bătrân îşi umflă chipul ridat ca o broască atunci când îi întinse lui Tristan pelerina, mănuşile şi pălăria.

Când Tristan îşi puse pălăria, majordomul avu tupeul să se încrunte la el.

Tristan îi oferi cea mai ducală privire cu putinţă.

— Niciun bărbat nu o tratează urât pe stăpâna mea, zise Gravesend cu vocea lui gravă.

Cuvintele bătrânului îl loviră ca un pumn în plex. La

naiba, dăduse buzna în casa ei după miezul nopţii şi îşi vărsase nervii umilinţei lui asupra ei. La naiba! O tratase urât!

Tristan se uită spre holul mare, ştiind că ar trebui să se ducă înapoi la etaj. Şi să-şi ceară scuze, la naiba!

— Nici să nu vă gândiţi să vă duceţi iar la ea. Aţi deranjat-o pe micuţa domnişoară destul.

Micuţa domnişoară? Tristan se uită la bărbatul în vârstă, amintindu-şi că ea îi spusese că majordomul era servitorul ei de multă vreme. Ei, la naiba!

Majordomul deschise uşa. Tristan dădu scurt din cap şi ieşi afară, ţinându-şi pălăria când vântul rece aproape că i-o luă pe sus. În sufletul lui era furtună. Lăsase furia să-l controleze în seara asta şi apoi dezvăluise infidelităţile tatălui său.

Ce îl apucase? Îşi îngropase tatăl cu treisprezece ani în urmă, fără să se uite înapoi nici măcar o dată.

Din motive pe care nu le înţelegea, Tessa reuşise să-i străpungă rezerva. De acum înainte va vorbi cu ea doar despre peţit. Şi va înceta să şi-o mai închipuie goală în patul lui.

Vizitiul sări de pe capră şi îi deschise uşa, când se apropie de trăsură. Ploaia uşoară stinsese una dintre lămpile cu ulei de la poartă. Aproape că ajunsese la trăsură când observă o birjă oprită la distanţă mai jos pe stradă. Altminteri piaţa era goală. Dintr-odată birja se puse în mişcare. Tristan observă cum ocoleşte piaţa şi dispare în noapte.

Simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Londra era un loc periculos, plin de hoţi şi de tâlhari. O femeie singură era o ţintă uşoară pentru ticăloşi.

— Stai un pic, îi zise Tristan vizitiului.

Apoi se întoarse şi bătu la uşă.

Gravesend deschise uşa şi ridică lumânarea.

— Ce mai e? întrebă el cu o voce morocănoasă.

Tristan îşi ţinu nervii în frâu.

— Am văzut o birjă suspectă mai jos pe stradă. Ar trebui să sporeşti paza ca să ai grijă de stăpâna ta.

Ochii lui Gravesend căpătară o expresie îngrijorată.

— Vă mulţumesc, Excelenţa Voastră. Voi pune lachei de pază.

Tristan dădu din cap şi se întoarse la trăsură, simţindu-se puţin ridicol. Un hoţ nu s-ar plimba cu birja şi să rişte ca vizitiul să-şi aducă aminte chipul lui. Probabil că era doar un dandy, prea beat ca să mai ştie unde locuia. Aproape că se convinsese că nu avea motive de îngrijorare, dar tot era uşor alarmat.

Capitolul 9

Zgomotul vocilor umplea King's Theatre din Haymarket.

Nervii Tessei erau întinşi la maximum când păşi împreună cu Jane în loja ducelui. Era cea mai mare din tot teatrul. De-a lungul sălii largi în formă de potcoavă, crema societăţii umplea cinci niveluri de loje, bogat decorate. Capetele li se întoarseră în direcţia Tessei. Penele înalte din coafurile doamnelor se legănară, aplecându-se unele spre celelalte, şuşotind şi arătând cu evantaiele.

Gura i se uscă la fel ca frunzele moarte iarna. Îşi spuse că nu trebuie să permită privirilor acelora să o deranjeze. La urma urmei, ştia că acţiunea de curtare a ducelui va atrage atenţia tuturor. Dar să ştii lucrurile în teorie nu se compara cu realitatea. Se simţea expusă, ca într-unul dintre acele vise oribile când se vedea singură, goală, în mijlocul unei mulţimi.

În spatele ei, Jane scoase o exclamaţie de uimire.

— N-am ştiut că teatrul e atât de mare. Uite cum sclipeşte luminile, parcă sunt stele.

Bijuteriile sclipeau şi ele de la reflexia candelabrelor

suspendate de cabluri de-a lungul fiecărui şir de loje. Lipsa abajururilor de sticlă însă avea ca rezultat o cantitate uriaşă de ceară care pica în fosă.

— O să-mi ocup locul pe un scaun în spatele lojei, zise Jane.

Tessa încuviinţă absentă din cap. Tristan stătea aproape de balustradă, înconjurat de candidate. Ducesa discuta cu Julianne şi cu Hawk.

— Uite-o pe domnişoara Mansfield!

Speriată de vocea lui Tristan, Tessa îi întâlni privirea. Picioarele lui lungi, musculoase, erau puse în valoare în timp ce el se îndrepta spre ea cu un zâmbet larg pe faţa frumoasă. Haina lui albă de mătase adăuga un contrast dramatic.

Când el se opri, ea îi zâmbi.

— Arăţi exact ca burlacul cel mai dorit şi mai frumos din Anglia.

Privirea lui apreciativă trecu peste rochia ei de satin albastru, plasa şi dantela gălbuie reprezentând o schimbare majoră faţă de stilurile mai simple pe care le purta ea de obicei.

— Iar dumneavoastră, milady, sunteţi categoric cea mai fermecătoare peţitoare pe care am cunoscut-o vreodată.

— Probabil singura pe care ai cunoscut-o vreodată.

El râse.

Inima ei tresări când îi sorbi zâmbetul de pe buze. Apoi realitatea îi deranjă. Singurul ei rol în viaţa lui era să se asigure că îi găsea o soţie pe care s-o iubească. După ce aflase despre căsnicia dificilă a părinţilor lui, era şi mai hotărâtă să se asigure că îi găsea o soţie capabilă să treacă de fortăreaţa pe care el şi-o construise în jurul inimii.

Se uită la candidate şi observă că ducesa, Julianne şi Hawk stăteau acum printre fete.

— Ne alăturăm celorlalţi? întrebă ea.

Când el îi oferi braţul, ea îşi puse mâna înmănuşată

pe mâneca lui. Se simţi copleşită de senzaţia pe care i-o oferea trupul lui fierbinte lângă al ei. Parfumul masculin discret îi stârnea dorinţe interzise. Tristan se uită la ea cu zâmbetul lui băieţesc, uşor strâmb, făcând ca braţul oferit să pară un gest intim. Simţi cum îi tresaltă inima.

Când ajunseră la tinerele fete, Elizabeth se uită încruntată la ea. Tessa îşi luă mâna de pe braţul lui Tristan şi zâmbi, hotărâtă să nu se lase îngenuncheată de perfidia lui Elizabeth. Aceasta o ignoră şi profită de ocazie ca să monopolizeze braţul lui Tristan. Nefiind în stare să suporte imaginea, Tessa se întoarse şi o văzu pe Amy Hardwick. Fata timidă arăta elegantă în seara aceea într-o rochie verde jad, care îi drapa silueta zveltă şi înaltă. Îşi tunsese părul, domolind părul roşu creţ în bucle moi. Tessa se duse la Amy, care stătea între Georgette şi Julianne.

— Arăţi spectaculos în rochia asta, rosti ea, atentă să vorbească încet.

Julianne o luă pe Amy de braţ.

— Nu e fermecătoare? zise ea şi schimbă o privire conspirativă cu Georgette.

Amy se îmbujoră.

— Georgette şi Julianne sunt responsabile pentru aspectul meu schimbat.

— Nu pot decât să le aprob.

Lordul Hawkfield se apropie agale de ele şi-şi puse o mână în şold.

— Nu pot decât să declar că nu am văzut niciodată atât de multe fete frumoase. Şi niciuna nu e interesată de mine.

Tessa ridică din sprâncene.

— Aş fi bucuroasă să vă găsesc o mireasă, zise ea.

Hawkfield ridică mâinile de parcă s-ar fi apărat.

— Aveţi milă de acest celibatar convins.

Tessa râse. Apoi studie grupul şi observă că Tristan reuşise să scape de Elizabeth. Satisfăcută, Tessa se plimbă şi socializă cu celelalte fete.

Câteva minute mai târziu, ducesa se apropie de ea.

— Domnişoară Mansfield, cred că spectacolul o să înceapă curând, dar ştrengarul de fiu-meu a reuşit să dispară. Sunteţi drăguţă să-l găsiţi, cât le îndrum eu pe fete la locurile lor?

— Da, desigur.

Ea se duse spre partea din spate a lojei, unde stătea un lacheu, păzind intrarea. Tessa se încruntă. Poate că Tristan plecase să folosească facilităţile. Cu un oftat, îşi deschise evantaiul şi se întoarse să o privească pe ducesă cum le aduna pe fete. Zâmbi la vederea exasperării clare a ducesei când candidatele tot schimbau scaunele. Ducesa se întoarse spre Tessa şi ridică lornionul la ochi. Tessa ridică din umeri. Ducesa lăsă lornionul şi făcu un gest cu mâna. Cu un geamăt, Tessa ieşi pe coridor şi se opri.

Tristan stătea la câţiva paşi distanţă cu spatele la ea. O brunetă înaltă se sprijinea de el şi-i şoptea ceva la ureche. Era văduva, Lady Endicott, femeia cu care îl văzuse Tessa la balul lui Anne.

Simţi cum şocul o năpădeşte în valuri.

Când Lady Endicott o văzu pe Tessa, pe buze îi apăru un zâmbet încrezut. Tessei îi veni s-o plesnească pe neruşinată. Lady Endicott făcu un pas înapoi, îi trimise o bezea şi plecă agale, legănându-şi şoldurile. Tristan se întoarse, văzu privirea Tessei şi gemu.

Ea se răsuci pe călcâie.

— Aşteaptă, strigă el.

Tessa rămase nemişcată, strângându-şi şi desfăcându-şi pumnii. El avea o aventură cu femeia asta.

Îşi închise evantaiul cu un pocnet.

— Cum îndrăzneşti să te furişezi afară cu neruşinata asta, când ar trebui să le curtezi pe fete.

— Am văzut-o vorbind cu lacheul şi am scos-o afară înainte să o vadă cineva, zise el cu vocea joasă.

— Ar fi trebuit să-l instruieşti pe lacheu să o îndepărteze, dar tu ai vrut să flirtezi cu ea.

Un cuplu trecu pe lângă ei, privindu-i pe amândoi cu o curiozitate nedisimulată. După ce dispărură din raza lor vizuală şi auditivă, Tessa îşi întoarse privirea furioasă spre el.

— Încă mai ai o legătură cu ea, nu-i aşa?

— Nu, făcu el. Am încheiat-o în seara în care te-am cunoscut.

— Nu mă minţi. Am văzut cum te atingea. Nici măcar n-ai încercat s-o opreşti.

El se aplecă spre ea.

— Te aşteptai să o resping?

— Un simplu „nu" ar fi fost de ajuns. Tessa trase aer în piept. Cum ai putut? Dacă ar fi ieşit mama ta după tine? Dacă te-ar fi văzut fetele?

— Chiar dacă aş fi vrut-o, n-aş fi îndrăznit să acţionez. Ţi-am spus de mai multe ori că nu îmi voi supune familia unui scandal, zise el. Şi, cu siguranţă, nu aş risca pentru o femeie despre care ştiu că nu aduce decât necazuri.

El îi luă braţul şi o conduse înăuntru, apoi se opri. Maxilarul lui se mişca de parcă ar fi dus o bătălie internă cu un demon.

— Nu se va mai întâmpla, rosti el încet.

În inima ei se insinuă o fărâmă de îndoială. Femeile îl urmăreau şi i se ofereau. În ciuda promisiunii că va rămâne fidel soţiei sale, se temea că el va ceda tentaţiei într-un moment de slăbiciune.

În acelaşi fel cum ea îi cedase la Ashdown House. Simţi în piept o senzaţie ca de arsură. Era o ipocrită.

Ducele se trase mai aproape de ea.

— Ea nu înseamnă nimic pentru mine, zise el şi îşi lăsă capul în jos. Dar tu, prietena mea, însemni mult.

— Încerci să mă duci cu zăhărelul ca să te iert.

El o privi printre gene.

— N-am ştiut că sunt în stare de aşa ceva. Trebuie să fie influenţa ta, rosti el.

Ea îl bătu cu evantaiul pe braţ.

— Şmecheriile tale de crai nu funcţionează la mine.

— Am făcut o greşeală. Mă ierţi? întrebă el.

Ea făcuse multe greşeli în viaţă. Dumnezeu ştia că ar fi dat orice pentru o a doua şansă.

Tristan îşi recunoscuse greşeala. Iar ea ajunsese până aici cu el, aşa că decise să cedeze de data asta.

— Să nu mai faci!

El făcu semnul crucii în dreptul inimii.

— Promit!

Chiar dacă ştia că el intenţiona să o farmece, tot nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul. Banditul!

Mai multe fete se întoarseră să se uite la ei. Tessa se forţă să-şi îndrepte atenţia spre ele.

— Care va fi norocoasa fată pe care o vei intervieva mai întâi?

El nu ezită.

— Lady Georgette.

Tessa simţi cum gelozia o cuprinde ca un foc sălbatic. Se luptă cu emoţia urâtă declanşată de cuvintele lui care o bântuiau. „Vreau să îmi doresc soţia”. El o sărutase şi o atinsese, făcând-o să se simtă dorită. Amintirea pe care o păstrase în sufletul ei se fărâmă ca pâinea uscată în timp ce ea îşi imagina cum el o săruta pe Georgette. Îi venea să-şi ducă mâinile la tâmple şi să o alunge din mintea ei.

El se uită la ea. Temându-se că Tristan ar putea să-i descopere expresia de gelozie, ea îşi feri privirea.

— Să o aduc? întrebă ea cu vocea uşor tremurată.

— Nu, zise el şi urmă o pauză jenantă. O să mă duc eu.

Tessa privi cum el îşi croi drum spre Georgette şi o conduse la două scaune aşezate separat în partea din faţă a lojei. Îşi lăsă capul în jos, ascultând ce spunea ea. Cu părul lui negru şi buclele ei blonde-aurii, formau un cuplu remarcabil.

O mie de pumnale străpunseră inima Tessei. Totul în ea voia să strige posesiv: „E al meu!”

Îşi smulse privirea de la ei, temându-se că o va observa cineva. Atunci le văzu pe celelalte fete uitându-se la cei doi. Expresiile lor chinuite le reflectau emoţiile sălbatice din sufletul ei.

Această constatare aduse cu ea un val de umilinţă. Reacţiona de parcă ar fi fost una dintre candidate. Nu, acţiona ca o fată bătrână jalnică, dar asta nu era nimic nou. De fiecare dată când se ocupa de corespondenţa ei în ultimul timp, descoperea că privea în gol, amintindu-şi de ceva ce spusese el. De fiecare dată când auzea o bătaie în uşă, îşi ţinea răsuflarea, întrebându-se dacă era el.

Ştia că bătea darabana din degete când era nerăbdător. Ştia că-şi întindea picioarele lungi când era relaxat. Ştia că-i plăceau prăjiturile şi nu voia lapte sau frişcă în ceai. Şi de fiecare dată când venea în vizită, inima ei tresărea de emoţie. De parcă ar fi fost o tânără care-şi aştepta iubitul. O, Doamne, oare el observase?

Nu putea să suporte ideea şi se ruga ca el să nu fi băgat de seamă. De câteva săptămâni deja se păcălea singură în cel mai rău fel posibil. Nu văzuse niciun rău în a se împrieteni cu el. Se gândise că fanteziile ei nocturne erau nevinovate. Nu-şi dăduse seama cât o va durea să-l vadă curtând-o pe cea mai frumoasă fată din *Beau Monde.*

Seara asta era doar un prim exemplu de ce avea s-o aştepte în săptămânile următoare. El nu era logodnicul ei. Era doar prietenul ei, şi chiar şi asta era interzis. Ştiuse când el îi ceruse să fie de acord cu o formulă de adresare mai familiară. Şi acceptase, deşi căzuse pradă farmecului său la Ashdown House şi-i permisese libertăţi indecente.

Tessa se uită la profilul lui şi se gândi la momentele când el o tachinase. Îi făcuse plăcere să facă schimb de replici cu el. Îşi dădu dintr-odată seama că încurajase flirtul pentru că îi plăcea să se bucure de atenţia lui.

O, Doamne sfinte! Oare ce credea despre ea? Răspunsul o făcu să simtă un val de umilinţă: o fată bătrână singuratică, dornică de atenţia unui bărbat.

Foşnetul unor fuste o alertă. Două tinere se îndreptau spre ea. Atât Charlotte Longham, cât şi Catherine Cresswell afişau o expresie hotărâtă pe chip, ceea ce însemna necazuri.

Tessa le privi cu precauţie.

— Domnişoară Mansfield, zise Catherine. Putem să vorbim deschis?

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea cu o voce un pic prea ascuţită.

Cele două schimbară priviri surprinse.

Cu un efort considerabil, Tessa afişă o expresie dezinteresată. Nu trebuia să lase să i se vadă durerea.

— Spune-i tu, zise Charlotte.

Catherine se foi.

— Ce este? întrebă Tessa, devenind nerăbdătoare.

— Cred că ar trebui să ştiţi că Georgette are un avantaj nedrept, zise Catherine grăbită.

Tessa ridică din sprâncene. Deşi nu îi plăcea de Georgette în mod deosebit, nu trebuia să arate asta niciodată.

— Domnişoarelor, până când nu veţi avea dovezi clare ale unei greşeli din partea ei, vă sfătuiesc să nu o apucaţi pe calea asta.

— O, dar avem dovezi. Toate fetele vorbesc de felul în care s-a împrietenit cu Lady Julianne.

— Chiar aşa, zise Catherine. Elizabeth a văzut-o mâncând îngheţată la Günther cu sora ducelui săptămâna trecută.

— Iar Henrietta le-a văzut făcând cumpărături împreună, adăugă Charlotte.

— Georgette se preface că e prietena lui Lady Julianne ca să o poată influenţa pe sora ducelui să pună o vorbă bună pentru ea, zise Charlotte pe un ton plângăcios, de copil răsfăţat. Nu e drept!

— Înţeleg, zise Tessa, alegându-şi cu grijă cuvintele. Iar Elizabeth şi Henrietta v-au făcut vouă confidenţe?

— Am discutat despre asta când ne-am întâlnit ieri la Elizabeth acasă, zise Charlotte.

— Toate, cu excepţia lui Amy Hardwick, zise Catherine. Toată lumea ştie că Georgette pretinde că-i e prietenă, pentru ca ducele să creadă că e bună la suflet.

În mod evident Elizabeth şi Henrietta măriseră miza campaniei lor de manipulare, asigurându-se că şi celelalte fete aveau s-o ostracizeze pe Georgette.

— Mă întreb de ce Elizabeth şi Henrietta nu mi-au făcut mie aceste confidenţe.

Catherine şi Charlotte schimbară priviri agitate.

— Ele v-au rugat să vorbiţi cu mine? se interesă Tessa.

Charlotte scutură din cap.

— Nu, dar ziceau că cineva ar trebui s-o facă. Când nu s-a oferit nimeni, eu şi Catherine am decis să vă informăm.

Tessa era tentată să le întrebe pe cele două fete fără minte de ce nu se întrebaseră din ce motiv nici Elizabeth, nici Henrietta nu se oferiseră să vorbească, dar se abţinu. Cortina se ridică pe scenă, iar mulţimea amuţi, semn că spectacolul era pe cale să înceapă.

— Mai e şi altceva?

Niciuna dintre fete nu vorbi.

— În cazul acesta, vă rog să vă întoarceţi la locurile voastre.

Charlotte îşi ridică nasul.

— Cred că am făcut bine că v-am raportat, domnişoară Mansfield.

— Presupui prea multe, zise ea, mijindu-şi ochii. Nu există vreo interdicţie de a se împrieteni cu Lady Julianne. Ba mai mult, voi nu aţi asistat la evenimente, ci aţi relatat din auzite. Din punctul meu de vedere, nu e vorba decât despre un zvon.

Charlotte respira agitat.

— Dar Elizabeth şi Henrietta au văzut cu ochii lor.

— Şi s-au asigurat că toate aflaţi despre asta, zise

Tessa. Dar nu mi-au raportat şi mie. Dar dacă voi credeţi că ele sunt bine intenţionate faţă de voi, cine sunt eu să vă contrazic?

Atât Charlotte, cât şi Catherine se holbară la ea cu expresii şocate.

În timp ce Tessa le conducea înapoi la locurile lor, nu se putu abţine să nu se întrebe dacă Georgette chiar profita de Julianne ca să-şi îmbunătăţească şansele cu Tristan.

*

La pauză, Tessa stătu cu fetele, prefăcându-se atentă la conversaţia lor. Gândurile ei trădătoare se întorceau la discuţia lungă dintre Tristan şi Georgette. Tot timpul strecurase priviri furişe spre ei, dispreţuindu-se în acelaşi timp. Cea mai rea parte era că el nu mai alesese nicio altă candidată.

Tessa se uită la el. Stătea lângă balustradă şi vorbea cu Hawk. Când el îi întâlni privirea, Tessa se uită în altă parte, temându-se că emoţiile tumultuoase i se vor citi pe chip.

Câteva clipe mai târziu, el se apropie. Fetele se înghesuiră în jurul lui, toate, cu excepţia lui Georgette şi a lui Amy. Ele rămaseră deoparte, şuşotind cu Julianne. Georgette se uită peste umăr la Tristan. Pe chipul frumos i se întinse un zâmbet dulce, care-i puse în valoare gropiţele din obraji. Tristan îi îndreptă zâmbetul. Apoi Georgette îşi plecă pleoapele cu gene lungi şi-şi îndreptă atenţia spre Amy şi Julianne. Un gest perfect, de domnişoară bine-crescută.

Tessa simţi că o loveşte un pumn în inimă. Nu avea niciun motiv să fie geloasă. Dacă ar fi fost cu adevărat prietena lui, s-ar fi bucurat pentru el. Dar nu era. Pentru că, deşi ea nu va putea să-l aibă niciodată, nu voia nici să-l cedeze celei mai frumoase fete.

Se holbă la Georgette, întrebându-se dacă frumuseţea

blondă se împrietenise cu Julianne ca să capete un avantaj în competiţie. Era oare o vrăjitoare calculată? Sau chiar legase o prietenie sinceră cu sora lui Tristan? Tessa nu putea să se bazeze pe judecata ei, deoarece nu reuşea să fie obiectivă.

Curând toţi părinţii fetelor invadară loja. Tristan dădu mâna cu taţii. Mamele se înghesuiră în jurul ducesei. Discuţiile agitate nu mai conteneau. Tessa se strădui să le salute pe mamele fetelor, dar ele nici nu o băgară în seamă. Se plimbă prin mulţime, zâmbind şi încercând să nu arate la fel de insignifiantă precum se simţea, dar eforturile ei păreau inutile. De ce să se mai ostenească, dacă oricum nimeni nu o lua în seamă.

Dădu să pornească spre spatele lojei, intenţionând să stea de vorbă cu Jane, dar se opri când o văzu pe însoţitoarea ei conversând cu domnul Hodge, tânărul cu care dansase la balul lui Anne. Nedorind să-i deranjeze pe cei doi, Tessa se duse spre balcon şi privi în gol spre forfota oamenilor de dedesubt.

După ce îl văzuse pe Tristan cu Georgette, ea bănuia că o va alege pe tânără. Probabil în curând. După seara asta, totul se va termina, cu excepţia formalităţilor. Gândul îi provocă o durere în inimă. Oare el avea sentimente tandre faţă de Georgette? Oare pe Georgette o iubea? Sau va fi o căsătorie dinastică? Tessa oftă. Ea sperase să-i poată deschide inima spre iubire şi să-şi promoveze cariera de peţitoare, îşi închipuise prosteşte că rolul ei de peţitoare îi va aduce respectul înaltei societăţi. În seara asta o ignoraseră, de parcă n-ar fi fost decât o servitoare. Nimic din ce ar face nu le va schimba vreodată părerea despre ea.

Oare era condamnată să se dezamăgească pe sine şi pe el în acelaşi timp?

Tessa îşi îndreptă umerii, hotărâtă să nu renunţe aşa de uşor la a-l ajuta. Cât despre societate, n-aveau decât să se spânzure din partea ei. Dar îi păsa, pentru că punea

mare preţ pe cariera ei. Ajutase multe femei tinere să facă mariaje fericite şi le schimbase vieţile pentru totdeauna. Le dăduse ceea ce ea nu putea avea niciodată.

— De ce stai aici singură?

Vocea profundă a lui Tristan o sperie.

— O, m-ai luat prin surprindere, zise ea şi-şi duse o mână la inima care-i bătea tare.

— La ce te gândeai? întrebă el, apropiindu-se.

— Mă întrebam cum a mers interviul cu Georgette, zise ea şi ridică din umeri.

Iată, o spusese pe un ton care suna perfect dezinteresat.

— Este plină de viaţă, aşa cum mă aşteptam.

Tessa îşi umezi buzele uscate.

— Ţi s-a părut agreabilă?

— Îmi place destul de mult.

Un răspuns destul de reţinut, i se păru ei. Tessa se uită la el.

— Trebuie să fie încântată. Ţi-ai petrecut prima parte în întregime cu ea.

— Nu mi-am dat seama că a trecut atât de mult timp până când nu s-a lăsat cortina.

Tessa simţi cum inima i se prăbuşeşte ca o cărămidă în stomac. Fusese atât de preocupată de Georgette, încât uitase aproape de tot de celelalte fete.

— Aici eraţi, zise ducesa pe un ton entuziast.

Amândoi se întoarseră la sunetul vocii mamei lui. Ducesa se apropia împreună cu Anne. Tessa se apropie de Tristan.

— I-am invitat pe lordul Broughton şi pe soţia lui să ne viziteze la pauză, zise ea încet. Sper că nu te deranjează.

— Sigur că nu, zise el. Dar unde e Broughton?

Anne tremura de agitaţie când se grăbi spre ea.

— O, zise ea ducându-şi mâna la inimă.

— Anne, ce e? se încruntă Tessa.

— Geoffrey a zis că trebuie să cer mai întâi

permisiunea. Excelenţa Voastră, pot să aduc un oaspete? Aşteaptă cu soţul meu pe coridor.

— Prietenul dumneavoastră e bine-venit, zise Tristan.

Şocată de îndrăzneala prietenei ei, Tessa îi aruncă lui Anne o privire întrebătoare.

— Cine e?

— Vreau să-ţi fac o surpriză. Anne făcu o reverenţă şi se răsuci, grăbindu-se spre ieşire.

Ducesa ridică lornionul şi o studie pe Tessa.

— Nu pari foarte dornică să-l întâlneşti pe acest domn.

— Sunt şocată, ca să fiu sinceră. Tessa îşi îndreptă atenţia spre Tristan. Îmi cer scuze pentru ea.

— Nu mă deranjează să cunosc un prieten de-ai lui Broughton, zise el scuturând din cap.

Tessa se întrebă de ce Broughton o trimisese pe Anne să ceară permisiunea, dar nu rosti nicio vorbă.

Tristan îşi întinse gâtul şi ridică mâna în semn de salut.

— Ah, uite-l pe Broughton şi pe soţia sa. Nu-l văd pe celălalt bărbat.

Tessa se uită în aceeaşi direcţie, dar nu văzu nimic din cauza persoanelor înalte care-i blocau calea.

— Hai să-i întâmpinăm, zise ducesa.

În timp ce înaintau prin mulţime, Tessa încerca să găsească o explicaţie rezonabilă pentru comportamentul ciudat al lui Anne, dar nu reuşi.

Ducesa o privi cu o expresie vicleană.

— Poate că prietena ta intenţionează să-ţi găsească un soţ.

Ea simţi cum se îmbujorează, ştiind că Tristan trebuie să-şi fi auzit mama.

— Nu m-ar face de râs de faţă cu toată lumea.

Dar îşi dădu seama că intenţiile lui Anne nu contau. Ducesa făcuse o presupunere pe care aveau s-o facă şi alţii.

Tessa se încruntă gândindu-se cum ceilalţi vor

observa prezentările. O, de ce nu o luase pe Anne deoparte să-i ceară o explicaţie? Totul se petrecuse atât de repede, încât nu avusese ocazia.

Mulţi se holbară la ei în timp ce treceau. Tessa îşi ridică bărbia, hotărâtă să nu lase să i se vadă starea de disconfort. Aproape că ajunseseră în spatele lojii când îl zări pe lordul Broughton.

Alături de el, Anne vorbea cu un domn cu păr blond şi creţ, musculos, mai mic de statură. Stătea în profil. Tessa simţi cum începură să o furnice mâinile. I se părea cunoscut.

Bărbatul cu părul creţ se întoarse şi se uită direct în ochii Tessei. Ea fu năpădită de un val rece de şoc.

O, nu! O nu, nu, nu!

Tessa se opri. Tot sângele i se scursese de pe faţă.

— Domnişoară Mansfield, nu vă simţiţi bine? întrebă ducesa.

Vocea acesteia părea foarte îndepărtată.

Anne se grăbi spre ea şi-i luă mâinile.

— Nu e un adevărat miracol? zise ea cu vocea frântă. Fratele meu a venit acasă.

Mulţimea se agită, vocile joase zumzăind în urechile Tessei.

Anne îi eliberă mâinile şi se dădu la o parte. Locotenentul Richard Mortland şchiopătă spre ea şi se opri la mai puţin de un pas distanţă de Tessa. De la sprânceană la obraz i se întindea o cicatrice sub formă de lună. În jurul ochilor căprui ca de căţel se vedeau linii fine. Zâmbetul lui era uşor trist.

— Bună, Tessa.

De jur-împrejurul lojei se auziră exclamaţii şocate.

Ea avu nevoie de un moment până când creierul ei amorţit înţelese motivul agitaţiei. Doamne sfinte, el i se adresase pe numele de botez.

— Îmi cer scuze, domnişoară Mansfield. Richard îşi plecă privirea şi se foi, mişcându-şi pantoful pe covor. Nu a

fost cu intenţie, nu am dorit să vă jignesc. Vă rog să-mi iertaţi greşeala îngrozitoare.

Anne puse o mână pe umărul lui Richard.

— Sigur că Tessa te va ierta. Se uită în jur. Noi ne cunoaştem de când domnişoara Mansfield a venit să locuiască cu unchiul ei. Tatăl meu era vicar, aşa că mergeam des în vizită la lordul Wentworth.

Tessa începu din nou să respire. Explicaţia lui Anne acoperise greşeala lui Richard, deşi Tessa bănuia că el o făcuse intenţionat. Dar de ce? Şi unde fusese timp de doi ani? Parcă se ridicase din morţi.

Ochii lui Richard se aprinseră interesaţi, când lordul Broughton îi prezentă pe Tristan şi pe ducesă. Toată lumea din mulţime se strânse mai aproape. Lordul Broughton îşi drese glasul şi li se adresă. Le explică faptul că fratele soţiei sale dispăruse la Toulouse şi că fusese considerat mort. În timpul bătăliei, fusese rănit şi lăsat în urmă. În iureşul luptei fusese descoperit de familia unui ţăran francez.

— Era în pragul morţii, dar a fost îngrijit timp de doi ani de această familie bună la suflet, zise Broughton.

Richard îşi sărută sora pe obraz, ceea ce aduse cu sine un val de suspine feminine din mulţime.

Mai multe doamne îşi şterseră ochii cu batistele.

— Sper că veţi ierta deranjul din seara asta, zise lordul Broughton. Eu şi soţia mea vă invităm să ne împărtăşiţi bucuria întoarcerii locotenentului Mortland.

Urmă o rundă de aplauze. Richard îşi înclină capul, savurând în mod evident atenţia. Tessa se uită în mulţime. Explicaţia cu familia franceză îi părea dubioasă.

Era singura care punea la îndoială veridicitatea poveştii? Sigur că el ar inventa o poveste atât de fantastică. Dar altfel, cum ar putea explica totala lipsă de comunicare din ultimii doi ani? Slavă Domnului, unchiul George nu mai era aici să-i vadă făţărnicia. În realitate, ea se bucura că Richard avea parte de toată atenţia. Cu ani în urmă, el

visase să facă parte din înalta societate. Acum că le câştigase stima, probabil că o va ignora, concentrându-se pe cunoştinţe mai sus-puse.

Cu atâţia ochi care o priveau, ea trebuia să-şi regăsească starea de calm.

— Anne, mă bucur foarte mult pentru tine.

— Ştiam că vei fi foarte fericită, zise Anne.

Ea încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

Richard îşi făcu palma paravan şi-i şopti ceva lui Anne. Ea se întoarse spre Tessa.

— Richard vrea să te întrebe ceva.

Tessa simţi cum încep din nou să o furnice mâinile. Auzi din nou suspine feminine. Fără îndoială că toate doamnele îl considerau chipeş şi eroic, şchiopătatul său fiind o dovadă a datoriei pe care şi-o făcuse faţă de ţară. Trebuia să fie dreaptă şi să admită că-şi servise ţara. Fusese evident rănit. Preţ de un moment, se simţi copleşită de vinovăţie, apoi judecata îi reveni când îşi aminti alegerea pe care el o făcuse cu mult timp în urmă.

Murmurul vocilor se estompă, aşteptând să-i audă cuvintele.

Richard îşi coborî bărbia într-o manieră băieţească. Ea ştia că nu trebuia să se lase păcălită de trucul acesta. Îl folosise ca s-o farmece cu opt ani în urmă, dar ea nu mai era fata naivă de optsprezece ani.

— Speram să faceţi un tur cu mine prin foaier.

— Sunteţi prea bun, locotenente Mortland, dar nu aş vrea să vă iau de lângă sora dumneavoastră, având în vedere că abia v-aţi regăsit.

Tessa vorbi tare, accentuând anume forma de adresare corectă, ca să contrabalanseze familiaritatea lui de mai devreme.

Anne scutură din cap.

— Nu trebuie să te îngrijorezi pentru mine. Cum aş putea să-i interzic o asemenea plăcere simplă fratelui şi celei mai bune prietene ale mele?

O cuprinse panica. Nu putea să se ducă nicăieri singură cu Richard.

— Sunt obligată să-l asist pe duce în seara asta.

Anne se încruntă.

— Cu siguranţă că poţi să te retragi câteva minute.

— Datoria mea e faţă de Excelenţa Sa.

Cuvintele ei produseră agitaţie în mulţime. Ştia că refuzul ei crea o scenă, dar refuza să-l lase pe Richard să o prindă în capcană.

— Fată dragă, interveni ducesa, nimeni n-o să te judece, dacă te plimbi puţin împreună cu locotenentul. Ea se uită la fiul ei. Tristan?

Tessa îşi puse în privire toată puterea de convingere. „Tristan, nu vezi cât de mult doresc să-l evit pe bărbatul acesta?”

— Domnişoara Mansfield e liberă să facă ce doreşte, zise el.

Toată lumea se holba la ei. Îşi dorea să se deschidă podeaua şi să o înghită. Richard îi întinse braţul.

— Vrei să faci un tur cu mine?

Ea văzu expresia nedumerită a lui Anne şi ştiu că nu avea de ales. O cuprinse repulsia când îi acceptă braţul. Expresia scurtă, triumfătoare din ochii lui îi stârni resentimente. Intenţionase să o întrebe în public, pentru ca ea să nu poată refuza. Furioasă că îi forţase mâna, Tessa îi aruncă o privire trufaşă, demnă de o regină.

În timp ce se îndepărtau, Tessa observă privirile critice îndreptate spre ei şi ştiu că greşise. Fără îndoială, ei îi considerau comportamentul foarte urât. Pentru ei, Richard era un erou, întors în sânul familiei. El îi păcălise cu şarmul şi aparenta lui modestie, la fel cum o păcălise şi pe ea cu opt ani în urmă.

Capitolul 10

Când Richard o conduse pe coridorul aglomerat, Tessa afişă un zâmbet senin, pentru că toţi ceilalţi îi priveau. Indiferent ce se întâmpla, ea trebuia să-şi menţină calmul. Nu putea să-şi permită să mai facă o greşeală.

Putea să suporte o plimbare scurtă cu bărbatul pe care-l detesta.

Coborâră scările.

— Trebuie să-mi ierţi familiaritatea de mai devreme, zise el. Eram aşa de copleşit când te-am văzut, încât am uitat complet regulile bunei-cuviinţe.

Păcat că nu-l lovise muţenia. Oare chiar avea impresia că-l va crede? Ei bine, de ce n-ar avea impresia asta? Acum opt ani, ea crezuse fiecare cuvânt mieros care-i ieşise de pe buze. În timp ce se plimbau prin foaier, Tessa studia mulţimea. Mulţi îi observaseră apariţia alături de un străin. Îşi putea închipui prea bine gândurile lor batjocoritoare. Fata bătrână, peţitoarea, îşi găsise bărbat.

După tot ce se petrecuse, de ce ar invita-o să se plimbe împreună cu el? Cu ani în urmă ea aflase pe pielea ei că el nu voia decât averea ei. Tessa se îndoia că se schimbase ceva.

El oftă zgomotos.

— Chiar trebuie să mă tratezi în această manieră rece? Sperasem că ne vom putea reînnoi prietenia.

Mai degrabă va îngheţa iadul înainte să se întâmple asta.

— Acesta este motivul pentru care ai insistat să te plimbi cu mine?

— Am vrut să vorbesc cu tine în particular, pentru că sunt lucruri pe care nu le pot spune în prezenţa lui Anne.

— Ar fi bine să le laşi nespuse.

— Nu-mi permiţi să-mi cer scuze?

— Ai făcut asta. De două ori.

— Voiam să spun – pentru modul urât în care ne-am despărţit cu mulţi ani în urmă.

— Foarte bine, accept. Ea îşi înclină capul. Acum ne putem întoarce.

El o privi cu o expresie tristă.

— Nu pot permite ca această chestiune să treacă aşa uşor.

— Doar n-ai de gând să te baţi cu pumnii în piept şi să plângi cu lacrimi de crocodil, sper.

— Tot mai eşti o vulpiţă, nu-i aşa? zise el pe un ton excesiv de seducător.

Ea păstră tăcerea, sperând că aşa va fi destul de sugestivă.

Privirea lui coborî spre buzele ei.

— N-ai idee cât de des m-am gândit la tine.

Ea ar fi putut să-l creadă acum opt ani, dar nu şi acum.

— La fel de mult cât te-ai gândit la sora ta?

— Mi-a fost dor de amândouă.

— Ah, încep să înţeleg. Dorul cel mare te-a împiedicat să-i scrii lui Anne timp de doi ani.

— Rănile mele grave nu mi-au permis. Am avut nevoie de luni de recuperare, oftă el. Amintirile mele din perioada aceea sunt foarte vagi.

Cât de convenabil!

— Familia franceză nu putea să scrie în locul tău?

— Erau ţărani fără ştiinţă de carte.

— Desigur, nu puteau găsi pe nimeni în toată Franţa care să trimită o scrisoare familiei tale.

— E greu de înţeles pentru o femeie. Confuzia şi dificultăţile vieţii într-o ţară măcinată de război sunt copleşitoare. Nici chiar Wellington nu a ştiut că Napoleon a abdicat, în timp ce comanda bătălia de la Toulouse.

— Mărturisesc că sunt nedumerită. Oare războiul nu s-a terminat acum un an?

El o conduse prin perimetrul foaierului.

— Nu mă crezi. Nici măcar şchiopătatul meu nu este o dovadă suficientă.

— Îmi pare rău pentru suferinţa ta, dar a fost alegerea ta.

— Nu a fost o alegere. Ochii lui de căţel se umplură de durere prefăcută. Unchiul tău probabil că nu ţi-a spus, dar nu mi-a dat de ales.

Richard habar n-avea că ea auzise fiecare cuvânt pe care-l spusese unchiului ei.

El se opri în dreptul unei picturi reprezentându-i pe Venus şi pe Marte într-o îmbrăţişare de îndrăgostiţi.

— Încă mai am sentimente pentru tine, şopti el.

Ea trase brusc aer în piept şi încercă să-şi smulgă mâna, dar el îşi pusese degetele peste ale ei. Preţ de o bătaie de inimă, ea simţi cum frica îi strânge plămânii, dar nu-l va lăsa niciodată să vadă că o făcuse să se teamă. Îşi îndreptă spatele şi îl privi cu toată trufia de care putea da dovadă.

— Aerul de aici din mulţime este înăbuşitor. Te rog să mă conduci înapoi în lojă acum.

— Nu, te rog, lasă-mă să rostesc cuvintele, zise el. Le-am ţinut în mine timp de opt ani. Eram dispus să risc totul pentru tine pentru că te…

— Şşt.

Ea aproape că-l părăsi acolo, dar nu se putea întoarce în lojă singură fără să stârnească şi mai multe bârfe. Unii remarcaseră deja animozitatea dintre ea şi Richard. Nu îndrăznea să le ofere şi mai multă muniţie.

El închise o clipă ochii, de parcă ar fi avut dureri.

— Te rog să mă ierţi, am fost copleşit de emoţie. Nu e nici momentul, nici locul.

— Acum că ţi-ai revenit, să ne întoarcem în lojă. Am îndatoriri.

— Nu până nu mă laşi să te reasigur de discreţia mea.

Richard avea în mod evident impresia că ea era aceeaşi fată proastă care dăduse crezare cuvintelor lui cu mult timp în urmă.

— Nu-mi doresc şi nici nu am nevoie de asigurări de la

cineva ca tine, zise ea pe un ton ameninţător.

— Nu am origini nobile, zise el, dar sunt un gentleman. Nu voi dezvălui nimănui ce s-a petrecut cu mulţi ani în urmă.

Dar o dată o făcuse.

— Te îndoieşti de mine, zise el. Nu sunt atât de egoist pe cât mă consideri, dar nu sunt nici prost. Nu aş risca niciodată dezonoarea familiei mele în faţa întregii societăţi.

Tessa avea mai multe motive să nu-l creadă, dar nu mai conta dacă avea sau nu încredere în el. În realitate, nu avea de ales decât să depindă de discreţia lui.

— Mi-am făcut griji pentru tine după ce am plecat de acasă, zise el, dar nu-ţi puteam scrie fără să risc furia unchiului tău.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt.

Lui nu-i păsase niciodată de ea.

Îl auzise când îi spusese aşa ceva unchiului ei.

Respiraţia lui cu iz de brandy îi atinse obrazul.

— I-am scris câteva rânduri lui Anne înainte să plec pe continent. Nu puteam decât să mă interesez de sănătatea ta. Orice altceva ar fi stârnit suspiciuni.

Ea simţi cum i se revoltă stomacul. El se referea la scrisoarea pe care Anne i-o dăduse cu o săptămână în urmă. Se uită la pictură fără să o vadă cu adevărat.

— Nu putem să fim prieteni? întrebă el.

Richard îi întinsese o ramură de măslin, aşa că o va accepta de dragul lui Anne, cu anumite condiţii.

— Din respect pentru sora ta, vom menţine o relaţie politicoasă.

— Presupun că trebuie să accept, nădăjduind că în timp vom putea fi din nou prieteni.

Ea nu-i va oferi niciodată nimic mai mult decât un armistiţiu, şi asta doar pentru Anne. Deşi nu va lăsa niciodată garda jos, el îi înlăturase cele mai negre temeri. Richard nu va dezvălui secretul lor, pentru că avea la fel de multe de pierdut ca şi ea.

*

Tristan strângea balustrada balconului, cu spatele la oaspeţii săi. Nu putea să se plimbe şi să converseze cu lumea. Prin venele lui alerga o furie fierbinte. Încă mai voia să-i tragă lui Mortland un pumn în nas. Cum îndrăznea acest nimeni să-i spună Tessa? Mitocanul insolent îşi făcuse cunoscută pretenţia asupra ei de faţă cu toată lumea. Iar ea rămăsese acolo, holbându-se la el de parcă ar fi văzut o fantomă. Ce altceva ar fi putut să facă? Sigur că Lady Broughton îl scuzase, amintind că se cunoşteau de tineri, dar Tristan nu credea că fusese o neatenţie.

Bădăranul juca mulţimea pe degete. Tristan cunoştea genul. Tatăl său o manipulase pe mama lui cu minciuni şi jumătăţi de adevăr. Tristan aflase de la o vârstă fragedă să nu se încreadă în scuzele şi promisiunile lui. Cu siguranţă, nu va da crezare poveştii dubioase a lui Mortland. Din nefericire, se temea că Tessa nu va vedea cât de înşelător era locotenentul. Dar poate că nu-i oferea destul credit. La urma urmelor, refuzase de mai multe ori să se plimbe cu Mortland. Dar Tristan nu putea uita privirea imploratoare pe care i-o aruncase, ca să-i acorde permisiunea să plece. Oare Tessa voia de fapt să se plimbe cu Mortland?

Tristan îşi încleştă maxilarul. La naiba, nu vedea că individul nu era demn de ea? Doar i se adresase pe numele de botez, ce dracu'! Niciun bărbat onorabil nu trata o femeie cu atâta lipsă de respect.

Îşi înclină capul, amintindu-şi de noaptea în care o sărutase şi o atinsese. Cine era el să arate pe altcineva cu degetul?

Hawk se apropie, rămânând o vreme tăcut lângă el.

— Ai mâncat ceva stricat? Tenul tău are o culoare nesănătoasă de verde.

— La naiba şi cu tine!

Hawk se sprijini cu şoldul de balustrada balconului.

— Gelos?

Tristan bombăni o înjurătură foarte urâtă.

Hawk se scutură de râs.

— La naiba, sunt îngrijorat pentru ea!

— Ai ştiut de Mortland? întrebă Hawk.

— Da, făcu Tristan încuviinţând aprobator din cap. Broughton mi-a spus că investighează dispariţia lui Mortland. Părea clar că omul era mort. Cine n-ar fi considerat mort după doi ani în care nu a dat nicio veste?

— Fără îndoială că familia franceză a constat dintr-o văduvă de război care se simţea singură, zise Hawk.

— Toată lumea pare fermecată de povestea lui, remarcă Tristan încordându-şi maxilarul. Sunt îngrijorat că şi domnişoara Mansfield ar putea fi.

— Mă îndoiesc. Nu părea foarte dornică să se plimbe cu el.

El voia să-l creadă pe Hawk, dar nu putea uita privirea imploratoare pe care nu ştia cum să o interpreteze.

— Felul în care a insistat mă face să cred că are planuri cu ea.

Oare îşi dorise să meargă cu el sau îl implorase mut să o salveze?

— Probabil că a pus ochii pe averea ei.

— Trebuie s-o protejez, vorbi Tristan ca pentru el.

— Ar trebui mai degrabă să-l protejezi pe el, zise Hawk. Ea arăta ca şi cum ar fi fost în stare să-l omoare când au plecat de aici.

— Lipsesc de prea mult timp. Trebuie să mă duc după ea, zise Tristan.

Hawk scoase un sunet arătându-se dezgustat.

— Nouă dintre cele mai frumoase domnişoare din societate se luptă pentru atenţia ta, iar tu o vânezi pe singura care nu o face.

Tristan se simţea de parcă ar fi căzut de pe un cal cabrat şi şi-ar fi zguduit creierii. Nici măcar nu se mai gândea la candidate. Chiar şi în timpul conversaţiei cu

Georgette, fusese cu mintea la altceva, pe când ea vorbea întruna. Îşi dădu uimit seama că rareori se gândea la candidate când ele nu erau de faţă. Dar se gândea la Tessa în fiecare zi. Şi noapte. Mai ales noaptea când imaginile cu ea goală în pat îi întunecau minţile.

Hawk se uită la ei.

— Arăţi ca trăsnit de fulger. Ce se petrece între tine şi domnişoara Mansfield?

Tristan încremeni.

— Sunt doar preocupat de bunăstarea ei. Nu are nicio rudă de sex masculin care să o protejeze.

— Preocupare fraternă, zici?

— Ia mai taci, am plecat să o salvez.

— Şi să dai frâu liber bârfelor? Nu e o idee bună, bătrâne!

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, zise Tristan şi îşi croi drum prin mulţimea care se întorcea în sală.

Murmură scuze în timp ce se strecura printre oameni.

Când ajunse în foaier, trase aer în piept, scrutând mulţimea care se împuţina. Unde era?

Făcu câţiva paşi, apoi o observă pe Tessa. Ea şi Mortland stăteau în dreptul unei picturi.

Tristan încetini pasul. Poate că se îngrijorase degeaba. Nimic nu părea în neregulă.

Locotenentul privi peste umăr la Tristan. O sclipire de prădător apăru în ochii lui Mortland. Apoi îi luă mâna Tessei şi o ridică la buze, speriind-o.

O ceaţă roşie îi umbri vederea lui Tristan. Mări pasul şi se opri la mică distanţă de ei. Tessa se întoarse cu faţa roşie la el. Apoi îşi smulse mâna de parcă ar fi ars-o.

Tristan se proţăpi cu picioarele desfăcute în faţa lui Mortland şi îl privi ucigător.

Pe faţa de băieţaş a lui Mortland apăru un zâmbet amuzant.

— Domnişoară Mansfield, în mod evident v-am ţinut prea mult departe de îndatoririle dumneavoastră.

Tristan îi oferi Tessei braţul.

— Îmi permiteţi să vă conduc? Spectacolul se va relua în curând.

— Da, vă rog.

Încă roşie la faţă, ea îşi puse degetele pe mâneca lui.

Mortland făcu o plecăciune.

— Vă mulţumesc pentru plăcerea companiei dumneavoastră, domnişoară Mansfield. Vă voi ceda… deocamdată.

*

Nici ea şi nici Tristan nu vorbiră în timp ce urcară scările. Ea nu îndrăznea să spună nimic, pentru că era atât de agitată, încât nu avea încredere să deschidă gura. Cum îndrăznise Richard să-i sărute mâna? O, el ar spune că a fost un gest curtenitor dacă Tar lua la rost, dar ea ştia că o făcuse intenţionat când îl văzuse pe Tristan. Manevrele lui nu erau o coincidenţă. Ea bănuia că voia să lase tuturor impresia că între ei se înfiripa o legătură romantică. Dacă îşi închipuia că îi va îngădui să joace rolul unui îndrăgostit, va avea o surpriză neplăcută.

După ce ea şi Tristan intrară în lojă, mamele tinerelor o priviră cu suspiciune. Tessa bănuia că bârfiseră despre reţinerea ei de a se plimba cu locotenentul. Absenţa ei lungă şi întoarcerea alături de Tristan probabil că le sporise părerea proastă pe care o aveau despre ea. Fără îndoială că ele considerau asta ca fiind un alt defect de caracter, dimpreună cu celibatul şi cariera ei.

Tristan se opri, trase aer în piept de parcă s-ar fi pregătit să vorbească, dar Anne apăru lângă el şi-l întrerupse. El făcu o plecăciune, se scuză şi se îndepărtă.

— Unde e Richard? se încruntă Anne.

— La parter. Tessa îşi strânse mâinile înmănuşate.

Nu se schimbase deloc. Richard o obligase în seara asta să-i facă pe plac, dar ea jură că nu se va mai întâmpla

niciodată.

Anne o trase deoparte.

— De ce te-ai încruntat când fratele meu te-a rugat să te plimbi cu el?

— M-a pus într-o situaţie neplăcută, zise Tessa respirând agitat. Sunt dezamăgită că nu l-ai descurajat.

Anne părea şocată.

— N-am văzut niciun rău în asta.

— În faţa tuturor oaspeţilor ducelui? rosti Tessa pe un ton aspru şi tresări la vederea expresiei şocate a lui Anne.

— Dar suntem prieteni vechi, zise Anne. N-am crezut că ai avea ceva împotrivă, altfel l-aş fi oprit. Ducesa de Shelbourne a fost de acord.

— Nu prea aveau cum să refuze cu toată mulţimea privind.

— Aprobarea lor n-ar fi fost necesară dacă ai fi acceptat imediat, zise Anne. Era pauză, aşa că nu înţeleg de ce nu ai vrut.

Tessa scutură din cap.

— Sunt aici pentru un singur scop. Să asist acţiunea de peţit a ducelui. Ştii că îmi iau cariera în serios. Faptul că am părăsit loja a dat de înţeles că sunt frivolă.

— N-am vrut să te fac să te simţi prost, zise Anne frământându-şi mâinile. Am fost atât de bucuroasă de întoarcerea lui Richard, că nu m-am mai gândit la altceva.

Tessa tresări.

— Înţeleg.

Richard se folosise de bucuria surorii sale. Tessa ştia că va continua să o facă.

Anne înghiţi în sec.

— Geoffrey e furios pe Richard că te-a reţinut atât. Mi-a spus că îl va certa pentru asta. Este prima dată când Geoffrey vorbeşte furios.

— Soţul tău nu e supărat pe tine.

— Mi-am închipuit întoarcerea lui Richard ca pe o ocazie fericită, dar lipsa mea de judecată a stricat tot, zise

Anne şi se uită cu tristeţe la Tessa. Geoffrey nu a fost de acord să-l aduc pe Richard în loja lui Shelbourne, dar eu am insistat prosteşte. Am permis nerăbdării să-mi întunece judecata.

— Te înţeleg. Acum a trecut şi vom uita de asta.

Dar ea nu va putea niciodată. În ciuda afirmaţiei lui Richard că nu voia decât să fie prieteni, acţiunile lui dovedeau că nu se schimbase deloc. Era la fel de calculat ca întotdeauna.

Richard intră şchiopătând în lojă, iar Tessa nu-şi putu reţine un tremur interior. El văzu privirea lui Anne şi îşi croi drum spre ele.

— Anne, ar fi trebuit să ştiu că o să te găsesc cu domnişoara Mansfield.

— Richard, cere-i scuze Tessei, zise Anne. Ai reţinut-o mult prea mult de la sarcinile ei.

— Am fost atât de fermecat de ea, încât n-am băgat de seamă cum a trecut timpul.

Tessa se gândi dacă era bine să-l respingă într-o lojă aglomerată.

Lordul Broughton li se alătură cu o expresie prevăzătoare.

— Anne, Richard. Trebuie să ne întoarcem în loja noastră, zise el. Spectacolul va începe în curând.

— Domnişoară Mansfield, eu şi sora mea vă vom vizita curând, zise Richard. M-aş bucur să pot depăna amintiri cu dumneavoastră.

El ştia că nu putea să-l refuze, dacă era însoţit de Anne. Dacă se gândea că avea să o intimideze, se înşela.

— Ce ciudat, nu? zise ea. Am bănuit că veţi spune exact aceste cuvinte.

— Pentru că suntem prieteni vechi, zâmbi el.

Tessa îi aruncă priviri ucigaşe. „Nu, suntem duşmani, iar tu nu mă vei mai lua niciodată pe nepregătite”.

Capitolul 11

A doua zi, Tristan şi Hawk intrară în salonul roşu pentru întâlnirea stabilită cu candidatele. Tessa şedea cu Julianne în faţa mamei lui.

— Ai întârziat, zise ducesa…

— Scuzele mele!

Tristan îşi dorea să nu fi fost de acord cu întâlnirea asta.

Dacă s-ar fi gândit cât de cât la peţit, le-ar fi putut spune că el decisese deja. În schimb, continuase să-şi facă griji pentru Tessa. Stătuse treaz ore întregi, amintindu-şi reacţiile ei faţă de locotenent. După aceea ajunsese la concluzia că ea nu agrease avansurile lui Mortland, dar nu putea fi sigur până nu vorbea cu ea. Indiferent ce părere avea despre locotenent, Tristan intenţiona să o avertizeze. După scenele la care asistase seara trecută, era sigur că individul era un escroc. După ce se aşezară, se uită la Hawk. Zâmbetul leneş al prietenului său ascundea conversaţia serioasă pe care o purtaseră mai devreme. La rugămintea lui Tristan, Hawk intenţiona să-l roage pe vărul său, colonelul Henry Bertram, să investigheze cariera militară a lui Mortland. Mai devreme, Tristan apelase la serviciile unui detectiv de pe Bow Street ca să-l urmărească pe Mortland în oraş şi să-l informeze despre fiecare mişcare a locotenentului.

Julianne se întoarse spre Tessa.

— Toată lumea e nerăbdătoare să afle mai multe despre tine şi locotenentul Mortland. Trebuie să ne povesteşti tot.

— Nu e nimic de spus. E fratele prietenei mele.

Julianne îşi înclină capul.

— Cred că locotenentul e pe cale să se îndrăgostească de tine.

Tristan strânse braţele scaunului său.

— Fiica mea, devii impertinentă, zise ducesa.

— Nu are importanţă, Excelenţa Voastră, zise Tessa. Eu îi descurajez pe toţi domnii, întrucât nu intenţionez să mă căsătoresc.

Julianne căscă ochii mari.

— Dar de ce?

— Pentru nu vreau să-mi pierd nici independenţa, nici cariera de peţitoare, zise Tessa, scuturând cochet din cap.

Tristan se încruntă. Ea mai dăduse o dată de înţeles că nu intenţiona să se căsătorească. Oricare altă femeie s-ar fi gândit la măritiş ca la Sfântul Graal. Tessa nu era ca oricare altă femeie cu care avusese de-a face.

Ducesa îşi apucă panglica lornionului.

— O doamnă cu mijloace limitate ar putea ocupa o poziţie respectabilă de însoţitoare, dar nu aveţi probleme financiare pentru a urma o carieră, cu atât mai puţin una atât de obscură precum cea de peţitoare.

— Ofer un serviciu util pentru fetele care îşi doresc să se căsătorească, zise Tessa. Anul trecut am reuşit să aduc şase perechi împreună. Cariera mea e neconvenţională, dar e respectabilă. Cu tot respectul, ofer un serviciu similar şi fiului dumneavoastră.

Hawk îi dădu un cot lui Tristan. Tristan îi răspunsese în acelaşi mod.

Ducesa se încruntă la ei.

— Voi doi, vreţi să încetaţi să vă mai purtaţi ca doi băieţandri?

— Ar trebui să ne întoarcem la subiectul întâlnirii, zise Tristan.

Ducesa flutură din mână spre el şi-şi miji ochii la Tessa.

— De ce eşti atât de hotărâtă să rămâi nemăritată? E foarte neobişnuit.

Tessa ridică din umeri.

— Averea unchiului meu mi-a oferit independenţă. Pot să fac ce vreau. Niciun bărbat nu-mi spune unde să mă duc,

ce să cumpăr sau cu cine să mă împrietenesc.

Julianne bătu din palme.

— O, sună minunat!

Tristan se uită urât la sora lui. Desigur, ea îl ignoră.

Tessa se întoarse spre Julianne.

— Domnii consideră că au o inteligenţă superioară femeilor. Că noi nu suntem în stare să luăm decizii bune şi insistă să ne conducă de parcă n-am fi decât nişte copii.

— Niciun bărbat cu minte nu vrea o soţie proastă, pufni Tristan.

— Atunci de ce sunt învăţate fetele să-şi ascundă inteligenţa ca să poată atrage un soţ? Cred că asta se întâmplă pentru că bărbaţii sunt atât de fragili, încât nu pot suporta ideea că femeile sunt la fel de deştepte ca ei, dacă nu chiar mai mult, zise Tessa.

Hawk îşi apăsă mâna pe tâmplă.

— Simt că mă ia leşinul. Unde-mi sunt sărurile?

— N-ai de gând să te porţi cum trebuie? se încruntă ducesa la el.

— Chiar trebuie? rânji Hawk.

— Destul, zise Tristan. Hai să vorbim despre chestiunea curtării!

Tessa încuviinţă din cap.

— Ştiu că sunteţi nerăbdător să aflaţi părerile tuturor.

Lui nu prea-i păsa ce credeau, dar promisese că le va asculta măcar.

Tessa îşi îndreptă atenţia spre Hawk.

— Vreţi să ne spuneţi părerea despre fete, milord?

El scoase un oftat exagerat.

— În ciuda eforturilor mele de a le fermeca pe fete, niciuna nu s-a îndrăgostit de mine. Sunt neconsolat.

Tristan îşi dădu ochii peste cap.

Tessa zâmbi.

— Poate are Julianne o opinie pe care ar dori să ne-o împărtăşească.

— O, da, zise aceasta şi se aşeză mai drept. Mie cel

mai mult îmi place de Georgette. Se interesează de bunăstarea altora şi e bună cu toată lumea.

— Poţi să ne dai un exemplu? se interesă Tessa.

— Georgette a vrut să o ajute pe Amy Hardwick, zise Julianne dând din cap. Fata e timidă, ceilalţi o ignoră, dar Georgette era hotărâtă şi mi-a cerut ajutorul. Am ajutat-o pe Amy să-şi aleagă rochii potrivite şi am încurajat-o să-şi tundă părul. Amy îşi doreşte să-şi depăşească timiditatea.

— Te-ai împrietenit cu Lady Georgette, remarcă Tristan.

— Şi cu domnişoara Hardwick, protestă Julianne pe un ton defensiv.

El bătu cu degetul mare pe braţul scaunului.

— Când o ajuţi pe domnişoara Hardwick, vorbiţi şi despre mine?

— Dacă ţi se pare că vor să profite de mine ca să te impresioneze, te înşeli. Sunt amândouă preocupate de ce crezi, dar le-am spus că ai o judecată dreaptă.

— Ce cred eu, zise el, este că nu poţi fi obiectivă din cauza prieteniei tale.

— Nu e adevărat, zise Julianne.

— Ai petrecut la fel de mult timp şi cu celelalte candidate? se interesă el.

— Nu, dar ştiu că Georgette şi Amy sunt cele mai drăguţe dintre fete.

— Asta e ilogic. Tocmai ai admis că nu le cunoşti pe celelalte la fel de bine.

Julianne se îmbufnă.

— Ştiu că sunt geloase pe Georgette, pentru că e mai frumoasă decât ele.

El ridică din sprâncene.

— Poate că sunt geloase pe prietenia lor cu tine.

— E de aşteptat să existe gelozie, interveni ducesa. Fetele concurează între ele. Orice prietenii formate în grabă între ele n-o să reziste mult.

Julianne scutură din cap.

— Amy şi Georgette n-o să se atace niciodată una pe alta.

Ducesa pufni:

— Probabil că ai dreptate. Fără îndoială, Lady Georgette are impresia că nu întâmpină cine ştie ce competiţie din partea domnişoarei Hardwick.

— Mamă, asta e nedrept! Domnişoara Hardwick suferă pentru că toată lumea o consideră banală. Ştiu că e dulce şi altruistă.

Ducesa îşi luă evantaiul.

— Înainte să mă acuzi că sunt nedreaptă, ar trebui să te uiţi şi în sufletul tău. Ai ales-o pe Lady Georgette pentru fratele tău şi ai ignorat-o complet pe domnişoara Hardwick, chiar dacă spui că e dulce şi altruistă. Poţi să negi că ai făcut-o pentru că domnişoara Hardwick e banală?

— Voiam să adaug că aş fi la fel de mulţumită dacă Tristan ar alege-o pe Amy, zise Julianne şi-şi trase nasul.

— Fratele tău e un bărbat chipeş, remarcă ducesa. Fireşte că va dori să se însoare cu o frumuseţe.

Hawk pufni. Tristan îi aruncă o privire de avertisment.

— Ducesă, la ce vă gândiţi? întrebă Tessa.

Aceasta îşi ridică nasul.

— Fetele au fost toate politicoase, un pic speriate de mine, aşa cum ar şi trebui să fie. Lady Georgette e o mare frumuseţe, la fel ca mama ei. Iar domnişoara Shepherd a moştenit tendinţa nefericită a mamei sale de a puncta fiecare propoziţie cu un chicotit. Cât despre Lady Elizabeth, nu o pot recomanda.

— De ce nu? vru să ştie Tessa.

— Nu pot să o suport pe mama ei, Lady Durmont. E o bârfitoare îngrozitoare.

Tristan scoase un sunet de exasperare.

— Nu voi şterge o tânără de pe listă doar pentru că nu-ţi place ţie de mama ei.

— Ascultă-mă ce spun! Lady Durmont ar fi o soacră îngrozitoare, zise ducesa.

— Ducesă, mai e şi altceva cu privire la Lady Elizabeth care nu v-a plăcut? întrebă Tessa.

— Abia dacă am schimbat câteva cuvinte. E la fel şi cu celelalte fete. Trebuie să petrec mai mult timp ca să-mi fac o mai bună idee despre caracterul lor.

— Vă mulţumesc, Excelenţa Voastră, zise Tessa. A fost foarte util.

Tristan auzise destul.

— Vă mulţumesc pentru observaţiile voastre.

— Dar ce ai decis? întrebă ducesa.

„Absolut nimic”, dar nu era încă dispus să admită asta.

— Domnişoară Mansfield, pot să vă conduc?

Când ea încuviinţă din cap, se ridicară amândoi. El intenţiona să o întrebe dacă putea să o viziteze într-o oră, ca să discute deciziile lui sau mai degrabă lipsa acestora. Apoi va încerca să afle discret ce ştia despre Mortland.

Ducesa îşi scutură evantaiul.

— Staţi jos, amândoi, ca să putem discuta pe care fete le vom păstra.

Tristan făcu o plecăciune.

— Mulţumesc, dar eu voi lua această decizie. Scuză-ne, te rog, mamă!

— Nici nu mă gândesc.

El se duse spre Tessa. Când ea îi luă braţul, el porni spre uşă.

— Tristan, vino imediat înapoi, îi ceru ducesa.

Şi să-i spună că nu avea idee pe care fete ar trebui să le păstreze? Înainte să bage de seamă, mama lui i-ar fi ales mireasa şi apoi s-ar fi certat. Era mai bine s-o ignore.

— Mama! strigă Julianne. E nedrept. Fă-l să ne spună!

— Zău, bătrâne, interveni şi Hawk tărăgănat. Chiar nu e frumos din partea ta.

— E revoltător, Tristan, zise ducesa. După tot ce am făcut, nu poţi să ne privezi de decizia ta.

El se opri şi se întoarse spre ea.

— Nu te teme. Când voi lua decizia finală, vă voi invita pe toţi la nuntă.

Când păşiră afară din salon, Tristan o trase pe Tessa departe de uşă şi-i apucă mâinile. Ea se simţi de parcă i-ar fi aparţinut, învăluită toată în căldura palmelor lui şi cu degetele lui lungi strânse în jurul degetelor ei. Inspiră parfumul lui masculin care o răscoli. Simţi cum îi aleargă prin vene senzaţii încântătoare. Genele lui lungi se plecară, şi privirea lui de un albastru-intens o fermecă. Mintea parcă se blocă.

— Pot să te vizitez peste o oră? murmură el.

„Respiră! Vorbeşte! Spune ceva!”

— Da, şopti ea în cele din urmă.

Nu auzi foşnetul fustelor decât prea târziu. Tristan se uită dincolo de ea şi-i dădu drumul mâinilor. Tessa se întoarse şi o văzu pe ducesă privindu-i cu o expresie uimită. O, Doamne, oare mama lui îi văzuse ţinându-se de mână? Gândul îi făcu Tessei stomacul să se revolte.

Ducesa se încruntă la fiul ei.

— Credeam că o să te găsesc la tine în birou, dar se pare că nu ai ajuns prea departe.

— Tocmai voiam s-o conduc pe domnişoara Mansfield la trăsură, zise el. După aceea am o întâlnire. O să stăm de vorbă după ce mă întorc.

Când Tessa îi luă iar braţul lui Tristan, aruncă o privire furişă dintr-o parte spre mama lui, aşteptându-se să vadă o expresie dezaprobatoare pe chipul ei. În schimb, aceasta zâmbea uşor ironic, cu buzele curbate în sus.

*

O oră mai târziu, Tristan intra în salonul Tessei şi se aşeza în faţa ei, observând absenţa însoţitoarei.

— Ai decis să o scuteşti pe domnişoara Powell de osteneala de a se retrage?

— Nu, a plecat la plimbare cu domnul Hodges. El e

tânărul care a vizitat-o la operă seara trecută. Dacă doreşti, pot să îmi chem camerista.

— Voi încerca să-mi înfrânez scrupulele, zise el.

Nu vedea niciun motiv să mai discute de chestiunea reputaţiei ei. Până acum nu întâmpinaseră probleme şi nu se aştepta să apară acum.

Tessa îşi privea mâinile împreunate în poală.

— Sper că mama ta nu a rămas mai devreme cu o impresie greşită.

— Ar fi spus clar dacă era cazul.

Dar el se întreba cât de multe văzuse în faţa salonului. Ar trebui să pregătească o explicaţie pentru orice eventualitate.

Tessa oftă.

— Mă tem că le-am dat aşteptări nejustificate familiei tale şi lordului Hawkfield. Ei evident aveau impresia că le vei spune ce decizie ai luat pentru etapa următoare.

— Au înţeles greşit. Am fost de acord să-i implic, dar, după cum ai văzut, s-a dovedit inutil.

— Nu complet. Ai aflat despre prietenia surorii tale cu Georgette şi Amy.

— Ştiam de ea. Au vizitat-o săptămâna trecută.

Ea încremeni.

— Ai vorbit cu ele?

— Da, în treacăt. Le-am auzit chicotind pe hol şi le-am văzut fugind spre scări.

— Georgette a menţionat prietenia cu sora ta la operă?

— Nu.

De ce se strâmba Tessa de fiecare dată când menţiona numele lui Georgette? De la început simţise că nu o plăcea, deşi Tessa nu spusese niciodată ceva negativ despre ea.

— Prietenia lor te deranjează? întrebă Tessa.

— Ce să fac? Să îi interzic lui Julianne să se mai vadă cu ele?

— Nu crezi că e nedrept faţă de celelalte candidate?

— Prietenia surorii mele nu îmi va influenţa decizia, zise el.

— Dar provoacă certuri între celelalte fete, zise ea, apoi îl informă despre povestea complicată cu întâlnirea secretă de acasă la Lady Elizabeth. Se pare că Elizabeth şi Henrietta au pus la cale întâlnirea. Mi se pare că vor să o facă pe Georgette să iasă prost.

— Dar tu nu ai fost de faţă la aşa ceva.

— După ce m-am gândit, mi-am dat seama că cele două clevetitoare nu aveau niciun motiv să inventeze povestea. Erau evident de acord cu Elizabeth şi Henrietta că trebuia cineva să-mi raporteze.

— Dacă erai aşa de convinsă, de ce nu le-ai confruntat pe Elizabeth şi pe Henrietta? Ai avut destule ocazii să o faci seara trecută.

Tessa se aplecă spre el.

— Dacă le confrunt direct, vor prezenta incidentul în aşa fel încât să pară nevinovate.

— Nu intenţionez să mă amestec în zâzania fetelor. Lasă-le să se descurce singure!

Ochii ei verzi sclipiră.

— N-ai fi la fel de generos dacă te-ai însura cu cineva care e mereu implicat în intrigi.

El îşi încordă maxilarul.

— Le crezi în stare de trădare pe Elizabeth şi pe Henrietta?

— Ai vorbit cu ele aseară. Tu ce crezi?

El nu-şi putea aminti prea multe despre aceste conversaţii. În realitate fusese mult prea preocupat de chestiunea cu Mortland, un subiect pe care intenţiona să-l abordeze cu Tessa.

— Păreau destul de plăcute, bâigui el şi adăugă după o pauză: Faţă de mine.

Ea clipi.

— Pot să folosesc hârtia, peniţa şi cerneala de pe

biroul tău?

— Da, desigur.

El traversă camera, se aşeză şi găsi hârtia. După aceea înmuie peniţa în călimară.

— Care sunt numele celor două bârfitoare?

Tessa i se alătură, stând lângă umărul lui.

— Ele n-au fost decât mesagerele.

Uşorul ei parfum de trandafiri îi stârni simţurile, distrăgându-l preţ de o clipă.

— Şi copilăroase, nu eşti de acord?

— Charlotte Longham şi Catherine Cresswell.

Tristan se încruntă, nefiind în stare să-şi amintească prea multe despre ele, dar nu conta prea mult. Mai bine să continue cu cele pe care intenţiona să le invite în etapa următoare. Scrise mâzgălit numele: Lady Georgette Danford, domnişoara Sally Shepherd, domnişoara Priscilla Prescott. Dădu să scrie numele lui Lady Suzanne, dar se blocă. La naiba, era fiica contelui de Lockstone, dar el nu-şi amintea numele de familie.

— Thurgood, îl ajută Tessa.

El înmuie peniţa.

— Ştiam şi eu.

Scrise ultimul nume pe listă şi se lăsă pe spate.

— Le elimini pe Elizabeth şi pe Henrietta? se miră ea.

— Am încredere în judecata ta.

Poate că, dacă avea încredere în ea, îi va vorbi deschis despre Mortland.

Tessa îşi puse mâna pe spătarul scaunului, atingând fără să vrea spatele hainei lui. El simţi cum îl furnică pielea peste tot.

— Au mai rămas patru.

Dezamăgirea din vocea ei îl făcu să mai adauge un nume, unul pe care-l analizase săptămână după săptămână.

Ea se apropie.

— Ai decis să o păstrezi pe Amy Hardwick.

— Deocamdată.

Ea ridică sprâncenele într-o întrebare mută.

— Am evident intenţia de a o elimina, dar am văzut-o cu sora mea şi cu Georgette. Se încruntă şi continuă: Râdea.

La naiba, ştia că era un motiv stupid ca s-o păstreze.

Zâmbetul Tessei ar fi putut să transforme noaptea-n zi, atât era de luminos.

— Pretinzi că eşti arţăgos, dar de fapt eşti un om foarte bun.

— Sper că nu voi stârni speranţe deşarte, pufni el.

— Ea e una din cinci şi nu există certitudini pentru niciuna dintre ele, zise Tessa.

— Trebuie să o elimin după runda următoare, zise el. Nu pot nega faptul că e o tânără gânditoare şi care devine mai interesantă sub influenţa surorii mele, dar timiditatea ei e o problemă. Scutură din cap.

— Am păstrat-o mult prea mult. Şansele ei de a se căsători sunt practic inexistente atât de târziu în sezon.

— Asta e valabil pentru toate fetele, zise Tessa, dar toate ştiau care sunt riscurile de la început.

— Trebuie să iau curând o decizie. Nu e corect să le ţin în suspans, agăţate.

Tessa nu zise nimic preţ de un moment lung.

— Mai e vreo altă candidată care să-ţi placă?

El puse peniţa deoparte şi se gândi cum să răspundă. Desigur, ar fi trebuit să fie orb să nu observe frumuseţea lui Georgette, dar el se întreba cât de sinceră era prietenia ei cu Julianne. Până la urmă lipsea ceva, ceva indefinit, ceva ce nu se putea formula în cuvinte.

— Acum, că numărul lor a scăzut, va fi mai uşor să aleg.

Dar chiar când rostea aceste cuvinte, era măcinat de îndoieli.

Privirea Tessei alunecă departe. Apoi îşi îndreptă umerii, de parcă ar fi fost pe cale să-şi întâmpine călăul.

Tristan se încruntă. Era ceva ce o necăjea.

Ea îşi drese glasul.

— Cu siguranţă, trebuie să ai o favorită.

„Tu”, se gândi el şi, de îndată ce gândul îi apăru în minte, se ridică atât de repede încât aproape se ciocni de ea.

— Scuze, zise el.

Ştia că ar trebui să-i dea drumul, dar încă mai stăteau unul lângă celălalt, iar pielea ei era aşa de catifelată. Aerul dintre ei era încărcat ca în momentul în care aştepţi descărcarea norilor de furtună. Inima lui o luase la galop şi dintr-odată simţi că rămâne fără aer.

Bubuitul paşilor care se apropiau îl alertă. Cineva bătea la uşă.

El îi dădu drumul, şi se întoarseră amândoi deodată. Preţ de câteva secunde, Tessa se uită fix, de parcă n-ar fi fost în stare să vorbească.

— Ar putea să fie şi altcineva în afară de Gravesend? şopti Tristan.

— Nu, n-ar aduce pe cineva sus când eşti aici fără să mă întrebe mai întâi. Apoi strigă: Intră!

— Vă rog să mă scuzaţi milady, zise Gravesend. I-am instalat pe Lady Broughton şi pe locotenentul Mortland în anticameră. M-am gândit că ar fi bine să vă consult mai întâi.

Inima lui Tristan începu să bubuie. Prea se complăcuse până atunci în situaţia de a discuta singuri şi erau în pericol real să fie descoperiţi.

Tessa părea şocată.

— Spune-i lui Lady Broughton că sunt indispusă.

— Nu. Trăsura mea e afară, zise Tristan.

La naiba! Pericolul de scandal era real.

— Gravesend, cheam-o pe camerista mea, zise ea. Când soseşte, îi poţi conduce pe oaspeţi la etaj.

După ce majordomul bătrân ieşi din salon, Tristan răsuflă uşurat.

— Slavă Domnului că există Gravesend şi gândirea lui rapidă.

— Îmi pare rău, zise Tessa. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Anne, i-aş fi spus majordomului să nu-i primească.

— Trebuie să ne purtăm nonşalant, zise el.

— Vom spune adevărul. Ne-am întâlnit să discutăm despre peţit.

— Trebuie să mai discut ceva cu tine după ce pleacă, zise el.

— Te rog să nu mă ţii în suspans. Mă voi îngrijora tot timpul, că ei...

Vocea estompată a lui Lady Broughton se auzi de dincolo de uşă.

— Richard, ar fi trebuit să aşteptăm.

Tessa se răsuci şocată.

— A nesocotit protocolul, şopti ea.

Tristan nu era deloc surprins.

— Fii calmă, murmură el.

— De ce ar trebui să ne facă majordomul să aşteptăm, când noi suntem prieteni vechi? ripostă Mortland. Şi de ce e cu Shelbourne în spatele uşilor închise?

— Sunt sigură că însoţitoarea ei e acolo, zise Lady Broughton.

Tessa îl atinse pe mânecă.

— Lasă-mă pe mine să răspund la întrebări. Am un plan.

El îşi încordă maxilarul. La naiba, avea să o apere!

— Te rog, de dragul meu, şopti ea. Mă bazez pe tine.

Se auzi o altă bătaie în uşă.

— De ce nu răspunde? zise Mortland.

Tessa îşi împreună mâinile.

— Intraţi, vă rog!

Lady Broughton intră împreună cu nesuferitul ei frate. Mortland îşi ţinea o mână la spate.

Ce naiba ascundea?

Tristan se apropie de Tessa, stând lângă umărul ei. În timp ce Tessa făcea schimb de saluturi cu ei, el se uita încruntat la locotenent. „O voi proteja de cei ca tine”.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, zise Tessa. L-am instruit pe Gravesend să nu mă deranjeze în timpul întâlnirilor.

Lady Broughton ridică din sprâncene. Expresia ei sceptică îl îngrijora pe Tristan.

Mortland îi oferi Tessei un buchet de flori sălbatice.

— Le-am văzut în parc de dimineaţă şi nu am putut să rezist.

La naiba! Era exact genul de gesturi romantice pe care ea le adora. Nu cu multă vreme în urmă, Tessa încercase fără succes să-l reformeze chiar şi pe el.

„Să presupunem că vă aflaţi în competiţie cu alt bărbat pentru afecţiunea unei fete. Celălalt gentleman aduce flori şi-i dedică poezii. Ce aţi face ca să-l depăşiţi?”

„L-aş împuşca.”

Tristan tânjea după un pistol de dueluri.

— Ce gest atent, locotenente!

Când Tessa se întinse să ia florile, Mortland avu tupeul să-i atingă mâna cu degetele.

— Camerista mea trebuie să apară. O voi ruga să aducă o tavă cu ceai şi o vază, zise Tessa.

Mortland făcu o plecăciune în direcţia lui Tristan.

— Shelbourne, ce noroc să te întâlnesc din nou atât de repede!

— Mortland, mârâi acesta.

Locotenentul se uită prin încăpere.

— Domnişoară Mansfield, unde vă e însoţitoarea?

Tristan simţi cum îl mănâncă palmele să-l pocnească pe ticălos.

Tessa ignoră întrebarea.

— Să ne aşezăm, îi invită ea şi le dădu exemplu, aşezându-se pe marginea canapelei.

Tristan se poziţionă în dreptul şemineului şi-şi

încrucişă braţele la piept. Intenţiona să-l intimideze pe Mortland studiindu-i fiecare mişcare.

Când acesta se aşeză în capătul celălalt al canapelei, Tristan strânse din dinţi şi îşi îndreptă atenţia spre vătrai. Îl ridică, ţinându-l ca pe o sabie pe umăr în timp ce îl studia pe Mortland. Se simţi tot mai tentat.

Sosi camerista. Văzând vătraiul, ea afişă o expresie îngrozită. Ei bine, nu avea obiceiul să sperie servitorii. Puse destul de reticent vătraiul înapoi.

În timp ce Tessa îşi instruia camerista, Tristan se încruntă la Mortland. Individul nu avea ochi decât pentru Tessa. Ochi care îi cercetau corpul atrăgător.

— Domnişoară Mansfield, zise Mortland, mi-a fost teamă să nu fi păţit ceva când nu aţi răspuns imediat la bătaia în uşă.

— Da, nu poţi să fii destul de atent în saloane, zise Tristan. Pericolele sunt îngrozitoare. Covoare de care să te împiedici, lumânări care să se răstoarne.

Buzele Tessei tresăriră uşor.

Locotenentul se ridică şi se plimbă şchiopătând, studiind picturile pastorale.

— Ce salon elegant!

Fără îndoială, calcula cât costa fiecare obiect.

Brusc, ticălosul se întoarse.

— Încă mai pictaţi acuarele, domnişoară Mansfield?

Tristan îşi aminti că familia lui Mortland îl vizita des pe lordul Wentworth. Poate că Wentworth îi prezentase plin de mândrie picturile Tessei.

Lady Broughton se întoarse la scaunul ei şi îi zâmbi Tessei.

— Richard mi-a spus că obişnuia să te privească de la distanţă când pictai lângă lacul unchiului tău.

Tristan aproape că mârâi. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Mortland o spionase. Probabil că o dezbrăcase în gând. Tristan se gândi cum ar fi să-l bată pe frumuşel până îi ieşeau imaginile pasionale din minte.

Frumuşelul se duse la bufet şi ridică carafa cu brandy, uitându-se la Tessa cu un zâmbet de îndrăgostit fără speranţă.

— Îmi permiteţi?

— Desigur, zise ea.

Tristan îşi puse ceaşca goală pe tavă şi se uită la Mortland. Un cârlionţ blond căzu pe fruntea ticălosului în timp ce acesta îşi turna brandy în pahar. Valetul lui trebuie să fi petrecut ore cu fierul încins ca să-i facă buclele alea de femeie.

— Unde e Jane? întrebă Lady Broughton.

În ochii Tessei apăru o expresie jenată.

— E ocupată cu altceva.

Tristan se simţea vinovat. Îşi încălcase promisiunea să nu o pună niciodată pe Tessa într-o poziţie compromiţătoare.

Mortland se îndreptă spre biroul din spatele canapelei. Se aplecă şi-şi puse degetele pe listă.

Pe obrazul lui Tristan se încordă un muşchi.

— Locotenente, obişnuiţi de regulă să citiţi corespondenţa privată a altora?

Ceaşca Tessei zornăi pe farfurie.

Mortland se întoarse, prefăcându-se nevinovat.

— Pur şi simplu am observat o foaie pe birou.

Buzele lui Lady Broughton se subţiară.

— Richard, dai impresia că spionezi.

— Niciodată! exclamă Mortland ducându-şi mâna la inimă.

„Tocmai asta ai făcut, ticălos afurisit!”

Mortland sorbi din băutură şi se îndreptă şchiopătând spre Tristan.

— Shelbourne, cred că trebuie să-i fi indispus pe toţi domnii din societate. Ai blocat cele mai frumoase fete, remarcă el şi se uită peste umăr la Tessa. Ei bine, aproape pe toate.

Tristan îşi strânse şi-şi desfăcu spasmodic pumnii. Dar

cum nu-l putea pocni pe individ în faţa doamnelor, decise să-l pună pe Mortland în defensivă.

— Deci, Mortland, aud că abia te-ai întors la Londra. De unde ai ştiut unde să-ţi găseşti sora?

— Când m-am simţit destul de bine, m-am dus la Paris, unde am găsit ziare englezeşti. Imaginează-ţi cât de încântat am fost să descopăr că se măritase cu contele de Broughton.

— Interesant, zise Tristan, sunt doar surprins că nu i-ai scris surorii tale.

— Am vrut să ajung cât mai repede în Anglia şi să-i fac o surpriză.

Tristan îşi miji ochii la auzul minciunii sfruntate rostite de individ.

Expresia de pe chipul lui Lady Broughton deveni tot mai încruntată, în timp ce se prefăcea că-şi studiază ceaşca. Tristan îşi închipui că Broughton pusese, probabil, aceeaşi întrebare.

— Tessa, ţi-am întrerupt prea mult timp discuţiile de afaceri, zise Lady Broughton şi puse deoparte ceaşca de ceai. Te vom vizita din nou cât de curând.

— Anne, dar abia am ajuns, protestă Mortland.

— Richard, îl certă ea şi apoi se uită la Tessa. Te rog să-l scuzi pe fratele meu! A fost plecat multă vreme din Anglia şi şi-a uitat bunele maniere.

— Sunt sigur că e doar vina acelor ţărani francezi enervanţi, zise Tristan tărăgănat.

Tessa îşi drese glasul şi-l avertiză din priviri. El îşi ridică sprâncenele drept răspuns.

Ea îl ignoră şi se ridică împreună cu Lady Broughton.

— Mă bucur că aţi venit, Anne!

Lady Broughton făcu o reverenţă.

— Richard?

Mortland îşi dădu brandy-ul pe gât, confirmând faptul că avea manierele unui ţărănoi. Îşi puse paharul la loc pe bufet şi o conduse pe Lady Broughton până la uşă. Acolo se

opri să discute cu sora lui. Tristan era tentat să-i arunce fundul de dandy pe scări în jos.

— Ce idee minunată, frate, zise Lady broughton şi se întoarse la Tessa cu un zâmbet larg. Spune-mi că vei veni la cină în seara asta.

— Îmi pare rău, dar trebuie să refuz.

Frumuşelul îşi scutură capul buclat.

— Nu acceptăm un refuz. Trebuie să veniţi.

Tessa, mereu o lady, îşi păstră calmul, chiar şi la insistenţele lui Mortland.

— Altă dată, poate.

— Mâine-seară, atunci, propuse Mortland.

Tristan refuză să-i permită ticălosului să o asedieze pe Tessa.

Traversă covorul şi se propti în dreptul locotenentului, privindu-l de sus.

— Insistenţa dumneavoastră se apropie mult de un abuz.

— Zău, Shelbourne, eşti cam sensibil în chestiuni atât de neimportante.

Tristan abia se abţinu să nu-l pocnească pe individ în faţă.

— Domnilor, chiar nu e nevoie de aşa ceva, zise Tessa.

Paşii ei moi se auziră pe covor, până când ajunse în dreptul lui Anne. Îi strânse mâna prietenei ei.

— Anne, nu pot să confirm participări la evenimente sociale săptămâna asta, până nu sunt stabilite planurile pentru etapa următoare a peţitului.

Lady Broughton aprobă din cap.

— Richard, te rog să vii acum!

Mortland îi aruncă lui Tristan un rânjet obraznic şi apoi o urmă în cele din urmă pe sora lui din salon.

Tessa închise uşa. Îşi lăsă mâinile pe uşă, fără să spună vreun cuvânt.

La naiba, era furioasă pe el!

— N-o să-mi cer scuze pentru că te-am apărat, zise el morocănos.

Ea se întoarse spre el.

— Ştiu că ai avut intenţii bune, dar n-ai reuşit decât să-l stârneşti pe locotenentul Mortland.

— Te aşteptai să ignor faptul că era nepoliticos cu tine?

— El este ca un copil care caută atenţie, zise Tessa. Dacă îi ignori comportamentul deplasat, va vedea că nu poate obţine nimic din asta.

— E un bărbat. Nu ştii ce gânduri perverse pot avea bărbaţii.

— Asta te include şi pe tine? se interesă ea, ridicând din sprâncene.

— Nu mi-a plăcut felul în care se uita la tine, zise el şi-i ignoră întrebarea.

— Dacă privirile ar putea ucide, astăzi ai fi comis o crimă, bombăni ea.

— Te spiona în timp ce pictai, zise Tristan. Mi se pare foarte neliniştitor.

Pe chipul ei apăru o expresie prevăzătoare. Apoi păru că reuşeşte să se adune.

— Sunt mai preocupată de prezent. O va pune pe Anne tot mereu în situaţii jenante.

— Iar eu sunt preocupat pentru tine, zise Tristan. Să stai departe de el!

— Să nu-mi dai ordine! exclamă ea, ochii verzi scăpărând de furie.

— Îţi plac avansurile lui? izbucni Tristan.

— Credeam că e destul de evident încă de seara trecută că nu, ripostă ea cu o expresie uimită.

El simţi cum îl cuprinde uşurarea temporar, dar încrâncenarea lui Mortland îl îngrijora.

— Să nu-l primeşti în salon! Nu vei face decât să-i acorzi alte ocazii.

— Nu-l pot refuza când o însoţeşte pe Anne.

Ea nu înţelegea că individul nu avea intenţii onorabile.

— Ai văzut felul în care a insistat când ai refuzat invitaţia la cină. Va încerca să te convingă să faci ce vrea el.

— Acordă-mi un pic de inteligenţă şi ai încredere că îl pot pune la punct, zise ea.

— Aşa cum ai făcut la operă?

Tessa se înroşi brusc.

Dăduse greş cu asta, dar trebuia să o facă să priceapă.

— Tessa, nu vreau decât să te ştiu în siguranţă.

— Am grijă singură de siguranţa mea.

El simţi cum îl roade frustrarea. Voia să o arunce peste umăr şi să o ducă undeva unde să fie în siguranţă, ba chiar să o şi închidă, dacă era nevoie. Dar cum răpirea era ilegală, avea nevoie de o metodă mai puţin extremă pentru a o proteja.

Trebuia să se gândească la o metodă de a o îndepărta din calea pericolului.

— Ar trebui să discutăm activităţile pentru următoarea rundă de peţit, zise ea şi se îndreptă spre canapea unde se aşeză.

Tristan decise să i se alăture acolo şi să-şi recupereze teritoriul, îşi puse o mână pe pernă şi-şi întoarse corpul spre ea. Ea îşi ajustă poziţia ca să stea faţă-n faţă cu el.

— Ai vreun plan? întrebă el.

— Cred că ar trebui organizată o seară de poezie. Fetele vor fi cucerite şi…

— Fără poezie.

— Foarte bine, atunci eu voi cânta la pian şi tu vei putea să valsezi cu fiecare fată. Îi aruncă o privire provocătoare. În felul acesta îţi vei putea da seama dacă sunt graţioase sau nu.

— Fără dans, zise el.

— Nu eşti de acord cu niciuna dintre ideile mele, zise Tessa şi se aplecă spre el.

Evident, privirea lui coborî pe rotunjimile sânilor ei. Simţi cum vintrele îi iau foc. Ea continuă să vorbească, fără să-şi dea seama de priveliştea copleşitoare pe care i-o oferea. Hotărât să-şi alunge gândurile necurate, Tristan îşi ridică privirea.

Nu reuşi să treacă mai sus de gura ei splendidă. Creierul lui se concentra asupra fanteziei lui favorite. Tessa în genunchi între coapsele lui. Închizându-şi buzele pline peste mădularul lui. Care, evident, se întări.

Tessa pocni din degete, trezindu-l din reveria pasională.

— Tristan, nu mă asculţi! Nu încerca să negi. Am văzut ce privire sticloasă aveai.

— Mintea îmi era ocupată în mod plăcut, zise el cu o voce mai potrivită într-un budoar.

Spera că ea nu va observa că era excitat. Pantalonii lui strâmţi nu prea ascundeau cine ştie ce.

— Ei bine, nu o să mă repet. Vom discuta mâine despre peţit, când nu vei fi aşa de distrat.

Când ea se ridică, o făcu şi el. Îi întâlni privirea şi nu se putu uita în altă parte. Treptat, privirea ei se îmblânzi cu o expresie languroasă. Buzele i se întredeschiseră uşor. Respiraţia ei sacadată se împletea cu a lui.

Tensiunea dintre ei deveni de nesuportat. El îi simţi dorinţa şi fiecare muşchi îl îndemna să renunţe la distanţa mică dintre ei. Voia să o tragă în braţele lui.

Voia să-i scoată agrafele din bucle şi să-i desfacă părul. Voia să-i apese rotunjimile moi de el, acolo unde tânjea după ea, dar ştia că cea mai mică atingere a pielii ei catifelate îl va aprinde ca pe o torţă.

— Aş face bine să plec, rosti el cu voce răguşită.

Tessa părea năucită.

Cu ultimele rămăşiţe de autocontrol, el făcu iute o plecăciune şi ieşi din încăpere.

Capitolul 12

După ce ajunse acasă, Tristan îi dădu instrucţiuni secretarului său să plece la Hollincourt, reşedinţa de la ţară a Tessei. Secretarul lui trebuia să pretindă că era în căutarea unei proprietăţi la ţară şi să se oprească în satul de lângă conacul Tessei. Trebuia să se împrietenească cu oamenii şi să se intereseze discret despre Mortland.

Tristan nu va lăsa nicio piatră neîntoarsă ca să afle trecutul lui Mortland. Acum, că-l cunoscuse pe ticălos, Tristan deduse că unchiul Tessei îi cumpărase o posibilă condamnare la moarte cu acel post în armată. Tristan bănuia că Wentworth intenţionase să scape de Mortland.

După ce termină de dat instrucţiuni secretarului, Tristan îşi sprijini capul în mâini. Ştia că Mortland se va folosi de Lady Broughton iar şi iar ca să poată intra în salonul Tessei. Mai devreme sau mai târziu, va reuşi să o păcălească. Tristan era sigur că omul nu se va opri până când nu o va prinde singură. Nici nu mai putea gândi dincolo de acel punct, pentru că simţea că ar fi în stare să-l omoare pe individ în bătaie.

La naiba, ea se afla în aceeaşi primejdie în preajma lui ca şi în preajma lui Mortland. El tânjise după mai multe femei decât voia să numere, dar nu mai trăise niciodată ceva atât de intens ca dorinţa incontrolabilă pentru Tessa.

Nu mai putea avea încredere să fie singur cu ea. Dacă mergea prea departe, va trebui să se însoare cu ea şi asta va da naştere unui scandal căruia nu-i vor putea face faţă. Nu voia să-şi supună familia sau pe Tessa unei astfel de ruşini. Întâlnirile lor vor trebui să aibă loc de-acum la el acasă. Gemu, gândindu-se la intervenţiile mamei sale, dar nu exista alternativă. Va trebui să o roage de pe acum.

Tristan îşi găsi mama citind o carte în salonul roşu. Ea îşi dădu jos ochelarii şi-i puse deoparte, de parcă n-ar fi vrut să o vadă folosindu-i. El nu făcu niciun comentariu. Anul

trecut o văzuse ţinând ziarele la un braţ distanţă şi bombănind că literele sunt prea mici.

Ea îl studie.

— Ai lavaliera şifonată.

Tristan nu spuse nimic şi se aşeză lângă ea.

— Ei bine? întrebă ea şi ridică din sprâncene. Intenţionezi să mă ţii în continuare neinformată?

În mod normal aşa ar fi făcut, dar avea nevoie de ajutorul ei.

— Trebuie să-ţi cer o favoare. Vreau ca următoarea sesiune din peţit să aibă loc aici.

Ducesa se întinse şi-i puse mâna pe frunte.

Tristan îi dădu mâna la o parte.

— Ce te-a apucat?

— Verific să nu ai cumva febră.

— Am crezut că vei fi mulţumită.

— Sigur că sunt. Ea îşi găsi evantaiul şi începu să-şi facă vânt. Presupun că peţitoarea ta va insista să fie de faţă.

— Numele ei e domnişoara Mansfield şi, da, va participa şi ea.

— Câte fete au rămas?

— Cinci.

— La ce fel de activităţi v-aţi gândit? întrebă ea.

— Încă mai lucrăm la asta, zise el ca să nu-i dezvăluie că habar n-avea.

— Hmm. Cred că voi trimite mâine după domnişoara Mansfield. Dacă evenimentul se va ţine aici, va trebui să-l aprob mai întâi.

— De ce? Nu eşti de acord cu orgiile?

Ea îşi închise evantaiul şi-l plesni cu el peste mână.

— Au! Tristan îşi trase mâna şi şi-o scutură.

— Mai e ceva ce vreau să discut cu tine, zise ea. Ce ştii despre locotenentul Mortland?

El deveni prevăzător.

— Nu l-am mai văzut niciodată până seara trecută.

— Nu trebuie să-l fi întâlnit ca să auzi ceva despre el.

— Până seara trecută nu ştiam decât că fusese dat dispărut în luptă acum doi ani.

Ea îşi miji ochii.

— La puţin timp după ce domnişoara Mansfield a ieşit să se plimbe cu locotenentul, te-ai dus să o cauţi. De ce?

Până când nu avea probe, nu va discuta despre bănuielile sau de investigaţiile sale decât cu Hawk.

— Trebuia să înceapă spectacolul.

— Aiureli! Acum spune-mi adevărul! De ce ai simţit nevoia să o salvezi?

— De ce ai încurajat-o să se ducă cu el?

— Pentru că scuzele ei anemice provocau o scenă. Mă temeam că va atrage critici. Nici nu puteai să-i găseşti vreo vină, după ce locotenentul îi spusese pe nume. Individul are maniere deplorabile.

El nu spuse nimic.

Mama lui se încruntă.

— Probabil că vrea să pună mâna pe averea domnişoarei Mansfield.

Tristan se ridică de pe sofa şi începu să se plimbe prin faţa şemineului.

— Eşti agitat, zise mama lui.

— Ea nu are pe nimeni care s-o protejeze, bombăni el.

— N-ar fi în situaţia asta neplăcută, dacă nu ar fi atât de dornică să-şi păstreze independenţa. Cineva trebuie să o controleze. Toţi banii aceia şi libertatea i s-au urcat la cap. Ea atrage dezastrul tot fluturându-şi independenţa şi planurile ei bizare de peţit. Societatea abia o tolerează, şi asta datorită unchiului ei mort.

Tristan nu zise nimic. Cariera Tessei şi celibatul autoimpus o făceau să fie o ţintă uşoară pentru bârfe.

— Am ajuns la concluzia că l-a îmbrobodit pe Wentworth, continuă mama lui.

Tristan putea foarte bine să creadă asta. Ea reuşise de câteva ori să-l păcălească şi să-l inducă în eroare.

— Sigur că are nevoie de un soţ. Sincer, Wentworth şi-a neglijat datoria când nu a reuşit să-i aranjeze o căsătorie.

— Era pe moarte.

Un cărbune căzu din foc şi sfârâi. Tristan luă vătraiul, dădu paravanul la o parte şi aţâţă focul.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă mama lui încet.

El puse vătraiul deoparte şi ajustă paravanul. Apoi se întoarse la canapea.

— Nu-mi stă în fire să dezvălui confidenţe, dar voi face o excepţie, pentru că ţi-ai făcut o impresie greşită despre ea.

După ce-i povesti ce sacrificii făcuse Tessa pentru unchiul ei şi pentru Lady Broughton, ducesa rămase pe gânduri.

— Firea ei grijulie este un semn bun. Din ce mi-ai spus, nu e egoistă. Poate are nevoie doar de un pic de îndrumare.

— Şi-a devotat atât de mult timp ca să aibă grijă de alţii, încât s-a neglijat pe sine, zise el.

Mama ei se încruntă.

— Unchiul ei a murit. Lady Broughton s-a căsătorit. Nu mai există nimic care i-ar putea sta în cale domnişoarei Mansfield.

— Ea crede că e fată bătrână.

— Ei bine, asta e ridicol! Ce nebunie să-şi arunce fericirea pe fereastră de dragul mândriei! Şi te asigur că mândria îi stă în cale. Ea zâmbi. O să-i găsesc un soţ.

— Ce? Tristan se holbă la mama lui, de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină lui.

— Originile ei sunt impecabile. E atrăgătoare. Cu corpul şi cu averea ei e la fel de eligibilă ca fetele mai tinere, ba chiar mai mult, zise mama lui şi oftă. Desigur, va trebui să renunţe la cariera ei ridicolă.

— Mamă, te rog să nu te joci de-a peţitoarea.

Ducesa îl ignoră.

— Cu siguranţă voi căuta mult deasupra locotenentului. Ea poate face o partidă mult mai bună. Mă gândesc la un marchiz.

— Încetează să te mai gândeşti.

— Domnişoara Mansfield ar putea avea pretenţii chiar la un duce, dar tu ai obligaţii faţă de candidatele tale. Dar mai sunt câţiva conţi neînsuraţi. Va trebui să se mulţumească cu unul din ei.

— Pentru ultima dată, nu o să te amesteci în viaţa ei.

— Foarte bine. Atunci găseşte-i tu un soţ.

— Nu, mârâi el.

Pe buzele mamei lui apăru un zâmbet încrezut.

— Dacă tu nu o faci, o s-o fac eu.

La naiba, nu va sta să se uite cum un alt bărbat îi făcea curte Tessei. Să îi admire corpul de zeiţă. Să se holbeze la gura ei splendidă, îşi strânse pumnii.

— Tu singur ai spus că nu are pe nimeni care s-o protejeze, zise mama lui. Cine ar fi mai potrivit ca un soţ?

El dădu să spună ceva. Nu avea să-i găsească un soţ. Nu o va lăsa pe mama lui să o facă. Nu putea. Pentru că l-ar lua la bătaie pe orice bărbat care ar îndrăzni măcar să se uite la Tessa.

— Lasă, zise mama lui. O să-i găsesc eu un soţ.

Tristan simţi cum îi iau foc plămânii. Nu putea să respire. Nu putea să mai stea acolo. Se ridică brusc de pe canapea şi începu din nou să se plimbe prin salon. Îşi strângea şi îşi desfăcea întruna pumnii.

La naiba! Dacă nu făcea ceva, mama lui îi va găsi un soţ. Probabil cine ştie ce flăcău linguşitor, care-i va duce flori şi îi va citi poezii. Nu putea permite să se întâmple aşa ceva.

— De ce eşti aşa de agitat? îl întrebă ducesa.

Tristan se opri. Cu un efort considerabil îşi domoli furtuna care-i bubuia prin sânge. Se întoarse încet spre mama lui. Apoi îşi dădu seama că ea îi oferise mijlocul perfect pentru a o opri să se bage.

— Vei lăsa chestiunea asta în seama mea.

Tessa ţinea foarte mult la independenţa ei. Când va afla despre planurile infame ale mamei lui, se va răscula. Dar el nu putea să se ducă din nou la ea. La naiba, va trebui să găsească o modalitate de a o avertiza.

*

A doua zi, Tessa îl urma pe majordom de-a lungul podelei de marmură din conacul ducal pentru o întrevedere solicitată de ducesă.

Tocmai când ajunsese la scări, Tristan ieşi pe hol şi se îndreptă spre ea. Inima i-o luă la goană când el îi zâmbi. Apoi îi spuse majordomului că o va conduce el la etaj.

Muşchii solizi de pe braţul lui o făcură să-şi dea seama de puterea lui. Nefiind în stare să se abţină, ea se uită la el pe sub gene. Deşi îi memorase trăsăturile, încă mai tresărea la vederea zâmbetului său tineresc. Amintirile din seara în care o sărutase la Ashdown House, de parcă ar fi fost flămând, îi inundară mintea. Săruturi fierbinţi, poruncitoare, complet păcătoase, care-i răpiseră orice voinţă de a rezista.

Cu o zi în urmă, chiar înainte ca el să plece, ceva se petrecuse între ei. Privirea lui încinsă o încântase. Neruşinata din ea tânjea ca el să o sărute din nou, dar, fireşte, el nu o făcuse. Îi promisese că nu se va mai atinge de ea, iar el era un bărbat care se ţinea de cuvânt. Tristan al ei cel onorabil, se gândi ea. Dar el nu era iubitul ei, iar gândul era ca o povară în inima ei. Îşi spuse că sentimentele ei secrete faţă de el vor dura puţin. Cât de curând va trebui să-l cedeze alteia. Deocamdată nu va distruge momentele pe care le mai aveau de petrecut împreună.

Tristan se uită la ea în timp ce urcau scările. Ea se lăsă cucerită de farmecul frumoşilor lui ochi albaştri, încercând să-i păstreze în memorie.

— Am rugat-o pe mama să ţină aici următoarea etapă a peţitului, de dragul decenţei, zise el.

Cuvintele lui fură ca o găleată cu apă rece turnată peste ea.

— Oh!

— Nu putem să mai riscăm. Mortland ne-a găsit o dată singuri în salon. Ştim că te-a spionat în trecut şi probabil o va mai face şi de-acum încolo. Dacă îmi vede trăsura în faţa casei tale din nou, s-ar putea să răspândească zvonuri, dacă nu a făcut-o deja. Prezenţa mamei mele va da întâlnirilor noastre respectabilitate.

Ea îşi feri privirea, pentru că se temea că el îi va putea vedea dezamăgirea.

— Deci o vom include pe mama ta în viitoarele decizii? rosti ea cu vocea abia perceptibilă.

— Există o cameră mai micuţă, adiacentă salonului roşu. Mama ne va supraveghea de acolo. Nu vom avea intimitate completă, dar nu îţi voi mai risca din nou reputaţia.

Ajunseră sus.

— Mai trebuie să discut ceva cu tine după aceea, zise el, apoi se încruntă, când se auziră voci feminine dinspre uşa deschisă a salonului.

Tristan încetini pasul.

— Se pare că mama are oaspeţi.

În timp ce se apropiau de uşă, Tessa recunoscu vocea lui Lady Durmont.

— Ducesă, fata aia bătrână v-a luat locul. E o insultă la adresa dumneavoastră.

Tessa trase brusc aer în piept.

— Dimpotrivă, zise ducesa. Domnişoara Mansfield mi-a făcut o favoare. Aţi putea să vă gândiţi să o rugaţi să găsească soţii şi pentru fiii voştri. Ar cam fi cazul să renunţe la nebuniile tinereţii.

Tessa se bucură în tăcere.

„Bine spus, ducesă!”

— L-a influenţat pe duce şi l-a întors împotriva lui Elizabeth a mea, continuă Lady Durmont.

— Şi-a băgat ghearele în el, adăugă şi doamna Bancroft. Henrietta mea crede că intenţionează să-l păstreze pentru ea.

Cuvintele o făcură pe Tessa să se înroşească toată. O, Doamne, chiar lăsase să i se citească sentimentele? Se ruga ca Henrietta doar să fi aruncat o vorbă-n vânt. Dar nu conta. Cele două femei o sfâşiau în bucăţi. Îi tremurau picioarele.

— Fă-ţi intrarea ca o regină, zise Tristan încet.

Tessa îşi ridică bărbia. Nu le va da celor două mâţe satisfacţia de a o vedea umilită.

El o conduse înăuntru.

Lady Durmont şi doamna Bancroft se ridicară şi făcură reverenţe.

— Excelenţa Voastră, murmurară amândouă simultan.

Tessa observă că nici măcar nu o băgară în seamă. Tristan le oferi o plecăciune scurtă şi apoi le aruncă o privire îngheţată. Cele două femei se priviră alarmate în timp ce se aşezau pe scaune. Evident că-şi dădeau seama că vorbele lor fuseseră auzite.

Ducesa îşi înclină capul.

— Domnişoară Mansfield, este o mare plăcere să vă văd.

Tristan o conduse pe Tessa să se aşeze pe canapea alături de mama lui. Apoi ocupă un scaun lângă ea şi se uită încruntat la cele două femei-cerber.

Tessa se bucură în tăcere de expresiile lor înspăimântate.

Ducesa se întoarse spre cele două.

— Eu şi domnişoara Mansfield facem planuri pentru următoarea sesiune de peţit, zâmbi ea. Voi organiza evenimentul aici.

Doamna Bancroft tresări. Lady Durmont arăta de parcă ar fi mâncat ceva stricat.

Ducesa îşi duse lornionul la ochi.

— Lady Durmont, păreţi foarte palidă. Nu vă simţiţi bine?

— Sunt foarte îngrijorată pentru biata mea Elizabeth, zise aceasta. Când a primit scrisoarea de dimineaţă, din care a aflat că a fost scoasă de pe listă, a căzut la pat.

Doamna Bancroft îşi duse batista la ochii umezi.

— Henrietta a plâns când a primit scrisoarea.

Ducesa îşi coborî lornionul.

— Sunt sigură că fiicele dumneavoastră îşi vor reveni repede. Tinerii sunt foarte rezistenţi.

Lady Durmont se întoarse spre Tristan.

— Excelenţa Voastră, vă conjur să vă răzgândiţi. Nu puteţi contesta că Elizabeth a mea e cea mai minunată floare dintre frumoasele societăţii.

Doamna Bancroft îşi trase nasul.

— Henrietta mea e ca o ciocârlie într-un cârd de pitulice. Nicio altă fată nu se poate compara cu vocea ei de soprană.

Se părea că doamna Bancroft avea la fel de puţin ureche muzicală ca şi fiica ei.

— Ei bine, Henrietta e o fată dulce, dar, cu siguranţă, Elizabeth a mea e absolut incomparabilă, zise Lady Durmont.

Tessa aproape că pufni.

Cele două femei se întoarseră spre Tristan cu priviri rugătoare, întrerupându-se reciproc în efortul de a-l convinge de meritele îndoielnice ale fiicelor lor. Tristan le privi cu o indiferenţă de gheaţă.

Ducesa bătu cu evantaiul pe braţul canapelei.

— Doamnelor, vă rog! Un astfel de comportament nu vi se potriveşte.

Lady Durmont se zbârli.

— Ducesă, dacă ar fi fost vorba de fiica dumneavoastră, i-aţi lua apărarea.

— Eu îmi educ fiica prin puterea exemplului.

Doamnelor, vă rog să ne scuzaţi! I-am lăsat pe fiul meu şi pe domnişoara Mansfield prea mult să aştepte.

Când ducesa se ridică, cele două femei nu avură de ales şi se ridicară la rândul lor. Tessa şi Tristan se ridicară şi ei. Lady Durmond îşi ţinu sus nasul ascuţit în timp ce se îndrepta spre uşă. Doamna Bancroft îşi strânse batista şi se apropie ezitant de Tristan.

— Excelenţa Voastră, vă rog să o includeţi pe Henrietta din nou pe listă.

El o privi cu aroganţă.

— Vă rog să-i transmiteţi fiicei dumneavoastră urările mele de bine pentru fericirea ei viitoare.

Buza de jos a femeii începu să tremure, de parcă i-ar fi venit să plângă.

— Bună ziua, doamnă Bancroft, zise el şi făcu o plecăciune.

Aceasta se uită urât la Tessa apoi din salon.

După aceea, Tristan se uită la mama lui.

— Aceste două pisici sălbatice nu vor mai pune niciodată piciorul în această casă.

Ducesa se juca absentă cu panglica de la lornion.

— Sunt într-adevăr extrem de dezagreabile, dar nu sunt singurele care dau vina pe domnişoara Mansfield.

— Ce?! aproape că strigă Tristan.

— Vorbeşte mai încet, zise ducesa. Vrei să ne audă servitorii?

— Nu voi permite să fie tratată rău, zise el.

Tessa se întoarse spre mama lui.

— Ducesă, de ce ar da vina pe mine? De la început fiul dumneavoastră a spus foarte clar că el va lua toate deciziile.

— Mândrie, zise ducesa. E mult mai uşor să dea vina pe tine, decât să admită că el le-a respins fiicele.

Tessa îşi strânse mâinile în poală.

— E vina mea. Peţitul a fost ideea mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că eliminările vor da naştere la

nemulţumiri.

— Mamele lor au fost de acord cu condiţiile, zise Tristan. Dacă îţi aminteşti, le-am oferit fetelor opţiunea să renunţe. Toate ştiau că la un moment dat o voi alege doar pe una dintre ele.

— Ai dreptate, fiule. Dar emoţiile, din păcate, nu sunt niciodată raţionale.

— Trebuie să facem ceva, zise Tristan. Nu voi permite să o vorbească de rău, când nu şi-a făcut decât datoria faţă de mine.

Tessa nu şi-ar fi numit eforturile datorie. La urma urmelor, ea alesese să-l ajute, dar se gândi că era mai bine să-şi aleagă bătăliile cu grijă şi să nu spună nimic de data asta.

Ducesa aprobă din cap.

— Le vom invita pe cele cinci fete rămase şi pe mamele lor în salonul meu pentru următoarea etapă. Voi organiza evenimentul vinerea viitoare şi o voi lăuda pe domnişoara Mansfield.

Tessa încremeni, fără să-i vină să-şi creadă urechilor. Ducesa intenţiona să contracareze bârfele pe care probabil cele două le răspândiseră deja. De ce ar face asta, dacă nu era de acord cu implicarea Tessei în acţiunea de peţit a fiului ei?

Ducesa se jucă iarăşi cu lornionul şi îi oferi Tessei un zâmbet atotştiutor.

— Te întrebi de ce m-am oferit să te ajut?

Tessa aproape că se topi, dar ştia că ducesa nu ar respecta nimic altceva în afară de adevăr.

— Trebuie să recunosc că sunt surprinsă.

Ducesa încuviinţă din cap.

— Ştiu că le-ai auzit pe cele două femei. Şi cu toate astea ai intrat în încăpere cu capul sus. Aşa aş fi făcut şi eu. Prin urmare, am decis să te ajut.

Tessa se întrebă de câte ori fusese ducesa nevoită să-şi ţină fruntea sus în faţa aventurilor soţului ei.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, dar trebuie să mă gândesc la tinerele fete. Mă tem că s-ar putea să fie ciudat, dacă mamele vor fi de faţă. Fetele s-ar putea să fie prea agitate.

Iar Tristan se va simţi şi el inconfortabil, îşi spuse ea.

— Putem să ţinem evenimentul în salonul alăturat, în timp ce mama le întreţine pe mamele lor aici, zise Tristan.

— Ce ai de gând să faci? întrebă mama lui.

— Vreau să vorbesc cu ele, zise Tristan.

Ducesa scoase un oftat exasperat.

— Asta îmi aduce aminte de o altă chestiune. Mai multe mame mi-au atras atenţia că nu e nici urmă de romantism în felul în care le curtezi pe fete. Fără flori, fără poezii, nici măcar un singur dans. Şi sunt, de asemenea, îngrijorate că nu petreci la fel de mult timp cu fiecare dintre fete. Multe sunt de părere că ai favorizat-o prea mult pe Georgette la operă.

Tessa îşi muşcă buzele. El le ignorase complet pe celelalte fete, dar oricum îşi arătase clar preferinţa pentru Georgette.

Tristan îşi încrucişă braţele.

— Curtez aşa cum cred eu de cuviinţă.

— Tu nu le curtezi pe fete. Le intervievezi, de parcă ar fi servitoare, replică ducesa.

Tensiunea dintre ei era pe punctul de a exploda. Tessa decise să intervină.

— Poate că există un compromis.

Tristan şi ducesa îşi întoarseră privirea spre ea.

Tessa trase aer în piept.

— În locul unui interviu direct, vom juca un joc cu întrebări şi răspunsuri.

— Eu trebuie să iau decizii serioase, şi tu vrei să joci jocuri? pufni Tristan.

— Are un scop. Vei avea ocazia să pui întrebările pe care le doreşti, dar, cum este un joc, fetele se vor simţi în largul lor şi vor răspunde firesc.

El încuviinţă din cap.

— Dacă le intervievez, vor spune ce cred ele că aş vrea să aud. Minunată idee, domnişoară Mansfield!

— Mă bucur că sunteţi de acord, zâmbi ea.

— Voi trimite invitaţiile imediat, zise ducesa.

— Julianne şi lordul Hawkfield ar putea fi invitaţi şi ei, zise Tessa. Observaţiile lor ar putea fi utile.

Tristan se încruntă.

Ochii albaştri ai ducesei se aprinseră ca felinarele de la Vauxhall.

— O idee minunată, domnişoară Mansfield! Puteţi să-i sugeraţi lui Hawk că are nevoie de o soţie. Lady Hawkfield ar fi foarte recunoscătoare dacă i-aţi găsi o mireasă.

— Mamă, fără peţit, o apostrofă Tristan.

— Domnişoara Mansfield se va ocupa de asta, dragul meu. E expertă.

Tessa scutură din cap.

— Ducesă, mi-am oferit deja serviciile la operă, dar lordul Hawkfield a refuzat.

— Ce-ai făcut? aproape că strigă Tristan din nou.

Tessa îşi duse un deget la buze.

— Hawk e un burlac încăpăţânat, zise ducesa. Domnişoară Mansfield, vă veţi folosi şiretlicurile de peţit asupra lui. Poate că se va îndrăgosti de una dintre fetele pe care Tristan nu le vrea.

— De ce să nu-l hrănim şi cu resturile de pe farfuria mea, bombăni Tristan.

Ducesa îl ignoră.

— Domnişoară Mansfield, ce părere aveţi despre Hawk?

Tessa clipi.

— Ăăă... E un gentleman destul de vesel.

— E un potlogar şi un şarmeur. Ducesa îşi căută lornionul. Sunt de părere că are nevoie de o femeie puternică lângă el care să-l strunească.

Tessa încremeni.

— Ei bine, poţi să duci un cal la adăpat, dar nu-l poţi face să bea.

Pe chipul ducesei apăru o expresie vicleană.

— Până când nu-l faci să-i fie sete.

— Ajunge, mamă, zise Tristan pe un ton sever. Vei înceta imediat cu planurile tale.

— Mă gândesc la o doamnă foarte potrivită pentru el, zise ducesa. El e conte, şi sunt sigură că mama lui va fi de acord.

Tristan se ridică brusc de pe canapea.

— În niciun caz.

Ducesa îl privi cu un zâmbet ciudat, atoateştiutor.

— Nu văd vreo obiecţie.

— Eu obiectez, reuşi el să rostească printre dinţi.

— Ducesă, la cine v-aţi gândit pentru Hawk? întrebă Tessa.

Tristan se uită urât la mama lui.

— Nici să nu te gândeşti să răspunzi la întrebarea asta. Avem o înţelegere. Nu trebuie să te bagi.

— Vezi să te ţii şi tu de ea, replică ducesa pufnind.

Tessa îi privea uluită. Conversaţia criptică îi lăsa impresia că ratase ceva, dar nu reuşea cu niciun chip să-şi dea seama ce.

Capitolul 13

Tristan se trase de lavalieră, de parcă ar fi fost un laţ matrimonial.

Stătea în cerc cu sora lui, Hawk şi ultimele cinci candidate, pregătindu-se pentru jocul de societate. În salonul roşu alăturat, mama lui se întreţinea cu mamele fetelor.

Fiicele şuşoteau şi îi aruncau priviri furişe. Apoi începeau să chicotească. Tristan îi întâlni privirea lui Hawk.

Candidatele erau genul de fete pe care amândoi le evitaseră ani buni. Îi aminteau de sora lui. Fete dulci, nevinovate şi imature.

Realitatea situaţiei îl lovi ca un ciocan. Era obligat să se însoare. În ziua în care le spusese fetelor că o va alege pe una dintre ele, le făcuse o promisiune clară. Părinţii acestora, precum şi restul societăţii se aşteptau ca el să aleagă una. Să facă altfel ar însemna să aducă dezonoare asupra lui şi asupra familiei sale. Nu avea de ales.

Ei bine, în acest moment avea cinci opţiuni, dar niciuna nu îl atrăgea.

— Pari puţin cam neliniştit, îi şopti Tessa când se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Nu sunt, zise el printre dinţi.

Cedase doar unui moment de panică. Toţi bărbaţii intrau în panică atunci când perioada de burlăcie se apropia de sfârşit. Cel mai bun leac pentru emoţiile iraţionale era gândirea raţională. Se forţă să analizeze situaţia logic şi trecu în revistă calificările necesare pentru o soţie de duce.

1. Vârsta douăzeci şi unu de ani: doar domnişoara Hardwick se califica. Dar cum nu şi-o putea imagina pe timida Amy ca ducesă, corectă cerinţa – în jos.
2. Să nu fi fost niciodată căsătorită şi să fie de viţă nobilă: se potrivea.
3. Să ştie să planifice evenimente sociale şi să gestioneze servitorii: Georgette şi Amy, cea mai puţin copilăroasă dintre cele cinci, ajutaseră la pregătirea acelei călătorii dezastruoase cu barja. Un semn rău.
4. Conversaţie inteligentă: aici pufni.
5. Judecată bună, bazată pe raţiune şi nu pe emoţie: asta era discutabilă.
6. Graţie, simţ al datoriei, modestie şi bună-cuviinţă: astea puteau fi bifate. Apoi îşi aminti jignirile şi îmbrâncelile din perioadele anterioare şi debifă cel puţin una dintre cerinţe.

7. Virtute: da. În fine, măcar din ce ştia el.

Şi, desigur, voia pasiune. Se uită la Georgette, cea mai drăguţă dintre ele şi încercă să şi-o imagineze în pat. Invocă o imagine cu ea agăţându-se cu mâinile de cearşaf şi cu ochii strâns închişi. Gândindu-se la Anglia, fără îndoială.

Îşi reaminti că era datoria lui să-şi iniţieze soţia virgină în plăcerile amorului.

Chiar dacă nu ajunsese niciodată în pat cu vreo virgină, cu siguranţă sărutase una. Faptul că şi-o aminti pe Tessa abandonându-se în braţele sale îi răscoli sângele. În ciuda inocenţei ei, ea reacţionase pasional la fiecare atingere a lui. Cu siguranţă, va fi la fel şi cu soţia lui. La urma urmelor, avea un arsenal întreg de tehnici de seducţie. Dar nu putea nega faptul că reacţia lui faţă de Tessa era diferită. Din prima clipă în care o văzuse, o dorise. Iar dorinţa nu făcuse decât să crească în timp. Chiar acum, era mult prea conştient de foşnetul fustelor ei, de respiraţia ei înceată şi de parfumul ei de trandafiri. La naiba, trebuia să înceteze să se mai gândească la ea.

Fără viziuni pasionale cu ea goală în pat. Goală în cadă. Goală într-un câmp de frunze. Goală în poala lui. Nu, nu, nu!

— Eşti pregătit? murmură Tessa, aplecându-se spre el.

„Nu”.

— Da.

Ea îşi strânse mâinile în poală şi le zâmbi tuturor.

— Acesta e un joc mai nou de ghicit, unul pe care l-am inventat special pentru această ocazie. Începând cu Lady Georgette, fiecare candidată îi va pune ducelui o întrebare.

Când ea continuă să le explice regulile complicate, ceva despre cum fetele puteau să se sfătuiască cu Julianne şi cu Hawk, Tristan îşi lăsă gândurile să zburde. Nu putea să

întrebe ceea ce voia într-adevăr să ştie.

„Vei fi un înger în sala de bal şi o seducătoare în patul meu?”

După şi mai multe chicoteli din partea fetelor, Tessa reuşi să le potolească pentru joc.

— Lady Georgette, puteţi începe?

Fata zâmbi, dezvăluindu-şi gropiţele.

— Excelenţa Voastră, câte fete aţi sărutat?

Celelalte fete şuşotiră.

— Niciuna, răspunse el.

— Asta nu are cum să fie adevărat, zise Priscilla Prescott şi-şi îndreptă spinarea.

Tessa scutură din cap.

— Nimeni nu are voie să o ajute, în afară de lordul Hawkfield sau de Julianne.

Lady Georgette se întoarse spre Hawk.

— Milord?

— Lasă-mă să mă gândesc. El numără în franceză pe degete. *Un deux, trois, quatre, cinq, six, sept, huit, neuf, dix.*

Ridică privirea.

— Nu mai am degete.

— Încearcă să nu-ţi încordezi prea mult mintea slabă, bombăni Tristan.

Fetele izbucniră în râs.

— Să continuăm? întrebă Tessa. Georgette trebuie să declari dacă e adevărat sau fals.

— Să… fals? zise aceasta nesigură.

— Răspunsul ei e corect? se întoarse Tessa spre el.

Regula asta îi scăpase.

— Nu.

Georgette îşi răsuci o şuviţă blondă.

— Şi nici n-aţi fost sărutat?

Celelalte fete chicoteau în spatele palmelor duse la gură.

Tristan ridică din umeri.

— N-am sărutat fete, dar am sărutat femei.

Tessa zâmbi.

— Asta a fost o şmecherie. Acum e rândul tău să-i pui o întrebare lui Lady Georgette.

Şi regula asta îi scăpase.

— Cred că Lady Georgette a răspuns deja la întrebarea mea.

Georgette dădu drumul buclei. Părea nedumerită.

— Aşa am făcut?

Julianne scoase un sunet exasperat.

— Georgette, gâscă ce eşti! Ai admis că n-ai fost sărutată niciodată.

Georgette se îmbujoră.

— Sigur că nu am fost niciodată singură cu un domn, cu atât mai puţin să sărut vreunul. Mama spune că le dă domnilor idei. Se încruntă. N-a vrut să-mi spună ce fel de idei.

Hawk mimă o expresie perplexă.

— Mă întreb la ce se referea.

— Hmm, zise Tessa. Cred că e rândul domnişoarei Shepherd.

Bruneta cu faţa rotundă se încruntă, de parcă ar fi fost adâncită în gânduri. Apoi dintr-odată se lumină la faţă.

— Ştiu. Excelenţa Voastră, preferaţi câinii, caii sau oile?

El se întrebă dacă nu cumva avea urechile înfundate.

— Domnişoară Shepherd, aţi spus cumva oi?

— O, da. Fratele meu, Charles, e înnebunit după oile noastre. Le dă nume. Favorita lui e Louisa. Nu e drăguţ?

„Să nu râzi! Orice ai face, nu trebuie să râzi!”

Făcu greşeala să se uite la Hawk, care alunecase pe scaun şi umerii i se scuturau. Tristan îşi acoperi gura cu pumnul.

Tessa îşi miji ochii, de parcă l-ar fi avertizat.

— Care e răspunsul tău?

— Ăă… cai.

— Adică nu vă plac oile? se îmbufnă Sally.

— Adevărat, zise el.

— Nu respectă regulile, zise Priscilla.

Tristan se uită la poziţia domnişoarei Prescott, care parcă înghiţise o mătură şi şi-o închipui stând aşa în timp ce el încerca să-i dea jos cămaşa de noapte. Probabil că ar insista să rămână îmbrăcată cu ea. O tăie în gând de pe listă.

Sally clipi.

— Am spus ceva greşit?

Tessa îi oferi un zâmbet binevoitor.

— Te-ai descurcat foarte bine. Acum e rândul ducelui să-i pună o întrebare domnişoarei Shepherd.

El se gândi un minut.

— Amintiţi-vă de un moment în care aţi făcut ceva rău. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

El spera că nu va fi vorba cumva de miei.

— Nu cu multă vreme în urmă am făcut ceva foarte rău, zise Sally. Am furat scrisoarea de dragoste a surorii mele Sarah şi am citit-o.

— Şi ce scria? întrebă Julianne cu ochii strălucind răutăcios.

Sally se strâmbă.

— Erau doar aiureli pentru mine. Domnul se semnase lord Randy. Zicea că voia să-i prade comoara din tufiş şi pretindea că purta o lumânare în… ăăă… indispensabili.

Hawk se îndoi de spate, gâfâind şi tuşind. Julianne îl bătu pe spate.

— Se sufocă, strigă Georgette.

Tristan îşi ridică privirea la heruvimii grăsuţi pictaţi pe tavan, căutând intervenţia divină de la Domnul de sus.

Când tinerele fete îşi exprimară îngrijorarea pentru sănătatea lui Hawk, Tessa le asigură că va supravieţui.

— Haideţi să continuăm, domnişoară Prescott, este rândul dumneavoastră.

Ea îşi îndreptă spatele, împingându-şi pieptul plat în

afară.

— Care este mâncarea dumneavoastră favorită.

— Ţipari muraţi, zise el.

Ea se întoarse spre Julianne.

— Adevărat sau fals.

— Adevărat, ridică Julianne din umeri.

— Nu sunt de acord, zise Priscilla.

— Aveţi dreptate. Tristan se uită la ceasul de pe şemineu.

Jocul ăsta se dovedea o pierdere de vreme colosală.

Tessa îl înghionti cu cotul.

— Puteţi să-i puneţi o întrebare domnişoarei Prescott.

El îşi îndreptă atenţia asupra domnişoarei Prescott. Deşi o tăiase deja de pe listă, trebuia să o întrebe ceva. Decise să-i testeze insistenţa de a respecta regulile.

— Domnişoară Prescott, când sunteţi confruntată cu o dilemă în care nu e clar ce e corect şi ce e greşit, cum luaţi o decizie? Puteţi da un exemplu.

— O, eu ştiu întotdeauna ce e corect şi ce e greşit, zise Priscilla încrezătoare. Respect regulile în orice situaţie.

Asta îi confirmă părerea despre ea.

— Mulţumesc, asta e tot.

— Lady Suzanne, e rândul dumneavoastră, zise Tessa.

Suzanne îl studie pe sub gene cu o privire experimentată, cochetă.

— Excelenţa Voastră, de ce m-aţi ales pe mine între ultimele cinci candidate?

De fapt, el le eliminase pe cele care nu se potriveau. Celelalte, cu excepţia lui Amy, rămăseseră din inerţie, dar evident că nu avea să spună asta.

— V-am ales pe toate pentru că eraţi cele mai drăguţe fete.

Suzanne se îmbufnă ca un copil. Fata sperase evident la un compliment. Când Tessa îi ceru să declare răspunsul adevărat sau fals, ea răspunse „adevărat” pe un ton supărat.

— Aveţi o întrebare pentru Lady Suzanne? îl întrebă Tessa.

— Da. Lady Suzanne, care consideraţi că este cea mai mare calitate a dumneavoastră?

Ea îşi plecă bărbia.

— O, nu ar trebui să spun.

— De ce? întrebă el.

— Are voie să întrebe asta? zise Priscilla, cea care respecta regulile, cu vocea ei îngâmfată.

— E duce. Poate să facă ce vrea, pufni Julianne.

— Sunt gelos, se îmbufnă Hawk, protestând cu o voce în falset.

Toată lumea râse, cu excepţia Priscillei, care-şi ţuguie buzele.

Tessa calmă pe toată lumea.

— Lady Suzanne, puteţi continua.

Dar acum Tristan uitase deja ce o întrebase.

Suzanne îşi plecă din nou bărbia.

— Mama spune că cea mai mare calitate a mea e frumuseţea, dar, desigur, frumuseţea e şi în suflet.

Tristan se uită la ea, aşteptând ceva mai mult, dar fata doar clipi din gene.

— Acum e rândul domnişoarei Hardwick, anunţă Tessa.

Fata timidă îşi contemplă mâinile împreunate în poală. Când tăcerea ei se prelungi, fetele începură să se foiască. Din nou, Tristan se întrebă dacă nu cumva îi făcuse un deserviciu păstrând-o atât de mult timp pe listă. Ea părea să se mai înviorează sub influenţa surorii sale, dar nu se descurca în societate.

Priscilla scoase un sunet exasperat.

— Amy, dacă nu reuşeşti să te gândeşti la nicio întrebare, atunci renunţă.

— Nu există limită de timp, zise Tristan strângând uşor braţele scaunului.

— Nu încerc decât să o ajut, zise Priscilla. E evident că

nu are idei.

Amy îşi ridică bărbia şi de data asta nu ezită.

— Domnişoară Prescott, îmi dau seama că tăcerea mea te face să te simţi inconfortabil. Dar totodată îmi dau seama că există un scop în acest joc. De aceea, doresc să mă gândesc bine înainte să vorbesc.

Julianne lovi cu pumnul în aer şi zâmbi. Georgette o strânse pe Amy de mână, iar Hawk îi făcu cu ochiul.

— Bine spus, domnişoară Hardwick!

Tristan o privi pe Amy cu un respect nou descoperit.

— Nu vă grăbiţi, domnişoară Hardwick!

Deşi se îmbujoră, Amy îl privi fără să ezite.

— Sunt pregătită, Excelenţa Voastră, zise ea şi trase aer în piept, parcă făcându-şi curaj. Care este cea mai importantă calitate pe care o căutaţi la o soţie?

Amy îl uluise. Dintre toate fetele, ea pusese o întrebare semnificativă, care ţintea direct miezul problemei. El îşi revăzu cerinţele şi decise că uitase un lucru important.

— Loialitate, zise el.

— Domnişoară Mansfield, pot să-i pun ducelui o întrebare clarificatoare? întrebă Amy.

— Excelenţa Voastră? se uită Tessa la el.

— Desigur, răspunse Tristan.

Amy expiră, dar privirea nu i se abătu de la el.

— Loialitatea poate să însemne multe lucruri. Ce înseamnă pentru dumneavoastră?

— O întrebare bine gândită. Pentru mine loialitate înseamnă că soţia mea va acţiona onorabil şi va fi întotdeauna cinstită cu mine.

— Onestitatea este importantă într-o relaţie strânsă, încuviinţă Amy din cap. O căsătorie care nu e bazată pe încredere s-ar strica foarte repede.

— De îndată ce încrederea dispare, rămâne mereu bănuiala, zise Tristan.

— Adevărat sau fals? întrebă Tessa blând.

— Ştiu că spune adevărul, zise Amy fără să-şi ia

privirea de la el.

Când toată lumea începu să sporovăiască, Tristan îşi trase manşetele fără să fie în stare să se mai uite la Amy. Dintre toate cinci, doar ea dăduse dovadă de maturitate şi de inteligenţa necesară în întrebările şi răspunsurile ei. Pe hârtie, ea îndeplinea cele mai multe cerinţe. Probabil că toate, pentru că putea pune pariu că nu avusese nimic de-a face cu decizia de a lua barja până la Ashdown House. Tristan simţea că îl înţelegea într-un fel în care celelalte fete nu erau în stare. Indiferent cât o respecta şi o plăcea, el ştia că nu era bărbatul potrivit pentru ea. Ar fi mult mai fericită ca soţie a unui cleric, un rol în care soţul şi enoriaşii să-i aprecieze firea tăcută şi gânditoare.

Mamele intrară, făcând mare caz de râsetele pe care le auziseră. Toate o complimentară pe Tessa pentru sugestia ei cu jocul de salon. Tristan se uită la mama lui, care stătea în uşă cu un zâmbet misterios pe buze. Evident, reuşise să o vorbească de bine pe Tessa. În după-amiaza aceea, mama lui fusese de acord să-l lase să vorbească singur cu Tessa după jocul de salon, cu condiţia ca el să aducă vorba de tema căsătoriei. În sfârşit, va avea ocazia să o avertizeze pe Tessa. Tristan avu grijă să vorbească cu fiecare fată şi cu mamele lor înainte ca ele să plece.

Când ajunse în cele din urmă la doamna Hardwick, zâmbetul ei dulce îi aminti de fiica ei.

— Amy ne-a spus cât de mult vă admiră.

Amy se îmbujoră şi-şi plecă privirea.

— Sunt onorat de părerea bună pe care o aveţi despre mine, domnişoară Hardwick.

Dar el nu se simţea demn de admiraţia ei. O ţinuse pe listă din milă şi o judecase doar după ce văzuse la suprafaţă. Iar în acea zi fata pe care el nici n-o luase în considerare îi dovedise că era superficial.

*

Ducesa îi alungă pe Hawk şi pe Julianne din salonul galben, apoi i se adresă fiului ei:

— Te las să discuţi eliminările cu domnişoara Mansfield. Te vei ocupa şi de cealaltă chestiune.

După ce ducesa plecă, Tessa se uită la el.

— Sunt surprinsă că mama ta nu a insistat să o includem şi pe ea.

— Am convins-o că trebuie să discutăm în particular. El începu să se plimbe prin dreptul şemineului de marmură.

— Tristan, ce te macină?

— Ar fi trebui să o elimin pe Amy cu săptămâni în urmă.

— Amy a beneficiat de pe urma experienţei, zise Tessa.

El se opri.

— I-am acordat tratament preferenţial săptămână după săptămână. Astăzi decisesem să o elimin. Dar spune-mi cum să fac asta când le-a depăşit pe toate celelalte?

Ea trebuia să-l liniştească.

— Astăzi a dat dovadă de un curaj incredibil. Chiar dacă sora ta a ajutat-o, tu eşti la fel de răspunzător pentru transformarea ei.

— Nu îmi asum vreun credit pentru îmbunătăţirea constatată la ea.

— Nu cu multă vreme în urmă i-ai spus că, dacă nu se credea demnă de asta, nimeni altcineva nu o va face. Astăzi a reuşit să se impună. A învăţat care-i e valoarea.

— Nu va fi în stare să facă faţă ochilor scrutători ai societăţii dacă ar fi ducesa mea. Dar dacă o elimin, am impresia că am lovit un pisoi.

— I-ai dat lui Amy un cadou pe care-l va avea pentru tot restul vieţii.

— Ea va crede că sunt un ticălos care judecă doar după aparenţe, la fel ca toţi ceilalţi. Şi să nu crezi că nu am făcut-o.

Tessa îl încurajase să fie mai îngăduitor cu Amy. Acum

trebuia să-l convingă că făcuse ceea ce trebuia.

— Ea nu va uita bunătatea ta.

— Domnişoara Hardwick merită ceva mai bun decât firimituri de la mine. La naiba, nu o merit!

Tessa se gândi că îngrijorarea şi admiraţia lui pentru Amy erau o dovadă pentru cât de mult progresase din prima zi în care îi ceruse să-i găsească soţie. Dar trebuiau să discute şi despre celelalte candidate.

— Cred că ai aflat destul de multe despre cele cinci fete, zise Tessa. Haide să ne aşezăm şi să vedem ce părere ai despre fiecare.

El trase un scaun pentru ea şi se aşeză pe altul exact în faţa ei.

— Cea frumoasă, cea proastă, cea îngâmfată, cea vanitoasă şi cea timidă.

Sarcasmul lui o şocă.

— Tristan, nu iei lucrurile în serios!

— Serios, te cunosc mult mai bine decât le cunosc pe ele.

Ea se albi la faţă.

— Nu trebuie să spui aşa ceva.

— E adevărat.

Cuvintele lui trimiseră val după val de vinovăţie asupra ei. Ar fi trebuit să îl încurajeze să petreacă mai mult timp cu fetele. În loc să sugereze să le plimbe cu trăsura prin parc, ea îl păstrase doar pentru ea în salon. Ea îşi spusese că el are nevoie de îndrumare, dar de fapt voia ca el să flirteze cu ea. În mod prosteşte, nu văzuse niciun motiv de îngrijorare în a pretinde pentru o vreme că el era iubitul ei. Şi făcând asta, greşise faţă de el.

Vinovăţia nu mai ajuta acum, aşa că se forţă să se concentreze asupra situaţiei de faţă.

— Ai ales cinci fete din nouăsprezece, zise ea. Pe ce ţi-ai bazat deciziile.

El ridică din umeri.

— Le-am eliminat pe cele care nu erau potrivite. Ce

altceva puteam să fac? Erau aşa de multe, încât era imposibil să petrec timp cu fiecare dintre ele.

Tessa tresări. Nu ar fi trebuit să invite douăzeci şi patru de fete, dar dorise ca toată lumea să ştie că ea îl ajuta să-şi găsească perechea. La vremea respectivă se gândise că vor profita amândoi, dar îşi pusese ambiţia personală mai presus de nevoile lui.

Încă mai avea o şansă să salveze situaţia.

— Este greşeala mea, dar o vom corecta acum. Cum numărul lor s-a redus, le poţi curta pe fiecare individual.

El se încruntă.

— Chiar crezi că s-ar schimba ceva dacă aş petrece ceva timp cu ele?

Cuvintele lui o şocară.

— Ce vrei să spui?

— Nu îşi vor dezvălui cine ştie ce alte profunzimi, cu excepţia lui Amy, care a făcut deja asta în seara asta. Celelalte sunt prea imature.

— Dar ai vorbit îndelung cu Georgette la operă.

„Şi tot timpul mi-a venit să vin să te smulg de lângă ea”.

— Ştii despre ce am vorbit? Sau mai degrabă despre ce a vorbit Georgette? Despre baluri şi dans.

— Bănuiesc că a fost greu să o distragi de la subiecte frivole.

În clipa în care rosti cuvintele răutăcioase, îi veni să se pocnească singură.

— Eram într-o lojă la operă. Credeai că puteam discuta subiecte serioase acolo? întrebă el pe un ton exasperat.

— Tristan, ţi-ai exprimat îndoieli despre toate fetele. Sunt îngrijorată.

O voce interioară îi spuse că ea ignorase semnele de avertisment. Ba chiar ezitase să întrebe de cine îi plăcea, de teamă că va admite că era Georgette. Când el nu rostise numele frumuseţii blonde, ea se bucurase în sinea ei.

Amintirea acelor gânduri o făcu să se ruşineze.

— Cu sau fără îndoieli, trebuie să merg înainte, zise el şi trase aer în piept. Elimină-le pe toate în afară de Amy şi de Georgette. Mama le va invita pe ambele fete şi pe părinţii lor la Gatewick Park, pentru o petrecere la ţară. Voi lua decizia finală acolo.

O cuprinse panica şi rămase fără aer. Nu, nu se putea termina aşa.

— Nu eşti ataşat de niciuna din ele. Dacă le inviţi la casa ta de la ţară, vei da semnalul că intenţionezi să te însori cu una din ele.

„Nu cu Georgette, te rog, nu cu Georgette!”

El se ridică şi se uită urât la ea.

— Nu despre asta e peţitul? Toată lumea se aşteaptă să o aleg pe una dintre candidate.

Tessa se ridică, deşi îi tremurau picioarele.

— Nu te poţi căsători din obligaţie. Nu e drept nici faţă de tine şi nici faţă de fete. Trebuie să le spui că nu ai sentimente tandre pentru ele şi că nu doreşti să le induci mai departe în eroare. Spune-le că sunt libere să primească atenţiile altor domni.

— Crezi că asta îi va satisface pe taţii lor? Nu te-ai gândit la consecinţe. Niciun tată nu-mi va permite să-i curtez fiica şi apoi să o părăsesc. Toată societatea mă va condamna pe mine şi pe familia mea prin asociere. N-am de ales, trebuie să mă însor cu una dintre candidate. Altfel, ar însemna dezonoare.

Ea simţi cum se aprinde. Se învinovăţea pe sine, dar şi el avea o responsabilitate.

— Nu am fost de acord să-ţi caut pereche, doar ca să văd că te însori din datorie.

— Din ce alt motiv ar trebui să mă însor?

— Din afecţiune reciprocă. Interese comune.

— Vrei să spui din dragoste! pufni el. Ştiu că te agăţi de ideile romantice despre căsătorie, dar eu nu am astfel de iluzii. Trebuie să am un moştenitor ca să asigur

succesiunea. Dacă nu reuşesc, proprietatea va reveni Coroanei şi titlul ducal va muri odată cu mine. Viitorul familiei mele e în joc. Datorie rece şi dură, acesta e motivul pentru care îmi caut soţie.

— Ştiu că trebuie să te însori, dar datoria nu exclude dragostea, zise ea şi-şi ridică palmele. Le poţi avea pe amândouă.

— De-ajuns, Tessa! Ştiu ce vrei. Înţeleg de ce crezi în căsătorii din dragoste, dar căsnicia părinţilor tăi a fost o anomalie. Întotdeauna am înţeles ce se aşteaptă de la mine şi toate cele douăzeci şi patru de fete au înţeles şi ele. Când le-am dat la douăzeci dintre ele ocazia de a se retrage, doar domnişoara Hardwick a încercat să plece. Celelalte n-au îndrăznit să-şi sfideze părinţii. Tu eşti singura care refuză să recunoască deschis că e vorba de o căsătorie dinastică, o căsătorie din necesitate.

Ea aproape că nu mai putea respira.

— De atâtea ori ne-am întâlnit şi tu te-ai prefăcut că mă asculţi, când de fapt nu încercai decât să-mi faci pe plac. Vocea ei deveni mai puternică în timp ce vorbea, dar era frustrată şi speriată.

— Nu te-am dus niciodată în eroare, zise el scuturând din cap. Ţi-am spus de la bun început că nu-ţi pot promite că o să mă însor din dragoste. Singurele promisiuni pe care le-am făcut au fost să-mi tratez soţia cu respect şi demnitate şi să rămân fidel.

Ea voia ca el să-şi deschidă inima către una dintre fete, dar singura inimă pe care o deschisese fusese a ei. Şi, bunul Dumnezeu să o ajute, era şi uşurată, şi îngrozită că el nu le iubea nici pe Amy şi nici pe Georgette.

Tristan îşi încrucişă braţele.

— Nu pot sfida societatea. Dacă o fac, voi declanşa un scandal, care îmi va răni şi mama, şi sora. Nu la voi dezonora în felul acesta.

Ea văzu hotărârea implacabilă din ochii lui albaştri frumoşi şi ştiu că pierduse bătălia chiar dinainte ca ea să

înceapă.

*

O oră mai târziu, Tristan stătea în biroul lui, holbându-se posac la resturile de brandy din paharul său. Încă mai voia să pocnească ceva, dar Hawk l-ar ironiza fără milă.

Gândurile sumbre ale lui Tristan se întoarseră la expresia încântată a mamei lui când auzise de petrecerea de la ţară. Ea vorbise de nepoţi, Julianne ţopăise de bucurie pentru că va avea o soră până-n vară.

El nu avusese niciun chef să o avertizeze pe Tessa de planurile de peţitoare ale mamei sale.

Hawk se întoarse de la bufet cu o carafă şi umplu încă o dată paharele. Apoi şi-l ridică pe al său.

— Un toast în cinstea viitoarei tale logodne.

— Du-te naibii!

El făcuse ceea ce trebuise şi-şi făcuse familia fericită. Până la vară va fi un bărbat însurat. Tristan rosti un cuvânt englezesc foarte vechi şi foarte vulgar.

— Te-ai răzgândit? chicoti Hawk.

El nu răspunse. Mai devreme, când Tessa plecase, el dăduse să o urmeze, deşi nici măcar nu ştia ce-ar fi trebuit să spună. Hawk îl interpelase. Luându-l deoparte, prietenul său rosti un singur cuvânt: „Nu”.

Hawk ştia. El spusese ceva în sensul ăsta la operă. Tristan voia singura femeie pe care n-o putea avea.

Luă o gură de brandy, care-l arse pe gât, şi se strâmbă. Mai bine să ardă de la alcool, decât din dorinţa pentru ea.

— La naiba, zise el. Am dreptul să-mi jelesc burlăcia.

— Chiar aşa, zise Hawk şi luă şi el o înghiţitură.

Tristan mai luă o gură.

— Tu eşti următoarea victimă, zise el răutăcios. Mama i-a spus peţitoarei să-ţi găsească soţie.

Expresia şocată a lui Hawk arăta de-a dreptul comică.

— Îi vei spune domnişoarei Mansfield că sunt un ticălos, cel mai mare crai din Londra.

— Craii sunt specialitatea ei, pufni Tristan.

— Te-a prins pe tine. Asta e o dovadă suficientă. Hawk se încruntă în pahar. Cum o fi reuşit?

— Şi-a lăsat evantaiul să cadă. M-a lăsat să calc pe el. Mi-a zâmbit ca o sirenă. Până să mă dezmeticesc, mă prinsese deja în plasă.

— Te-am avertizat, zise Hawk şi adăugă după o pauză: Cum a reuşit să te facă să curtezi două duzini de fete?

— M-a păcălit. Tristan mai bău din brandy şi se şterse la gură.

— E diabolică, zise Hawk. Lasă-mă să-ţi mai torn! Trebuie să te îmbeţi cum trebuie.

Mai băură două pahare fără să scoată vreun cuvânt. Apoi Hawk râgâi.

— Cineva trebuie s-o oprească.

— Ar fi mai uşor să opreşti o ghiulea.

Tessa era implacabilă, hotărâtă până dincolo de raţiune. Era, de asemenea, impulsivă, impetuoasă şi pasională. Şi atât de tentantă cu acel corp de zeiţă, cu acele buze pline şi cu mintea ei ageră.

— Am un plan, zise Hawk.

— Asta ar trebui să fie amuzant, bombăni Tristan.

— Răzbunare, zise Hawk, ridicându-şi sprâncenele.

Tristan pufni şi mai luă o duşcă.

— De ce se teme cel mai mult? întrebă Hawk.

— De nimic. Crede-mă, femeia asta nu ştie ce-i frica.

— Gândeşte-te, insistă Hawk.

— Nu pot. Am creierii amorţiţi.

— E o celibatară convinsă. Ai auzit-o. Îi place să fie independentă. Care e cel mai rău lucru pe care-l poţi face? Hawk se bătu pe coapsă. Însoară-te cu ea!

Tristan se încruntă.

Hawk puse paharul gol deoparte.

— Recunoaşte. Eşti înnebunit după ea.

— Naiba să te ia!

— Probabil că o va face, rosti Hawk în timp ce îşi trecea degetul pe marginea paharului. E pentru totdeauna, bătrâne. Fă-ţi o favoare şi dă-le drumul celor două fete.

Tristan îşi strânse rădăcina nasului.

— Am făcut o promisiune.

Nu avea cum să se mai răzgândească.

— Nu poţi să te plângi. Dar fetele pot.

Societatea decretase că un domn nu putea încheia o logodnă, dar doamnele puteau. El nu ştia motivul pentru această regulă, dar nu conta.

— Familiile pun presiune pe ele. Îşi vor face datoria.

Şi la fel o va face şi el. Îşi masă pieptul care-l ardea. Probabil de la brandy.

— Sperie-i pe toţi, zise Hawk. Eşti absolut înspăimântător când te încrunţi.

— N-o să le dezonorez pe fete sau n-o să-mi dezonorez familia.

Hawk deveni serios.

— La naiba cu societatea! Cu timpul vor uita.

El scutură din cap. Tessa credea în dragoste şi în basme. El credea în raţiune şi în datorie. Chiar dacă cele două fete nu ar fi stat între ei, el ştia că o căsătorie între ei nu va funcţiona niciodată. El juca după regulile societăţii ca să păstreze onoarea familiei şi a ducatului. Tessa acţiona din impuls, sărind fără să se gândească dintr-o schemă în alta. Mama lui pusese degetul pe rană. Societatea abia dacă o tolera. Chiar acele calităţi pe care le admira cel mai mult la ea – spiritul ei independent şi neînfricarea – i-ar îndepărta unul de altul dacă ea nu s-ar conforma. Iar a se conforma însemna să renunţe la carieră şi la independenţă, ceea ce jurase că nu avea să facă.

Existau probleme insurmontabile. Pentru că ea orchestrase toată acţiunea cu peţitul, mâţele o vor sfâşia dacă se însura cu ea. Societatea va trage concluzia că

amândoi îşi bătuseră joc de fete şi de familiile lor. Îi vor condamna. Mama, sora lui şi viitorii copii vor suferi şi ei.

Indiferent cât de mult o dorea, indiferent cât de multă pasiune fizică exista între ei, el nu se putea însura cu ea.

— Bătrâne, zise Hawk. Dacă o vrei, mută munţii şi fă să se întâmple.

Tristan scutură din cap.

— E imposibil. După ce rosti aceste cuvinte, o adăugă pe Tessa pe lista lucrurilor pe care le sacrificase pentru datorie în ultimii treisprezece ani. Datoria rece şi dură.

Capitolul 14

Tessa şedea în salonul ei, încercând să termine scrisoarea către administratorul ei. Avea multe sarcini de îndeplinit înainte să plece spre Gatewick Park luni dimineaţă şi mai erau doar două zile. În săptămâna care trecuse, petrecuse multe ore împreună cu ducesa, ajutând-o cu planurile pentru petrecerea de la ţară, dar îl văzuse pe Tristan doar de câteva ori. El făcea o plecăciune şi o saluta cu răceală. Tessa îşi păstrase calmul până când urcase în trăsura ei. Şi apoi se luptase cu lacrimile tot drumul spre casă. Pentru un bărbat care era pe cale să se însoare cu alta. Pentru un bărbat pe care nu reuşise să-l ajute.

Ea nu putea să-l împiedice să se căsătorească din datorie. Ducesa trimisese invitaţiile pentru petrecere. Ziarele de scandal tipăriseră vestea. În toate cluburile, domnii făceau pariuri. Cele mai multe pariuri erau pentru Georgette, dar unele ziare o declaraseră pe Amy ca fiind răţuşca întunecată, referire răutăcioasă la porecla de răţuşca cea urâtă pe care i-o dăduseră alţii. Tessa crezuse că Amy era la adăpost de atenţia publicului printre celelalte fete, dar nu se aşteptase ca Amy să progreseze atât de mult. Îi era ruşine că se îndoise de fata asta drăguţă. Amy

ajunsese în ultima rundă fără favoruri speciale.

Petrecerea era pe cale să înceapă, iar Tessa îşi dădu seama că Amy nu va putea câştiga. Dacă Tristan o alegea pe ea, va trebui să-şi petreacă tot restul vieţii fiind în atenţia societăţii, iar dacă o respingea, ea va suferi o înfrângere publică. Tessa aproape că-şi dorea ca el să o respingă pe Amy, pentru că ziarele vor uita la un moment dat de ea. Ar fi mult mai bine să-i pună curând capăt suferinţei. Dar gândul că el o va alege pe Georgette o durea atât de tare, încât nu era sigură că ar trebui să meargă la petrecere. Nu putea să renunţe acum, pentru că asta ar trezi suspiciuni şi le-ar da afurisitelor de ziare şi mai multă apă la moară. Avea o datorie faţă de Tristan şi faţă de cele două fete.

Petrecerea lui Tristan nu era singurul ei motiv de supărare. Primise mai devreme un pachet nedorit. Îndrăzneala lui Richard o făcea să clocotească de furie, dar refuză să se gândească la el. Îi trimisese cadoul înapoi, fără vreun mesaj. În niciun caz nu-i va permite lui Richard să o asalteze din nou.

Gravesend apăru şi îi anunţă venirea lui Anne. Umerii Tessei înţepeniră. Majordomul ei fidel ştia că ea îl dispreţuia pe locotenent. Mai devreme în aceeaşi săptămână descoperise doi lachei uriaşi în casă şi aflase că Gravesend îi angajase pentru protecţia ei. Aşa că nu fu surprinsă când el încercă să o liniştească.

— Lady Broughton e singură, zise el. Ştiu că aveţi o întâlnire cu ducesa de Shelbourne azi, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să vă consult.

Tessa se uită la ceas.

— Condu-o, Gravesend, dar pregăteşte-mi, te rog, trăsura în treizeci de minute.

Când Anne intră în salon, Tessa i se alătură pe canapea. Gravesend promise să o trimită pe cameristă cu ceaiul.

După ce el plecă, Tessa îi zâmbi prietenei ei, uşurată

că Richard nu o însoţise.

— Îmi pare rău că nu am putut veni la petrecerea ta de săptămâna trecută.

— Sunt surprinsă să te găsesc acasă, zise Anne. Eu şi Richard te-am căutat de două ori săptămâna asta.

Gravesend îi spusese. Ea nu se ostenise să-şi ascundă uşurarea.

— Am fost foarte ocupată cu ducele, dar vizita ta este o pauză bine-venită.

Anne vorbi despre oamenii care veniseră să-l salute pe Richard. Tessa zâmbi şi reuşi să-şi ascundă repulsia. Când ajunse şi tava cu ceai, ea turnă şi-i întinse prietenei ei o ceaşcă.

— Se pare că şi tu ai fost foarte ocupată.

— Am auzit despre petrecerea de la ţară, zise Anne. Participi şi tu?

— Da, desigur.

Anne se jucă uşor cu mânerul ceştii.

— Când aveai de gând să-mi spui?

De o duzină de ori se gândise să o viziteze pe Anne, dar nu voia să-l întâlnească pe Richard.

— Între a o asista pe ducesă la planurile pentru petrecere şi făcut bagaje, abia dacă am avut o clipă de răgaz.

— Jane se va simţi nelalocul ei în conacul ducelui. Poate sta cu mine, zise Anne.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar sora măritată a domnului Hodges a invitat-o deja.

Tessa credea că el o va cere în curând de soţie.

Anne se încruntă.

— De ce ar trebui să stea la străini? Ştii că s-ar simţi mai bine în casa mea.

Tessa nu s-ar fi simţit. Îşi putea închipui foarte bine cum Richard ar fi interogat-o pe Jane, făcând-o să dezvăluie mai multe decât ar fi trebuit.

— Jane a acceptat deja invitaţia.

— Înţeleg. Anne puse ceaşca deoparte şi trase aer în piept. Am un motiv pentru care am venit azi.

Tessa ştia ce voia prietena ei să spună.

— L-ai rănit pe Richard, când i-ai returnat cadoul.

El îi trimisese acuarele, ca să-i amintească de trecut. Richard ştia că asta o va nelinişti.

— I-am acceptat florile, dar ştii foarte bine că alte cadouri sunt nepotrivite.

— Ştiu că nu a fost chiar corect, dar el a intenţionat să fie un cadou sentimental ca de la un vechi prieten.

Ea nu-i putea spune lui Anne că intenţiile fratelui ei nu erau nevinovate.

Anne îşi netezi fustele.

— Nici măcar nu ai văzut biletul.

Fusese atât de furioasă, încât nu stătuse să se gândească la reacţia lui Anne. Pe de altă parte, de ce ar trebui să-şi justifice acţiunile, când Richard ignorase eticheta.

— În aceste condiţii, am simţit că nu era nevoie de vreo explicaţie.

Anne părea tristă.

— Ştiu că eşti supărată pe fratele meu şi nu te învinovăţesc. El a vrut să-şi ceară scuze, dar am considerat că e mai bine să vin singură, îmi pare rău pentru felul nepoliticos în care s-a purtat în ziua aceea în salonul tău.

— Ţi-am simţit jena ca şi când ar fi fost a mea. Dar indiferent de purtarea lui, părerea mea despre tine nu s-a schimbat. Mereu am considerat că-mi eşti ca o soră.

— Dar te-ai îndepărtat. Ştiu că ai fost ocupată cu peţitul, dar întotdeauna am avut timp una pentru cealaltă. Nu pot decât să trag concluzia că e din pricina fratelui meu.

Tessa îşi alese cuvintele cu grijă:

— Insistenţa lui la operă şi din nou în salonul meu m-au neliniştit. De fiecare dată când m-am gândit să vin să te văd, m-am temut că va încerca să mă constrângă.

— L-am certat pentru comportamentul său nepotrivit.

El s-a simţit prost, pentru că a permis să-şi dea frâu liber entuziasmului. Anne îi oferi un zâmbet slab. Cred că doreşte cu adevărat să-şi ceară scuze.

Tessa se îndoia de sinceritatea lui, dar îşi păstră gândurile pentru sine. Richard intenţionase să o manipuleze la operă. Florile şi acuarelele erau felul lui de a o atrage în plasă. Pierduse ocazia să pună mâna pe averea ei cu mult timp în urmă, dar nu renunţase. Astăzi aflase că ea nu va tolera insistenţa lui nesuferită.

— Vrei să vii la noi la cină, Tessa?

Ea îşi muşcă buza la vederea privirii pline de speranţă din ochii prietenei ei. Curând va trebui să o viziteze, altfel risca să o îndepărteze. Dar amintirea acuarelelor o făcu din nou reticentă. Tessa ştia că nu putea să-l înfrunte atât de curând, pentru că se îndoia de abilitatea ei de a-şi ascunde repulsia faţă de Richard.

— Te rog să mă scuzi, dar trebuie să te refuz. Ducesa mă aşteaptă în după-amiaza asta şi după aceea mai am multe de pregătit înainte de plecarea de luni. Când mă întorc, promit să vin în vizită.

Anne se uită la mâinile ei strânse, dar nu zise nimic.

— Te mai frământă şi altceva? întrebă Tessa.

Anne se uită la ea.

— Richard m-a rugat să-ţi transmit că îşi face griji pentru tine. A fost şocat să te găsească singură în salon cu Shelbourne. Fratele meu crede că Shelbourne îţi riscă reputaţia.

Ea simţi cum se aprinde de furie.

— Transmite-i lui Richard un mesaj. Ar face bine să nu discrediteze onoarea lui Shelbourne. Fratele tău nu se poate măsura cu un duce. Şi dacă tot îi transmiţi, poţi să-i mai spui că eu nu sunt o domnişoară aflată la ananghie.

— Eu îi împărtăşesc îngrijorarea lui Richard. Dacă se află, te va distruge. Să nu te mai întâlneşti singură cu Shelbourne. El nu ar fi trebuit să te convingă de la bun început.

— El a întrebat, eu am acceptat. Este o relaţie de afaceri.

Anne scutură din cap.

— Mi-ai spus că sunteţi prieteni şi că vă spuneţi pe numele mic.

— Am devenit prieteni în timpul selecţiei fetelor.

Anne îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Dacă l-ai cunoaşte aşa cum îl cunosc eu, nu ţi-ai face griji. E foarte devotat familiei şi tratează toate candidatele cu cel mai mare respect.

— Pari să fi uitat de reputaţia lui, dar eu nu. Din prima seară în care l-ai cunoscut la balul meu, am avut impresia că te-a marcat ca pe o cucerire. S-a uitat la tine într-o manieră foarte nepotrivită – de parcă te-ar fi dezbrăcat din priviri.

— Imaginaţia ţi-a luat-o razna, zise ea.

Dar când fuseseră singuri ultima oară, el o privise cu o intensitate arzătoare. Ştia cum să o vrăjească cu ochii aceia albaştri şi, Dumnezeu să o ajute, ea nu-i putea rezista.

— A folosit un asalt treptat ca să te dezarmeze. Treptat te-a dus de la o concesie la alta. Cu toate astea, tu nu-ţi dai seama ce a făcut, eu însă da.

Tessa se enervă.

— Ai interpretat evenimentele, dar fără să cunoşti circumstanţele.

— Ce mă îngrijorează cel mai mult e felul în care reacţionezi, zise Anne. Am văzut privirile secrete pe care vi le-aţi aruncat în acea zi în salon. Comunicaţi fără cuvinte. Există o intimitate între voi. Mă tem că ai început să ţii la el.

Tessa îşi feri chipul îmbujorat.

— Eu sunt peţitoarea lui. Ce ai constatat tu nu e decât prietenie.

În timp ce rostea cuvintele astea, inima i se strânse. El însemna mult mai mult decât ar fi trebuit, dar ea nu îndrăznea să recunoască. Nu îndrăznea să arate.

— Poţi să-mi spui cinstit că el nu a făcut nimic nepotrivit?

Ea râse.

— Dacă e să mă iau după tine, el a crestat de cel puţin o sută de ori stâlpul patului. Aşa că răspunsul e nu.

— Te cunosc prea bine. Te foloseşti de sarcasm ca să eviţi întrebările la care nu vrei să răspunzi, dar ţin prea mult la tine ca să te las să scapi. Uită-te în ochii mei şi spune-mi adevărul! Te-a sedus?

Ea se uită în ochii prietenei ei.

— Nu.

Nu, nu o sedusese. Ea îi primise sărutările şi mângâierile în noaptea aceea la Ashdown House. Şi deşi ar fi trebuit să se simtă ruşinată, ea ştia că nu va regreta niciodată.

— Slavă Domnului! exclamă Anne şi oftă uşurată.

Ceasul bătu de jumătate.

— Îmi pare rău, Anne, dar trebuie să plec la întâlnirea cu ducesa.

În timp ce ieşeau împreună, Anne oftă.

— Chiar mă simt mai uşurată după ce am vorbit cu tine, mai ales că peţitul pentru duce e aproape pe sfârşite. Toată lumea va spune că ai realizat cea mai prestigioasă căsătorie a naţiunii.

Da, îşi va realiza ambiţia, şi nimeni nu va şti vreodată cât greşise faţă de el.

*

Două ore mai târziu, Tessa îşi puse pana deoparte şi-şi frecă încheietura.

— Ducesă, cu ce altceva vă mai pot fi de folos?

— O, nu întreba, gemu Julianne. Cu siguranţă, mama o să ne chinuie cu o altă sarcină.

— Nu te îngrijora, fiica mea! Am terminat. Ducesa îşi dădu jos ochelarii. Drăcoveniile astea sunt absolut

enervante.

Tessa zâmbi, amintindu-şi cum unchiul George obişnuia să şi-i piardă mereu.

— N-am ştiut că e nevoie de atât de multă muncă pentru o petrecere la ţară.

— Unchiul tău nu dădea petreceri? întrebă Julianne.

— Doar pentru vecini. Trăiam destul de liniştiţi la ţară. Ea ridică din umeri. N-am participat niciodată la una până acum.

Sunetul paşilor o făcu pe Tessa să-şi îndrepte atenţia spre uşă. Tristan făcu o plecăciune.

— Vă întrerup?

— Nu, deloc, zise mama lui şi apoi se uită la fiica ei. Julianne, ai ignorat pianul toată săptămâna. Trebuie să exersezi.

— Dar, mama, sunt obosită de la toate planificările.

— Ai tândălit şi ai bârfit tot timpul. Nu vreau să aud alte scuze.

— Promit să exersez mâine, zise Julianne pe un ton rugător.

Tessa aproape că zâmbi. Se îndoia că Julianne va reuşi să-şi convingă mama.

Ducesa se ridică.

— Vă rog să mă iertaţi, domnişoară Mansfield. Vreau să am o discuţie privată cu fiica mea.

După ce plecară, Tessa se uită la Tristan. Arăta foarte chipeş în haina lui albastră şi în pantalonii de piele. Îi era foarte dor de el, dar nu trebuia să-şi arate sentimentele.

— Ar trebui să plec.

Când se ridică, el traversă încăperea şi-i luă mâinile. Ei i se opri respiraţia. Sentimentele interzise îi invadară inima.

— Eşti bine? murmură el.

Tessa încuviinţă din cap.

Ochii lui albaştri se întunecară de îngrijorare.

— Mortland s-a mai folosit de sora lui ca să intre în

salonul tău?

— M-au căutat de două ori când eu eram aici, ca s-o ajut pe mama ta. Făcu o pauză. Anne a venit singură azi. Am *fost* foarte bucuroasă să o văd.

Tristan se încruntă.

— Sunt surprins că Mortland n-a insistat să o însoţească.

— Anne i-a spus să nu vină ca să putem discuta între patru ochi. Mi-e ca o soră.

Se întrebă cât să-i spună lui Tristan şi decise să fie cinstită cu totul, mai puţin cu privire la îndoielile lui Anne în legătură cu relaţia pe care o avea cu el.

După ce îi povesti despre cadoul pe care-l returnase şi despre ce discutase cu Anne, Tristan se încruntă.

— Mortland o va convinge pe sora lui să vină să te viziteze mâine sau poimâine. Nu poate să reziste nici averii şi nici frumuseţii tale.

Ea simţi cum i se topeşte inima. Ea se ştia banală, dar cuvintele lui îi mai ridicară starea de spirit.

— Am auzit zvonuri că ar fi acumulat datorii copleşitoare, zise Tristan.

„O, Doamne sfinte! Biata Anne habar n-avea!”

— Nu ştiu dacă Broughton e informat, dar să nu-l primeşti pe Mortland nici dacă vine cu sora lui, zise Tristan, altfel nu pot sta liniştit.

— Anne nu va veni în următoarele două zile. I-am refuzat invitaţia la cină pe motivul că am multe de făcut înainte să plec la petrecerea de la ţară, zise ea.

— Vei fi în siguranţă săptămâna viitoare, zise Tristan. Iar când ne întoarcem, o să vorbesc cu Broughton din partea ta.

Ea trase brusc aer în piept.

— Nu pot să-ţi permit să porţi bătăliile în locul meu.

— O să te protejez, zise el ursuz.

Ea se forţă să spună ce trebuia, deşi nu era pregătită să-l piardă în favoarea alteia.

— În curând vei fi logodit şi te vei însura. Nu pot să devin dependentă de tine.

În ziua în care murise unchiul ei, ea îşi dăduse seama că nu mai avea pe cine să se bazeze, nu mai avea pe nimeni care s-o sfătuiască sau s-o ajute să poarte poverile.

Ochii lui albaştri căpătară o expresie foarte hotărâtă şi, deşi nu spuse nimic, ea ştiu că intenţiona să intervină.

— Mortland şi Anne ne-au găsit singuri în salon. Sunt sigur că Broughton ştie. Dacă te vei duce la el, Broughton se va întreba de ce te bagi. Nu vei face decât să înrăutăţeşti lucrurile pentru amândoi.

El se încruntă.

— Ştii că am dreptate. Ea îi dădu drumul la mâini. Acum trebuie să plec.

El îi oferi braţul.

— Te conduc.

*

Tristan o conduse la trăsură. Femeie încăpăţânată! Lui nu-i păsa de independenţa ei. Va discuta cu Broughton săptămâna viitoare.

În timp ce vizitiul ei cobora treptele trăsurii, Tristan se întoarse spre ea.

— Presimt că Mortland va încerca ceva în aceste două zile. Promite-mi că vei trimite după mine dacă se întâmplă ceva.

— Nu se va întâmpla nimic. Chiar dacă încearcă să vină, Gravesend nu-i va permite să intre.

— Va pune cine ştie ce la cale, zise Tristan. Jură-mi că vei fi atentă!

— Eşti la fel de rău ca Gravesend cu grijile tale, zise ea. A angajat doi lachei uriaşi care să mă protejeze. Nici măcar nu mi-a spus.

— Foarte bine, încuviinţă Tristan, dând din cap. Mă bucur să aud că Gravesend are grijă de tine.

Ea habar n-avea că el se întâlnise cu majordomul ei în secret într-o cafenea. Bătrânul acceptase recunoscător oferta lui Tristan de a angaja doi lachei uriaşi. Ce nu ştia n-avea să-i facă rău, dar Mortland putea să-i facă rău. Tristan refuza să lase să se întâmple una ca asta.

*

Duminică seară, trăsura Tessei intră în Grosvenor Square şi se îndreptă spre casa ei. Fusese la cină în reşedinţa elegantă a domnului şi a doamnei Brook, unde o lăsase pe Jane pentru următoarea săptămână. Tessei îi plăcea de sora domnului Hodges. Aceasta îi şoptise că fratele ei intenţiona să o ceară pe Jane de soţie în săptămâna care urma. Tessa se bucură în sinea ei. Cu un oftat îşi dădu seama că în curând va trebui să-şi găsească o nouă însoţitoare. Poate una dintre surorile mai tinere ale lui Jane ar fi dispusă să-i ia rolul.

Oboseala o făcea să fie uşor ameţită. A doua zi trebuia să se trezească devreme ca să meargă împreună cu Tristan şi cu familia sa la Gatewick Park. Călătoria va dura toată ziua. Împachetase şi făcuse atât de multe aranjamente, încât abia îşi mai amintea cum reuşise. Intenţiona să se ducă la culcare de cum ajungea acasă.

Când trăsura se opri, John, vizitiul ei, deschise uşa şi coborî scările trăsurii. Tessa coborî şi îl văzu pe John uitându-se la o birjă cu două uşi care staţiona puţin mai jos pe stradă.

— Arată suspect, zise el.

Ea simţi cum i se ridică părul pe braţe. Îşi aminti că Tristan îşi făcuse griji că Mortland va încerca ceva. Oare aştepta în trăsura aceea? Cu toate datoriile pe care le acumulase, probabil că era şi mai disperat să pună mâna pe averea ei.

„Încetează să te mai comporţi prosteşte”. Richard era lipsit de maniere şi neobosit când voia ceva, dar n-ar risca

să facă ceva ce i-ar aduce dezaprobarea lui Broughton.

Uşa trăsurii se deschise şi Richard coborî. Tessa se înfurie. Cum îndrăznea să vină să o caute atât de târziu.

— John, împiedică-l să se apropie până când ajung în siguranţă în casă.

— Da, milady.

— Tessa! strigă Richard entuziasmat.

Ea porni cu pas grăbit pe alee. O pală rece de vânt îi umflă pelerina şi îi încurcă fustele. În spatele ei, îl auzi pe John certându-se cu Richard.

— Tessa, aşteaptă! strigă Richard.

— Domnule, lăsaţi-o în pace, se auzi vocea mânioasă a lui John.

Ea îl dispreţui pe Richard şi mai mult pentru neruşinarea lui.

Uşa din faţă se deschise şi Gravesend strigă:

— Grăbiţi-vă, domnişoară Mansfield!

Ea începu să meargă şi mai repede, dar sunetul paşilor inegali din spatele ei o înfurie. Se uită peste umăr. John îl urma pe Richard cât de repede îi permiteau dimensiunile lui mari.

— Du-te acasă, Richard! strigă ea. John ai grijă de trăsură!

— Tessa, trebuie să vorbesc cu tine, zise Richard, grăbindu-se în ciuda şchiopătatului său.

El câştiga teren. Ea îşi ridică fustele şi alergă spre casă. Săculeţul i se lovea de picior, zornăind monedele din interior. Când se apropie de uşă, Gravesend făcu un pas în spate. Se auzi sunetul unui clopoţel. Majordomul îi chema pe lacheii cei uriaşi.

Ea păşi peste prag şi încercă să închidă uşa, dar Richard o prinse.

— De ce fugi de mine?

— E trecut de miezul nopţii. Du-te acasă şi lasă-mă în pace!

El împinse uşa şi ea se poticni, dându-se în spate.

Apoi se năpusti înăuntru şi trânti uşa în urma lui.

— Nu mai eşti bine-venit aici niciodată. Ea arătă spre uşă. Să pleci chiar în clipa asta.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise el. Nu te pot lăsa să pleci cu Shelbourne mâine. Sunt îngrijorat pentru tine. Anne e îngrijorată. Nu te duce cu el, Tessa!

Ea se răsuci.

— Gravesend, spune-le lacheilor să-l escorteze afară. Făcu doi paşi, dar Richard o prinse de mână.

— Sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat, iar când l-am văzut în salonul tău…

— Dă-mi drumul, idiotule… şuieră ea.

Gravesend păşi în faţa lui.

— Daţi-i drumul doamnei imediat!

Richard îi dădu drumul. Apoi îl împinse pe Gravesend atât de tare în perete, încât oglinda de deasupra vibră.

— Ticălosule! ţipă ea şi alergă la Gravesend. O, Doamne, eşti rănit?

— Fugiţi, reuşi Gravesend să rostească răguşit.

Richard o apucă iar de braţ şi o trase la pieptul lui, făcându-i rău cu strânsoarea lui. Ochii lui erau plini de dispreţ.

— Mi-ai făcut o promisiune cu opt ani în urmă şi apoi m-ai trădat. Am petrecut ani în mizeria aia de armată din cauza ta. Îmi eşti datoare.

Mirosul de băutură din respiraţia lui îi făcu stomacul să se revolte.

— Dă-mi drumul, strigă ea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

— Încetează să te mai împotriveşti, urlă el. Ştiu ce aţi făcut în spatele uşilor închise. Crezi că ai scăpat cu atât, dar în seara asta vii cu mine.

Tessa îi trase un şut şi se eliberă din strânsoarea lui. Luă o vază cu narcise şi o aruncă spre el. Vaza se sparse. Richard râse, făcu un pas şi alunecă. Căzu pe genunchiul bolnav şi gemu. Apoi se rostogoli într-o parte şi se zvârcoli

pe podea.

— Aşa îţi trebuie, ticălosule! strigă ea.

Tom şi Jack, cei doi lachei voinici, veniră alergând în foaier. Câteva secunde mai târziu, îl prinseră pe Richard de subsuoară de la spate şi-l ridicară în picioare.

Richard urlă ca un câine.

— Ţine-ţi gura, şuieră ea.

Pe fruntea lui cu cicatrice alunecă o buclă de păr. Rânji, dezvelindu-şi dinţii.

— Căţea! De câte ori te-a avut Shelbourne?

Ea se duse spre el şi-i trase o palmă cu atâta forţă, încât capul îi zbură într-o parte.

El îşi arcui buzele.

— Zi-le să-mi dea drumul, altfel o să-i spun lui Shelbourne secretele tale murdare.

Jack îi trase un pumn, şi Richard urlă.

Nările Tessei fremătară.

— Pune-l în genunchi, Tom.

Tessa se uită la Jack.

— Unchiul meu mi-a spus odată unde să loveşti un domn dacă devine prea obraznic, zise ea şi se uită la cizmele lui Jack. Vrei să faci tu onorurile?

— Cu mare plăcere, milady.

La impact, din gura lui Richard se auzi un sunet gutural. Apoi Jack îl pocni pe Richard în faţă şi cu celălalt pumn. Capul acestuia se lăsă moale.

— Acum o să tacă, zise Tom.

La cererea ei, Gravesend scoase o pungă de piele plină cu monede. Cu mâinile tremurânde, ea căută în săculeţul ei şi mai adăugă bani în pungă. Apoi li se adresă celor doi lachei.

— Ieşiţi pe uşa servitorilor. Percheziţionaţi-l înainte să-l scoateţi afară. Luaţi-i tot, arme, bani, lucruri de valoare, pantofii, haina. Aveţi grijă să fie vulnerabil. La două case de aici este o trăsură. Fiţi rapizi şi încercaţi să nu atrageţi atenţia. Plătiţi-l bine pe vizitiu pentru tăcerea lui. Duceţi-l

pe oaspetele nostru nedorit într-un loc periculos şi lăsaţi-l acolo. Bănuiesc că ştiţi care e cel mai mizerabil loc?

— Da, milady, făcu Jack, trosnindu-şi degetele.

După ce-l luară pe Richard de acolo, Gravesend se apropie târşit de ea. Tessa începu să tremure incontrolabil din tot corpul.

John se grăbi cât de repede putea prin holul mare.

— Milady, sunteţi rănită?

— Ticălosul s-a dus, zise Gravesend. Te poţi întoarce la postul tău.

John se trase de moţul de pe frunte şi plecă.

După aceea, Gravesend o privi cu întristare.

— Milady, n-am reuşit să vă protejez.

— Ba exact asta ai făcut. Eşti rănit, Gravesend?

— Nu vă faceţi griji pentru mine! Majordomul o luă de braţ. Haideţi să vă ajut să urcaţi scările!

Ea reuşi să ajungă până la baza scărilor, dar picioarele îi tremurau aşa de tare, încât trebui să se aşeze pe o treaptă. Tessa se aplecă şi-şi puse capul în mâinile tremurânde.

— Milady, îmi pare rău că nu am reuşit să vă apăr.

Ea se uită la servitorul ei credincios.

— Te rog, nu vreau să te învinovăţeşti.

— I-am promis unchiului dumneavoastră că voi avea grijă de dumneavoastră.

— Aşa ai şi făcut.

Trebuia să se ridice, pentru ca el să nu se mai îngrijoreze. După ce se ridică, se sprijini de balustradă pentru susţinere.

— Acum s-a dus şi nu se va mai întoarce niciodată.

— Mă tem că o va face, zise Gravesend.

Îşi dădu seama că făcuse o greşeală majoră. Cu opt ani în urmă, unchiul ei îl trimisese la război. Ar fi trebuit să-l trimită pe Richard la docuri, unde o bandă de ticăloşi l-ar fi luat iar cu arcanul. O, de ce nu se gândise la asta? Pentru că el o luase prin surprindere, iar ea nu se gândise, doar

reacţionase. El era un şobolan. Îşi va găsi drumul înapoi din mizeria mahalalelor.

— Lăsaţi-mă să-i trimit un mesaj lordului Broughton, zise Gravesend.

— E foarte târziu şi trebuie să mă odihnesc. Voi lua legătura cu el când voi reveni de la Gatewick Park. Voi fi în siguranţă cu ducele săptămâna viitoare.

— Ducele e un adevărat gentleman, zise Gravesend. Vă amintiţi seara când a venit foarte târziu?

Ea ezită, amintindu-şi de cearta lor cu privire la Caroline Fielding.

— Da, îmi amintesc de seara aceea.

— După ce a plecat, ducele s-a întors la câteva minute. Văzuse o birjă suspectă în apropiere. În seara aceea mi-a cerut să întăresc paza.

Oare Richard o spiona de atunci? Încă dinainte să ia legătura cu sora lui? Probabil că da.

— Ducele e foarte protector cu dumneavoastră, milady, zise Gravesend.

Cuvintele îi făcură inima să se strângă. Cavalerul ei în armură ducală.

— Vom posta de-acum un lacheu la uşă.

— Mâine să-i spuneţi neapărat ducelui despre împieliţatul care a încercat să vă intre în casă, zise Gravesend. Va avea el grijă de ticălos.

Tessa nu îndrăznea să-l implice pe Tristan, nu când Richard ameninţase că îi va dezvălui secretul. Dacă Richard îşi punea ameninţarea în practică, ea nu ar suporta ca Tristan să fie implicat în scandalul ei.

Tessa îi ură noapte bună lui Gravesend şi urcă scările. Inima încă îi bătea sălbatic. Richard va apărea din nou şi se va târî înapoi la sora lui. Tessa se gândi că el va crede probabil că-i va fi prea teamă să ia legătura cu Broughton. Teamă de ce ar putea Richard dezvălui.

După ce-l va confrunta pe Broughton săptămâna viitoare cu adevărul, el va refuza să-l mai adăpostească pe

fratele lui Anne. Richard nu o va mai manipula pe Anne niciodată. Nu va mai avea bani sau unde să stea. Nimeni nu-l va mai primi. Reputaţia lui va fi distrusă. Dar el nu va avea nimic de pierdut, şi ea ştia că-şi va căuta răzbunarea. Vă trebuie să fie mult mai precaută de-acum. Data viitoare când va veni să o caute, se va asigura că următoarea lui călătorie îl va duce departe, foarte departe de Anglia.

Capitolul 15

Soarele picta raze aurii pe cerul întunecat, în timp ce Tristan îi îndruma pe cei doi lachei enormi care îi cărau Tessei cuierele de parcă ar fi fost nişte perne.

Un vânt rece îi răcorea obrajii, o senzaţie înviorătoare. El se simţea mai uşurat, ştiind că o putea proteja pe Tessa la Gatewick Park. Sâmbătă primise primul raport al detectivului de pe Bow Street. După cum se aşteptase, Mortland frecventa cele mai mizerabile tripouri, precum şi case de toleranţă. Fără îndoială că javra era plină de boli. Tristan se va asigura că Mortland nu se va mai apropia niciodată de Tessa.

Spera să primească rapoartele militare despre Mortland înainte să se întoarcă la Londra şi apoi îi va arăta dovezile lui Broughton. Îi va cere lui Broughton să-l dea pe ticălos pe mâna celor care racolau cu forţa pentru armată. Să-l trimită departe de Anglia era singurul mod de a o ţine pe Tessa în siguranţă. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de grijile ei. Când va termina, abia atunci îi va spune. Ea va fi atât de uşurată, încât îl va ierta.

Hawk coborî din a doua trăsură şi îşi întinse braţele.

— Aş face bine să mă mai plimb cât pot.

Julianne coborî din prima trăsură, ridicându-şi rochia vaporoasă şi jupele. Tristan se încruntă când îl surprinse pe Hawk studiind gleznele surorii sale.

— Julianne, întoarce-te imediat în trăsură!

— Vreau să mă dezmorţesc puţin, zise ea.

Mama ei coborî din aceeaşi trăsură.

— Unde e domnişoara Mansfield?

Tristan îşi puse mâinile în şolduri.

— Vreţi, vă rog, să vă întoarceţi cu toţii în trăsuri?

Tristan îşi consultă ceasul.

— O să văd ce o o reţine pe domnişoara Mansfield.

Apoi se întoarse, doar ca să o vadă grăbindu-se spre el cu un săculeţ din dantelă agăţat de încheietură. El îşi puse ceasul la loc şi o întâmpină la jumătatea drumului. Arăta cam obosită, dar era oricum foarte devreme. Îi oferi braţul şi, când ea îşi puse mâna înmănuşată pe mâneca lui, ceva se întâmplă cu inima lui.

— Arăţi foarte drăguţ, murmură el, în timp ce îi studia capa verde smarald care se asorta cu panglicile de la bonetă.

Ea se îmbujoră şi se uită la trăsuri.

— O, vom avea şi antemergători.

— Nu-mi place să las chestiunile de siguranţă la voia întâmplării. Haide, trebuie să plecăm!

El intenţiona să o trimită pe Tessa în aceeaşi trăsură cu mama şi cu sora lui, dar mama lui se plânse că una dintre ele va trebui să meargă cu spatele, ceea ce se pare că era foarte neplăcut pentru doamne.

— Julianne, oftă Tristan, poţi merge cu Hawk şi cu mine.

— O, nu, zise ea scuturând din cap. Vei începe să te plângi de cum o să-mi scot pantofii, aşa cum faci întotdeauna.

— Vei face ce ţi se spune, zise Tristan.

— Mamă, nu vreau să merg cu el. O să-mi ţină predici toată ziua.

— Probabil, zise ducesa.

Hawk îi făcu lui Julianne cu ochiul.

— O să merg eu cu tine şi cu domnişoara Mansfield.

Julianne bătu din palme.

— O să avem o călătorie veselă. Tristan, tu poţi să mergi cu mama.

— Şi să mă laşi să suport nemulţumirile fratelui tău ore întregi? Nu, mulţumesc, ripostă ducesa.

— Bătrâne, nimeni nu vrea să meargă cu tine, remarcă Hawk ridicând din sprâncene.

Tristan se uită la Tessa. Ultima oară când o văzuse în salonul mamei lui, fusese prea îngrijorat din pricina lui Mortland ca să-i mai spună Tessei despre planurile ducesei de a-i găsi un soţ. Dar acum tot ea îi dăduse ocazia perfectă de a o avertiza pe Tessa.

— Domnişoară Mansfield? făcu el.

— Nu, zise mama lui. Ar fi nepotrivit să mergi singur cu domnişoara Mansfield într-o trăsură închisă. Trebuie să ne gândim la reputaţia ei.

— Mamă, pot să vorbesc cu tine în particular? zise el.

Ducesa îl urmă câţiva paşi mai încolo.

— Răspunsul e nu.

— Suntem deja în urmă cu programul, pretextă el. Iar asta îmi va oferi ocazia să stau de vorbă cu ea despre un subiect la care ţii foarte mult.

Ea ezită, apoi se încruntă.

— Nu ne putem permite să apară bârfe despre domnişoara Mansfield.

— Mamă, ai văzut că am instincte protectoare faţă de ea. E grijă de frate. În orice moment se aştepta să-l trăsnească de sus pentru minciuna asta.

— Ei bine, lasă-mă să vorbesc cu domnişoara Mansfield.

El o urmă pe mama lui, spunându-şi că făcea asta de dragul Tessei.

— Domnişoară Mansfield, zise ea. Fiul meu şi-a exprimat îngrijorarea fraternă pentru bunăstarea dumneavoastră.

Hawk aproape că se înecă. Tristan se uită urât la el.

Ducesa se încruntă la amândoi, apoi îşi îndreptă atenţia spre Tessa.

— După cum spuneam, fiul meu mi-a cerut să vă permit să călătoriţi împreună. Desigur, sunt preocupată pentru reputaţia dumneavoastră. Dar el a promis să vă vorbească despre un subiect important. Nu sunteţi slabă de înger, dar, dacă aveţi obiecţii, vă rog să-mi spuneţi.

Tessa îşi muşcă buza.

Tristan ridică din sprâncene. Apoi îi aruncă o privire mamei lui şi se întoarse spre Tessa. Spera că ea va înţelege mesajul lui tăcut.

Ea trase aer în piept şi aprobă din cap.

— Cred că nu au ce obiecţii să fie dacă o să pretindem că suntem frate şi soră pe durata călătoriei.

Ducesa dădu aprobator din cap.

— Când ne vom opri la hanuri, dumneavoastră şi fiul meu veţi avea identitate de frate şi soră ca o precauţie suplimentară. El va fi domnul Gatewick şi dumneavoastră veţi fi domnişoara Gatewick.

Hawk se sprijini de a doua trăsură.

— De ce să nu le spunem domnul şi doamna Gatewick?

— Ia mai taci, rosti Tristan şi-şi scoase ceasul. Suntem deja cu douăzeci de minute în întârziere. Hai să plecăm!

— Tristan, îşi drese mama lui glasul, sper că te vei strădui să fii agreabil cu ea.

— Sunt sigur că va fi cel mai atent soţ pentru doamna Gatewick, zise Hawk tărăgănat.

Ducesa se duse la Hawk.

— Ajută-mă să urc în trăsură, banditule! Vreau să-ţi spun o vorbă sau două.

Tristan se întoarse spre Tessa.

— Eşti sigură?

Ea schiţă un zâmbet.

— Voi fi încântată să călătoresc cu tine, dragă frate.

— Sunt foarte norocos că eşti aşa de agreabilă, dragă

soţie.

Ea râse, când Tristan o ajută să urce scările.

Înăuntru, el se aşeză în faţa ei şi-şi dădu jos pălăria.

Tessa îşi miji ochii în lumina soarelui care strălucea prin ferestre, aşa că el lăsă storurile în jos în ambele părţi.

— E mai bine? întrebă el.

— Da, mulţumesc.

În câteva minute, trăsurile porniră la drum. El îşi verifică din nou ceasul.

— Vom schimba caii periodic, dar cam pe la ora unu vom ajunge la hanul Hat and Feathers pentru prânz. Mâncarea este simplă, dar bună.

— Ştiam că vei planifica totul în detaliu.

— Asta îmi aminteşte, zise el şi băgă mâna sub scaun. Uite o pătură, în caz că ţi se face frig pe drum.

— Mulţumesc. Ea desfăcu pătura de lână şi se acoperi până în talie cu ea. Cu un zâmbet ştrengar, îşi dădu jos pantofii şi îşi mişcă degetele în ciorapi. O să mă simt foarte bine.

— Nu-i drept, zise el. Eu nu pot să-mi dau jos cizmele.

— M-aş oferi să te ajut, dar mă tem că aş ateriza în fund. Va trebui să suferi.

Tessa zâmbi şi-şi dădu jos boneta, dezvelindu-şi buclele strânse în creştet.

— Dacă îmi dau haina jos, promiţi să nu leşini? întrebă el. Pentru confort, înţelegi? Călătoria va fi lungă.

Ea îşi făcu vânt cu degetele înmănuşate în dreptul obrazului.

— Voi încerca să îmi revin după ce-o să văd mânecile cămăşii tale.

Tristan se aşeză pe bancheta ei.

— De fapt, e atât de strâmtă, încât voi avea nevoie de ajutorul tău. Asta dacă nu te deranjează.

— Nu, deloc.

Ea se folosi de dinţi ca să-şi scoată mănuşile, o mişcare pe care el o consideră ciudat de erotică. La naiba,

chiar trecuse prea mult timp fără să aibă o femeie.

— Întoarce-te cu spatele, zise Tessa. Aşa pot să-ţi trag haina jos.

După ce-l ajută să iasă din mânecile strâmte, Tessa îşi desfăcu şireturile pelerinei. Când şi-o dădu jos, el i-o aruncă împreună cu mănuşile amândurora şi cu haina lui pe cealaltă banchetă.

Îi făcu cu ochiul.

— Pariez că mama ar leşina dacă ar şti că ne dezbrăcăm.

— Eşti foarte neastâmpărat, izbucni Tessa în râs.

— Vinovat! El se uită la cealaltă banchetă. Roţile trăsurii hurducăiau pe piatra de râu. M-aş muta pe bancheta cealaltă, dar ar trebui să urlu ca să mă auzi.

— Mama ta a dat de înţeles că aveai ceva să-mi spui. Aşa că poţi să rămâi.

El ştia că Tessa se va lansa într-o tiradă când îi va spune despre planurile mamei lui şi voia să mai aştepte un pic. Aşa că-şi întinse picioarele.

— Tu eşti prima mea prietenă.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ai treizeci de ani. Au fost destule femei în viaţa ta.

El ştia că era mai bine să nu răspundă.

— Cât de multe au fost? întrebă Tessa.

— Un domn nu dezvăluie asta niciodată, chicoti el.

— Nu le-ai considerat prietene? se uită ea în sus spre el.

— Nu am vorbit niciodată nimic important.

— Nu era ciudat, având în vedere… ăăă… apropierea?

— Te referi la intimitatea fizică?

Ea se îmbujoră şi aprobă din cap.

La naiba, nu-i venea să creadă că purta conversaţia asta cu ea!

— Nu cred că-ţi va plăcea răspunsul.

Ea îşi ridică nasul obraznic şi scoase un sunet de dezgust.

Mai bine i-ar spune acum despre mama lui şi apoi să se mute pe bancheta cealaltă.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Mama mea mi-a poruncit să-ţi găsesc un soţ.

— Ce? făcu ea şocată.

— Exact acesta a fost şi răspunsul meu, zise el şi adăugă după o pauză: Dar am fost de acord.

— Cum îndrăzneşti?

— Poate ar trebui să lămuresc lucrurile, zise el. Am fost de acord să mă ocup de chestiune.

— Nu o să inversezi rolurile, eu sunt peţitoarea. Tu nu eşti vânătorul de soţi.

El se scutură de râs.

— De ce te distrezi aşa?

— Am fost de acord doar ca să scap de gura ei.

Tessa se îmbufnă.

— A fost foarte urât din partea ta să mă tachinezi.

— Speram că îmi vei mulţumi pentru că te-am protejat de planurile mamei mele de a-ţi găsi un soţ.

— Te bucuri de gratitudinea mea neţărmurită, zise ea.

— Asta implică şi ceva mai substanţial?

— Dacă vei continua să o ţii departe pe mama ta, o să-ţi sărut cizmele, zise ea.

— Mai degrabă aş vrea să-mi săruţi buzele.

La naiba, asta îi scăpase.

Ea se uită ţintă înainte.

— Mai degrabă aş săruta o broască.

— Ei bine, atunci îţi voi găsi un soţ, dragă soră.

Tessa lăsă pătura să alunece în jos şi se aplecă spre el. Tristan îşi ţinu răsuflarea văzând expresia seducătoare din ochii ei. Apoi ea îi trase capul în jos şi îl sărută iute pe obraz.

— Iată, zise ea şi-i ţinu obrajii între palme. Consideră-te răsplătit.

El îi prinse mâinile.

— Va trebui să faci ceva mai mult de atât. Cuvintele le

rosti răguşit, pe un ton senzual inconfundabil.

Tristan ştia că flirta cu dezastrul, dar nu se putea abţine. Când ea slobozi o respiraţie şuierată, lui i se înfierbântă sângele. Privirile li se întâlniră. El îşi frecă degetele mari pe dosul palmelor ei moi. Ea îşi închise ochii o clipă şi inspiră.

El se aplecă spre ea fără să se gândească, iar Tessa îşi ridică pleoapele şi buzele i se întredeschiseră uşor.

— O, nu eşti deloc o broască.

— Un duce nu e bun?

Ea scutură din deget şi se retrase, din nou domnişoara bine educată.

El se întrebă dacă avusese vreodată vreun iubit. Cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

— Câţi bărbaţi ai sărutat? aproape că mârâi el.

— O lady nu spune niciodată.

El se întrebă dacă el fusese primul. Gândul îi făcu pieptul să se umfle.

— Pariez că niciun bărbat nu te-a sărutat vreodată cum am făcut-o eu…

Ea se uită la el şi ridică din sprâncene.

— Sunteţi în căutare de complimente, Excelenţa Voastră?

— Asta înseamnă că merit unul?

El îşi aminti cum se abandonase în braţele lui şi voia ca ea să admită că îi plăcuse.

Ea se lăsă pe spate şi-şi îndreptă atenţia spre bancheta de vizavi.

— Abia dacă îmi mai amintesc.

— Mincinoasă!

După câteva minute, se întoarse şi-şi miji ochii spre el.

— Ai mai sărutat pe cineva după mine?

— Nu.

În ochii ei sclipi o expresie neastâmpărată.

— Ţi-ai pierdut cumva exerciţiul?

— Te oferi?

Ea îşi ridică bărbia.

— Ţi-am dat deja o sărutare azi.

— Atingerea aia iute pe obraz zici tu că a fost o sărutare? Cred că ai nevoie de lecţii.

— O, ai un profesor în minte?

Privirea lui coborî pe buzele ei. Doamne, cât îl mai tentau.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, milady.

Ea scutură din cap.

— Mulţumesc, dar cred că voi aştepta pe cineva cu experienţă mai recentă.

— Acum mi-ai aruncat mănuşa, zise el şi ridică din sprâncene. Trebuie să-mi apăr onoarea, rosti el în continuare pe un ton exagerat de teatral.

— Pe câmpul de luptă al sărutărilor? zâmbi ea.

Lui îi lipsise mult schimbul de replici inteligente cu ea.

— Să ne duelăm cu buzele?

— S-ar putea să te trezeşti mâncând iarbă la micul dejun.

— A, dar s-ar putea să te dobor cu un sărut, zise el şi se aplecă spre ea.

Tessa râse şi-l împinse cu palmele în piept. Era un semnal clar să se oprească, dar buzele ei erau la doar câţiva centimetri distanţă. Nu putea să respire.

— Ce îngâmfare, zise ea şi-şi întoarse faţa.

El expiră, dezamăgit şi uşurat în acelaşi timp. Desigur că nu ar fi sărutat-o. Pusese mecanismul în mişcare, dând de înţeles că o va cere fie pe Amy, fie pe Georgette. Iar el jurase că nu o va dezonora pe Tessa din nou.

Sigur, fusese tentat, dar era o mare diferenţă între a dori ceva şi a acţiona.

Tristan îşi controla perfect nevoile primare. Dar îi auzea respiraţia uşoară. „Idiotule! Sigur că respiră”.

Ea oftă şi îşi desprinse privirea de pe profilul lui. Obrajii ei plini şi frumoşi şi nasul mic o făceau să pară

foarte inocentă. Dar buzele erau întruchiparea păcatului, delicioase şi rozalii, făcute să…

Trebuia să înceteze să se mai gândească la cum ar putea să o sărute.

Trăsura luă o curbă, trecu peste o denivelare şi îl aruncă spre ea. Îi puse mâna pe după umeri, ca să o protejeze. Trăsura se redresă, dar el nu-şi retrase mâna. Doar în caz că ar da iarăşi peste o denivelare.

Acum şedeau şold lângă şold. Coapsa ei moale, lipită de a lui îi încălzea sângele. Se uită la ea, vrând să o facă să se uite la el. Tessa îşi întoarse încet privirea. Expresia i se îmblânzi încet, devenind languroasă. El îşi înclină capul, trăgând-o mai aproape până când reuşi să-i simtă respiraţia pe buzele lui. Aproape că putea să simtă gustul buzelor ei dulci. Respiraţia lui deveni mai greoaie. Ştia că ar trebui să se uite în altă parte, dar îl fermecase.

Niciunul dintre ei nu se mişcă nici măcar un centimetru. El se temea că, dacă o făcea, va pierde bătălia şi o va săruta. Şi ea începu să respire greu. Pielea o furnica. El se gândi că va muri de dorinţă după ea, că va muri dacă îi mai rezista. Căldura i se răspândi în vintre şi crezu că va înnebuni de la efortul de a nu face nimic, când întregul lui trup tânjea să o posede, să-i devoreze buzele, să-şi înfigă limba în gura ei.

Pătura alunecă la pământ.

— O! exclamă ea.

„Salvat de pătură”, se gândi el.

Când ea o ridică, o voce din mintea lui îi spuse să se dea mai încolo şi să pună nişte distanţă între ei, dar nu se putea convinge să se urnească. Se uită la ea, tânjind să o tragă în braţele lui şi să o sărute până o ameţea.

Tessa se aşeză mai comod sub pătură, apoi îşi scoase mâna ca să-şi acopere un căscat.

— Eşti obosită? murmură el.

La naiba, pierduse ocazia. Ar trebui să fie fericit, dar nu era.

Tessa încuviinţă din cap şi pe chipul ei trecu o umbră.

— N-am dormit prea bine noaptea trecută.

— Te frământă ceva?

Ea ezită.

— Totul va fi bine, zise şi căscă din nou.

— Pune-ţi capul pe umărul meu, o îndemnă el.

Când ea se supuse, Tristan o cuprinse cu braţul pe după umeri. Fără să se gândească, îi sărută părul. Ea căscă din nou şi se cuibări mai aproape de el. Tristan se felicită pentru reţinerea de care dăduse dovadă. Aproape că se obişnuise să o simtă cuibărită lângă el. Respiraţia Tessei încetini, dându-i de înţeles că adormise. Legănatul trăsurii îl făcu şi pe el să se simtă obosit. Îşi închise ochii.

Nu se ştie cât timp trecu până când ea îşi întoarse obrazul în lavaliera lui. Se trase mai aproape, până când sânii ei moi se lipiră de pieptul lui. Inima lui o luă la goană, amintindu-şi momentul când îi atinsese la Ashdown House.

Trăsura se scutură şi începu să se legene. Capul ei alunecă într-o parte. El încercă să o redreseze.

— Tess?

— Hmmm?

— Tess, trage-ţi picioarele în sus şi o să te ajut să stai întinsă pe banchetă.

Apoi el se va muta pe locul de vizavi.

Lucrurile scăpară iute de sub control. Ea îşi trase picioarele în sus şi-şi frecă obrazul de pieptul lui. El îşi înăbuşi un geamăt. Apoi el încercă să-i lase capul în jos, străduindu-se să iasă de sub ea. Într-o mişcare fluidă, ea se întoarse pe o parte şi-şi puse capul pe piciorul lui. Apoi îşi puse mâinile sub obraz.

— Mmm, mormăi ea.

Dumnezeu să-l ajute! Când ea oftă, Tristan îi simţi respiraţia prin materialul pantalonilor lui strâmţi. Buzele ei pline erau la doar câţiva centimetri distanţă de băiatul cel rău din pantalonii lui. Îşi puse mâna pe părul ei moale şi gestul îl făcu să se gândească exact unde îşi dorea buzele

ei. Mădularul i se încordă din nou. Disperat, încercă să se gândească la altceva.

Parlament? Respiraţia Tessei încetini, făcându-l să se gândească la somn. Mai mulţi domni mai bătrâni sforăiau de zor în timpul şedinţelor. Se surprinse chiar şi pe el moţăind la discursul vreunui înfumurat. La naiba, îi surprinsese pe unii dormind chiar în timpul discursurilor sale.

Tessa scoase un sunet feminin amuzant. Apoi îşi întinse picioarele. Pătura căzu pe jos. Fusta şi jupele îi erau ridicate până la genunchi. Avea o vedere excelentă asupra picioarele ei frumoase, îmbrăcate în mătase. Cu un şuierat se strădui să-şi stăpânească erecţia inevitabilă. „Jos, băiete!”

El jură să nu se mai uite la picioarele ei, dar din când în când ea şi le mişca. Foşnetul ciorapilor de mătase pe piele îl înnebunea. Nechemată, în mintea lui apăru o fantezie răutăcioasă. Îl mâncau degetele în timp ce-şi imagina cum îi dădea uşor ciorapii jos, sărutând pielea care i se dezvăluia.

Băiatul cel rău tânjea să o salute. Pantalonii lui strâmţi se simţeau ca un turnichet. Apoi se temu că nasturii de la pantaloni nu vor rezista presiunii. Îşi imagină sunetul artificiilor. Poc, poc, poc!

Tristan se uită la tavan, întrebându-se dacă se putea muri dintr-o afurisită de erecţie.

*

„Salvează-mă de dorinţă”.

Umbrele după-amiezii acopereau o parte din curtea hanului Black Swan. Tristan inspectă noua echipă de cai. Mulţumit, o ajută pe Tessa să se suie în trăsură. Huruitul vehiculelor care treceau şi zornăitul harnaşamentelor îi slăbeau nervii şi aşa tracasaţi. Timp de opt ore lungi, se luptase cu tentaţia. Trase aer în piept şi urcă în trăsură,

spunându-şi că va mai putea rezista încă un pic. De data asta se aşeză vizavi de Tessa, sperând că distanţa îi va domoli dorinţa nepotrivită.

Ea îşi scoase boneta.

— Cât mai avem până la Gatewick Park?

— Ajungem înainte de căderea întunericului, zise el şi-şi puse pălăria lângă el.

Caii porniră şi trăsura se urni cu un legănat. Curând tropotul copitelor pe caldarâm se schimbă în mici bubuieli când trăsura intră pe drum. Tessa încercă să-şi netezească fusta albă diafană. În timp ce-şi apăsa mâinile peste material, el putea ghici dimensiunile coapselor ei frumoase. Simţi din nou cum i se înfierbântă sângele.

Îşi îndreptă atenţia spre fereastră şi ridică storul, prefăcându-se că priveşte peisajul.

Câteva minute mai târziu, dădură peste o denivelare. Tristan se întoarse spre ea.

— Un început mai dur, zise el şi lăsă storurile în jos.

Trăsura începu să se scuture şi să se legene. Expresia ei încordată îl îngrijora.

— Drumul va fi curând mai neted.

Ea se agăţă de marginea banchetei.

— E sigur?

Motivul pentru care se temea ea îi apăru dintr-odată în minte. Părinţii ei muriseră într-un accident de trăsură. Apucând bara ca să-şi ţină echilibrul, el se ridică, aplecându-şi capul. Trăsura se legănă din nou.

— Nu, trebuie să stai jos. E periculos, spuse Tessa îngrozită.

El făcu un pas lung şi ajunse lângă ea pe banchetă, punându-i braţul pe după umeri.

— O să te ţin eu în siguranţă.

În clipa în care rosti cuvintele, trăsura săltă. Ea scoase o exclamaţiei şocată. O simţea cum tremură, aşa că îi apucă mâna.

— Mai durează doar un pic. Promit.

Tessa îi strânse tare mâna, pe tot parcursul porţiunii accidentate de drum. O jumătate de oră mai târziu, legănatul încetă.

Ea îi dădu drumul şi oftă.

— Slavă Domnului! exclamă şi-şi dădu jos pelerina. Se uită apoi la el. Să te ajut cu haina?

— Doamne, da.

El se întoarse cu spatele.

În timp ce-l ajuta, degetele ei atinseră materialul de mătase al vestei, făcându-l să tânjească după atingerea aceea pe pielea lui. Ea împături haina pe lung şi o puse la o parte, un gest atât de domestic, care, din cine ştie ce motiv, îl impresionă.

Tristan se lăsă pe spate, lăsând distanţă între trupurile lor.

— Mama m-a prins la înghesuială la han. A insistat să-ţi vorbesc din nou despre măritiş.

Tessa scoase o exclamaţie exasperată.

— I-ai spus că e fără speranţă?

— Ameninţă că îţi va găsi ea soţ, dacă eu nu reuşesc.

— Ferească sfântul! exclamă ea şi-şi netezi rochia la gât. Trebuie să ne gândim la o metodă ca să o distragem.

— Mama e o femeie impresionantă, care nu va uita chestiunea prea uşor. E convinsă că ai nevoie de un soţ.

Ochii Tessei sclipiră cu o expresie năzdrăvană.

— Ştiu. De îndată ce ajungem, voi face o descriere a idealului meu de soţ. Cerinţele vor fi imposibile. Îi vei putea spune cinstit că nu există niciun bărbat pe lumea asta care să mă mulţumească.

— N-o să funcţioneze. Mama crede că eşti extrem de eligibilă şi ai putea avea câţi peţitori vrei.

Tessa găsi pătura şi şi-o puse peste genunchi.

— Spune-i mamei tale să nu se mai amestece în treburile mele.

— Tess, are dreptate, să ştii.

— Nu doresc să mă mărit şi te rog să nu mai deschizi

subiectul încă o dată.

— Eşti singură pe lume. Îmi fac griji pentru tine.

Ea îl privi cu o expresie sfidătoare.

— Nu sunt o proastă, Excelenţa Voastră, pot să miros un vânător de zestre de la cincizeci de paşi.

Tessa i se adresase formal, semn clar că întrebările lui o deranjau.

— De vânătorii de zestre te temi?

— Nu mă tem de nimic.

— Cu excepţia căsătoriei, zise el.

Ea îşi dădu jos pantofii cu ceva mai multă forţă.

— O, eşti absolut ridicol! Ţi-am spus deja că-mi plac independenţa şi cariera mea.

— Crezi în „fericiţi până la adânci bătrâneţi”, dar nu pentru tine, zise el.

Ochii ei scăpărară de furie.

— Femeile cărora le găsesc soţi n-au de ales. Vieţile lor depind de căsătorie. Fac tot ce pot să le găsesc soţi iubitori. Pieptul ei se ridică şi cobora în timp ce respira agitat. Nici măcar tu n-ai libertatea mea. Trebuie să te căsătoreşti ca să ai un moştenitor, dar eu nu sunt legată de datorie. Titlul unchiului meu a dispărut deja. Sunt liberă să-mi las averea cui doresc.

— Asta e ce şi-a dorit unchiul tău pentru tine? murmură el.

— Sunt una dintre cele mai bogate femei din Anglia. Ai idee cât de rară e o astfel de formă de independenţă?

— Am, zâmbi el, dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Răspunsul meu este că nu am aceleaşi ispite pentru a mă căsători.

El îi dezmierdă obrazul.

— Mai sunt şi alte avantaje într-o căsnicie.

— O, da, aş putea să mă căsătoresc, iar apoi soţul meu ar avea controlul complet al averii mele. Ce perspectivă fericită!

— Ai putea să o pui într-un fond înainte de căsătorie,

aşa tu ai deţine controlul.

— Niciun bărbat nu ar accepta o soţie fără niciun ban, pufni ea.

Cinismul ei îl ului. Până acum dăduse impresia unei romantice incurabile.

— Crezi în dragoste pentru toată lumea, mai puţin pentru tine. De ce, Tessa?

Ea scoase o exclamaţie lipsită de amuzament.

— Nu sunt nici pe departe o tânără domnişoară eligibilă, în ciuda a ceea ce crede mama ta. Toată lumea mă consideră o fată bătrână.

Se sacrificase ani la rând pentru alţii. Acum era prinsă într-un cerc vicios. Ea nu credea că vreun bărbat ar putea vedea dincolo de statutul ei de fată bătrână fără să fie interesat de averea ei. Şi adevărul era că ea nu va permite niciodată unui bărbat să se apropie suficient cât să vadă femeia de sub etichetele de fată bătrână şi moştenitoare. Dar el ştia că ea era mai mult de atât.

Se gândi la felul în care lua în râs normele societăţii. Poate că era nesăbuinţă, dar era şi multă autoapărare.

— Tess, tu dăruieşti atât de mult altora, în detrimentul tău.

— Nu-mi interzic nimic. Am mai mulţi bani decât aş putea cheltui vreodată.

Răspunsul ei furios îl făcu să zâmbească.

— Nu vorbesc de posesiuni materiale.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Îţi refuzi dreptul de a avea familie şi companie.

— Am prieteni.

— Ştiu, zise el. Dar uiţi unul dintre beneficiile căsătoriei.

— Încerci să mă distragi de la problema ta, zise ea. Trebuie să discutăm. Mă preocupă îndoielile tale.

— Am discutat deja chestiunea. Nu te voi lăsa să schimbi subiectul, zise el. Gândeşte-te la ce pierzi!

Ea îşi feri privirea.

— Sunt peţitoare şi sunt cât se poate de conştientă de beneficiile căsătoriei, doar că nu mi se aplică şi mie.

El îi luă obrazul în palmă şi o întoarse spre el.

— Aşa crezi?

— Ştiu… Ştiu că aşa e.

— Nu pari prea sigură, murmură el, dezmierdându-i pielea catifelată.

— Ce… ce faci?

El îi făcu cu ochiul.

— Încerc să-ţi arăt ce pierzi.

Ea răsuflă sacadat.

El îşi lăsă capul în jos şi-i suflă aproape de ureche, spunându-şi că nu intenţiona decât să-şi demonstreze punctul de vedere.

— Nu ţi-ar lipsi şoaptele deocheate?

— Eşti indecent.

— Deci încă nu eşti convinsă, văd. El îşi întoarse capul, până când răsuflarea ei îi atinse buzele. Nu ţi-ar lipsi sărutările tandre?

— Eşti răutăcios.

El aproape că putea să-i simtă gustul.

— Vrei mai mult?

— E indecent să întrebi aşa ceva.

— Dar o voi face.

Tristan întinse mâna, susţinându-i spatele în timp ce se apleca spre ea. Pătura alunecă pe jos.

Ea se trase înapoi şi scoase o exclamaţie de uimire. El se uită în jos la rotunjimile sânilor ca fildeşul. Apoi îşi lăsă capul în jos şi suflă în decolteul ei. Tessa gemu.

Mădularul i se înfierbântă. Jocul mersese prea departe. Când îşi ridică privirea, ea deschise ochii.

— Acum ai cumva idee ce pierzi? o întrebă.

Ea îl împinse la o parte.

— Mă tachinezi.

Tristan îi dădu drumul.

— Mi-am demonstrat punctul de vedere.

Ea se aşeză mai bine şi-şi ridică bărbia.

— N-ai demonstrat nimic.

El o gâdilă pe talie.

Ea scoase o exclamaţie de uimire şi se feri. El chicoti şi o gâdilă din nou. Pătura căzu din nou pe podea în timp ce ea sări în picioare, făcând trăsura să se clatine. Tristan o apucă de braţ ca să o împiedice să cadă. Ea încercă să se elibereze din strânsoarea lui. El o trase spre el, prinzând-o între picioarele sale. Când trăsura se legănă, ea – şi pierdu echilibrul şi se apucă de umerii lui. El rânji şi o legănă cu coapsele. Ea izbucni într-un râs drăguţ.

Ochii li se întâlniră. El se uită cu jind la gura ei. Ea îşi umezi buzele.

Apoi el făcu un lucru necugetat. Se aplecă şi îi captură buzele. „Spune-mi nu! Opreşte-mă! Spune-mi că sunt promis alteia!”

Ea îi răspunse la sărut, şi orice gând raţional îl părăsi.

O trase la el în poală. Ea se întinse şi-şi băgă mâinile în părul lui. El îşi lipi buzele de ale ei, dar nu era de ajuns. O sorbi şi îi linse buzele. Când ea scoase o exclamaţie de uimire, el îi băgă limba înăuntru. Instinctul de a o devora îi bubui în sânge, dar el îşi controlă dorinţele sălbatice. O savură, încetinind ritmul pentru a-i intensifica plăcerea. Ea avea un gust dulce şi acrişor, ca zahărul cu lămâie.

Se opri să respire, jurându-şi să înceteze, dar ea îşi puse palma peste inima lui.

— Vreau să-ţi simt inima bătând pentru mine, şopti ea.

— Sărută-mă, răspunse el.

Ea îşi atinse buzele de ale lui. El şi le întredeschise, ca pe o invitaţie. Ea îl gustă, nesigură, de parcă ar fi fost o nouă delicatesă. El îşi dădu seama că toate astea erau o noutate pentru ea, doar al doilea sărut. Şi doar el, era sigur de asta. O lăsă să exploreze, iar ea deveni mai îndrăzneaţă, durerea delicioasă din mădularul lui se transformă într-o erecţie ca de piatră. Nefiind în stare să se mai reţină, el îi

trase limba în gura lui şi i-o supse. Ea scoase un geamăt mic şi feminin. Aşa că el repetă manevra din nou şi din nou, iar când ea îi răspunse la fel, gemu.

Când îşi ridică buzele, ea îl copleşi cu sărutări ca atingerile unui fluture, pe obraji, pe bărbie. Nu reuşea să se oprească, aşa că îi sărută gâtul subţire. Degetele ei se încordară pe umerii lui, de parcă s-ar fi temut să nu cadă.

Încă un sărut. Doar unul singur. Apoi se va opri.

Când buzele li se atinseră din nou, gura ei se deschise ca să-i primească limba. Dorinţa lui pentru ea deveni arzătoare.

Cumva mâinile lui începură să umble la copcile din spatele rochiei ei. Când i-o desfăcu pe ultima, îi trase corsajul în jos şi îi eliberă braţele. Ea se întinse după umerii lui, iar el îi dezmierdă partea de sus a sânilor de deasupra corsajului. Apoi degetul lui trasă partea fixă a corsetului. O sărută din nou, apoi înlătură întăritura corsetului şi-o aruncă deoparte pe scaun.

Ea scoase o exclamaţie de uimire. Apoi el îi dezveli sânii albi.

— Eşti frumoasă, şopti el şi-i cuprinse sânii.

Ochii ei se închiseră. El îi dezmierdă sfârcurile cu degetele mari. Apoi strânse încet sfârcurile excitate.

— O, şopti ea.

El îşi coborî gura şi atinse cu vârful limbii unul dintre sfârcuri. Ea se arcui spre el, aşa că Tristan repetă mişcarea de mai multe ori, tachinând-o până când ea îi strânse capul.

— Te rog, îl imploră ea.

Da. El i-l luă complet în gură şi supse cu putere. Gemetele ei fierbinţi, feminine şi mişcările neliniştite îl încurajară. Îi ridică fustele, lăsând o mână să-i alunece între coapsele ei catifelate şi moi.

Ea se deschise pentru el după doar un uşor îndemn. Când îi găsi buclele mici, le cuprinse cu mâna. Faldurile ei umede şi fierbinţi îl înnebuniră de dorinţă. Aproape că-şi băgă un deget înăuntru, dar se temu să nu-i fure fecioria. O

dezmierdă, exploră şi găsi punctul dulce. Ea scoase un sunet ca un mieunat din gât. El o dezmierdă ritmic.

— Aşa?

Ea se arcui spre el drept răspuns.

Mădularul lui pulsa, se întărise şi-l făcea să aibă gânduri primejdioase. El voia să o pună să-l călărească în poală şi să se împlânte în ea. Dar nu putea, nu voia, nu trebuia să-i ia fecioria.

Ea îşi arcui şoldurile şi nu mai era doar umedă, ci udă. Gemetele ei erau cele mai erotice sunete pe care le auzise vreodată.

— Haide, dă-ţi drumul pentru mine, draga mea Tessa! Îşi coborî capul şi îi supse un sfârc.

Ea îşi arcui spatele şi scoase un ţipăt. Apoi se prăbuşi.

El o sărută pe obraz.

— Dulce, dulce Tess!

— Plutesc, şopti ea.

Mădularul lui pulsa aproape dureros. Fără să se gândească, se arcui spre ea, dar posteriorul ei moale făcu durerea şi mai rea.

— Scuze, murmură el.

Ea deschise ochii brusc. Se ridică, foindu-se în poala lui.

El gemu.

— O, nu? Te-am rănit.

— Nu te mişca, gâfâi el. Nu, mai bine mişcă-te. Pe banchetă.

Tessa alunecă din poala lui. El îşi lăsă capul pe spate şi strânse din dinţi.

— Tristan?

El îi aruncă o privire. Ce greşeală! Buzele ei umflate de la sărutări făceau ca bestiei din el să-i vină să urle. Ea îi puse o palmă pe piept. El inhală. Degetele ei alunecară peste vesta lui. Rămase şocat când îşi dădu seama că ea îi desfăcea vesta.

— Tess, rosti el cu vocea răguşită.

— Şşşt. Apoi trase cămaşa voluminoasă din pantaloni.

Făcu o tentativă prea puţin hotărâtă de a o opri, dar când mâinile ei alunecară sub cămaşă, trecând de pe abdomen spre piept, el îşi pierdu orice voinţă de a mai rezista.

— Pielea ta e aşa de fierbinte, şopti ea.

O va opri curând. Aşa avea să facă. Trebuia. Dar, o Doamne, atingerea ei îl ardea. Îl făcea să o dorească, să o dorească, să o dorească.

În timp ce mâinile ei călătoreau în jos, el strânse din dinţi. Mădularul lui se lupta cu constrângerile pantalonilor. Se lupta cu dorinţa copleşitoare de a se elibera.

Apoi degetele ei ajunseră la unul dintre nasturii pantalonilor. Alarmat, el o prinse de mână.

— Nu.

— Nu vrei să te ating?

Sunetul languros al vocii ei aproape că-i veni de hac.

— Nu poţi.

— De ce?

El pufni. Ea nu înţelegea.

— Pentru că ar însemna să scuturi o sticlă de şampanie şi apoi să-i scoţi dopul.

— O.

Ea părea dezamăgită.

Tristan ar fi vrut ca ea să protesteze. Voia ca ea să-l atingă, voia asta foarte mult. Şi nu avea niciun drept.

Ea îl sărută pe buze.

— Nu te mişca.

Apoi îi luă haina, căută în buzunare şi scoase batista, fluturându-i-o în faţa ochilor.

Când îşi dădu seama de intenţia ei, avu nevoie de tot autocontrolul ca să refuze.

— Nu, nu pot să te las.

Ea strânse bucata albă de material în mână şi flutură din mână.

— Ăsta e un steag alb. Spune că te predai.

— O, Doamne!

— Destul de aproape.

Cu o încetineală agonizantă, ea îi descheie nasturii şi îi desfăcu şi izmenele. Când mădularul lui umflat sări afară, ochii ei se măriră. Dădu să-l atingă, apoi ezită. Când se uită în ochii lui, el pierdu bătălia.

— Da.

Ea îşi trecu degetul peste picătura din vârf. Apoi îl apucă.

— Impresionant, şopti ea.

El se înălţă în mâna ei. Ea zâmbi, se aplecă şi-l sărută repede. Probabil că murise şi ajunsese în rai.

Ea îşi ridică privirea şi se uită la el printre genele lungi.

— Te-am rănit?

— Dimpotrivă, mormăi el. Apoi puse mâna peste a ei şi-i arătă cum să-i facă plăcere. Iar ea învăţă repede.

El o privi tot timpul. Presiunea crescu şi se acumulă, până când începură spasmele erotice şi din gâtul lui se auzi un sunet răguşit. Ea îi prinse strigătul cu gura ei şi îl acoperi cu batista. El se cutremură când îl cuprinse extazul. Apoi capul îi căzu pe banchetă.

*

Se trezi dezorientat, când ceva moale îl gâdilă sub nas. Parfumul de trandafiri şi de femeie îi pătrunse prin ceaţa din creier. Păr, păr moale. Părul Tessei.

Realizarea a ceea ce se întâmplase îl cuprinse treptat. Obrazul ei era pe umărul lui. Mâna lui pe sânul ei gol.

Doamne sfinte, ce făcuse?

Îşi dădu seama că avea pantalonii descheiaţi. La naiba! Ar trebui să fie biciuit pentru ce făcuse şi ce-i permisese să facă.

Un oftat feminin îl făcu să se uite la faţa ei. Ea deschise ochii, apoi zâmbi, un zâmbet languros, mulţumit. Îl

sărută pe obraz. Se întoarse spre ea, intenţionând să vorbească, să-şi ceară scuze, să facă naiba ştia ce. Dar cumva începu să o sărute din nou, iar indiferent ce intenţii nobile ar fi avut se destrămară. De îndată ce o gustă din nou, se trezi la viaţă.

Îi cuprinse sânii, umplându-şi mâinile până la refuz. La auzul respiraţiei ei rapide, se uită în jos, în timp ce îi dezmierda sfârcurile umflate cu degetele mari. Ea – şi lăsă capul pe spate în timp ce el îi strângea sânii şi-şi lăsa capul în jos ca să treacă cu limba de la un sfârc la celălalt. Mădularul lui se întări din nou ca piatra.

Gemetele ei îl încurajară. O ridică şi îi desfăcu coapsele până când îl încălecă. Apoi îi dădu fustele la o parte şi o trase mai aproape, până când erau piele pe piele, cât de aproape puteau fi fără să se împreuneze. Senzaţia îl înnebunea de dorinţă. Avea nevoie de ea, o dorea, voia să o facă a lui în orice fel posibil. Dorinţa de a o penetra aproape că îl copleşi. Apoi se uită în ochii ei şi văzu teamă.

— Jur că n-o să merg prea departe!

Ea îşi strânse mâinile peste erecţia lui şi se legănară împreună, extazul ducându-l într-un loc fără gânduri, unde nu mai existau decât el şi ea şi acel moment. Apoi îi luă un sfârc în gură şi supse tare. Ea scoase un ţipăt. El nu era prea departe de asta. Din gâtlejul lui se auzi un sunet răguşit când plăcerea îl copleşi, valurile de pasiune venind în ritmul inimii lui. Ea puse tivul jupei peste mădularul lui pulsând în timp ce sământa i se revărsa. O lipi de el, iar ea îşi îngropă faţa în umărul lui. Apoi murmură ceva ce el nu înţelese. Inima îi galopa prea iute, la fel de iute ca tropotul copitelor cailor. Trase aer în piept, nefiind în stare să se concentreze. Când respiraţia i se mai domoli, îl cuprinse o uimire lentă, ca de om beat. Mintea i se blocase. Închise ochii şi se lăsă pradă micii morţi.

Capitolul 16

Un sunet de copite îl trezi. Creierul amorţit refuză la început să funcţioneze. Apoi îşi dădu seama că vehiculul încetinea. Luând o curbă mare. Strigăte afară. Trăsura se opri. El dădu uşor storul la o parte. La naiba!

Tristan o apucă de umeri.

— Tessa, trezeşte-te!

Ea deschise ochii. Părea năucită.

— Grăbeşte-te, trebuie să te îmbrac.

— Unde suntem? exclamă ea.

— Gatewick Park.

— O, Doamne! Ea îşi acoperi gura cu mâna.

Tristan ridică braţele şi o puse în picioare dinaintea lui.

— Trebuie să ne mişcăm repede. Îi ridică iute cămăşuţa şi corsetul.

— Unde e întăritura? întrebă ea agitată.

El o găsi pe scaun şi cu mâini tremurânde încercă de mai multe ori să i-o pună. Izbuti în cele din urmă. O ajută cu mânecile şi partea de sus a rochiei. Apoi o întoarse. Ea tremura aşa de tare, încât nu reuşea să-i prindă copcile. Se forţă să se concentreze şi reuşi până la ultima. Se auziră voci afară. Panicat, îi apucă pelerina şi i-o aruncă pe umeri. În timp ce ea se ocupa de bonetă şi de pantofi, el îşi legă izmenele, îşi băgă cămaşa la loc şi închise nasturii de la pantaloni şi de la vestă cât de repede putu. Ea îl ajută să-şi îmbrace haina.

El îi prinse chipul în mâini.

— Vino în bibliotecă mai târziu! Trebuie să vorbim.

Ea afişă o expresie uimită.

— Nu cred că e o idee prea bună.

— Tess nu avem timp să ne certăm acum.

Ea trase adânc aer în piept.

— Îmi pare foarte rău că te-am sedus. Nu mi-am dat seama că vei fi atât de tulburat.

Ce? Oare îşi pierduse minţile?

— Nu trebuie să te temi, pentru că te voi respecta şi mâine. Ea făcu o pauză. Dar…

Tristan se holbă la ea. Probabil că atâta plăcere îi furase minţile.

Se auzi o bătaie în uşă. Amândoi se întoarseră să se holbeze la ea. Apoi Tessa se uită la el şi zise şoptit:

— Sper că mă vei ierta, dar nu pot să fac un bărbat cinstit din tine.

*

În timp ce Julianne cânta la pian în salon, Tessa se prefăcu absorbită de muzică, dar nu se putea concentra. Plăcerea pe care i-o oferise Tristan încă o subjuga.

Îşi aminti cuvintele rostite de el cu vocea lui de ciocolată.

„Îţi place aşa?” îşi strânse coapsele, amintindu-şi senzaţiile încântătoare.

Tessa trebuia să fie atentă să nu-şi dezvăluie sentimentele copleşitoare, dar inima îi era plină de vraja senzuală care încă o învăluia ca o ceaţă deasă. Dar nu trebuia să arate asta. Ducesa şedea în capătul celălalt al canapelei, şi ochilor ei ageri nu le scăpa nimic. Cu siguranţă nu ratase nici rochia mototolită a Tessei sau lavaliera şifonată a lui Tristan când coborâseră din trăsură cu trei ore în urmă, deşi nu spusese nimic. Tessa se ruga ca ea să pună aceste constatări pe seama orelor lungi de călătorie.

În curând, după ce îşi vor fi băut vinul de Porto, Tristan şi Hawk aveau să sosească. Nu trebuia să se uite la Tristan, pentru că se temea că o să i se citească pe chip tot ce simţea. La cină îndrăznise să se uite pe furiş la el, iar el îi întorsese privirea peste paharul de vin. Ochii lui albaştri mocneau de pasiune când se uitase la ea. Iar ea îşi aminti cuvintele lui erotice: „Haide, dă-ţi drumul pentru mine, draga mea Tessa!”

Nu avea să regrete ziua de azi. Niciodată. Furase o după-amiază de dragoste cu Tristan, aşa incompletă cum fusese. Chiar şi acum, cu mama lui stând pe aceeaşi canapea şi cu sora lui cântând la pian, ea îşi amintea de sărutările şi de atingerile lui. Felul în care o privise pe sub genele languroase în timp ce ea îi oferea plăcere. Strigătul lui răguşit în timp ce pulsa între palmele ei. Îi venise să plângă când se terminase, dar el se trezise şi o sărutase din nou, sălbatic, de parcă i-ar fi fost foame de ea.

O făcuse să se simtă dorită, dorită şi iubită.

Iar dacă ceea ce făcuse era greşit, iar ea ştia că era, nimeni în afară de ei doi nu va şti vreodată. El ştia, şi ea ştia că nu puteau fi niciodată împreună. La fel ca Romeo şi Julieta, furaseră timp ca să fie împreună. Indiferent cât va plânge apoi după el, nu va regreta nici un singur moment.

Dar acum erau în casa lui. Fetele şi familiile lor vor sosi mâine. Alungă din minte acest gând. Ea va vedea cum el le va curta pe cele două fete şi va înfrunta această durere doar când va fi nevoie. Deocamdată, ea îl va păstra în inimă cât de mult va putea.

Ar fi trebuit să se simtă ruşinată, iar o parte din ea era, dar o altă parte, egoistă, nu avea deloc remuşcări. Pentru că va purta cu ea pentru tot restul vieţii amintirea aceasta frumoasă şi va şti că-şi dăruise pentru o zi inima bărbatului pe care-l iubea.

— Fiul meu a vorbit cu dumneavoastră?

Vocea ducesei o sperie.

O, Doamne, oare bănuia ceva? Oare doar aşteptase momentul? Dar nu, nu putea să ştie. Tessa se rugă ca ea să nu ştie.

— Mă scuzaţi?

— Fiţi atentă, tânără domnişoară! Fiul meu a vorbit cu dumneavoastră?

— Fiul dumneavoastră a vorbit despre multe lucruri, zise ea.

O, era rău, era foarte rău. Abia dacă putea gândi din

pricina sentimentelor ameţitoare pentru Tristan.

Ducesa îşi îndreptă lornionul spre Tessa.

— Am observat că aveţi un fel foarte inteligent de a schimba vorba. Nu voi tolera aşa ceva.

— Mă scuzaţi, răspunse Tessa. E un obicei înrădăcinat la mine.

Nu era foarte sigură la ce se referea ducesa, dar Tessa se gândi că era mai bine să nu o contrazică. Nu te puteai pune cu ea.

— Sunteţi mai agitată din fire, fără îndoială, rosti ducesa, mijindu-şi ochii. Sunt mulţi cei care cad în plasa acestor diversiuni?

Tessa încremeni, neştiind ce să spună.

— Răspundeţi-mi la întrebare, o îndemnă ducesa.

— Mmm, cei mai mulţi oameni nu par să-şi dea seama că am schimbat subiectul.

Ea se uită spre uşa de la salon. Poate că putea să pretindă că era obosită şi să se retragă. Dar voia să-l mai vadă pe Tristan încă o dată în seara aceea. Tânjea să-i vadă expresia, poate chiar să surprindă o privire furişă de la el, care să-i sugereze că ştia că totul se terminase, dar că-şi va aminti mereu de ea. O privire care să spună că era specială, complet diferită de femeile de dinainte. Sau decât cea pe care trebuia să o ia de soţie.

— Bănuiesc că e destul de util în situaţii dificile, zise ducesa şi apoi se încruntă. Domnişoară, cu dumneata vorbesc!

Tessa se răsuci brusc spre ducesă.

— Mă scuzaţi?

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare. Fiul meu v-a vorbit despre căsătorie?

Ea înghiţi în sec. Oare ducesa se referea la căsătoria dintre Tristan şi ea? Încântarea şi teama pentru ce nu va putea fi niciodată se uniră în inima ei.

O, se gândise la asta atunci. Să se prefacă pentru o vreme. Să-şi închipuie cum ar fi să stea amândoi înlănţuiţi

în aşternuturi. Să-şi închipuie cum îi atingea pielea fierbinte, în timp ce el îi devora gura, gâtul, sânii.

Ducesa se uită la ea.

— A amintit de vreun domn anume?

Şi uite aşa, realitatea o ajunse din urmă.

— Nu, zise ea.

— Hmm, făcu ducesa şi îşi îndreptă atenţia spre fiica ei.

Tessa îşi strânse mâinile. Cum îşi putuse permite să-şi imagineze un viitor alături de el?

Nu va putea niciodată să se mărite cu Tristan. Chiar dacă n-ar fi fost fetele şi intenţia lui nobilă de a evita un scandal, ea tot nu-l putea avea, chiar dacă el ar fi vrut să se însoare cu ea. Dar ea îl iubea.

Îl iubea.

Tristan nu o iubea. Îi spusese de nenumărate ori că el nu credea în iubire. Pentru el nu exista decât pasiune. Ea nu era diferită de celelalte femei care trecuseră prin patul lui. Nu, era mai rău. Pentru că acele femei nu pretindeau că erau respectabile. Acele femei nu pretindeau că el le iubea. Acele femei nu se prefăceau a fi peţitoare în timp ce adăstau în preajma lui. Cum s-ar simţi ducesa dacă ar şti că femeia pe care o lăudase îi târâse fiul într-o relaţie ilicită de o zi? Tessa îşi temperă vinovăţia care creştea în ea, deoarece voia să mai savureze sentimentele pentru el cel puţin în seara aceea.

Se auziră paşi în faţa salonului. Inima Tessei se strânse când Tristan şi Hawk intrară. Când Tristan se uită la ea, ea îl privi pe sub gene, nefiind în stare să reziste.

Julianne se opri din cântat. Tessa îşi întrerupse contactul vizual cu Tristan. Sfinte Dumnezeule, trebuia să se controleze.

— Julianne, te rog să continui, zise ducesa. Ţi-ai ieşit din mână.

După ce Julianne începu din nou să cânte, ducesa se întoarse spre fiul ei.

— Ia loc!

Hawk se duse spre pian. Tristan se aşeză chiar lângă Tessa, pe canapea. O, nu. Se aşezase mult prea aproape. Ea îi inhală parfumul delicios, un parfum ca un abur magic care o făcea să-l dorească. El se mişcă doar un pic. Ea se uită la degetele lui lungi de pe canapea, acum aflate la doar câţiva centimetri distanţă de ale ei, şi îşi aminti ce-i făcuse el cu mâinile.

O notă discordantă se auzi dinspre pian.

— Hawk, ticălosule! strigă Julianne râzând.

Tessa îndrăzni să-i arunce o ocheadă lui Tristan.

El se uită la ea cu o privire hotărâtă. Ea se uită în altă parte. O bănuială cumplită puse stăpânire pe ea. Cu siguranţă nu plănuia să o ceară de soţie. Nu, n-ar face asta. Ştia că ar provoca un scandal oribil. Mama lui nu bănuia nimic. Dacă ar fi bănuit, ar fi trimis-o pe Tessa pachet înapoi la Londra. Nimeni nu ştia ce făcuseră. Tristan spusese că nu voia să-şi dezonoreze familia. Tessa respiră uşurată. Era în siguranţă. Şi mizerabil de fără de speranţă îndrăgostită de un bărbat pe care nu putea spera niciodată să-l merite.

— Tristan, zise ducesa.

Tessa aproape că leşină de spaimă la auzul vocii ducesei.

— Ce i-ai făcut domnişoarei Mansfield? se interesă ducesa. Uită-te la ea! E neobişnuit de sfioasă. Abia dacă reuşesc să scot un cuvânt raţional de la ea. Ţi-am spus să te porţi agreabil cu ea.

— Nu am fost suficient de agreabil pentru gustul dumneavoastră, domnişoară Mansfield? bubui vocea lui.

O, ar fi vrut să-l pocnească pentru aluzia cu dublu înţeles pe care o făcuse.

— Aţi fost… acceptabil.

— Poate că e rândul dumneavoastră să deveniţi agreabilă, domnişoară Mansfield, zise el.

Tessa îşi feri privirea. Ce voia să spună? O, Doamne,

doar nu credea că îşi vor continua relaţia? Ea nu putea. Ei nu puteau. Dar o parte foarte rea din ea îşi închipuia cum se plimbau pe domeniu noaptea, mână-n mână, până când erau departe de ochii lumii – iar apoi el s-ar apleca spre ea pentru un sărut pasional, umed, flămând.

— Tristan, continuă ducesa. Am înţeles că ai vorbit cu domnişoara Mansfield despre căsătorie. Ai reuşit să o convingi?

— Încă nu.

Ducesa bătu cu evantaiul în canapea.

— Dacă nu te străduieşti să-i găseşti un soţ, voi prelua eu chestiunea.

— Voi discuta cu ea din nou mâine după micul dejun.

Tessa îşi întoarse surprinsă privirea spre el. El îi spusese că voia doar să o avertizeze, dar mai târziu încercase să o convingă să se mărite. Poate că voia numai să stea de vorbă cu ea ca să o distragă pe mama lui.

— Tristan, zise ducesa. Ai grijă să spună da.

Tristan se uită la Tessa cu o expresie atât de intensă, încât ea simţi că nu putea respira.

— Aşa o să fac.

*

A doua zi de dimineaţă, Tessa coborî scările şi se îndreptă cu capul sus spre salonul de mic dejun. După ce analizase lucrurile, trăsese concluzia că interpretase greşit sensul cuvintelor lui Tristan din seara precedentă. El nu va risca un scandal, nu când cele două fete şi părinţii lor erau aşteptaţi să sosească a doua zi.

Cât despre încercările nereuşite ale mamei lui de a face pe peţitoarea, Tessa intenţiona să le spulbere la micul dejun şi să termine cu această chestiune.

Când intră în sufragerie, toată lumea era aşezată deja. Tristan îi ţinu scaunul, şi pentru o clipă ea inhală parfumul de santal al săpunului lui.

— O să-ţi pregătesc o farfurie.
— Doar pâine prăjită.
Se hotărâse să înceapă o cură de slăbire şi să-şi îmbunătăţească silueta.
Desigur, îi venise ideea după ce îşi închipuise cum ar fi să iasă goală după o baie fierbinte şi să-l găsească pe Tristan privind-o.
El îi aduse o farfurie plină cu ouă, cârnaţi şi pâine prăjită.
Ea întinse doar un pic de gem de căpşune pe pâinea prăjită. După ce mâncă jumătate, o puse deoparte, sorbi din ceai şi îi zâmbi ducesei, care şedea în capul mesei.
Ducesa puse ceaşca jos şi îşi privi fiul.
— Uite dovada unei firi agitate. Nu poate să mănânce.
— Dimpotrivă, ducesă. Nu sunt deloc agitată. După un somn bun sunt din nou eu însămi, zise Tessa.
Adevărul era că stătuse trează multă vreme, retrăind momentele de pasiune împărtăşite cu Tristan.
— Acum că nu mai simt oboseala drumului, vreau să vă mulţumesc pentru grija de a vă preocupa de statutul meu matrimonial.
— Vom discuta chestiunea după micul dejun, interveni Tristan.
— Nu, vom discuta chestiunea acum, zise Tessa. Nu există niciun motiv pentru această întâlnire. Eu mi-am mai prezentat motivele şi nu doresc să le repet. Sunt hotărâtă. Nu mă voi căsători, şi acum putem discuta despre curtarea fetelor, adică motivul pentru care ne-am adunat aici.
Tristan puse ceaşca jos.
— Nu ai pe nimeni care să te protejeze. Ştii că Mortland umblă după averea ta.
— Lacheii mei cei voinici sunt cât se poate de potriviţi să mă apere.
Ea se gândi că mai bine nu menţiona tentativa lui Mortland din urmă cu două seri de a-i pătrunde în casă. Dacă Tristan ar fi aflat, ar fi putut să dorească să-l înfrunte

pe Richard.

Iar atunci Richard ar mărturisi totul – totul mai puţin propria perfidie. Nu putea suporta ideea că Tristan ar putea afla adevărul despre ea.

Ducesa îşi drese glasul:

— Domnişoară Mansfield, ne îndepărtăm de subiect. Aveţi nevoie de un soţ.

— Pentru ce? Mă descurc foarte bine singură şi, aşa cum am mai spus, mă bucur de independenţa mea.

Ducesa îşi miji ochii.

— Cum rămâne cu moşia? Trebuie să vă căsătoriţi şi să aveţi copii, pentru ca unul dintre ei să poată moşteni. Unchiul dumneavoastră ar vrea ca un membru al familiei să preia moştenirea şi să-i asigure prosperitatea.

— Cum nu există titlu, pot să las moşia cui doresc. Între timp, mă consult cu administratorul meu şi am sute de slujitori angajaţi pentru ca totul să funcţioneze cum trebuie.

— De ce ar trebui să vă bateţi capul cu muncă de bărbat? Şi cine se ocupă de administrarea casei? Delegaţi şi aceste îndatoriri unui servitor? vru să ştie ducesa.

Tessa zâmbi, ştiind că următoarele cuvinte o vor impresiona pe ducesă.

— Dar, Excelenţa Voastră, eu mă ocup şi de administrarea moşiei, şi de a casei. Numiţi-mi un bărbat care poate să spune asta despre sine.

Se lăsă tăcerea. Sigură că Tristan se încruntase, pentru că-l depăşise în îndatoriri, ea îi aruncă o privire furişă.

El îşi puse şervetul pe masă.

— Aţi terminat cu micul dejun, domnişoară Mansfield?

— Da, însă pot să aştept ca toată lumea să termine. Ea îşi îndreptă atenţia către mama lui şi descoperi că femeia o privea cu amuzament. Ducesă, cu ce vă pot ajuta astăzi?

— Domnişoară Mansfield, sunt uluită de toate realizările dumneavoastră, zise ducesa. Îmi permiteţi să le

enumăr?

O, Doamne, ducesa voia să o pună la punct.

— Excelenţa Voastră, nu am intenţionat…

Ducesa ridică mâna.

— Nu, lăsaţi-mă să vorbesc fără întreruperi. Nu-mi păreţi excesiv de modestă, dar nu sunteţi nici îngâmfată. Într-adevăr, vă dedicaţi în mod altruist nevoilor altora. V-aţi îngrijit unchiul câţiva ani, aţi avut grijă de Lady Broughton când nu avea pe nimeni, iar dacă asta n-ar fi fost de ajuns, le-aţi găsit soţi şi câtorva mironosiţe amărâte. Ba chiar aţi acceptat sarcina herculeană de a găsi o soţie pentru fiul meu, sarcină la care eu am eşuat. Şi pe deasupra, vă administraţi moşia, preluând sarcinile bărbatului şi pe ale femeii. Chiar dacă nu sunteţi una dintre frumuseţile obişnuite, farmecele dumneavoastră voluptuoase sunt mult mai atrăgătoare pentru domni. Pe scurt, domnişoară Mansfield, sunteţi perfectă.

— Ducesă, îmi cunosc defectele şi în mod sigur nu am intenţionat…

— Tăcere, ceru ducesa. Tristan, n-ar trebui să fie greu să-i găseşti un soţ. Când domnii eligibili vor afla că e disponibilă, îi vor cădea la picioare.

Tessa se uita îngrozită la ducesă. O, Doamne sfinte! Cum de lucrurile o luaseră razna?

Hawk ridică din sprâncene.

— Serios, domnişoară Mansfield, sunteţi o adevărată partidă.

Ducesa se uită la fiul ei.

— M-am răzgândit. Scoate-l pe prietenul tău de pe lista potenţialilor soţi.

— Ce? făcură Hawk şi Tessa în acelaşi timp.

Ea se holbă la el. El se holbă la ea.

— Voi doi v-aţi petrece timpul încercând să vă depăşiţi reciproc în năzdrăvănii, explică ducesa şi se uită iarăşi la fiul ei. Va dori un individ mai bleg, pe care să-l joace pe degete. Găseşte-i un soţ care să ştie să ţină

hăţurile în mână, dar care să nu o schimbe. Se ridică. Tristan, obţine-i acordul!

Toţi erau în picioare.

Tessa scrâşni din dinţi şi se ridică încet.

— Nu. Nu voi permite nimănui să-mi spună ce să fac. De nevoie am învăţat să-mi administrez moşia şi toate celelalte responsabilităţi. Cariera mea e importantă pentru mine. Îmi aduce bucurie. Sunt independentă şi îmi place. Nu sunt o floare ofilită care să aştepte un bărbat care s-o salveze. Le văd pe acele fete care trec de la braţul tatălui la cel al soţului. Înţeleg că asta e ce ştiu şi de ce au nevoie. Dar eu nu sunt ca ele şi nu pot schimba asta. Şi n-am nevoie de un soţ care să mă conducă cu mână fermă. Cât de insultător! Ştiu singură să ţin frâiele.

Hawk rânji.

— Ducesă, nu mă puneţi la loc pe lista cu soţi? Găsesc pasiunea ei foarte palpitantă.

Ducesa îşi ridică lornionul.

— Da, încep să întrevăd o posibilitate. Ea ar putea să te conducă pe tine cu mână fermă.

— Ia mai taci! îl apostrofă Tristan pe Hawk şi se întoarse spre Tessa. În ochii lui era o expresie ciudată, pe care nu o putea interpreta. Aş dori să vă arăt ceva, zise el şi-i întinse braţul.

Cedă, pentru că trebuiau să discute între patru ochi. Dar în timp ce Tristan o conducea, Tessa simţi furnicături pe mâini. Ea văzuse privirea lui hotărâtă din seara trecută. Nu, nu va provoca necazuri. La fel ca ea, şi el înţelegea că ieri era ieri. Şi gata.

Capitolul 17

Tessa simţi că i se strânge stomacul, când el o

conduse pe o parte a scării în formă de U. Niciunul din ei nu vorbi, dar expresia lui severă spunea totul. Probabil că îşi făcuse mustrări de conştiinţă toată noaptea trecută, dar ea va face tot ce-i stătea în putinţă să-l convingă să nu se mai gândească la ce nu mai putea fi schimbat.

Trebuiau să lase în urmă ziua de ieri. Când el va accepta inevitabilul, şi o va face, pentru că nu avea de ales, prietenia lor interzisă se va încheia. O tristeţe dureroasă i se răspândi prin vene, dar nu trebuia să-şi arate sentimentele.

Când ajunseră sus, el se duse la o statuie înaripată aflată în nişa uneia dintre arcadele uriaşe.

— Eros, zise el. Zeul grec al pasiunii şi fertilităţii.

— O. Ea simţi cum se îmbujorează, amintindu-şi ce se întâmplase cu o zi în urmă între ei.

Ea răspunsese cu abandon la fiecare atingere, dar nu va permite ruşinii să întineze amintirea ei cea mai frumoasă. Curând el se va însura, iar toate sărutările şi dezmierdările vor fi pentru soţia lui. Nu putea suporta să se gândească la asta, dar o imagine a zâmbetului cu gropiţe al lui Georgette şi a siluetei ei zvelte îi răsări în minte. Toate firavele ei speranţe că el îşi va aminti de pasiunea lor se topiră. „Vreau să îmi doresc soţia”, spusese el.

Se întristă, pentru că ştia că el o va uita când o va avea în pat pe superba Georgette.

Tristan continuă să meargă, şi ea nu se putu abţine să nu observe că restul arcadelor erau goale.

— Am vândut multe opere de artă după ce a murit tatăl meu, explică el.

Ei i se puse un nod în gât, ştiind cât de multe sacrificase el pentru familia sa.

— Ai făcut ce trebuia să faci, zise ea.

La fel ca el, şi ea va face ce trebuia să facă şi să încheie ceva ce nu ar fi trebuit să înceapă de la bun început.

Când ajunse în galerie, Tristan se opri o clipă şi trase

adânc aer în piept. Buzele ei tremurară.

„Iartă-mă, n-am vrut să-ţi provoc griji!”

El expiră cu zgomot şi o conduse în încăperea lungă, rectangulară. Tessa se uită la numeroasele tablouri care se înşirau pe pereţii cu lambriuri întunecate. Două candelabre de cristal atârnau din tavanul cu stucatură bogată. Un şemineu cu o poliţă din marmură deschisă la culoare se afla în capătul îndepărtat al galeriei.

Tristan o conduse la portretul unui domn cu barbă ascuţită şi cu un cercel din perlă.

— James Gatewick, primul conte de Shelbourne, zise el. L-a servit pe Henric al VIII-lea.

În timp ce înaintau, ea se uită de-a lungul peretelui.

— O, uite, acolo e mama ta, nu?

— Da. Se duseră lângă portret. Artistul reuşise cu siguranţă să surprindă zâmbetul ironic al ducesei. Mama ta a fost o mare frumuseţe, încă mai este.

Tristan îi arătă portretul uriaş de alături.

— Tatăl meu, zise el.

Tristan avea aceeaşi bărbie pătrăţoasă şi aceiaşi ochi albaştri cu gene dese ca tatăl său.

— Îi semeni destul de mult.

— Până ieri, aş fi spus că nu-i semăn la caracter.

Când o auzi trăgând aer în piept, îşi coborî privirea asupra chipului ei.

— N-am mai păşit în galeria asta de când a murit tata, zise el.

— De ce? şopti Tessa.

— Resentimente.

Tessa îşi întoarse privirea spre portret şi se încruntă la el.

— Mama ta l-a iubit. Cum a putut să o trădeze?

— Era cu zece ani mai în vârstă şi îşi începuse viaţa destrăbălată şi să-şi risipească averea când l-a cunoscut ea. Părinţii mamei mele au oferit-o împreună cu o zestre generoasă pentru a intra în familia unui duce.

Tessa îl privi cu buzele întredeschise.

— Acesta este motivul pentru care ai refuzat să te însori pentru bani.

— De asta şi din mândrie, zise el.

— Cum a murit?

— În mod previzibil, zise el, şi privirea îi alunecă din nou spre portret. Un soţ încornorat l-a provocat la duel. Tata era beat şi a tras aiurea. Adversarul său l-a împuşcat în umăr. Chirurgul l-a adus acasă şi a scos glonţul, dar rana s-a infectat. A zăcut timp de trei zile. Suficient cât să implore în starea lui febrilă iertarea mamei.

— Şi a ta? întrebă ea.

— Am refuzat să-l văd.

O cuprinse o bănuială teribilă.

— De ce m-ai adus aici?

— Nu voi călca pe urmele tatălui meu. Este responsabilitatea mea să repar onoarea mea şi a ta.

— Ce vrei să spui? întrebă ea cu inima bubuindu-i în piept.

— Ştii prea bine, Tessa.

Ea începu să tremure.

— Am… Am ştiut că vei lua vina asupra ta, dar nu mă poţi absolvi de responsabilitatea mea. Eu… Eu nu te-am oprit.

— Nu, nu voi permite să găseşti scuze pentru purtarea mea. Am jurat la Ashdown House că nu te voi mai atinge niciodată, dar mi-am încălcat promisiunea. Există un singur mod prin care pot repara asta.

Ea intră în panică.

— Nu. Fetele. Familiile vor sosi mâine.

— Şşşt, făcu el şi puse un deget peste buzele ei. Nu te teme! Voi vorbi cu fiecare dintre taţi separat. Curtarea trebuia să-mi ofere ocazia de a le cunoaşte pe fiicele lor, dar nu a funcţionat aşa cum era planificat. Va fi o chestiune sensibilă. Fetele vor plânge, dar intenţionez să le plătesc taţilor o sumă frumuşică drept compensaţie.

— Ştiu că ai dubii, dar nu trebuie să închei curtarea pentru ce s-a întâmplat între noi, zise ea repede. Suntem amândoi adulţi şi...

— Ascultă, zise el, iar vocea lui profundă o făcu să amuţească, în iunie, când se termină sezonul, te vei întoarce cu familia mea la Gatewick Park. Atunci voi anunţa logodna noastră.

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu, te rog să nu spui mai multe.

El o apucă de umeri.

— Asigură-te că avocatul îţi va pune toată averea într-un fond înainte să ne căsătorim. Vei deţine în totalitate controlul asupra lui. El zâmbi strâmb. Vezi, există un bărbat care te va lua fără un ban.

O, Doamne, nu!

— Nu e vorba despre averea mea, zise ea, auzindu-şi propria disperare din glas. Asta nu se poate întâmpla. Consecinţele sunt prea îngrozitoare. E imposibil, şi tu ştii asta.

— Tess, tremuri. Hai şi stai jos cu mine! El o conduse la o banchetă şi îi luă mâinile reci într-ale lui. Eşti tulburată, dar eu voi avea grijă de tine.

Ea începu să se bâlbâie.

— Am crezut că ai înţeles. Ieri a fost singura oară când am fost împreună. Nu m-am aşteptat la altceva.

— Te-am dezonorat mai mult decât o dată. Expresia lui era foarte hotărâtă. Sunt în joc onoarea mea şi a ta.

Trebuia cu orice preţ să-l facă să se răzgândească.

— Suntem amândoi oameni de lume. Oricât de mult ţi-aş aprecia intenţiile onorabile, nu am mers atât de departe cât să facem o greşeală ireparabilă. Nimeni nu ştie. Vom uita ce s-a întâmplat.

— Imposibil. Îţi cunosc corpul în mod intim. Aşa cum tu îl cunoşti pe al meu. Nu pot pretinde că nu s-a petrecut nimic între noi.

— Tristan, cum poţi ignora scandalul? Deja sunt

acuzată că am încercat să te ţin pentru mine. Îţi va răni familia, dar şi pe fete, zise ea, ridicând vocea.

El îi îndepărtă o buclă rebelă de pe faţă.

— Noaptea trecută am stat şi m-am gândit mult înainte să iau o hotărâre. Nu am renunţat uşor la obligaţia mea faţă de fete şi faţă de familiile lor. Dar a trebuit să pun în balanţă şi răul pe care ţi l-am făcut ţie.

— Am fost de acord, ştiind că nu poate fi nimic între noi, zise ea. Te absolv de orice obligaţie faţă de mine, şi trebuie să accepţi.

El îi strânse mâinile.

— Lasă-mă să termin! M-am gândit la ce aş face dacă unchiul tău ar mai fi în viaţă şi am ştiut că i-aş cere mâna ta. El nu e aici, dar asta nu schimbă nimic. Onoarea trebuie apărată. Este datoria mea să mă însor cu tine.

Cuvintele lui o loviră în inimă. Chiar dacă nu putea să se mărite cu el, îl iubea foarte tare. Iar el tocmai îi spusese că nu s-ar însura niciodată cu ea dacă nu s-ar simţi obligat. Tristan nici măcar nu-şi dăduse seama că-i ofensase mândria şi-i frânsese inima.

— Ştiu că nu e căsătoria de vis pe care au avut-o părinţii tăi, zise el. Dar tu ştii foarte bine că unchiul tău nu ar accepta nicio scuză dacă ar fi aici.

Îi veniră în minte cuvintele pe care unchiul ei i le spusese cu mult timp în urmă. „Dacă un bărbat te va cere, trebuie să-i spui”.

Ea nu putea s-o facă, nu putea să-i spună lui Tristan adevărul sordid.

— Nu avem de ales decât să acceptăm că am făcut o greşeală şi să o lăsăm în urmă.

— Teama ta este de înţeles, având în vedere circumstanţele, zise el. Ştiu că nu aşa ţi-ai imaginat viaţa. Nu pot să promit că mariajul nostru va fi uşor, dar vom pune lucrurile la locul lor pe parcurs. O facem tot timpul, aşa că ştiu că se poate. În schimb, eu îţi ofer familia mea, protecţia, devotamentul meu şi copii. Şi, Tess, ce există

între noi – pasiunea – este ceva rar. N-am intenţionat niciodată să te compromit, dar putem să fim fericiţi împreună.

Ea dădu drumul mâinilor lui.

— Oare putem să fim fericiţi când o astfel de căsătorie va produce durere atât de multor persoane? Te-ai gândit cum se vor simţi Amy şi Georgette? Că vor fi umilite şi blamate. Iar tu ai spus că nu vei aduce scandalul asupra familiei tale. Nu le putem face asta.

El se încruntă.

— M-ai îndemnat să renunţ la curtare, pentru că aveam îndoieli, dar n-am îndoieli cu privire la datoria mea faţă de tine. Ne vom căsători.

— Nu pot, zise ea jalnic.

El se dădu înapoi, de parcă l-ar fi pocnit.

— Mă refuzi?

— Refuz să aduc scandalul asupra ta şi a familiei tale, zise ea, şi ochii i se umplură de lacrimi.

I-ar fi spus adevărul, dar el n-ar fi înţeles.

*

Tristan se ridică de pe bancă şi se holbă la Tessa. O senzaţie de amorţeală se strecura în el.

Momentul părea ireal, de parcă ar fi stat în afara corpului său, observând de la distanţă.

Ea îşi lăsă capul să atârne.

— Îmi pare aşa de rău, şopti ea.

Tristan îşi aminti ceva ce Hawk spusese când o cunoscuse pe Tessa. Alesese singura femeie din regat care nu va dori să se mărite cu el.

La naiba! Simţi cum i se înfierbântă faţa şi se întoarse cu spatele la ea.

La naiba! El era un afurisit de duce – cel mai eligibil burlac al Angliei. Iar ea îl refuza. El îi oferise totul, şi ea spusese nu.

În faţa galeriei se auziră paşi grăbiţi.

— Tristan? Domnişoară Mansfield? Veniţi repede, strigă Julianne cu voce agitată.

El îşi drese glasul, nefiind în stare să se uite la sora lui:

— Julianne, acordă-ne intimitate!

— Mama a spus că trebuie să coborâţi acum, a sosit o trăsură, râse ea. Cineva a venit cu o zi mai devreme.

— Vom coborî de îndată, zise el.

După ce sora lui se retrase, el îşi strânse şi-şi desfăcu pumnii. Apoi, trăgând puternic aer în piept, se forţă să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Mergem să întâmpinăm oaspeţii, domnişoară Mansfield?

*

Tessa şedea la piciorul scărilor în formă de U împreună cu toţi ceilalţi. Reuşi să zâmbească uşor şi-şi strângea şalul aşa de tare, încât o dureau degetele. Doar faptul că în jurul ei mai erau oameni o făcea să-şi stăpânească lacrimile. O, Doamne, cum putuse să-i facă asta lui Tristan?

În timp ce oaspeţii coborau din trăsură, vântul îi ciufuli lui Tristan părul negru cârlionţat. El se uită în spate la ea, apoi se întoarse. Ea îşi muşcă buza pentru că îi venea să ţipe, dar nu se cuvenea.

Era aproape de colaps. Aşa că se forţă să privească spre ceilalţi ca să-şi aducă aminte că nu putea să-l pună într-o situaţie jenantă. Trebuia să fie puternică pentru Tristan.

Un bărbat cu părul argintiu stătea de vorbă cu Tristan şi cu Hawk. Marchizul de Boswood, tatăl lui Georgette, dădu mâna cu ei. Lady Boswood o salută pe ducesă. Julianne o îmbrăţişă pe Georgette. Tessa se simţea ca o servitoare şi se bucură că toată lumea o ignora. Ea stătea acolo,

nevăzută, privind, aşteptând momentul în care putea să scape şi să plece în camera ei.

Vocea marchizului îi pătrunse în gândurile sumbre.

— Am pornit cu o zi mai devreme. Voiam să avem o zi în plus pentru călătorie. Fiica mea are rău de mişcare.

— O, *papa,* chiar trebuie să aminteşti de asta? exclamă Georgette. Pe fustele ei nu se vedea nici măcar o cută.

— Nu te agita, fiica mea, zise Lady Boswood şi îi zâmbi ducesei. Lui Georgette nu i s-a făcut rău nici măcar o dată. Cred că a depăşit această fază.

Julianne o trase pe Georgette deoparte. Cele două fete sporovăiră şi chicotiră în timp ce lacheii duceau cuierele înăuntru.

— Am înaintat foarte bine ieri şi am petrecut noaptea la Lebăda Neagră, continuă lordul Boswood. Am decis să ne continuăm călătoria în dimineaţa asta. Nu voiam să le expun în continuare pe doamnele mele genului de oameni care frecventează de regulă hanurile de ţară. Ar fi fost insuportabil.

Tessei i se păru că era prea îngâmfat şi nu-l plăcu din cauza asta.

— Sper că nu v-am provocat niciun deranj, zise Boswood.

— Absolut deloc, zise Tristan. Mama şi domnişoara Mansfield au lucrurile sub control.

Lordul Boswood se uită la Tessa scurt cu o privire rece, goală. Ea se simţi la fel de neimportantă cum se simţise la operă, dar de data asta nu suferi.

Marchizul se întoarse spre fiica lui şi ridică din sprâncene.

— Georgette, vei continua să-l ignori pe duce?

Zâmbetul ei se şterse.

— Îmi cer scuze, *papa.*

Tessa o privi pe fată plecându-şi privirea când se apropie.

— E greşeala mea, zise Tristan, înaintând spre ea.

Îmbujorată, ea îi oferi mâna înmănuşată. Când i-o duse la buze, Tessa se uită în altă parte, inima ei fărâmându-se ca sticla.

*

Era coşmarul ei cel mai mare. Doar că el nu avea habar. Nu trebuia să ştie niciodată.

După prânz, Tessa se refugie în dormitorul ei şi se sprijini de uşă. Ar fi dat fiecare bănuţ din averea ei ca să poată schimba trecutul. Dar ştia deja de opt ani la ce renunţase. Prostuţă cum fusese, nici măcar nu-şi dăduse seama de asta, până când unchiul George nu-i spusese.

Nu fusese un moment anume în care-şi acceptase soarta, ci mai degrabă o înţelegere treptată că era reală şi irevocabilă. Mai mult, îşi aminti cum încercase să-şi spele păcatele îngrijindu-l pe unchiul ei, dăruindu-se pe sine într-o implorare mută a iertării. Iar când el era pe moarte, o rugase să-l ierte. Ea plânsese atât de tare, încât privirea i se împăienjenise din cauza lacrimilor.

Apoi luase fiecare zi aşa cum venea.

Dezgustată de felul în care-şi plângea de milă, se duse şi se aşeză pe marginea patului. Făcuse ceea ce trebuia, singurul lucru pe care-l putea face, refuzând cererea lui Tristan. Desigur, nici n-ar fi fost nevoie de asta, dacă nu ar fi greşit ieri atât de mult faţă de el. Şi în toate zilele dinainte. Toate zilele în care îl păcălise în mod egoist, prefăcându-se strălucitoare şi deşteaptă, pentru ca el să petreacă mai mult timp cu ea. Pentru ca ea să poată pretinde că el era iubitul ei. Ieri, întrecuse limita. Astăzi îl umilise.

Ani întregi evitase bărbaţii care-şi exprimaseră cel mai mic interes pentru ea, ştiind că nu va putea să se căsătorească niciodată. Fusese uşor până când apăruse el în viaţa ei. Se păcălise singură, deşi Anne îi repetase asta

tot timpul. Se îndrăgostise de el până peste cap. Complet, fără speranţă. Însă îl iubea prea mult ca să-i distrugă viaţa.

Ochii i se umeziră.

La naiba cu toate, nu putea să-şi permită ochii roşii şi nasul umflat. În câteva minute trebuia să coboare în salon.

Se ridică în picioare, îşi găsi evantaiul şi-şi răcori faţa încinsă şi roşie. Curând trebuia să înfrunte pe toată lumea şi să pretindă că totul era în regulă. Şi va trebui să facă asta iar şi iar. Toată săptămâna.

Vocea estompată a lui Georgette răzbi prin peretele camerelor lor alăturate. Fata pe care probabil o va alege. Cea mai frumoasă fată. Cea cu care se va însura. Nu avea niciun drept să fie geloasă. Niciun drept să-i poarte pică fetei. Niciun drept să-l iubească pe Tristan.

Tessa se uită la ceasul de lângă pat, ştiind că va trebui să iasă în curând. Trase adânc aer în piept şi îşi propuse să şadă tăcută ca un şoarece şi să evite să atragă în mod nedorit atenţia asupra ei. Nu voia să facă altceva decât să dispară în timp ce şedea împreună cu ceilalţi.

Uşa camerei lui Georgette se deschise şi se închise. Tessa ascultă să audă paşii care se îndepărtau. În schimb, auzi o bătaie în uşă care o sperie. Când deschise, dădu cu ochii de Georgette şi de Julianne.

Georgette zâmbi.

— Dacă sunteţi gata, ne-am gândit că aţi vrea să mergeţi împreună cu noi în salon.

— Mulţumesc.

Îşi luă evantaiul şi li se alătură pe coridor. Va rămâne calmă. Iar când se va simţi cât de puţin agitată, se va folosi de evantai.

În timp ce se îndreptau spre scări, Georgette se uită la Julianne.

— Aş vrea să fie şi Amy aici.

— Va veni mâine, răspunse Julianne. Mă bucur foarte mult să vă am pe amândouă aici săptămâna asta. Ne vom distra foarte bine împreună.

— Voi două trebuie să veniţi seara în camera mea, zise Georgette. Putem bârfi ore întregi, aşa cum am făcut acasă la Amy, săptămâna trecută.

Tessa se întrebă dacă nu cumva se înşelase cu privire la prietenia lor. Oare era Georgette sinceră?

Doar timpul îi va putea răspunde la întrebare.

Frumuseţea blondă se întoarse spre Tessa.

— Trebuie să veniţi şi dumneavoastră.

— Nici prin minte nu-mi trece să vă deranjez.

Ochii albaştri ai lui Julianne sclipiră răutăcios.

— Acum că fratele meu le-a eliminat pe afurisita de Elizabeth şi pe câinele ei de companie, Henrietta, putem să vă spunem ce lucruri oribile au făcut în tot timpul curtării.

Era evident că Amy şi Georgette îi făcuseră confidenţe lui Julianne.

Ajunseră în capul scărilor când Georgette se opri.

— Mă tem că domnişoara Mansfield va crede că suntem nişte răutăcioase bârfitoare.

Julianne se uită la Tessa.

— Poate că Elizabeth a reuşit să vă cucerească, aşa cum le-a cucerit pe celelalte fete.

În ciuda stării ei deplorabile, Tessa reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Ca să folosesc o expresie a mamei voastre, chiar arăt de parcă aş fi căzut din cărucul cu legume?

Cele două fete chicotiră în spatele palmelor duse la gură.

— Mai bine să ne vedem de drum, zise ea.

În timp ce coborâră la parter, cele două fete vorbiră despre cât de bine vor petrece împreună săptămâna aceea. Făcură planuri să-şi încerce rochiile, să schimbe panglicile de la bonete şi să spună seara poveşti cu fantome. La început, Tessa se simţi uşurată că prietenia lor părea sinceră şi deschisă, dar pe măsură ce se apropiau de salon, îşi dădu seama că ele ignorau complet motivul prezenţei lor aici: curtarea. Nu îl pomeniră nici măcar o dată pe Tristan.

Îşi spuse că era firesc ca fetele să-şi facă planuri, dar tot era îngrijorată. Poate că nu voiau să vorbească despre Tristan în prezenţa ei. Tessa s-ar fi simţit ciudat dacă ar fi vorbit despre el. Iar rănile ei erau prea proaspete ca să o asculte pe Georgette sporovăind despre el.

Tristan o întrebase de ce nu-i plăcea de Georgette. Tessei îi displăcuse de fată de la bun început şi o judecase fără măcar să o cunoască. Dar în acea primă zi văzuse interesul lui Tristan pentru frumuseţea ei. Iar Tessa pornise fără să-şi dea seama să o vorbească pe Georgette de rău, la fel ca Elizabeth. Undeva în sinea ei, Tessa ştiuse că probabil fata îl va câştiga. Şi după aceea, Tessa făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să-l atragă spre ea.

Ea îl sedusese, fie că el credea asta sau nu. Ea îl făcuse să le trădeze pe fetele pe care le curta. Iar el, ca un bărbat onorabil ce era, se oferise să se însoare cu ea, pentru că nu voia să fie un ticălos la fel ca tatăl său.

*

Tristan stătea lângă bufetul cu băuturi din salon, atât de amorţit încât îşi simţea mâinile de gheaţă.

— Bătrâne, ai nevoie de ajutor ca să torni brandy-ul?

Vocea amuzată a lui Hawk îi aminti lui Tristan că trebuia să se controleze. Îşi flexă mâinile de două ori şi turnă brandy în două pahare. Nu credea că era bine să bea în starea în care se afla.

Afişând o expresie stoică, le întinse băuturile lui Hawk şi lui Boswood. În timp ce marchizul vorbea despre un discurs pe care intenţiona să-l ţină săptămâna următoare în parlament, Tristan aproba din când în când din cap, dar nu prea îi acorda atenţie.

Tessa îl lăsase să o sărute şi să o atingă. Îl atinsese şi ea, pentru Dumnezeu! Îi dăduse tot, mai puţin virginitatea. Şi ea îi spunea acum că trebuia să uite tot ce se întâmplase. Îi oferise o cale de ieşire. Prevenea un scandal.

Ar fi trebuit să fie uşurat. Dar nu era.

— Iată-le, zise mama lui.

Sora lui şi Georgette, urmate de o Tessa fără zâmbet pe chip intrară în salon. Toate trei făcură reverenţe.

Tessa se aşeză mai departe de fete şi acceptă o ceaşcă de ceai.

— Mă scuzaţi, zise Hawk şi se aşeză mai aproape de Tessa, antrenând-o într-o conversaţie.

Tristan se întoarse. Nu o va lăsa să vadă ce făcuse refuzul ei din el. Pentru Dumnezeu, îi oferise totul, şi ea îl refuzase.

Boswood îşi drese glasul:

— Sunteţi amabil să-mi faceţi un tur al spectaculoaselor dumneavoastră grădini?

Tristan ştia prea bine că nu putea să se lase încolţit de Boswood.

— Poate altă dată, zise Tristan. Mama s-ar supăra dacă am pleca.

Boswood sorbi din brandy.

— Să ne îndepărtăm din raza auditivă.

Tristan îl urmă pe Boswood spre uşile duble deschise spre terasa de la intrare. Vântul îi răvăşi marchizului părul rărit.

La naiba! Tristan nu putea permite furtunii din sufletul său să-l distragă. Boswood era un politician nemilos cu numeroşi aliaţi. Ambiţiile lui nu cunoşteau limite. Fiecare cuvânt pe care-l rostea era calculat în aşa fel încât să-şi manipuleze adversarii. Tristan nu putea lăsa garda jos.

Tăcu în timp ce se uita în jos unde, pe lângă tufele înalte, sculptate, conice, răsăriseră numeroase flori colorate. Cu mult înainte ca tatăl său să lase domeniul fără bani, un peisagist se ocupase de grădini. Tristan intenţionase să i le arate Tessei, dar de ieri totul se schimbase.

Nu se putea învinovăţi decât pe sine pentru asta.

Boswood sorbi din băutură.

— Am avut rezerve dacă s-o las pe fiica mea să fie curtată.

Tonul lui blând nu-l înşelă pe Tristan.

— Dar i-aţi permis totuşi.

— Soţia m-a convins că fiica mea nu ar fi avut altfel nicio şansă cu dumneavoastră, zise Boswood şi ochii îi sclipiră periculos în timp ce se uita la Tristan. Aveţi o soră, Shelbourne, îmi imaginez că aţi ucide orice bărbat care ar amăgi-o şi apoi ar părăsi-o.

El găsi ameninţarea voalată ridicolă.

— Apărarea e cel mai bun atac. Îmi protejez sora ca să nu i se întâmple nimic rău.

Boswood ridică din sprâncene.

— I-aţi permite să participe la o acţiune similară de curtare.

— Dacă nu sunteţi de acord cu implicarea fiicei dumneavoastră, o puteţi retrage. Nu mă voi simţi ofensat.

— Fiica mea înseamnă atât de puţin pentru dumneavoastră, Shelbourne? Aţi lăsa-o să plece atât de uşor?

Fidel caracterului său, Boswood pusese o capcană fină, care intenţiona să-l facă pe Tristan să îşi declare intenţiile, altminteri riscând să o ofenseze pe Georgette.

— Am cel mai mare respect pentru fiica dumneavoastră, la fel ca şi pentru domnişoara Hardwick.

Marchizul îşi înclină capul.

— Un răspuns diplomatic. Chiar dacă nu am fost întotdeauna de aceeaşi părere în chestiuni de stat, vă apreciez prudenţa şi părerile ferme.

O altă tactică faimoasă a lui Boswood: „Plachează-ţi adversarul cu un compliment şi apoi sari la jugulară”. Tristan lăsă remarca să treacă fără vreun comentariu, dar rămase atent.

Marchizul se uită pe fereastră şi nu mai spuse nimic preţ de câteva minute. Când vorbi, vocea îi suna aspru.

— E singura mea fiică.

Tristan simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

După câteva minute, Boswood vorbi din nou:

— Cu fraţii ei a fost uşor. Trimite-i în lume, ştiind că se vor maturiza şi că se vor aşeza la casele lor, asumându-şi responsabilităţile. Dar pe Georgette încă o văd cu codiţe, ţinând un pisoi în braţe ca pe o păpuşă. Ştiu că nu pot să o ţin acasă pentru totdeauna. Boswood se uită la el. Dar nu voi renunţa la ea decât dacă bărbatul cu care se va căsători o va adora aşa cum o ador eu.

Boswood ar fi putut la fel de bine să-l lovească în plex.

Tristan se uită în ochii bărbatului, ştiind cât de mult îl costase pe politician să facă o astfel de afirmaţie. Înţelegea cum se simţea Boswood, pentru că şi el simţea la fel faţă de Julianne. Dar Tristan nu-i putea spune lui Boswood ce voia să audă şi nici nu voia să-l mintă.

— Unul dintre motivele pentru care am decis să ţinem sesiunea finală aici a fost ca să pot să le cunosc pe amândouă mai bine. La Londra toată lumea te urmăreşte, ziarele de scandal, societatea. Mă simt obligat faţă de ambele fete – să le ofer şanse egale. Dar ele ar trebui să aibă un cuvânt de spus în chestiunea asta. La fel şi dumneavoastră, şi Hardwick.

„Fiicele voastre sunt prea bune pentru mine”.

Boswood îşi drese glasul:

— E greu pentru fete.

— Îmi imaginez că e, zise Tristan. Toate deciziile au fost ale mele, deşi le-am oferit ocazia să se retragă.

— Nu asta e ceea ce o îngrijorează pe Georgette a mea.

Tristan aşteptă să audă informaţia.

— Problema dificilă este, Shelbourne, că aţi ales două fete care sunt prietene bune.

„Şi le-am obligat să concureze între ele. Pentru mine”.

Toate aceste săptămâni, nu se gândise nici măcar o clipă la felul în care fetele şi familiile lor se simţeau în privinţa peţitului. Făcuse o promisiune nerostită să o aleagă

pe Amy sau pe Georgette drept soţie.

Se simţi măcinat de vinovăţie. Ieri le trădase.

Ele nu vor şti niciodată, dar el va şti.

Până la urmă, dovedise că era exact ca tatăl lui.

Capitolul 18

Scrisoarea secretarului lui Tristan sosi miercuri dimineaţă.

După micul dejun, el se aşeză în birou şi citi misiva. Vicarul, chiriaşii şi sătenii o lăudau toţi pe Tessa. Făcea frecvent donaţii şi îi vizita pe cei bolnavi. Tessa patrona adesea magazinele din sat şi făcea mai multe cumpărături acolo. Toţi proprietarii ştiau că ea putea cumpăra mărfuri mai fine la Londra.

Se încruntă când îşi dădu seama că secretarul lui umpluse o pagină întreagă cu comentarii laudative despre ea. La naiba! Tristan îi ceruse un raport despre Mortland, nu o odă siropoasă despre numeroasele virtuţi ale Tessei. Întoarse pagina cu un oftat nerăbdător.

Următoarele paragrafe despre Mortland nu erau concludente. Secretarul făcuse mai multe vizite în taverna locală. Nimeni nu avea informaţii clare, dar toţi îl consideraseră un tânăr incapabil, fără aspiraţii pentru vreo carieră. Bărbaţii mărturisiră că fuseseră surprinşi când Wentworth îi cumpărase lui Mortland postul în armată. Câţiva sugerară că bătrânul conte l-ar fi surprins pe Mortland cu cine ştie ce ticăloşie. Ba mai mult, curând după ce Mortland plecase în armată, una dintre fetele din sat se dusese, chipurile, să se angajeze cameristă la un conac mare din Derbyshire. Ea nu se mai întorsese niciodată, iar familia ei refuzase să stea de vorbă cu secretarul lui Tristan despre ea.

Tristan încuie scrisoarea în birou şi se lăsă pe spate în

scaun. Mortland probabil că o lăsase însărcinată pe fata din sat. Aflând asta, unchiul Tessei trebuie să fi făcut aranjamente secrete să scape de ticălos de acolo înainte să mai facă rău şi altora. Sigur că nu îi spusese Tessei sau altcuiva, ca să nu o facă de ruşine pe fata respectivă.

Se auzi o bătaie în uşă. Hawk băgă capul înăuntru.

— Am veşti, dacă ai un minut.

— Intră, zise Tristan.

După ce Hawk se tolăni în scaunul din faţa biroului, Tristan îi spuse despre scrisoarea de la secretarul său.

— Teoria ta despre fata din sat pare plauzibilă, zise Hawk. Vărul meu Henry mi-a trimis un raport despre cariera militară a lui Mortland. Dintre cei care şi-l aminteau pe Mortland, majoritatea oamenilor cred că la Toulouse a dezertat. Dar în confuzia creată de podul căzut, nimeni nu are dovezi.

— Ce-i cu familia franceză? întrebă Tristan.

Hawk se foi pe scaun.

— E posibil sau nu să fi petrecut timp cu nişte ţărani francezi. Ce ştiu este că spionii vărului meu l-au găsit pe Mortland la Londra. E acolo de şase luni, poate chiar mai de mult.

— Ce? se holbă Tristan la Hawk. Detectivul de pe Bow Street nu a aflat nimic despre asta.

— Pentru că nu a verificat decât activităţile curente ale lui Mortland. Unde altundeva s-ar putea Mortland ascunde aşa de bine? Tripourile insalubre trebuie să-l fi atras, zise Hawk.

— Mortland mi-a spus că a contactat-o pe sora lui după ce a citit despre căsătoria ei în ziarele englezeşti de la Paris. Ar fi trebuit să bănuiesc că era la Londra, zise Tristan şi se încruntă. Sunt surprins că Broughton nu a descoperit mai multe când a investigat cariera militară a lui Mortland.

— Vărul meu a verificat asta. Ofiţerul superior al lui Mortland a considerat că locotenentul era mort şi nu a vrut să-l neliniştească pe Broughton, mai ales că scrisese în

numele soţiei sale.

Tristan îşi trecu mâna peste faţă.

— La naiba!

Hawk îşi netezi mâneca.

— Există dovezi copleşitoare că Mortland e un ticălos.

Tristan se ridică brusc în picioare şi începu să se plimbe prin faţa şemineului.

— Intenţionam să vorbesc cu Broughton după ce ne întorceam la Londra. Broughton nu e prost. Trebuie să ştie că Mortland adună datorii.

— Ai dovada pe care o căutai. Prezintă-i-o lui Broughton. El îi va tăia lui Mortland orice venit.

Tristan se uită la Hawk.

— Nu-i de-ajuns. Mortland umblă după averea Tessei. Va trebui să îl fac pe Broughton să fie de acord să-l dea pe mâna celor care recrutează cu forţa. Sunt sigur că Broughton va fi bucuros să scape de el.

Hawk ridică din sprâncene.

— Ce? zise Tristan iritat.

— Dacă ţii la ea, şi ştiu că ţii, atunci ai grijă să nu-i mai spui încă o dată pe nume.

*

A doua zi sosiră Amy şi părinţii ei. Tristan îl simpatiza pe rotofeiul Hardwick, şi îl simpatiză şi mai mult când acesta mărturisi că bunicul lui fusese negustor – mai precis, proprietar de magazin. Hardwick nu voia ca vestea să îl ia prin surprindere. Tristan îl asigură că nu îi va afecta părerea despre Amy. Îi spuse lui Hardwick că avea cea mai mare stimă pentru Amy, îi veni să se pocnească atunci când văzu ochii bărbatului aprinzându-se de speranţă.

Nu o merita pe fiica lui Hardwick.

După prânz, mama lui insistă să ia pe toată lumea într-un tur al casei. Lăsă galeria cu tablouri la final. Tristan se plimbă mai întâi cu Amy, apoi cu Georgette prin

încăpere, povestindu-le istorii despre strămoşii lui. Ambele fete făcură comentarii politicoase, dar îşi dădu seama că nu erau foarte interesate de bătăliile ducale de demult. Ar fi trebuit să presupună că aşa va fi. Apoi le privi adunate în jurul surorii sale, le văzu expresiile animate şi bănui că o preferau pe Julianne în locul lui.

Privirea lui rătăci spre Tessa, în timp ce toată lumea se îndreptă spre celălalt perete. Încremeni când îi văzu tenul palid. Abia dacă mâncase ceva în acea zi. La naiba, trebuia să înceteze să se mai uite la ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea să-şi mai facă griji pentru ea. Ea nu era decât una dintre fostele lui iubite. Pe acelea le părăsise fără să se mai gândească. O va uita şi pe ea.

Ducesa se opri în faţa picturii enorme care-l înfăţişa pe tatăl lui.

— Acest portret al soţului meu a fost comandat curând după naşterea lui Julianne, explică ea.

Georgette şi Amy observară uimite cât de tare îi semăna Tristan. Tessa stătea lângă mama lui. Trecuseră două zile de când o adusese aici. Parcă trecuseră săptămâni.

Mama lui începu să povestească versiunea ei idilică despre cum fusese curtată de duce. În timp ce ea îi dădea înainte, Tristan îşi întoarse faţa. Lady Boswood schimbă o privire semnificativă cu soţul ei. Apoi se uită la mama lui Tristan cu milă.

El se duse spre şemineu şi se sprijini cu braţele de el. La naiba, unde era mândria mamei lui? Dar ea nu avusese mândrie niciodată când venea vorba despre afurisitul său tată. Acel bărbat murise.

Nu mai era. Ţărână din ţărână. Ea ar trebui să-i mulţumească bunului Dumnezeu. Dar nu, după treisprezece ani, ea încă refuza să renunţe la iluzii. El, dacă le avusese vreodată, le pierduse după ce-şi îngropase părintele ticălos.

Auzind foşnet de fuste, încremeni. „Lăsaţi-mă în pace!”

Tessa se apropie de el.

— Tristan, şopti ea, mama ta trebuie să se agaţe de amintirile fericite cu el.

— Tu nu ştii nimic, scrâşni el, fără să-şi ia ochii de la poliţa de marmură a şemineului.

Ea tăcu preţ de o clipă.

— Ştiu câte ceva. Şi simt foarte mult.

El îşi îndreptă privirea furioasă spre ea.

— Nu înţelegi. Ei ştiu.

— Ce ştiu? făcu ea ochii mari.

Tristan îşi coborî faţa spre a ei şi îi aruncă o privire rece.

— El şi-a plimbat amantele în public, prin faţa mamei mele.

Ea tresări.

— Asta explică de ce vorbeşte doar despre perioada în care i-a făcut curte şi despre nimic altceva după aceea. Vrea ca oamenii să ştie că el a iubit-o cândva.

— Nu, râse el cu amărăciune, el i-a iubit doar averea.

*

A doua zi după-amiază, ducesa îi spusese Tessei să-i ducă pe tineri într-o plimbare prin parc. Cei mai în vârstă aveau să joace cărţi în casă.

Un vânt rece îi flutura panglicile bonetei Tessei. Stejarii de pe partea cealaltă a lacului erau enormi, poate la fel de bătrâni şi venerabili ca strămoşii lui Tristan. Ea rămase în urmă, un observator tăcut, privindu-l pe Hawk învăţându-le pe Julianne şi pe Amy cum să arunce pietre în apă. Râsetele lor răsunau periodic. Hawk, un şarmeur desăvârşit, le tachina. Amy învăţă repede şi aruncă o piatră peste apa de un verde clar. Hawk îi ciufuli părul şi ea începu să ţopăie cu Julianne. Păreau aşa de fericiţi şi de lipsiţi de griji!

Un ţipăt îi atrase atenţia Tessei spre dreapta, unde

Tristan o împinse pe Georgette tot mai sus şi mai sus în leagăn. Se uită la Tessa şi-i oferi un zâmbet cinic. Apoi o prinse pe Georgette din spate, coborî leagănul şi se aplecă peste ea de sus în jos, făcând-o să chicotească.

Când se îndreptă, îi aruncă Tessei o privire scurtă, dură. Apoi ocoli leagănul. O prinse pe Georgette de talie şi o ridică în aer, făcând-o din nou să ţipe.

Tessa simţi cum îi bubuie inima când văzu cum o lăsa pe Georgette în jos ţinând-o de talie. Se uită în ochii mari ai fetei.

Tessa stătu încremenită în soarele de primăvară şi-şi aminti de cuvintele lui, care se întoarseră să o bântuie. „El îşi plimba amantele în public. Prin faţa mamei mele”.

Tristan se asigurase că ea îl vedea. Voia să-i plătească refuzul cererii lui în căsătorie. Intenţiona să i-o plimbe pe Georgette prin faţă, pentru că ştia că era geloasă pe fată. Era din nou aceeaşi situaţie de la operă, doar că, de data asta, el ştia că îl priveşte. Îl rănise şi acum intenţiona să o rănească şi el pe ea. Doar că de data asta nu erau o mie de pumnale care o loveau în inimă. De data asta el îi împlântase o sabie lată în inimă, aceeaşi pe care ea îşi imagină că el ar mânui-o când venise prima dată în vizită la ea. Ea rămase acolo sângerând în timp ce el îşi ducea răzbunarea la îndeplinire.

Simţi cum i se adună o arsură în gât, înţepând-o în nas şi în ochi. Se întoarse brusc, pentru că nu voia să-l lase să vadă că îi venea să plângă. O durea într-o parte în timp ce mergea tot mai repede şi mai repede. Îşi dori să nu fi venit niciodată aici. Să nu-l fi cunoscut niciodată.

Auzi paşi alergând în urma ei, apoi o mână o prinse de cot. Se întoarse uluită şi se uită în ochii veseli ai lui Hawk.

El îi dădu drumul, făcu o plecăciune ridicolă şi îi oferi braţul.

— Dansaţi cu mine, *mademoiselle?*

Privi în spate şi constată că Tristan şi fetele se uitau la ei. Putea şi ea să joace acelaşi joc, se gândi. Se uită la

Tristan din nou ca să se asigure că el ştia că va flirta şi ea un pic. Apoi îi făcu lui Hawk o reverenţă şi dintr-odată valsau, un dans pe care doar îl observase, pentru că nimeni nu o invitase. Hawk numără paşii, şi ea râse, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta. Apoi el se opri, o apucă de mână şi o luă la fugă cu ea spre lac.

Rămăsese fără suflu când ajunseră la marginea apei. Ochii frumoşi, albaştri ai lui Julianne se umplură de tristeţe. Tessa se dispreţul că-i făcea rău fetei, căci ştia că Julianne îl adora pe Hawk. Dar intenţiona să îndrepte situaţia imediat. Aşa că-l împinse pe Hawk spre Julianne.

— E prizonierul tău, zise ea.

Ochii lui Julianne se aprinseră şi o chemă pe Amy s-o ajute. Cele două fete porniră să-l conducă de acolo. Tristan îşi aplecase capul şi vorbea cu Georgette. Ochii ei străluceau când îi făcu o reverenţă, apoi ea fugi să li se alăture prietenilor ei.

Tristan se uită până când dispărură toţi, apoi se îndreptă spre Tessa. Ea se întoarse şi o luă spre casă, pentru că nu-i datora nimic.

— Niciodată n-am crezut că eşti laşă, strigă el.

Ea se răsuci brusc, cu faţa roşie de supărare şi se îndreptă spre el. El o întâmpină la jumătatea distanţei şi o prinse de braţ.

— Domnişoară Mansfield, sunteţi prizoniera mea pentru următoarele minute.

Nu-i dădu timp să protesteze şi porni. Tristan o luă de-a curmezişul prin pădure, nu pe potecă, iar ea nu prea putea să ţină pasul. Simţi cum i se contractă plămânii, atât de la teamă, cât şi de la ritmul obositor pe care-l impusese el, dar jură să nu arate asta. Apoi el se opri, o rezemă de un trunchi de copac, ţinându-i încheieturile lipite de corp.

— Dă-mi drumul, zise ea.

El îi eliberă mâinile, dar nu se dădu în spate. Pe obraz i se zbătea un muşchi. Respira greu, iar în ochii lui albaştri era furtună.

Tessa trase aer în piept.

— Ţi-am jucat jocul copilăresc acolo, dar n-o să fac greşeala asta din nou. Şi nu voi mai privi cum o foloseşti pe fetiţa aia ca pe un pion ca să te răzbuni.

— Geloasă? se interesă el.

— Aici nu e vorba despre Georgette, se aprinse ea, iar tu ştii asta prea bine. Eşti furios că te-am refuzat. Ar trebui să fii uşurat, dar acum e o chestiune de mândrie pentru tine. Să nu crezi măcar un minut că m-ai sedus. Ne-am jucat cu focul aproape din prima clipă în care ne-am cunoscut. Amândoi ştiam că nu era bine, dar tot am flirtat şi am dansat acest dans periculos. Nu vreau să dau vina pe pasiune pentru ce s-a întâmplat în trăsură. Am luat măsuri de precauţie ca să prevenim consumarea actului, şi asta e dovada că amândoi ştiam exact ce făceam. Am permis să se întâmple, pentru că amândoi voiam să ne aruncăm în foc şi să ne lăsăm pârjoliţi.

— Motivele nu au importanţă, scrâşni el. Eu te-am compromis şi am făcut ce ar fi făcut orice bărbat onorabil. Dar tu te-ai asigurat că rămân dezonorat, nu din cauza scandalului, ci pentru că ţi-e frică. Ai găsit perechi pentru oricine, dar nu vei risca să te căsătoreşti, pentru că ţi-e prea teamă de un angajament. Şi te foloseşti de bravadă ca să ascunzi asta.

Tessa tremură. Ochii lui albaştri erau furioşi şi o înspăimântau, pentru că el se apropiase prea mult de adevăr şi ştia destule despre viaţa ei ca să pună piesele de puzzle la locul lor. Trebuia să-l distragă ca să-şi protejeze secretele.

— Nu te-am înşelat niciodată în privinţa căsătoriei, zise ea. Ţi-am explicat motivele pentru care nu vreau să mă căsătoresc până am rămas fără suflare. Nici măcar nu ţi-ai dat seama că m-ai ofensat.

— Nu te-am ofensat niciodată, zise el ridicând tonul.

— O, ba da, ai făcut-o. Ai insinuat că nu te-ai fi însurat cu mine dacă nu m-ai fi compromis.

— Nu-mi răstălmăci vorbele. Ştii prea bine că eram într-o situaţie imposibilă, dar am ales să fac ce era onorabil faţă de tine.

— Îţi dai măcar seama cât de ipocrit pari cu toată vorbăria ta despre onoare? Eşti aşa cum recunoşti singur, un crai nepocăit.

El trase aer în piept.

— Asta a fost o lovitură mârşavă, şi ştii asta. Ţi-am spus din prima zi când am venit să te vizitez că nu o să-mi cer scuze pentru aventurile din trecut. Ţi-am jurat că voi rămâne fidel viitoarei soţii, şi asta e tot ce contează.

— Ai jurat să nu mă mai dezonorezi vreodată şi ţi-ai încălcat promisiunea. Cum pot să ştiu că nu-ţi vei încălca jurămintele de căsătorie.

Tristan se uită urât la ea.

— Altă lovitură mârşavă. Ai recunoscut că ai fost un participant dispus. Şi ştii că eşti singura femeie pe care am atins-o din ziua în care te-am cunoscut.

— Deci eu nu contez? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

— La naiba cu tine! zise el. Viaţa mea a fost un iad după noaptea în care te-am compromis. Ştii că sunt îngrijorat pentru fete şi familiile lor. Dar nu puteam decât să mă gândesc cum s-ar fi simţit unchiul tău dacă ar fi ştiut că te-am dezonorat şi mi-am văzut de drum. Ţi-am făcut o propunere onorabilă, şi tu ai refuzat-o.

— Nici măcar nu m-ai întrebat. Ai presupus doar că voi fi de acord, zise ea şi îi zâmbi amar. Probabil că tu crezi că e o ofertă bună pentru o fată bătrână ca mine.

El o apucă de umeri.

— Uită-te în ochii mei şi spune asta din nou!

Ea îşi strânse buzele, refuzând să-i asculte porunca.

Tristan îi desfăcu funda de sub bărbie şi îi aruncă boneta la pământ. Apoi îi ridică bărbia.

— Uită-te în ochii mei şi spune asta din nou!

Ea nu voia să cedeze.

— Uită-te în ochii mei şi spune-mi că nu mă vrei!

Tessa tremura, pentru că nu putea să facă asta.

— Uită-te în ochii mei şi spune-mi că nu ţii la mine!

Îl iubea, încă îl iubea, în ciuda situaţiei imposibile.

— Uită-te în ochii mei şi spune-mi că, dacă toate obstacolele, fiecare dintre ele, ar fi înlăturate, tu m-ai refuza din nou.

„Încruntă-te la el! Distrage-i atenţia! Minte-l!” Dar nu putea.

— Nu poţi, zise el şi-i apucă faţa cu palmele calde şi cu degetele lui lungi.

În timp ce-şi apleca spre ea capul, trupul Tessei răspunse împotriva voinţei ei. Se arcui spre el, se simţi cedând, în timp ce parfumul lui o îmbăta. Căldura corpului său şi braţele lui puternice o atrăgeau ca să cedeze. Aproape că o făcu, dar ea ştia ce făcuse el. Şi că era destul să o verifice, să-i dea puterea să-l respingă. Să-şi facă vocea aspră.

— Felicitări, Excelenţa Voastră! În jocul mândriei, aţi egalat scorul.

El înjură, în timp ce ea îşi recupera boneta şi se îndepărta.

*

Era încă şocată după cearta lor din acea zi.

După cina din seara aceea, Tessa şedea în salon lângă ducesă, pretinzând că participa la conversaţie. Se simţea deopotrivă revoltată şi întristată. Tristan o rănise pentru că ea îl rănise. Ar fi vrut să se întoarcă în timp, într-o perioadă în care puteau să facă schimb inteligent de replici şi să flirteze, punându-se foarte puţin în pericol. Dar în trăsură merseseră prea departe. Intimităţile pe care le împărtăşiseră complicaseră lucrurile, o făceau vulnerabilă la dorinţe şi pasiune. Iar acum suferea pentru că îşi permisese să se îndrăgostească de el.

Îl voia înapoi, voia tot farmecul, pretenţiile, tot ce avuseseră împreună. Dacă i s-ar mai fi oferit ocazia, ar fi făcut la fel. Pentru că tânjea să fie în braţele lui, să-i atingă pielea fierbinte şi să se topească în extazul pe care i-l arătase el. Voia să-i audă sunetul răguşit când îi provoca plăcere. Voia să fie piele pe piele cu el, voia să-l aibă tot pentru ea. Şi nu îl va putea avea niciodată.

Curtarea se îndrepta spre marele final. A doua zi, toţi musafirii vor participa la un picnic pe malul lacului, iar sâmbătă, Tristan va vorbi cu amândoi taţii. Va face alegerea finală, iar ea nu-l va putea convinge să aştepte să-şi găsească marea iubire.

Astăzi, el o întrebase dacă l-ar refuza şi dacă obstacolele ar fi înlăturate. Ea ar fi trebuit să mintă, dar nu reuşise. Ani la rând se folosise de jumătăţi de adevăruri şi de omisiuni ca să-şi păstreze în siguranţă secretele urâte. Orice ca să nu mintă direct, pentru că îi era ruşine de minciunile pe care i le spusese bietului ei unchi îndoliat. Tristan nu-i dăduse ocazia să scape, dar după aceea ar fi vrut să se pocnească pentru asta. Ar fi putut pleca mai devreme, dar fusese atât de furioasă pe el, că-i întinsese capcana aceea. Iar acum ştia adevărul despre sentimentele pe care le avea. Se întrebă dacă undeva, în adâncul sufletului ei, voia ca el să ştie adevărul. Cum putuse să fie atât de stupidă? De ce i-o lua inima la goană de fiecare dată când dădea cu ochii de el? Ce se petrecuse cu mândria ei? Ea îi cedase astăzi totul.

Deşi el o înfuriase, deşi nu aveau cum să rămână prieteni şi nu-i putea deveni soţie, ea tot îşi dorea din toată inima ca el să fie fericit.

Dar nu avea puterea să-l împiedice să facă o greşeală care să-l bântuie tot restul vieţii.

Ea ştia destule despre regrete.

Tristan nu va trăi niciodată dragostea pe care o merita, iubirea pe care ştia în sufletul ei că el era capabil să o ofere şi să o primească. Ea îi dăruise în tăcere inima, dar

iubirea ei neîmpărtăşită nu putea să pătrundă până la inima lui. Era hotărât să se însoare din datorie, şi poate că ea ar fi trebuit să-şi dea seama că era decizia lui, şi nu a ei. La urma urmelor, ea protestase când el şi mama lui îi vorbiseră despre măritiş.

Se auzi râsul vesel al domnului Hardwick. Stătea la masă cu Amy, Julianne şi Hawk, jucând whist. În partea cealaltă a încăperii.

Tristan şedea pe canapeaua de la fereastră cu Georgette. Fata vorbea întruna şi-şi răsucea o buclă. Apoi îl atinse pe Tristan pe mânecă. Tessa simţi că o doare inima şi-şi feri privirea. O studiase pe fată în ultimele două zile, gata să sară la atac, la cea mai mică dovadă că Georgette se folosea de Julianne ca să obţină un avantaj suplimentar cu Tristan. Dar până acum, Georgette îşi arătase afecţiunea atât pentru Julianne, cât şi pentru Amy. Noaptea trecută, Tessa le auzise pe toate trei chicotind ore în şir în camera de alături.

Râsul dulce al lui Georgette îi invadă gândurile. Nefiind în stare să se abţină, aruncă o altă privire furişă spre fată. De data asta, observă că Tristan îşi bătea cu degetul mare pe coapsă. Ştia că asta înseamnă că era fie nerăbdător, fie deranjat. El şedea tăcut, dar cum ar fi putut să rostească vreun cuvânt, când Georgette sporovăia ca o vrabie gureşă? Tessa se bucură în tăcere, pentru că părea evident că nu era prea cucerit de fată.

Ruşinea urmă acestor gânduri egoiste. Trase aer în piept, nefiind în stare să se uite în altă parte.

În ciuda a tot ce se întâmplase, el o fascina.

Georgette îl bătu cu evantaiul pe braţ şi râse din nou. În ochii lui apăru o expresie uşor iritată, apoi masca ducală se aşeză la loc pe faţă. Se ridică odată cu Georgette şi o conduse pe fată înapoi la părinţii ei. Apoi se duse să stea în dreptul şemineului.

— Domnişoară Mansfield, zise ducesa, ne veţi distra cântând la pian.

Tessa prefera să nu atragă atenţia asupra ei.

— Poate că una dintre tinere ar trebui să facă asta.

Ducesa o privi cu lornionul.

— Sunteţi tânără şi o lady. De aceea, vă calificaţi.

Lady Boswood îi aruncă Tessei o privire grăitoare.

— Cât de minunat din partea dumneavoastră să cedaţi locul uneia dintre fete, dar, desigur, doriţi să le încurajaţi, deoarece ducele le curtează.

Tessa auzi şi cuvintele nerostite. „Iar tu eşti o fată bătrână care trebuie să-şi cunoască locul”.

— Vă rog, cântaţi, domnişoară Mansfield, o îndemnă doamna Hardwick. Lady Julianne spune că sunteţi foarte talentată.

Tessa se uită la Lady Boswood.

— Asta doar pentru că am multe ore la dispoziţie ca să exersez.

Se bucură de expresia şocată de pe chipul femeii, o confirmare a faptului că probabil Lady Boswood se gândise la acelaşi lucru.

— Fată dragă, aminteşte-mi să adaug şi cântatul la pian pe lista numeroaselor tale calităţi, zise ducesa, după care continuă să o informeze pe Lady Boswood despre toate talentele pe care le enumerase cu o zi în urmă la micul dejun.

De-acum toată lumea se întorsese să asculte. Tessa simţi cum i se încălzesc obrajii. Fireşte că era recunoscătoare pentru aprecierea ducesei, dar realitatea era că Amy şi Georgette ar fi meritat atenţia.

— E de mirare că domnişoara Mansfield, atât de specială, nu şi-a găsit încă un soţ, trase ducesa concluzia.

Cerule mare! Tessa îi aruncă o privire furişă lui Tristan.

El păru o clipă amuzat, apoi, de parcă şi-ar fi amintit ce vorbiseră mai devreme, zâmbetul îi dispăru.

— Dumnezeule, zise Amy. Domnişoară Mansfield, când mai dormiţi?

Toată lumea râse, spre uşurarea Tessei. Decisă să schimbe vorba, se uită la Georgette.

— Vrei să ne cânţi? La Ashdown House nu te-am auzit.

În clipa în care rosti cuvintele, o văzu pe Lady Boswood strâmbând din nas. Era clar că era sensibilă în privinţa bolii lui Georgette în acea zi ploioasă. Desigur, nici unei mame nu-i plăcea să-şi vadă fiica umilită.

— O, n-aş putea să cânt! zise Georgette. Talentele mele limitate ar părea jalnice în comparaţie cu cele ale domnişoarei Mansfield.

— Domnişoară Mansfield, toată lumea vă roagă să cântaţi, zise ducesa. Tristan tu îi vei întoarce paginile la partitură.

Tessa tresări. Oare cum avea să reziste să stea lângă el, după cuvintele aspre pe care şi le aruncaseră în acea zi. Dar învăţase din greşeala de la operă şi ştia că nu era bine să refuze, altfel ar fi trezit suspiciuni. Aşa că se ridică şi acceptă braţul lui Tristan. Simţindu-i puterea, îşi aminti de braţul lui protector din trăsură.

Îi era dor de vremea când se puteau tachina, dar pentru fiecare moment plăcut fuseseră şi multe dificile. Dacă ar fi acţionat în mod profesionist, ar fi evitat să-şi facă rău şi ei, şi lui. Dar voise să-i atingă steaua strălucitoare şi să se folosească de ea ca să avanseze în carieră.

Ea nu ştiuse că jurământul ei de a-i deschide inima avea să o frângă pe a ei.

Ajungând la instrument, el scoase o partitură din scaunul pianului şi o răsfoi. Apoi puse partitura pe stativ. Tessa înghiţi în sec. Era Canonul lui Pachelbel, aceeaşi muzică pe care o cântase la Ashdown House.

Oare intenţiona să-i transmită un mesaj tăcut? Ideea i se încolăci în jurul inimii, dar trebuia să reziste. Pentru că ea nu putea uita că se va căsători cu altcineva. Aşa că se aşeză pe scaun şi îşi puse degetele inerte pe clapele netede ale pianului.

Ducesa se apropie şi se aplecă la urechea Tessei.

— Mă veţi ierta că v-am pus într-o situaţie jenantă mai devreme, zise ea.

— Vă sunt recunoscătoare pentru laude, ducesă, dar mă tem că Lady Boswood nu e, răspunse Tessa.

— O cunosc din anul în care ne-am făcut amândouă debutul în societate, zise ducesa. E una dintre frumuseţile vanitoase, îmbătrânite, care-şi petrec toată viaţa în competiţie cu alte femei. V-a întărâtat pentru că ştie că fiul meu vă ascultă, iar ea se teme de dumneavoastră.

Tessa pufni:

— Mă îndoiesc de asta.

Ducesa se uită la ea.

— Nu aveţi idee ce putere aţi mânuit ca peţitoare, nu-i aşa? De ce credeţi că e toată lumea geloasă şi vă bârfeşte? Pentru că doar dumneavoastră aveţi influenţă asupra fiului meu. Se tem pentru că puteţi spori sau distruge şansele fiicelor lor.

Tessa se uită la Tristan. El se uita în altă parte, dar ea bănuia că asculta.

— Îmi supraestimează puterea de convingere şi, cu siguranţă, vă subestimează fiul.

Ducesa râse încet şi se uită la fiul ei.

— Fată dragă, o femeie deşteaptă ştie cum să învârtă pe degete un bărbat.

Tristan bătu cu degetele pe capacul pianului.

— Mai stăm să bârfim sau o ascultăm pe domnişoara Mansfield cântând?

— Tristan, zise ducesa, pot să discut ceva cu tine în particular? Domnişoară Mansfield, puteţi exersa în timpul ăsta.

Tessa îi făcu pe plac şi-şi reţinu un zâmbet. Se părea că ducesa comanda pe toată lumea. Tristan trebuie să fi moştenit tendinţa asta de la ea.

După câteva minute se uită peste umăr şi o văzu pe ducesă încă vorbind cu fiul ei. Doamne sfinte! Probabil că ducesa îi alegea deja un soţ. Tessa ridică din umeri. Nu era

ca şi cum femeia avea s-o mărite în următoarele două zile.

Când Tristan se întoarse, se aplecă peste umărul ei şi îndreptă paginile partiturii.

— Mama insistă să ne întâlnim mâine în biroul meu ca să discutăm despre potenţialii soţi pentru tine, zise el cu vocea joasă, catifelată.

Ea se înfioră când îi simţi respiraţia lângă ureche.

— Vom folosi ocazia ca să discutăm despre acţiunea de curtare, zise el.

Ea încuviinţă din cap, îşi puse degetele pe clape şi încercă să se concentreze asupra muzicii. El intenţiona să-i spună dinainte care era alegerea lui. Georgette. Gândul o făcu să se poticnească şi ea cântă o notă discordantă.

Tristan întoarse pagina.

— Te fac să te simţi agitată?

— Nu.

„Mă faci să ard”.

Tessa începu din nou să cânte, hotărâtă să facă cinste laudelor ducesei. Melodia repetitivă îi amintea de noaptea ploioasă de la Ashdown House. Îi amintea de rochia urâtă pe care o purtase şi de săruturile avide ale lui Tristan care o făcuseră să se simtă frumoasă şi dorită. De fiecare dată când el întorcea paginile, ea îi inspira parfumul slab, masculin. Îşi închipui cum el se aşeza pe bancă, o apleca pe spate şi o săruta. Cum îşi trecea limba peste buzele ei şi o gusta. Voia să-i atingă pielea fierbinte şi să-l audă din nou scoţând acel sunet gutural. Dar cel mai mult, tânjea după visul de fată, când el îngenunchea şi-i declara iubire eternă, dincolo de raţiune. Dar ea nu va avea parte de o asemenea nuntă de vis.

Când cântă ultimele note, urmară aplauzele. Ea răsuflă uşurată şi se întoarse spre el.

— Ai luat o decizie? şopti ea.

— Vom vorbi mâine.

Mâine va trebui să-l asculte rostind numele altei femei. Numele unei fete. Fata care va deveni probabil

ducesa lui.

Iar după duminică, Tessa nu îl va mai vedea niciodată.

Capitolul 19

Joi, târziu în noapte, o bătaie în uşă o trezi pe Tessa. Dezorientată, se ridică şi se frecă la ochi. Îi luă câteva clipe ca să-şi dea seama că nu era în patul ei.

Apoi bătaia răsună din nou. Prin perete auzi un sunet răguşit. Luându-se doar după lumina tăciunilor aproape stinşi din şemineu, se chinui să-şi pună halatul. Îşi băgă braţele pe mâneci, lipăi pe covorul rece şi întredeschise uşa.

Acolo se afla Julianne, şi la lumina lumânării constată că era în cămaşă de noapte.

— Domnişoară Mansfield, vreţi să veniţi în camera lui Georgette? Îi e rău.

Tessa se încruntă.

— Amy e acolo?

Julianne încuviinţă din cap.

— Lui Georgette îi e greaţă.

— De ce nu ai alertat-o pe mama ei?

— Georgette m-a implorat să nu trimit după ea. Julianne părea şocată. O să vă explic mai târziu, dar, vă rog, puteţi să o ajutaţi?

— Da, desigur, zise Tessa şi o urmă pe Julianne în camera de alături.

Ajunsă înăuntru o văzu pe Georgette pe marginea patului, vărsând într-o oală de noapte. Amy stătea lângă ea şi o masa pe spate.

— Abia dacă a mâncat ceva azi, zise Amy.

— Julianne, mai aprinde o lumânare, te rog, zise Tessa. Georgette, de ce nu ai mâncat? Dar fata vărsă din nou.

— Din cauza agitaţiei, îi explică Amy.

— Şi tu eşti agitată?

— Da, dar mie nu mi-e rău.

Julianne folosi o lumânare mică şi aprinse o lumânare mare.

— Nu te teme, Georgette! Şi domnişoara Mansfield e agitată din fire.

Tessa se uită la Julianne.

— Haide să mă ajuţi să găsim apă şi o cârpă!

Julianne o conduse la spălător şi acolo găsi o cârpă. Tessa turnă apă din urcior într-un castron. După ce stoarse cârpa, Tessa reuşi să o convingă pe Georgette să se întindă şi îi puse pânza rece pe frunte.

— Domnişoară Mansfield, zise Amy, pot să stau cu ea în seara asta?

— N-ai nevoie de permisiunea mea, Amy. Stai dacă asta vă face pe amândouă mai puţin temătoare.

— Mulţumesc, şopti Georgette.

Cele două fete se băgară sub plapumă.

— Mă bucur că eşti aici, Amy.

— Julianne, adu o lumânare, zise Tessa. Vreau să vorbesc cu tine în particular.

Odată ajunsă pe coridorul întunecat, Tessa închise uşa şi se întoarse spre Julianne.

— Poţi să-mi spui care e necazul lor?

Ea bănuia că era vorba despre peţit, dar nu era sigură de ce erau ambele aşa de agitate şi nu voia să facă presupuneri.

Julianne se jucă cu cosiţa ei lungă, împletită.

— Mi-au mărturisit că sunt neliniştite din cauza peţitului, dar mi-au spus prea puţine lucruri, pentru că eu sunt sora lui. Nu pot fi obiectivă când vine vorba despre Tristan. Dar sunt prietenele mele şi îmi fac griji pentru ele.

— Nu pot vorbi cu mamele lor? se interesă Tessa.

— Părinţii lor sunt foarte entuziasmaţi. Nu vor să-i dezamăgească.

Tessa simţi fiori reci pe braţe. Oare părinţii exercitau presiuni asupra fetelor? Auzise multe poveşti despre părinţi care-şi forţaseră fiicele să se căsătorească.

— Domnişoară Mansfield, zise Julianne, sunteţi singura dintre noi care poate fi imparţială.

Tessa tresări. Până atunci nu prea fusese imparţială. Favorizase o fată şi făcuse presupuneri negative despre alta. Dar le putea ajuta acum şi, făcând asta, spera să-l ajute indirect şi pe Tristan.

— O să vorbesc cu ele.

Julianne slobozi un oftat tremurat.

— Vă mulţumesc. Speram că ne veţi ajuta. Făcu o pauză şi adăugă: Şi pentru mine e foarte greu. Îmi iubesc fratele, dar le iubesc şi pe ele. Îşi şterse cu degetul lacrimile de sub ochi. Una din ele va fi sora mea, şi cealaltă nu. Nu-l invidiez pe Tristan pentru alegerea pe care trebuie s-o facă. Sunt amândouă fete minunate.

Tessa se înduioşă.

— Unchiul meu îmi spunea mereu că lucrurile se întâmplă cu un scop. Până la urmă, totul se lămureşte în timp.

După ce Julianne plecă, Tessa intră în dormitor. Plapuma foşni. La lumina lumânării le văzu pe fete ţinându-se de mână deasupra plăpumii. I se făcu milă de ele.

Se aşeză pe marginea patului.

— Te simţi mai bine, Georgette?

— Stomacul mi-e mai bine, zise ea, dar suntem amândouă foarte neliniştite.

— Oricine ar fi în situaţia voastră, zise Tessa şi trase adânc aer în piept. Julianne m-a rugat să vorbesc cu voi. Ea are impresia că pot fi obiectivă.

— Sunteţi tare bună, zise Amy.

— Nu trebuie să îmi faceţi confidenţe, zise Tessa, dar dacă decideţi să o faceţi, vreau să ştiţi că nu voi spune nimănui nimic din ce aflu.

— Mi-e frică, zise Georgette.

— Şi mie, şopti Amy.

— Dacă îmi spuneţi ce vă înspăimântă, aş putea să vă liniştesc, zise ea cu blândeţe.

— Suntem prietene adevărate, zise Georgette. Când am aflat că suntem finaliste, la început amândouă am fost foarte încântate.

— Dar apoi ne-am dat seama că suntem în competiţie, explică Amy. E îngrozitor!

— N-aş fi rezistat până acum fără tine, Amy, zise Georgette.

Amy se uită la Tessa.

— Toate celelalte fete au fost de acord cu schema lui Elizabeth de a o elimina pe Georgette.

Tessa simţi că se înfurie. Nu ştiuse că Amy şi Georgette îşi dăduseră seama de planurile lui Elizabeth.

Georgette se uită şi ea la Tessa.

— Ştiţi ce a făcut Amy pentru mine. Ea a fost singura fată care le-a înfruntat pe Elizabeth şi pe Henrietta când unelteau împotriva mea.

Tessa se uită întrebător la Amy.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu o zi înainte de a pleca la Ashdown House, Elizabeth mi-a trimis o scrisoare. Zicea că a apărut o schimbare de planuri şi a stabilit o întâlnire la ea acasă. Când am ajuns, mi s-a părut că era ceva în neregulă, pentru că Georgette nu se afla acolo. Elizabeth şi Henrietta au încercat să mă întoarcă împotriva ei. Ştiu că erau geloase pe Georgette. Aşa că le-am spus că nu o să stau să le ascult clevetirile şi am plecat.

— Nu sunt surprinsă, după ce am văzut cum au râs când lui Georgette i s-a făcut rău pe barjă, zise Tessa.

Amy aprobă din cap.

— Nu mi-a venit să cred că toate celelalte fete au început să râdă şi ele ca oile, dar presupun că le era teamă de cele două fete răutăcioase.

— Domnişoară Mansfield, am încercat să fiu drăguţă

cu celelalte fete, zise Georgette. Dar de fiecare dată când îi făceam uneia un compliment, celelalte rânjeau.

Amy se uită la Georgette.

— În prima zi, când mi-a căzut peniţa, te-am invidiat. Erai aşa de calmă şi de frumoasă. N-am ştiut că putea să fie la fel de greu să fii frumoasă, ca şi să fii banală.

— Tu nu eşti banală, Amy, ripostă Georgette. N-ai avut nevoie decât de rochiile potrivite ca să-ţi pui în valoare silueta înaltă. Uită-te în oglindă şi vei vedea cât te-ai schimbat!

— Cu un pic de ajutor de la tine şi de la Julie, zâmbi Amy.

— Asta îmi aminteşte de altă chestiune, zise Tessa. Celelalte fete nu erau foarte încântate de prietenia voastră cu Julianne. Cum s-a întâmplat asta?

Amy se jucă cu plapuma.

— Eu sunt răspunzătoare.

Tessa o privi uluită.

— A doua zi după ce am plecat din Richmond, m-am întâlnit cu Julianne într-un magazin de pălării, povesti Amy. Julie şi-a exprimat dezgustul pentru fetele care făcuseră haz de Georgette. Aşa că i-am mărturisit ce ştiam despre Elizabeth şi Henrietta. Julie a insistat să mergem imediat la Georgette şi să-i oferim susţinerea noastră.

— Aş fi renunţat, dacă nu aţi fi fost voi două, zise Georgette.

— Poate că a fost greşit să o implic pe Julie, zise Amy, dar eu credeam că ducele mă va elimina, şi Georgette va rămâne singură cu toate fetele acelea oribile. Ştiam că ducele mă păstrase în competiţie doar din bunătate.

Georgette se întoarse spre Amy.

— Nu te subestima din nou. Nu te las.

— Ştiu că am meritat această ultimă rundă, zise Amy. În ziua cu jocul de salon, mi-am amintit că Shelbourne îmi spusese că nimeni nu mă va respecta, dacă eu nu mă respect pe mine însămi. Şi mi-am dat seama că le

îngăduiam altora să mă trateze cu răutate. Parcă m-am eliberat. De ce să nu-mi exprim părerile? Şi sunt mândră de mine.

— Şi eu sunt mândră de tine, zise Tessa. Cât de minunat că dreptatea a triumfat, un lucru care se întâmplă prea rar.

— Ne făceam griji că fetele celelalte vor crede că profităm de Julianne, zise Georgette, aşa că am făcut un pact să nu discutăm despre Shelbourne de faţă cu ea.

Tessa le judecase greşit pe Amy şi pe Georgette. Amândouă suferiseră din cauză că fetele celelalte le judecaseră după felul cum arătau, iar Amy, cea mai puţin eligibilă, dăduse dovadă de inteligenţă, lansând propria contraofensivă.

— Ne-am dori ca Shelbourne să ne aleagă pe amândouă, zise Georgette.

Tessa aproape că zâmbi.

— Cred că asta e ilegal. Dar dacă sunteţi îngrijorate despre cum vă va afecta asta prietenia, pot să spun că grija voastră vă face cinste şi că veţi rămâne prietene, indiferent de ce se va întâmpla sâmbătă.

Georgette o strânse pe Amy de mână.

— Aşa e.

— Acum, mai e o chestiune serioasă pe care trebuie să o discut cu voi, zise Tessa. Uneori tinerele fete şi chiar domnii simt nevoia să-şi mulţumească părinţii. Dar căsătoria e pe viaţă. Trebuie să fiţi foarte sigure înainte să acceptaţi propunerea oricărui gentleman. Şi trebuie să găsiţi curajul să refuzaţi, dacă aveţi îndoieli. Îmi promiteţi amândouă să vă gândiţi bine înainte ca ducele să facă alegerea finală?

— Da, rostiră amândouă la unison.

— Ducele e un om bun, zise Tessa. Îşi va trata soţia cu respect şi demnitate. Şi îi va fi mereu fidel.

— Vă mulţumesc că ne-aţi spus, zise Amy. Julianne zice că e un frate minunat.

— A fost foarte bun cu noi, remarcă Georgette, chiar şi când am chicotit ca nişte şcolăriţe.

Tessa se ridică.

— Somn uşor.

După ce închise uşa, clipi ca să-şi alunge lacrimile. Erau fete drăguţe şi ştia că oricare dintre ele îi va fi o soţie bună.

*

A doua zi dis-de-dimineaţă, Tristan se plimba prin birou, aşteptând-o pe Tessa. De când îi refuzase cererea în căsătorie, nu putuse să doarmă încercând să înţeleagă ce-i spusese ea. Chiar făcuse o listă cu motive pentru a refuza să te căsătoreşti *în general* şi o alta cu motive pentru care ea nu s-ar mărita *mai ales* cu el. Existau prea multe contradicţii în răspunsurile ei ca să se declare mulţumit.

Îşi spusese de nenumărate ori să uite de ea. Tessa îl refuzase şi asta încă îl durea. Dar când o obligase să-i răspundă la întrebări în acea zi în pădure, ea nu fusese în stare să nege că îl dorea, că ţinea la el şi, mai ales, că nu i-ar refuza cererea dacă toate obstacolele ar fi înlăturate. Apoi îl încuiase cu o replică despre mândrie şi plecase înainte ca el să apuce s-o chestioneze.

Tristan era convins că îi ascundea ceva, dar nu avea nici cea mai mică idee ce ar putea fi. Voia să ştie, murea de curiozitate să afle. Dar de ce? A doua zi avea să îşi aleagă mireasa, va pleca din Gatewick Park şi, după ce ajungeau la Londra, nu o va mai vedea niciodată.

Se opri şi-şi închise strâns ochii. „Voi depăşi această obsesie”. Trebuia să o uite, pentru că de a doua zi avea să fie un bărbat logodit. Şi peţitul, dar şi prietenia lui cu Tessa aveau să ajungă la final.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. El o deschise şi rămase fără suflu. Tessa arăta adorabil într-o rochie galbenă, diafană. Aproape că-i venea să se pocnească pentru că îi

observase rochia. Era doar o rochie. Un obstacol în calea trupului ei gol.

Se forţă să se gândească la altceva.

— Intră, îi spuse el.

Ea intră şi el îi indică unul dintre scaunele cu spătar împletit situat în faţa biroului. Apoi se aşeză lângă ea şi îi studie faţa frumoasă, ochii verzi, luminoşi şi buzele ei făcute anume parcă pentru păcat.

— Am veşti care s-ar putea să te înveselească.

— O, făcu el într-o doară.

— Nu pot să-ţi dau detalii, am promis confidenţialitate, dar pot să-ţi spun că am vorbit şi cu Amy, şi cu Georgette seara trecută. Ştiu cât de multe îndoieli ai avut, dar, Tristan, vreau să ştii că ai ales bine, zise ea şi zâmbi. Au existat nişte obstacole pe traseu, dar sunt absolut sigură că le-ai păstrat pe cele mai bune fete dintre toate.

El nu spuse nimic, dar observă că Tessa îşi strângea mâinile atât de tare, încât pumnii i se albiseră. Nu cu mult timp în urmă, ea încercase să-l convingă să renunţe la competiţie şi să aştepte dragostea. Acum, după o conversaţie cu Amy şi Georgette, ea se simţea sigură că una din ele îi va fi ducesa perfectă.

Se întrebă dacă Tessa încerca doar să se convingă singură.

Tristan trase adânc aer în piept şi rosti cuvintele pe care le pregătise:

— Ar fi trebuit s-o fac mai demult, dar vreau să-ţi mulţumesc pentru tot.

Ea zâmbi tremurat.

— Chiar şi pentru modalitatea rapidă de a le curta?

— Chiar şi pentru asta, dar şi pentru acel joc ridicol de societate, chicoti el.

Ochii ei verzi sclipiră.

— N-o s-o uit niciodată pe Sally Shepherd cu oile.

— Şi lumânarea din pantalonii lordului Randy.

— Eşti rău, îl dojeni ea cu degetul.

El voia să-i spună că nu o va uita niciodată, dar îşi păstră vorbele pentru el.

— Mâine-dimineaţă mă voi întâlni cu Hardwick şi cu Boswood în biroul meu. Apoi la voi cere permisiunea de a vorbi singur cu Amy şi Georgette, zise el şi făcu o pauză. Mama a sugerat ca tu să stai cu ea şi cu Julianne în budoarul ei. Voi veni să vă comunic decizia mea după aceea.

— Ai ales deja? întrebă ea şi-şi feri privirea.

Tristan aşa credea, dar trebuia să fie sigur. La un moment dat, noaptea trecută îşi aminti ce-i spusese Tessa la Ashdown House.

„Nu putem decât să luăm cele mai bune decizii posibile şi să învăţăm din greşeli”.

Unele greşeli însă erau permanente, ireversibile.

Se auzi o bătaie în uşă. Tristan se încruntă şi se ridică de pe scaun când mama lui dădu buzna înăuntru.

— Domnişoară Mansfield, văd că discutaţi cu fiul meu despre necesitatea de-a avea un soţ, aşa cum ar şi trebui, zise ducesa.

Tessa oftă.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, zise Tristan, n-am vreun potenţial soţ ascuns în birou.

Când Tessa încercă să se ridice, ducesa îi făcu semn să rămână aşezată.

— Vă las să discutaţi. Apoi se uită la fiul ei. Mă aştept ca ea să aibă una sau două obiecţii. Să nu accepţi un refuz.

Oare i se părea sau cuvintele ei ascundeau un mesaj secret?

Ducesa duse lornionul la ochi.

— Fată dragă, să nu mă dezamăgeşti. M-am făcut înţeleasă?

Tessa clipi.

— Ăă... nu sunt sigură.

— Răspuns greşit, rosti ducesa şi se întoarse spre el şi

îi făcu cu ochiul.

El rămase cu gura deschisă.

— Închide gura, fiule, şi deschide-mi uşa!

Încă şocat, el rămase încremenit pe covor. Ce naiba punea mama lui la cale?

Se auzi o altă bătaie în uşă. Ar fi trebuit să pună un lacheu la uşă ca să nu mai dea lumea buzna peste el, dar nu se aşteptase ca şi altcineva să se trezească atât de devreme.

Julianne se năpusti înăuntru şi trânti uşa cu piciorul.

— O, n-am închis un ochi toată noaptea. Nu pot să mai suport suspansul.

— Tânără domnişoară, zise ducesa pe un ton revoltat. Te-au părăsit manierele! Să nu îndrăzneşti să mai trânteşti vreodată uşa cu piciorul ca un băieţoi.

Tristan oftă.

— Julianne, ţi-am mai explicat că îţi voi comunica mâine decizia mea.

Ea îi cuprinse talia cu braţele.

— Tristan, o să devii un bărbat bătrân şi însurat.

El se uită la mama lui peste capul lui Julianne.

— Mai bine ai face pregătiri de înmormântare de pe acum.

Tessa se uită la el.

— Poate că ar trebui să vă las singuri.

— O, nu, zise ducesa. Nu pleci nicăieri până nu îţi dai acordul să te măriţi.

Julianne îi dădu drumul lui Tristan.

— Biata domnişoară Mansfield! Va trebui să renunţaţi la toată libertatea şi la cariera de peţitoare.

— Nu renunţ la nimic.

— O, ba o să renunţi, se încruntă ducesa la ea.

Tristan îşi dădu ochii peste cap.

— Mamă, ajunge!

Ducesa ridică din nou lornionul la ochi.

— Abdici?

Uşa se dădu de perete. Hawk intră şi trânti uşa cu piciorul în urma lui.

— Ai o influenţă proastă asupra surorii mele, bombăni Tristan. Hawk îşi frecă palmele.

— Am întârziat la reuniunea de familie?

— Eu nu fac parte din familie, zise Tessa.

— Dar am crezut că sunteţi doamna Gatewick, observă Hawk.

— Eu am crezut că e sora de mult pierdută a lui Tristan, pufni Julianne.

— Aşa-zisa soră, preciză Tessa.

Tristan îşi flutură batista.

— Mă predau.

Când Tessa scoase o exclamaţie de uimire, el îşi dădu seama exact ce spusese. „Uite un steag alb. Spune că te predai”.

— De fapt, despre ce se discută la această întrunire? întrebă Hawk.

— Ne-am adunat ca să discutăm despre soţul domnişoarei Mansfield, zise ducesa.

Hawk îşi duse mâna la inimă.

— Sunt neconsolat, rosti el şi rânji: Cine e norocosul, domnişoară Mansfield?

— Bănuiesc că încă nu s-a stabilit, bombăni ea.

Hawk se apropie de ea.

— Şi cât de mare ziceţi că e averea aia?

Tessa îl dojeni cu degetul.

— Wentworth avea, se zice, bunuri în valoare de cel puţin o jumătate de milion de lire, răspunse ducesa.

Tristan se holbă la Tessa.

— E adevărat?

Când ea întinse două degete în poală, Tristan se apucă de birou ca să nu se clatine.

Hawk căzu într-un genunchi şi îi apucă mâna.

— Domnişoară Mansfield, faceţi-mă cel mai fericit dintre bărbaţi!

— Dacă e o ofertă temporară, o accept, zise ea.

Tristan îl apucă pe Hawk de braţ şi-l trase în sus.

— Ia mai taci, reuşi el să rostească printre dinţi.

— Iertaţi-mă, domnişoară Mansfield, zise Hawk. Sunt copleşit de iubire.

— Pentru averea mea, crai lacom!

Hawk se prefăcu a-şi şterge o lacrimă din ochi.

— Din nou am ghinion în dragoste.

Tessa zâmbi viclean.

— Julianne, vrei să-l consolezi?

Ochii lui Julianne sclipiră.

— Nu, mârâi Tristan.

Tristan îi aruncă lui Hawk o privire ameninţătoare de genul „nu încerca să te apropii de sora mea". Hawk îşi lărgi lavaliera, aşa cum şi trebuia, pentru un crai notoriu cum era. Fireşte, Tristan avea o reputaţie la fel de proastă, dar exista un cod nerostit între prieteni că surorile erau interzise.

Tristan îşi drese glasul:

— Ajunge cu aiurelile astea! Haideţi la micul dejun!

— Nu putem să o lăsăm pe domnişoara Mansfield să plece până nu acceptă să se căsătorească, zise Julianne.

Tessa se ridică.

— Am acceptat propunerea temporară a lui Hawk, aşa că am scăpat.

— Nu scapi aşa de uşor. Nu acceptăm decât un angajament real, fată dragă, zise ducesa.

Tessa se uită la Hawk.

— Fă-o să fie reală şi o să-mi retrag acceptul după micul dejun.

— Domnişoară Mansfield, îmi faceţi onoarea? întrebă Hawk rânjind.

— Pentru o oră, zise ea.

— Dar mama v-a interzis să vă căsătoriţi, zise Julianne.

— N-am nicio intenţie să mă căsătoresc cu el, zise

Tessa şi-i făcu lui Julianne cu ochiul. Ştiu care e soţia perfectă pentru el.

Ducesa zâmbi viclean.

— Domnişoară Mansfield, după ce renunţaţi la el, am în minte soţul ideal pentru dumneavoastră.

„Ce naiba?” se întrebă Tristan şi se încruntă.

Ceasul bătu de nouă ori.

— O să întârziem la micul dejun! exclamă ducesa. Musafirii.

Începu să zorească pe toată lumea.

— Grăbiţi-vă!

— Mama, trebuie să vorbesc cu tine despre treaba asta cu soţii, zise Tristan.

— Va trebui să mai aştepţi, replică ea, părând agitată. Trebuie să respectăm programul. Acum hai să luăm micul dejun!

— Mi-a pierit pofta de mâncare, bombăni Tessa.

— E firea ta agitată, zise ducesa. Nu te teme, un soţ te va vindeca de astfel de dispoziţii.

*

Un vânt plăcut mişca uşor copertina de deasupra meselor de picnic. Tessa stătea lângă ducesă. În jur lumea vorbea. Ea se uita la lacul verde-albăstrui, gândindu-se la moşia unchiului ei sau, mai bine zis, la a ei. Chiar şi după atâţia ani, ea încă o mai considera proprietatea unchiului George. Curând va închide casa de la Londra şi se va întoarce la Hollincourt. Va fi prima vară fără Anne.

Trase adânc aer în piept pentru că începuseră să i se umezească ochii şi nu trebuia să-şi plângă de milă. Erau multe femei în situaţii mult mai rele. Ea era norocoasă în comparaţie cu ele. Când se va întoarce la Hollincourt, se va concentra asupra operelor ei de caritate şi asupra tuturor celorlalte îndatoriri. Va fi aşa de ocupată, încât seara se va prăbuşi epuizată în pat. Şi în felul acesta nu va mai avea

timp să se plângă de singurătate sau să jelească ocaziile pierdute. Sau un bărbat care o fermecase pentru scurt timp. Unchiul George îi spusese că lucrurile se întâmplă cu un motiv anume, şi ea trebuia să aibă încredere în intervenţia divină. Va avea grijă de vieţile altora, îşi va face noi prieteni şi poate va călători. Averea ei însemna că avea şanse de care doar puţini bărbaţi sau femei se puteau bucura.

Şi-ar fi dat fiecare bănuţ ca să poată avea un soţ şi copii. Copiii lui Tristan.

Ducesa se întoarse spre ea.

— Nu prea ai poftă de mâncare.

— Probabil că e firea mea agitată, făcu Tessa şi se uită la cealaltă masă, unde stăteau Tristan, Amy, Georgette, Julianne şi Hawk. Georgette îşi răsucea o şuviţă pe deget, un semn de nervozitate.

Ducesa se aplecă spre Tessa şi îi şopti:

— Nu te nelinişti, totul va fi bine.

— Ştiu. El a ales cele mai bune fete pentru runda finală.

Şi-ar fi dorit să-şi fi putut exprima părerea cu mai mult entuziasm, dar deşi îşi spunea că trebuia să se bucure pentru el, inima ei nu-i îngăduia.

Ducesa o privi cu o expresie enigmatică şi îşi îndreptă atenţia spre domnul Hardwick. Tessei îi plăceau părinţii lui Amy. Era evident că-şi iubeau fiica foarte mult. Cu un oftat trist, Tessa îşi dori ca Tristan să o aleagă pe Amy, dar ştia că el avea dubii în privinţa ei. Tessa ştia mult mai puţin, aproape nimic despre sentimentele lui pentru Georgette, dar îl văzuse la leagăn cu fermecătoarea tânără.

„Vreau să-mi doresc soţia”.

Simţi din nou pumnalele în inimă. Nu vor fi surprize mâine-dimineaţă când el îşi va face cunoscută alegerea.

După ce toată lumea mâncă prăjiturile şi fursecurile, ducesa anunţă un concurs – cursa în sac. Tessa refuză să participe, spunând că prefera să privească. Trebuia să se

distanţeze de Tristan, de familie, de prieteni, pentru că ştia că durerea de a-i pierde pe cei pe care-i iubea, căci ajunsese să ţină şi la ducesă, şi la Julianne, şi la Hawk, va fi prea mare. Îi va fi dor şi de Amy, şi de Georgette. Dar vieţile lor vor continua fără ea.

Nici nu-şi putea imagina cum ar putea să-şi continue viaţa fără Tristan. Cumva, el devenise lumea ei şi acum trebuia să găsească o modalitate să supravieţuiască durerii cumplite de a-l pierde pentru totdeauna.

Nu avea de ales. Pentru că renunţase la opţiuni cu opt ani în urmă.

Tristan şi Hawk îşi aleseră echipele şi, spre surprinderea Tessei, ducesa acceptă să facă parte din echipa fiului ei. Tessa se scutură de râs când o văzu pe eleganta ducesă ţopăind hotărâtă. Mama lui Tristan concura (sau, mai bine zis, ţopăia) împotriva lui Lady Boswood. Se pare că nici ducesa nu se dădea în lături de la o mică competiţie, pentru că nu se osteni să-şi ascundă zâmbetul satisfăcut când o învinse pe Lady Boswood.

Lordul Boswood se apropie de Tessa şi rămase lângă ea. Nu zise nimic preţ de mai multe minute. Tessa se întreba ce voia. Aproape că deschise vorba, dar îşi aminti de sfatul unchiului George.

„Nu te simţi obligată să umpli tăcerea”.

În cele din urmă, Boswood îşi drese glasul:

— Fiica mea mi-a spus că aţi vorbit de curând cu ea şi cu domnişoara Hardwick.

Ea simţi cum o furnică mâinile. Probabil că el nu îi aprecia imixtiunea, mai ales că sfatul ei pentru fete fusese să-şi asculte mai degrabă inima, decât să le facă părinţilor pe plac. Aşa că nu comentă.

Continuă să se uite la Tristan şi la Hawk care ţopăiau şi se insultau amuzaţi.

— Aţi liniştit-o, spuse Boswood.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

Marchizul continuă să se uite la curse. Ea se uită la

Tristan, care-i întindea sacul lui Georgette şi o ajuta să intre în el. Fata sări de două ori şi căzu în fund, chicotind. Tristan alergă să o ajute, iar Hawk îl făcu trişor. Apoi Hawk alergă spre Julianne, care se chinuia, o ridică şi alergă cu ea peste linia de sosire. Tessa râse.

Boswood se întoarse spre ea.

— De ce Dumnezeu aţi invitat douăzeci şi patru de fete să-l curteze?

Ea zâmbi.

— Aş putea să vă spun că nu voiam decât ca el să aibă cât mai multe variante. Sau că mi s-a părut că aceste fete meritau ocazia de a-l curta. Şi, până la un punct, motivele sunt adevărate, zise şi se uită în ochii lui Boswood. Dar aş minţi dacă n-aş admite că am văzut o ocazie minunată ca să-mi promovez cariera de peţitoare.

El zâmbi uşor.

— Dacă aţi fi bărbat, aţi fi un adversar politic redutabil.

Ea se gândi la ziua aceea în salonul ei, când Tristan îi spusese că ar fi fost un avocat redutabil. Amintirea o făcu să-l caute din priviri. Tristan îi oferea braţul lui Georgette, după care începură să se plimbe.

O altă bucăţică din inima Tessei se sfărâmă.

— Nu, nu cred că mi-ar plăcea să intru în politică, zise ea. Sunt femeie şi am un punct slab.

Boswood se uită la fiica lui.

— Toţi avem, domnişoară Mansfield.

Capitolul 20

Sâmbătă dimineaţă, nervii Tessei erau întinşi la maximum în timp ce stătea cu ducesa pe canapea în salonul auriu. Toată lumea se aşezase. Tristan schimbase planurile şi acum aşteptau cu toţii ca el să dea explicaţii.

Tristan stătea în faţa şemineului, îmbrăcat într-o haină albastră şi pantaloni de piele. Avea o expresie solemnă şi-şi ţinea mâinile strânse la spate. Tessa îl sorbea din ochi, încercând să-i memoreze trăsăturile – părul negru, cârlionţat, sprâncenele groase, nasul perfect, bărbia pătrăţoasă, proaspăt rasă, lăsând doar o urmă mai întunecată pe obraz, semn al bărbii lui dese. Dar cel mai mult voia să-şi amintească de ochii lui de un albastru strălucitor şi de nenumăratele ori când o privise cu intensitate.

Curtarea avea să se încheie în acea dimineaţă.

Simţi cum i se pune un nod în gât. Îşi strânse mâinile reci aşa de tare, încât o durură degetele.

„Bucură-te pentru el! Dacă îl iubeşti cu adevărat, îţi vei dori sincer să fie fericit”.

— Voi fi concis, zise el. După o reflecţie atentă, m-am lovit de o problemă.

Tessa se holbă la el. În prima zi, ea rostise aceleaşi cuvinte. Când el îi aruncă o privire vicleană, ştiu că voia ca ea să răspundă.

— Şi despre ce problemă e vorba?

— Amândouă s-au calificat.

— Calificat? se miră domnul Hardwick încruntându-se.

— Evident că ambele fete au calităţi unice şi speciale, zise Tristan. Dar nu am putut s-o aleg pe una în defavoarea alteia. Pe scurt, domnilor, fiicele voastre sunt perfecte.

Georgette o îmbrăţişă pe Amy.

— Până la urmă chiar ne-a ales pe amândouă.

— Domnişoara Mansfield zice că e ilegal, râse Amy.

Ducesa *scoase* un sunet sugrumat. „O, Doamne”, se gândi Tessa. „Ducesa probabil e îngrijorată că fetele au doar tărâţe în cap”.

Tristan ridică mâna.

— Voi lua o decizie după ce ne întoarcem la Londra.

Dumnezeule mare! Afurisitul îi ţinea în suspans. Se bucura să aibă o asemenea putere asupra oamenilor. Dar

inima ei se bucura, prostuţa ei inimă, care îşi închipuia că se răzgândise, nu se mai însura din datorie, când ştia prea bine că nimic nu se schimbase.

Julianne se bosumflă.

— Mamă, nu e drept. Fă-l să aleagă!

Hawk îi făcu Tessei cu ochiul, apoi se uită la Tristan.

— Bătrâne, nu e drept să ne laşi să aşteptăm atât.

Tessa zâmbi. Hawk rostise aproape aceleaşi cuvinte ca în ziua de după ce fuseseră la operă.

Tristan îşi drese glasul:

— După ce ne întoarcem la Londra, le voi vizita pe fiecare din fete acasă. Este o decizie importantă – o decizie pentru o viaţă. Nu poţi să iei uşor o asemenea decizie. Am cel mai mare respect pentru ambele fete. El se uită mai întâi la Amy, apoi la Georgette. V-am spus că aveţi de ales. Încă mai aveţi. Aveţi un cuvânt de spus, mereu l-aţi avut. Depind de onestitatea voastră completă, doamnelor, înainte să vă vizitez, vreţi să-mi promiteţi că vă veţi gândi la tot ce v-am spus?

— Da, şopti Amy.

— Desigur, răspunse şi Georgette.

— Avem o călătorie lungă înaintea noastră. Vă doresc tuturor un drum bun.

Şi uite aşa, rolul ei de peţitoare se încheiase. Fără fanfara pe care şi-o imaginase la început în acea primă zi când el îi ceruse să-i găsească o ducesă. Ieşi împreună cu ceilalţi, în timp ce el stătea de vorbă cu Hawk. Era mai bine aşa, îşi spuse în timp ce urca scările. El îi strivise evantaiul într-o noapte fatidică, se oferise să plătească pentru el şi o căutase din nou după ce ea fugise. Înainte ca ziua să se încheie, ea îşi va lua rămas-bun pentru totdeauna. Şi îl va ţine în inima ei pentru totdeauna.

*

Umbrele se întindeau până la jumătatea drumului

până la porţile de la casa Tessei, când Tristan o conduse până la uşă după lunga călătorie spre Londra. Cei doi lachei uriaşi luaseră deja cuierele. El îşi trimisese mama acasă în trăsură cu Julianne şi Hawk. Trebuia să-şi ia rămas-bun de la Tessa.

Călătoriseră în trăsuri separate de data asta. Pe drum, el o văzuse doar când poposiseră la hanuri. Acum se uita la buzele ei pline, amintindu-şi cum gura ei îl copleşise încă din prima seară când o cunoscuse la bal. Ea îi întoarse privirea cu un zâmbet trist. Prea curând ajunseră în dreptul uşii deschise. Credinciosul Gravesend aştepta, pregătit să-şi servească stăpâna.

Tessa se întoarse spre Tristan.

— Vei da mâna cu mine?

Tristan se uită la mâna ei înmănuşată, o ridică la buze, apoi îi dădu drumul.

Ochii ei verzi sclipiră plini de lacrimi.

— Nu te voi uita niciodată, zise ea, cu vocea uşor tremurată. Rămas-bun, Excelenţa Voastră.

Apoi fugi înăuntru, în acelaşi fel în care fugise când el îi dăduse cartea lui de vizită în seara în care o cunoscuse.

Tristan se căută prin buzunare şi-i întinse lui Gravesend o hârtie împăturită.

— Adresele mele din oraş şi din Oxfordshire. Dacă are vreodată nevoie, te rog să-mi dai de îndată de veste.

Gravesend băgă hârtia în buzunar.

— Vă mulţumesc în numele lordului Wentworth pentru grija pe care i-o arătaţi domnişoarei noastre.

Tristan se uită la sprâncenele albe şi la chipul ridat al bătrânului.

— Eşti de lăudat pentru serviciile excelente pe care le aduci stăpânei tale.

Ochii lui Gravesend se umeziră uşor.

— Lordul Wentworth mi-a cerut pe patul de moarte să o protejez. Nu mai e nimeni altcineva, ştiţi dumneavoastră.

Tristan se încruntă.

— La un moment dat, Wentworth voia să o trimită la prieteni, la Londra, pentru debutul ei în societate. Nu putea să apeleze la ei?

— Rysinger acceptase un post în străinătate, zise Gravesend. Wentworth s-a simţit tot mai slăbit, aşa că a rugat-o pe nepoata lui să le scrie altor prieteni. Ea nu le-a trimis niciodată nimic.

Nu voia să-şi părăsească nici unchiul şi nici căminul ei, se gândi Tristan.

Îi întinse bătrânului mâna şi acesta o acceptă.

— Ai grijă de ea, zise el răguşit.

*

A doua zi după slujba de la biserică, Tessa mergea pe trotuar spre casa lui Anne. Tom şi Jack o însoţeau, pentru că Gravesend refuzase să o lase să plece fără protecţie. Ea se gândea că era puţin ridicol, mai ales după ce află că cei doi lachei ascundeau pumnale în cizme.

Când ajunse la uşă, Jack ridică ciocănelul. Tessa simţi că i se strânge stomacul amintindu-şi cum dăduse Richard buzna în casa ei.

— Aşteaptă, zise ea.

— Milady, haideţi să plecăm de aici, zise Tom. Nu vreţi să vă întâlniţi din nou cu ticălosul acela.

Ea trase aer în piept şi expiră.

— Nu, am nevoie doar de un minut ca să mă pregătesc. Vă am pe voi doi ca să mă protejaţi. Şi trebuie să rezolv această chestiune o dată pentru totdeauna.

Altfel nu va putea să mai doarmă liniştită niciodată.

Jack bătu la uşă. Când răspunse majordomul, acestuia aproape că-i ieşiră ochii din cap, când ea insistă ca Tom şi Jack să o însoţească. Îşi dădu jos şalul şi se uită surprinsă când în hol apăru Broughton. Se uită la lacheii cei voinici şi o trase deoparte.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă încet.

Ea tremura.

— Mortland e aici?

— Nu, l-am dat afară acum o săptămână, zise Broughton şi strânse din buze. A furat colierul cu smaralde pe care i l-am dăruit lui Anne la nunta noastră.

— O, nu! exclamă ea, ducându-şi mâna la gură.

Biata Anne!

— Spune-mi repede ce s-a întâmplat, zise Broughton.

Ea îi povesti ce se întâmplase după ce Mortland dăduse buzna în casa ei.

— Pentru că era aşa de târziu şi eu plecam la Gatewick Park a doua zi de dimineaţă, am decis să te contactez la întoarcere. Mă tem că va încerca să se răzbune.

Broughton tresări.

— Vino cu mine în salon! Nu-i spune nimic lui Anne. Nu vreau să se necăjească şi mai mult. După aceea vom vorbi în birou.

Câteva minute mai târziu, Tessa stătea lângă Anne pe canapea şi o asculta pe prietena ei spunându-i aceeaşi poveste despre colier.

— Soţul meu a bănuit că Richard a minţit cu privire la absenţa lui după război, zise Anne. În străfundul sufletului ştiam că era ceva în neregulă, dar voiam să-i acord o şansă. Îmi pare rău pentru felul în care s-a purtat cu tine, Tessa.

— Anne, nu trebuie să te învinovăţeşti!

— Voiam atât de tare să cred în miracolul întoarcerii sale, iar el a profitat de mine.

— A plecat, Anne, zise Broughton. Nu te va mai necăji niciodată.

Anne se uită la soţul ei.

— Mi-ai spus să ne gândim la binecuvântările noastre, şi ne aşteaptă multe bucurii, zise şi îşi puse mâna pe burtă.

Privirea lui Broughton se îmblânzi.

Tessa înghiţi în sec. Oare de ce nu se gândise la asta?

Broughton râse încet.

— Mă tem că am dezvăluit micul nostru secret.

Anne se întoarse spre Tessa.

— E încă devreme, dar sunt sigură. Toate semnele…

Tessa o îmbrăţişă pe Anne, şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Mă bucur aşa de tare pentru tine!

„Dar sunt aşa de nefericită, pentru că nu voi cunoaşte niciodată bucuria ta”.

Iar asta o durea mai mult pentru că ieri îşi luase rămas-bun de la Tristan.

— O, uită-te la mine, plâng de fericire pentru tine, zise Tessa şi-şi căută batista.

Ea şi Anne îşi şterseră lacrimile.

— O să fii naşa copilului, Tessa? Nu mă pot gândi la altcineva mai potrivit decât la sora mea de suflet.

Tessa îşi trase nasul.

— Aş fi onorată. Îl va iubi pe copilul lui Anne ca pe al ei.

— O să ne vizitezi la Clarewood? întrebă Broughton. Anne nu poate suporta gândul că va petrece vara fără tine.

„Lucrurile se întâmplă pentru un motiv anume”.

— Voi veni dacă veţi fi dispuşi să mă primiţi. Dar mai întâi trebuie să planificăm nunta lui Jane.

Anne scoase o exclamaţie de încântare la auzul veştilor despre Jane. Vorbiră despre cumpărăturile pentru nuntă timp de câteva minute.

Broughton îşi drese glasul.

— Anne, ar trebui să te odihneşti. Eu o voi conduce pe domnişoara Mansfield la parter.

Când coborâră scările, Tessa se luptă cu durerea care ameninţa să o copleşească. Oricât de fericită era pentru prietena ei, Tessa încă mai tânjea după Tristan. Ştiuse că va suferi, dar nu se compara cu realitatea. Durerea era fizică, orbitoare, mereu cu ea. „Un pas înaintea celuilalt. O respiraţie după alta. Un minut după altul”.

Când ajunseră pe podeaua de marmură, majordomul intră în holul mare. Tristan şi Hawk îl urmară.

Tessa trase adânc aer în piept.

Parcă de la o mare distanţă îl auzi pe Broughton salutându-i. Hawk ducea o servietă de piele.

— Am nişte documente pe care trebuie să le citeşti.

Tristan se opri în faţa Tessei. Ea se uită în ochii lui frumoşi, albaştri. Timpul se opri în loc.

Vocea lui Broughton o trezi la realitate.

— Domnilor, voiam să discut o chestiune serioasă cu domnişoara Mansfield.

Tristan îşi îndreptă atenţia spre Broughton.

— Mortland e în casă?

Broughton scutură din cap.

— Veniţi cu mine în birou. Vă voi explica tot.

În timp ce Broughton şi Hawk o luară înainte, Tristan o conduse cu pas mai lent.

— Am primit veşti îngrijorătoare despre Mortland.

— Ce fel de veşti? şopti ea.

— Ştiu că a venit la tine acasă în noaptea de dinaintea plecării spre Gatewick Park.

Ea făcu ochii mari.

— Am angajat un detectiv de pe Bow Street. El mi-a trimis un raport la casa din Londra când noi eram la ţară. Îşi miji ochii. De ce nu mi-ai spus?

Tessa nu putea să-i spună că Richard o ameninţase să-i dezvăluie secretul.

— Nu aveai ce să faci şi ţi-am spus că intenţionam să vorbesc cu Broughton la întoarcere, zise ea tot şoptit. Nu vreau să te implici.

— Sunt implicat şi voi rămâne implicat până când ticălosul va fi prins, rosti el printre dinţi. Mai bine mi-ai spune repede tot ce s-a întâmplat.

— A intrat cu forţa în casa mea. Lacheii mei l-au prins şi l-au dus într-o mahala mizerabilă.

El strânse din dinţi.

— Te-a rănit?

— Nu, dar l-a izbit pe Gravesend de un perete.

— Ticălos afurisit, bombăni el. Tessa, individul e periculos. Fie că îţi place sau nu, intenţionez să te protejez. Nu vei mai avea secrete faţă de mine.

Ea îşi feri privirea.

„Iubirea mea, nici nu ştii câte secrete am ascuns de tine”.

Când ajunseră în biroul lui Broughton, Tristan se aşeză pe scaun lângă ea. Hawk îi întinse servieta de piele lui Broughton.

— Vei găsi aici rapoarte detaliate ale investigaţiilor făcute de Shelbourne şi de mine.

Ea se întoarse să se uite la Tristan. El îşi arcui sprâncenele, dar nu zise nimic.

Broughton citi documentele. Când Tessa ceru să le vadă, Tristan scutură din cap.

— Rapoartele sunt explicite şi nu vreau să afli detaliile revoltătoare.

După aceea, Broughton o privi cu o expresie încruntată.

— Domnişoară Mansfield, cred că sunteţi în mare primejdie.

— El va căuta să se răzbune, dar intenţionez să-l opresc, zise Tristan.

— Dar cum? întrebă Tessa. S-ar putea ascunde luni întregi. Am lachei care să mă protejeze, dar o să mă uit mereu peste umăr. Nu pot să trăiesc aşa.

— O să-l găsim, domnişoară Mansfield, zise Hawk.

Ea îşi umezi buzele.

— Va aştepta momentul potrivit ca să atace din nou. A jurat că mă va face să plătesc pentru ce i-am făcut.

Tessa nu le putea spune că intenţiona să o facă să plătească pentru trădarea de acum mulţi ani.

Broughton puse hârtiile deoparte.

— Mă simt vinovat. Ştiam de obsesia lui pentru

domnişoara Mansfield din ziua în care mi-a trecut pragul. A pus prea multe întrebări şi a vorbit întruna despre ea.

— A recunoscut că obişnuia să o privească de la distanţă, zise Tristan. Ticălosul a spionat-o. Se uită la ea. Mi-am trimis secretarul în satul de lângă Hollincourt ca să adune informaţii despre individ. Doamne, când mă gândesc cât de aproape ai fost de pericol, mi se face rău.

Ea simţi că i se strânge stomacul. Oare de ce nu îi spusese despre investigaţia la Hollincourt?

„Eşti în siguranţă. Au trecut opt ani. Nicio şoaptă. Nicio bănuială”.

— Ai fost în pericol, îi zise Hawk. O fată din sat nu a fost la fel de norocoasă. Familia a trimis-o de acasă şi a refuzat să vorbească despre ea. Îţi poţi imagina probabil motivul.

— Nu avem dovezi, dar s-a întâmplat curând după ce Mortland a plecat în armată, zise Tristan. Nu cred că e o coincidenţă.

Tessei aproape că i se făcu rău. Crezuse că Molly plecase să ocupe un post de cameristă la un conac. Nimeni nu-i spusese de zvonuri, dar chiriaşii n-ar fi îndrăznit să-i împărtăşească bârfe desfrânate. Cu siguranţă, nimeni nu i-ar fi spus ceva lui Anne sau tatălui ei.

— Credem că nefericita fată a fost adevăratul motiv pentru care unchiul tău i-a cumpărat lui Mortland postul în armată, zise Tristan. Probabil că voia să scape de el.

Tessa îşi feri privirea. Tristan greşea în privinţa asta, dar ea nu se putea convinge să-i mărturisească.

— Sunt uşurat că ai scăpat de primejdie, domnişoară Mansfield, zise Broughton. Fixaţia lui pe tine era nefirească.

— Era inevitabil ca el să fie atras de averea ei, zise Hawk.

— Intenţionez să-mi intensific căutările, spuse Tristan. Individul reprezintă un pericol serios pentru domnişoara Mansfield.

— Doamne, ce se poate face? întrebă Broughton.

— Am angajat bărbaţi care să-l caute, făcu Tristan. Când va fi prins, vreau să fie luat cu arcanul.

— Cu plăcere, zise Broughton. Voi inventa o poveste care să-i explice brusca absenţă.

Tristan se uită la ea.

— Intenţionez să-l prind repede, dar sunt îngrijorat că eşti singură.

— Domnişoară Mansfield, zise Broughton. Puteţi sta aici împreună cu domnişoara Powell până îl găseşte Shelbourne pe Mortland. Anne se va bucura de compania voastră şi aţi fi în siguranţă.

— Apreciez oferta, dar el ar putea să se ascundă luni întregi, zise Tessa. Voi lua măsuri de prevedere.

Tristan se uită intens în ochii ei.

— Ţi-a intrat cu forţa în casă acum o săptămână şi ţi-a abuzat majordomul bătrân. Mă tem că s-ar putea să te răpească.

Ei i se strânse stomacul din nou, dar se forţă să rămână calmă.

— Gravesend a postat ziua un lacheu la uşa de la intrare. Noaptea, unul din ei stă de pază la poartă.

— Să nu ieşi decât dacă e absolut necesar. Nu merită riscul, zise Tristan.

Tessa aprobă din cap, ştiind că se va simţi vulnerabilă într-un spaţiu public. În noaptea în care Richard a intrat cu forţa în casa ei văzuse ce fel de brută era. Îl lovise pe Gravesend şi intenţiona să-i facă rău şi ei. Se cutremură.

— Încearcă să nu-ţi faci griji, o îndemnă Tristan. O să angajez mai mulţi oameni care să te protejeze. Sunt destui foşti soldaţi care au nevoie de o slujbă. Nu vor sta la vedere, ca să nu atragem atenţia asupra lor. Îi voi instrui să nu lase pe nimeni să intre pe uşa de serviciu. Livrările vor fi lăsate afară. Nu primi pe nimeni în casă.

Broughton se încruntă.

— Dar cum rămâne cu Hodges? Va dori să o viziteze pe domnişoara Powell, acum că s-au logodit.

Tessa scutură din cap.

— Nu vreau ca vreunul din ei să fie implicat în această nebunie. Nu voia ca problemele ei să umbrească fericirea celor doi. Mai bine aş trimite-o acasă la sora lui.

— Voi vorbi cu Hodges şi îi voi explica nevoia de a ţine chestiunea sub tăcere, interveni Broughton.

— Domnişoară Mansfield, trebuie să o avertizaţi pe domnişoara Powell.

— O voi face chiar astăzi, răspunse ea. Mă temeam că Mortland ar putea să o încolţească atunci când va ieşi în oraş.

Tristan se uită în ochii Tessei.

— După ce îl prind, nu va trebui să te mai temi vreodată de el.

Ea simţi că i se face greaţă. Richard ameninţase că îi va dezvălui secretul, la fel cum făcuse şi cu opt ani în urmă. Putea să-şi închipuie şocul lui Tristan, dezgustul, furia lui.

Simţi că panica îi blochează plămânii.

Preţ de o clipă aproape că nu mai reuşi să respire. Dar imaginea chipului rânjit al lui Richard îi apăru în minte. Suferise destul din pricina acestui ticălos. Cu opt ani în urmă el o alesese pe post de pradă uşoară, şi ea îi căzuse în capcană. O umilise, dar acum nu mai era o fată credulă.

Nu putea să-l oprească să susţină mizerii, dar de data asta nu se va chirci ca o victimă ca să plângă. Refuza să-l lase pe Richard să-i distrugă din nou viaţa.

Bravada ei dispăru când teama i se înfipse ca o ţepuşă în inimă. Tristan ştia prea multe despre ea.

Tessa îi spusese o parte din adevăr în ziua în care Anne îi dăduse scrisoarea lui Richard, iar Tristan îşi va aminti fiecare detaliu. Când Richard îi va dezvălui secretul, Tristan va pune piesele de puzzle laolaltă. Şi o va urî pentru că-l minţise.

O, Doamne! Ar fi trebuit să-i spună adevărul sordid în ziua în care o ceruse de nevastă, dar nu dorise ca el să ştie, pentru că nu putea suporta ruşinea. Acum nu mai putea să

spună nimic, nu putea să mărturisească în faţa lui Hawk şi a lui Broughton. Aşteptase prea mult, până când ajunsese să fie prea târziu.

— Mai bine am pleca acum, murmură Tristan.

Vocea lui blândă îi frânse inima. El nu ştia că îl minţise când îi refuzase cererea. El nu ştia că ea îl înşelase cu privire la trecutul ei. Nu ştia că se prefăcuse a fi o femeie respectabilă.

Dacă i-ar fi spus lui Tristan adevărul în ziua în care o ceruse de soţie, el ar fi înţeles că ea căzuse pradă minciunilor unui ticălos. Dar nu o va ierta niciodată că-l lăsase pe Richard să-l ia pe nepregătite. Cu o oră în urmă, se gândise că să-l piardă în favoarea altei femei era cea mai mare durere pe care ar putea să o sufere. Se înşelase.

Capitolul 21

Două săptămâni mai târziu, Tristan bubui cu pumnul în masă după ce plecă detectivul de pe Bow Street. El îşi făcuse speranţe, dar i se spulberaseră. Detectivul găsise colierul cu smaralde al lui Lady Broughton într-o casă de amanet dubioasă de pe Petticoat Lane, unde proprietarul accepta bunuri furate.

Detectivul îi promisese să-şi dubleze eforturile şi să-l caute pe Mortland prin tripouri şi bordeluri.

La naiba! Toată săptămâna trecută, Tristan cercetase cele mai rău famate colţuri ale oraşului, punând întrebări şi oferind recompense oricui putea să-i dea informaţii. Nu primise decât piste false. Să-l găsească pe Mortland în mahalalele mizere ale Londrei părea să semene cu proverbiala căutare a acului în carul cu fân.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, zise el.

Mama lui intră şi se aşeză pe unul dintre scaunele din

faţa biroului.

— Ţi se citeşte frustrarea pe faţă. Bănuiesc că nu ai făcut progrese în găsirea lui Mortland.

— Tot ce ştiu e că are bani, graţie bijuteriilor surorii lui.

Ea oftă.

— S-ar putea să nu-l găseşti niciodată.

— Nu voi renunţa. Indiferent cât va dura. Îl voi vâna. Cu treisprezece ani în urmă refuzase să lase datoriile copleşitoare să-l înfrângă.

Cu multă voinţă, reuşise şi va reuşi şi de data asta.

— Ştiu că bântui noaptea prin mahalale, zise ea. Îţi pui viaţa în pericol.

— Viaţa Tessei e în pericol, mârâi el.

În clipa în care rosti cuvintele, îşi dădu seama de greşeală.

Fiecare muşchi din corp i se încordă, aşteptând ca mama lui să se scandalizeze, pentru că folosise numele mic al domnişoarei Mansfield.

Ea nici măcar nu clipi.

— Sunt de acord că e în pericol. Chiar aş vrea să se răzgândească şi să stea la Lady Broughton. Ar putea fi găsită o scuză – reparaţii la ea acasă sau aşa ceva. E o nebunie să stea singură, încuiată în casă.

— O s-o vizitez şi voi încerca să o conving, zise el.

Mama lui se jucă cu panglica lornionului.

— Asta nu ar fi foarte înţelept, mai ales că ai neglijat să le vizitezi pe Lady Georgette şi pe domnişoara Hardwick.

El se ridică şi se duse la şemineu. După ce dădu paravanul la o parte, scoase vătraiul şi răscoli cărbunii fierbinţi. Ştia că trebuia să-şi onoreze promisiunea faţă de fete şi de familiile lor, dar nu se putea concentra asupra lor.

— Tristan, ai amânat decizia la petrecerea de la ţară, iar acum o amâni din nou.

El continuă să aţâţe focul până se aprinse bine.

— E o decizie pentru o viaţă. Nu mă voi grăbi.

— Inabilitatea ta de a lua o decizie îmi spune că ai dubii. Vizitează-i pe Boswood şi pe Hardwick. Spune-le că după o atentă analiză ai decis că nu eşti pregătit pentru căsătorie.

El se răsuci, ţinând încă vătraiul în mână.

— Nu vreau să le umilesc pe fete şi pe familiile lor. Scandalul ar aduce dizgraţia şi asupra familiei tale.

— Nu-ţi sacrifica fericirea de dragul părerii celor din societate.

El puse vătraiul jos şi puse paravanul la loc.

— Nu e o chestiune măruntă. Tu ar trebui să ştii mai bine decât oricine care sunt consecinţele scandalului.

— Dacă tot ai deschis subiectul, am putea foarte bine să discutăm despre tatăl tău. Stai jos lângă mine, zise ea.

El scutură din cap.

— N-are rost să redeschidem vechi neînţelegeri.

— Nu voi apăra felul în care ne-a tratat, zise ea. Dar sunt lucruri pe care nu le ştii. Mă asculţi?

El i se alătură şi o privi precaut.

— Ar fi trebuit să vorbesc cu ani în urmă cu tine despre tatăl tău, dar te-ai opus de fiecare dată când am încercat, zise ea. Ai lăsat resentimentele să se adâncească atât de tare, încât refuzi să accepţi că tatăl tău avea şi calităţi.

Tristan aproape că puse capăt conversaţiei, dar se abţinu. O lăsă să îi caute scuze soţului ei. Le va respinge pe fiecare în parte.

Ea îi cercetă privirea.

— Nimeni nu e doar bun sau doar rău. Cei care fac alegeri proaste cred că sunt justificate. Chiar şi un ticălos ca Mortland are motivele lui pentru ce i-a făcut domnişoarei Mansfield.

— Da, banii ei, pufni ducesa.

— Ascultă ce-ţi spun! E mai mult decât ştim în povestea asta.

— Ai dreptate. Îi povesti despre fata din sat şi despre

faptul că bănuia că unchiul Tessei îl forţase pe Mortland să plece în armată. Mortland a dat vina pe domnişoara Mansfield. El voia să fie recompensat şi a curtat-o, ca să pună mâna pe averea ei. Când ea l-a refuzat, a decis să o forţeze.

— Ai, cu siguranţă, dreptate, dar ne-am îndepărtat de la subiect.

El se aplecă şi-şi sprijini coatele pe coapse. Mama lui nu înţelegea. Nu dădea doi bani pe părintele lui mort demult.

— Cred că trebuie să ştii ce simţea tatăl tău pentru tine.

Tristan ştia că răposatul lui tată ţinuse mai mult la sine decât la alţii.

— În ziua în care te-ai născut, tatăl tău a fost extatic. Erai un băiat mare, sănătos. Îmi doresc să pot să-ţi descriu expresia de pe faţa lui când te-a văzut prima dată. Te-a ridicat în aer şi a spus că eşti fiul lui perfect.

Tristan se încruntă, privind în podea. Ea credea că asta compensa cruzimea tatălui său?

— Tatăl tău era foarte mândru de tine, zise ea. James te lua şi te plimba călare pe toată moşia. Abia dacă ieşiseşi din scutece, dar el era hotărât. Când a descoperit că învăţaseşi să citeşti de la patru ani, se lăuda cu realizările tale pe la toate cunoştinţele.

Nu ştiuse asta, dar nu schimba nimic.

— Cred că voia să fie un soţ şi un tată bun, dar a permis să-l domine resentimentele faţă de propriul tată. James nu putea să-şi ierte tatăl pentru că-l obligase să se însoare. Bunicul tău acumulase datorii enorme.

Tristan ştia asta, dar tatăl lui pierduse zestrea mamei lui la jocuri de noroc.

— Sincer, n-am nicio simpatie.

— După cum am mai spus, nu-i caut scuze. Vreau doar să înţelegi. Sunt ferm convinsă că mă iubea, dar nu voia încă să se însoare. Avea douăzeci şi şapte de ani, nu

era pregătit să renunţe la libertatea lui. Dar tatăl său nu i-a dat nicio şansă.

— Te-a umilit, bombăni Tristan.

Ea oftă.

— Nu i-am înţeles răceala bruscă după ce ne-am căsătorit. Ştiam că averea mea era lozul câştigător şi că familiile aranjau căsătorii mereu. Eram prea tânără ca să înţeleg de ce era când rece, când afectuos. În anii care au urmat, mi-am dat seama că nu era în stare să treacă peste resentimentele faţă de tatăl lui, ceea ce i-a afectat sentimentele pentru mine. El a început să se piardă în petreceri cu prietenii lui, să parieze şi să bea în exces. La cinci ani după ce ne-am căsătorit, eu am început să mă plictisesc şi să fiu nefericită pentru că mă neglija. Tatăl meu a intervenit şi l-a ameninţat. James şi-a dat seama că m-am plâns familiei mele. Aşa că m-a pedepsit luându-şi o amantă după alta. Nici măcar n-a încercat să fie discret. Am considerat că era vina mea.

Tristan îşi îndreptă spatele şi se uită la ea.

— Tu n-ai făcut nimic greşit. El era slab şi duşmănos.

— Ştiam că tu te simţeai neputincios când îl vedeai cu femeile acelea în casa noastră. N-am ştiut ce să-ţi spun. Nu aveam încredere în mine că nu voi fi zdrobită de durere.

— Te-a tratat mizerabil şi a ignorat-o pe Julianne. Nici măcar n-a vrut s-o vadă după naştere, pentru că nu era moştenitorul de rezervă pe care şi-l dorea. Omul era un ticălos egoist, rosti Tristan printre dinţi.

— Dar tu ai venit, zise ea. Ai ţinut-o în braţe şi ai plâns.

— Eram doar un băiat, zise el morocănos.

— Tatăl tău şi-a dat seama doar pe patul de moarte la ce renunţase. Când tu ai refuzat să-i asculţi scuzele, el a plâns.

— Aşa cum şi-a aşternut… zise Tristan şi se uită la mama lui. Nu te-a meritat.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— M-am agăţat de amintirile frumoase din perioada în care m-a curtat, pentru că nu puteam suporta să mă gândesc că mi-am irosit viaţa şi inima cu el.

El simţi o durere în piept. Când îi întinse mamei lui o batistă, se simţi ca diavolul personificat. În toţi aceşti ani el refuzase să asculte. Se încrunta de fiecare dată când ea vorbea de dragostea pentru tatăl lui. Dar Tessa înţelesese sentimentele complexe ale mamei lui.

— Mă consider norocoasă pentru că vă am pe tine şi pe Julianne, zise ea şi împături batista. În ciuda a tot ce a făcut tatăl tău, voi doi aţi devenit nişte tineri reuşiţi.

— Mamă, tu ne-ai influenţat şi ne-ai format caracterele.

Ducesa se uită la el.

— Te-am privit cum ai început cu o hotărâre neînduplecată să ne refaci averea. Şi ai înfruntat obstacole imposibile. Sunt foarte mândră de tine, fiule!

— Mulţumesc, zise el şi înghiţi cu greu. Te rog să mă ierţi!

— Întotdeauna am înţeles, zise ea. Te iubesc, fiule, şi orice decizi să faci în privinţa fetelor, eu te voi susţine. Dar dacă ai îndoieli, să nu laşi un fals simţ al obligaţiei să-ţi forţeze mâna. La câte lucruri ai sacrificat, meriţi fericirea. Există mereu un mod de a rezolva lucrurile, chiar şi atunci când asta pare imposibil.

El nu se osteni să o contrazică, dar nu exista o cale onorabilă de a se retrage. Prea multă lume ar suferi.

— Trebuie să le vizitezi curând pe fete şi pe familiile lor.

— N-am fost în stare să mă gândesc la nimic în afară de a-l prinde pe diavolul de Mortland. Lady Georgette şi domnişoara Hardwick şi-au dedicat tot sezonul mie. Nu au putut fi curtate de alţi domni. Le datorez o explicaţie justificată a chestiunii. Le voi scrie taţilor ca să le spun că am fost reţinut de nişte chestiuni urgente. Săptămâna viitoare la voi vizita.

După ce mama lui plecă, Tristan se aşeză la birou şi scrise scrisorile. Douăzeci de minute mai târziu sună din clopoţel şi instrui un lacheu să le livreze. Apoi închise uşa şi se sprijini de ea. Ştia ce trebuia să facă, dar totul în el se revolta.

Pentru prima dată în mai mulţi ani decât îşi putea aminti, închise ochii şi se rugă pentru îndrumare.

*

Tessa îşi luă romanul şi se duse la parter în salonul ei. Îşi dădu jos pantofii şi-şi ridică picioarele pe canapea. Ea mai citise de două ori până atunci *Raţiune şi simţire,* dar nu se plictisea niciodată de poveste. După ce scoase panglica care-i folosea drept semn de carte, citi o pagină de trei ori până când îşi dădu seama că nu pricepea nimic.

Puse cartea deoparte şi se uită la scaunul gol unde stătuse Tristan de atâtea ori, bătând nerăbdător cu degetul mare pe coapsă. Cât va trece până când amintirea vocii lui distinctive şi a ochilor să-i albaştri şi strălucitori se va estompa?

Îi era deja atât de dor de el, încât simţea durerea în tot corpul.

Trecuseră şaisprezece zile de când îl văzuse ultima oară. În prima săptămână tremurase de nerăbdare, aşteptându-se ca Tristan să o viziteze şi să o condamne pentru ce făcuse. Dar căutarea lui Richard se dovedise fără succes în cele din urmă.

Bănuia că Richard ştia că era vânat. S-ar putea să fi plecat din Londra ca să lase lucrurile să se calmeze. Richard putea aştepta ocazia potrivită poate chiar luni întregi.

Tristan nu putea să continue prea mult căutarea.

Era nedrept să-l lase să continue. El trebuia să se concentreze asupra problemelor sale, să-şi aleagă o soţie şi să-şi vadă de viaţă. Fiecare zi în plus în care rămânea

implicat în problemele ei era o altă zi în care îşi amâna logodna. El insista să o protejeze, dar nu ştia că era prea târziu. Ea avusese grijă singură de siguranţa ei în toţi aceşti ani şi avea să o facă în continuare.

Va angaja oameni care să-l caute pe Richard. Cu averea ei putea să angajeze o adevărată armată ca să-l vâneze. Lordul Broughton îi va oferi contactele de care avea nevoie. A doua zi îi va trimite o scrisoare lui Tristan în care îi va explica totul.

Va rupe ultima legătură cu Tristan. Gândul de a nu-l mai vedea niciodată îi trimise o împunsătură în inimă, dar ştia că nu mai putea prelungi inevitabilul. De dragul amândurora, trebuia să înceteze orice contact cu el. Deşi îi va fi dor de Tristan, va păstra amintirea lui în suflet. Cu multă vreme în urmă se resemnase să trăiască o viaţă fără iubire. El nu va şti niciodată că în inima ei îl va iubi mereu.

Tristeţea ameninţa să o copleşească, dar nu îşi va plânge de milă. Hotărâtă, se duse la birou şi îi scrise lui Anne că accepta să stea la ea. A doua zi, Tessa va trimite scrisoarea, îşi va împacheta cuierele şi îi va spune lui Gravesend să închidă casa. Tensiunea pe care o simţea de mai bine de două săptămâni se mai atenuă un pic. Se simţise neputincioasă şi victimă cât se ascunsese în propria casă, dar se dovedise capabilă să-şi conducă viaţa de la moartea unchiului ei. După ce luă această decizie, se simţi din nou stăpână pe situaţie. Avea prieteni şi, cu siguranţă, resurse la dispoziţie. Se întoarse cu un oftat la canapea şi începu să citească. Lumina din cameră începuse să se estompeze, când Gravesend intră în salon, cu sprâncenele albe stufoase încruntate. Ea puse cartea jos, se încălţă la loc şi se ridică.

— Gravesend, ce s-a întâmplat?

— Am ezitat dacă să vă aduc scrisoarea. Un puşti zdrenţăros a venit la poartă şi a insistat să i-o dea lui Jack.

Ea luă scrisoarea. Inima aproape că i se opri când recunoscu scrisul.

Încetişor, se lăsă pe canapea şi rupse sigiliul.

— Milady, v-aţi albit la faţă.

— E de la Mortland, şopti ea.

— Voi trimite după duce, zise Gravesend. Am jurat să-i trimit mesaj dacă va fi vreodată nevoie.

Ea ridică mâna, oprindu-l.

— Te rog să te aşezi. Lasă-mă să o citesc mai întâi. S-ar putea să nu merite să-l deranjăm pe Shelbourne.

Dar mâinile îi tremurau când despături scrisoarea.

Simţi că începe să se sufoce în timp ce citea. Richard îi spunea să urmeze întocmai instrucţiunile sau va trebui să plătească. Îi spunea să ia o birjă până în Hyde Park Corner la ora trei dimineaţa şi să nu vină însoţită de lachei. O instruia să aducă o valiză şi cincizeci de lire. Nu-i păsa cum reuşea asta, dar trebuia s-o facă, altminteri îi va trimite lui Shelbourne o scrisoare detaliată cu toate secretele ei. Ea se cutremură la citirea exemplelor vulgare pe care le dădea. Dar nu se oprea aici. Richard îi spunea că abia aştepta să preia controlul asupra domeniului Hollincourt.

Intenţiona să o răpească şi s-o ducă la Gretna Green. Ea îşi aminti de brutalitatea lui când îl împinsese pe Gravesend. Nu-i va păsa dacă o bătea ca să fie de acord să se mărite cu el. Pieptul i se ridică şi cobora cu fiecare respiraţie indignată.

— Niciodată, bombăni ea. Niciodată nu vei avea Hollincourt.

— Milady, zise Gravesend. V-a ameninţat?

Ea ridică privirea.

— Mă şantajează. Lasă-mă să citesc şi restul. Nu putem să facem o greşeală.

Când întoarse următoarea pagină, inima îi bătea atât de tare, încât se temu că îi va exploda în piept. Richard ameninţa să-l distrugă pe Tristan, dacă ea refuza să facă ce îi cerea. Intenţiona să trimită ştirea despre desele întâlniri dintre ea şi duce la ziarele de scandal.

Se uită îngrozită la dovezile pe care le prezenta.

Făcuse o listă cu datele şi orele vizitelor lui Tristan, inclusiv noaptea în care ea şi Tristan se certaseră cu privire la logodna domnişoarei Fielding. Richard o spionase săptămâni întregi înainte să-şi facă marea intrare la operă. Şi, desigur, o găsise singură, în spatele uşilor închise cu Tristan.

„Gândeşte-te!” Puteau să nege acuzaţiile, dar nu ar conta. Tot ar izbucni un scandal, fie că informaţia era adevărată, fie nu. Dar oare ziarele de scandal vor tipări informaţii atât de denigratoare despre ducele de Shelbourne? Sigur că ar face-o. Nu ezitau niciodată să raporteze scandaluri.

Putea oare să le mituiască? Nu avea suficient timp. O, Doamne, trebuia să-l împiedice să trimită scrisoarea, dar refuza să cedeze cererilor lui. Nu se va pune niciodată în situaţia de a fi în puterea lui Richard. Viaţa ei, dacă o lăsa să trăiască, nu ar mai valora nimic.

Dar nu era în joc doar viaţa ei. Trebuia să-l informeze pe Tristan pe dată. Preţ de o clipă, groaza o paraliză, dar nu trebuia să se lase copleşită. Trebuia să acţioneze raţional, dacă spera să-l oprească pe Richard.

„Gândeşte-te!”

Richard folosise un copil ca să livreze mesajul. Probabil că avea şi alţi puşti fără adăpost care supravegheau casa. Richard nu trebuia să suspecteze că ea îl contactase pe Tristan. Trebuia să îl facă să creadă că-i era prea frică să spună cuiva. Era cel mai bun mod de a-l prinde. Altminteri Richard va bănui că plănuiau să-i întindă o capcană. Şi va inventa alt scenariu şi apoi altul. Bărbatul care se trezise din morţi se va ridica iar şi iar. Era disperat de-acum şi îi voia averea mai mult ca niciodată.

Tessa împături scrisoarea şi duse misiva mizerabilă la biroul ei.

— Gravesend, trebuie să-i scriu o scrisoare lui Shelbourne.

Mâna îi tremura în timp ce scria. După ce uscă

cerneala cu nisip, ea sigilă misiva şi se ridică.

— Gravesend n-avem niciun minut de pierdut. Trebuie să trimiţi rapid mesajul ducelui fără să atragă atenţia.

El părea şocat.

— Dacă nu acţionez rapid, se vor întâmpla lucruri foarte rele. Ai cum să-i trimiţi un mesaj lui Shelbourne fără să atragem atenţia nimănui care ar putea sta la pândă în piaţă?

— Da, o să mă ocup de asta, zise el. Voi trimite pe unul din grăjdarii tineri direct pe alee.

— Dacă Shelbourne nu e acasă, grăjdarul trebuie să se întoarcă de îndată. Voi trimite vorbă lui Broughton să-l găsească pe duce. E imperativ să primească scrisoarea cât de repede posibil.

— Da, milady, spuse şi luă scrisoarea.

— După ce o trimiţi, adu-i pe Jack şi pe Tom în salon, zise ea. Pune unul dintre paznicii noi la poartă.

Ea se întoarse pe canapea şi-şi strânse braţele în jurul ei. Dacă Richard trimitea informaţiile la ziarele de scandal, Tristan va participa la dezonorarea ei. Ziarele vor scrie că-şi făcuse de cap cu ea în timp ce le curta pe celelalte fete. El ar fi dezonorat. Alţii îşi vor aminti de legăturile notorii ale tatălui său. Toată lumea le-ar dispreţui pe mama şi pe sora lui. Toate lucrurile pentru care muncise Tristan s-ar duce de râpă.

O, Doamne, Amy, Georgette, părinţii lor, nici ei nu ar scăpa neafectaţi. Veştile i-ar umili pe toţi. Anne şi lordul Broughton vor avea de suferit. Erau printre cele mai puternice familii aristocrate din Anglia. Scandalul ar zdruncina naţiunea.

Simţi cum teama îşi înfige ghearele în ea, dar nu trebuia să se lase doborâtă. Dacă făcea o greşeală, Richard îi va distruge pe toţi.

Tom şi Jack dădură buzna în salon. Gravesend îi urma, pufăind şi răsuflând greu în efortul de a ţine pasul cu ei.

Tessa se ridică.

— I-am scris ducelui cerându-i să îmi trimită o misivă în care să precizeze un loc unde să ne putem întâlni în secret.

— Nu, nu puteţi. Nu o să permit, scutură Gravesend din cap.

— Trebuie să ai încredere în mine, zise ea. Jack, tu şi Tom trebuie să mă conduceţi pe jos pe aleile din spate. Cred că Mortland are spioni care supraveghează casa. Dă de veste gărzilor să se asigure că drumul e liber. Când ne-am îndepărtat destul de piaţă, veţi chema o birjă. Puteţi face asta?

— Da, milady, vă vom escorta şi proteja, zise Jack.

— Gravesend, te rog să găseşti o pelerină veche de la una dintre slujnice pe care să o folosesc pentru a-mi ascunde identitatea.

După ce bărbaţii plecară, ea începu să se plimbe prin salon, aşteptând mesajul lui Tristan. Se rugă ca el să facă exact aşa cum îi ceruse.

Simţi cum i se face pielea de găină pe braţe. Tristan va dori să vadă scrisoarea cu şantajul. Dar mai întâi trebuia să-i povestească despre trecutul ei. Nu putea să-l lase să citească acea mizerie de scrisoare fără o explicaţie.

Gândul era îngrozitor, dar avea nevoie de ajutorul lui. Trebuiau să-l prindă pe Richard. Dacă ceva mergea prost, Richard îi va face pe toţi cei care contau pentru ea să plătească.

Capitolul 22

Tristan şedea cu Hawk în birou. Beau brandy şi făceau planuri. După atât de multe piste false, Tristan trase concluzia că aveau nevoie de un om cu experienţă în culegerea de informaţii. La îndemnul lui Hawk, el îi scrisese lui Boswood ca să-i ceară să se întâlnească a doua zi într-o

chestiune sensibilă. Marchizul avea relaţii la Ministerul de Externe. Cu o jumătate de oră în urmă, Boswood îi trimisese un răspuns, confirmând că urma să vină în ziua următoare la prima oră.

— Îl vom prinde pe ticălos, zise Hawk.

— Sper că îl vom găsi curând. Mă ucide gândul că individul e încă în libertate. Şi, cinstit vorbind, nu îmi place izolarea în care stă Tessa. Nu poate să o mai ţină tot aşa.

— Ia mai taci! Ştii că suntem prieteni.

— Prieteni, zici? scutură Hawk din cap. Dacă vrei sfatul meu...

— Nu, făcu Tristan.

Se auzi o bătaie în uşă.

Majordomul deschise uşa.

— Excelenţa Voastră, a sosit un mesager. Zice că trebuie să vă aducă misiva direct dumneavoastră şi să aştepte un răspuns. Susţine că e urgent.

Tristan se ridică.

— Adu-l aici imediat!

Un tânăr stângaci, care nu avea mai mult de optsprezece ani, îi întinse o misivă. Tristan o deschise.

Pe chipul lui apăru o expresie şocată.

— Doamne sfinte!

— Ce? întrebă Hawk.

El îi întinse mesajul.

— Trebuie să acţionăm rapid.

Hawk înjură copios.

Tristan apucă misiva.

— Unde ne putem întâlni?

— Cuibuşorul de nebunii, zise Hawk.

Tristan scrise adresa locului de întâlnire sugerat de Hawk împreună cu un mesaj pentru Tessa pe scrisoarea ei. „Ia-i pe cei doi lachei solizi cu tine în birjă – ai grijă să fie înarmaţi până-n dinţi”.

Îi întinse scrisoarea tânărului.

— Întoarce-te mâine, vei primi o recompensă dacă te

asiguri că răspunsul ajunge repede la stăpâna ta. Du-te!

Tânărul se trase de bucla de pe frunte şi porni, iute ca fulgerul.

Tristan se uită la Hawk.

— Oare cu ce ar putea să o aibă la mână?

— Nu te gândi acum la asta. Avem nevoie de arme, zise Hawk.

Zece minute mai târziu, plecară în trombă, în trăsura lui Hawk, înarmaţi cu pistoale şi cuţite.

— Îl vom distruge pe ticălos, zise Hawk.

Tristan nu ştia de ce informaţie se folosea Mortland ca să o şantajeze, dar Tessa scrisese că era grav. El încercă să găsească o explicaţie spunându-şi că Mortland ameninţase doar să dezvăluie că-i găsise singuri în salon. Dar asta nu justifica deloc o întâlnire clandestină. Indiferent ce secret intenţiona să-i spună, ea nu avusese încredere să-l aştearnă pe hârtie.

*

Tessa îşi strângea săculeţul în poală, în timp ce birja o purta pe străzile întunecate. Scrisoarea cu şantajul se afla în săculeţ. Simţea cum i se strângea stomacul, dar nu putea să-şi permită să se piardă cu firea. Trebuia să-şi folosească mintea şi să-şi ignore temerile. Ruşinea. Nimic din toate astea nu contau. Nu acum. Acum conta doar să se asigure că singura persoană care cădea în noaptea asta era Mortland. Jack şi Tom se aşezară pe bancheta din faţa ei.

— Nu vă temeţi, milady, o încurajă Tom.

Tessa îşi repetă în tăcere cuvintele pe care urma să i le spună lui Tristan. Nu îşi va găsi scuze şi nici nu va cerşi iertare. Nimic nu trebuia să atenueze impactul mărturisirii ei.

Câteva minute mai târziu, birja se opri în faţa unei case mici de oraş. Jack şi Tom se dădură primii jos. Picioarele-i tremurară când Tom o ajută să coboare cele

câteva trepte. Uşa din faţă se deschise. Tristan ieşi repede pe trotuar, aruncă o pungă vizitiului şi o luă de braţ.

— Grăbeşte-te!

Le dădu instrucţiuni lacheilor să îi *urmeze* şi să stea de pază la uşă. Când o conduse înăuntru, un majordom îi luă pelerina. Hawk ieşi de după scară. Tessa se uită prin casa simplă – podele de lemn, scară simplă, fără tablouri. Se pare că burlacilor nu le păsa prea mult de decoraţiuni.

— Urmaţi-mă, zise Hawk.

Când Tristan o conduse spre scări, Tessa simţi cum i se revoltă stomacul. Acum că sosise momentul, se temea că i se va face greaţă. Dar nu putea să leşine. „Gândeşte-te la el. Gândeşte-te la familia lui şi la prieteni. Poţi să faci asta".

Când ajunseră la scări, Hawk continuă să meargă repede.

— E un salon în partea asta. Nu e prea multă mobilă, dar merge.

Simţi cum o furnică mâinile aproape amorţite. Se opri.

— Aşteaptă. Vocea îi suna teribil de calm.

Hawk se întoarse cu o expresie enigmatică.

— Ce este? se încruntă Tristan.

— Trebuie să vorbesc singură cu tine.

— Dar Hawk are nevoie…

— Te rog, şopti ea.

— Du-te, bătrâne, zise Hawk. O să aştept afară.

Tristan o conduse spre uşă. Când o deschise, ea intră, simţindu-se ca şi cum încerca să se trezească dintr-un coşmar. Dar canapeaua verde cu ciucuri negri urâţi şi cele două scaune desperecheate erau cât se poate de reale. Când uşa se închise în spatele ei, se trase spre foc, în căutare de căldură. Un cărbune şuieră în grătar, de parcă ar fi condamnat-o.

Paşii lui bubuiră pe covor, şi pulsul ei o luă razna. Tessa strânse mătasea albastră a săculeţului ei, o reacţie involuntară de a încerca să-şi ascundă mizerabilul secret.

Tristan se opri la câţiva centimetri de spatele ei, făcând-o să se simtă mică în prezenţa lui. Chiar dacă n-ar fi ştiut că intrase în cameră, tot i-ar fi recunoscut parfumul unic, o combinaţie ameţitoare de lemn de santal şi de mascul primitiv.

Când îi puse mâinile pe umăr, ea îşi închise ochii, amintindu-şi de dezmierdările lui fierbinţi. El îi dezgolise corpul, dar nu descoperise secretele care îi chinuiau sufletul.

— Tess, tremuri, zise el. Lasă-mă să te conduc la un scaun.

Ea se forţă să se întoarcă şi să se uite la el.

— Nu, trebuie să stau în picioare.

— Sunt sigur că ştiu cu ce te şantajează, zise el.

Ea îi cercetă privirea. Ar fi putut să ghicească o parte din cereri, dar reacţia lui blândă îi sugera că nu ştia totul. Nu ştia că-l înşelase.

— Mortland a ameninţat că va răspândi vorba că am avut o întâlnire, nu-i aşa?

— De unde ştii? şopti ea.

— În noaptea când ne-am certat cu privire la domnişoara Fielding, am văzut o birjă trecând pe lângă casa ta, zise el. Mi s-a părut suspect. De atunci am aflat că Mortland era în Londra de mai multă vreme decât susţinea. Sunt sigur că el era în birjă, spionându-te.

Ea trase cu greu aer în piept.

— Acesta a fost doar unul dintre incidentele pe care le-a înşirat. A făcut o listă cu datele şi orele întâlnirilor noastre. A ameninţat că le va vinde ziarelor de scandal.

— O să-l opresc înainte, făcu el.

— S-ar putea să fi transmis deja informaţia. Vrea răzbunare.

— E un prost dacă are impresia că poate scăpa nevătămat. Dacă Broughton află că Mortland ne-a ameninţat, nu va ezita să-l denunţe pe ticălos. Nimeni n-o să-i creadă minciunile. Tristan se opri. Ce a cerut?

— Pe mine, răspunse ea, cu genunchii tremurând.
Ochii lui Tristan se aprinseră.
— Ticălos nenorocit! O să am grijă să-l văd mort mai întâi.
— Vrea Hollincourt, zise ea. Intenţionează să mă ducă la Gretna Green şi să mă oblige să mă mărit cu el.
— A dat un loc şi o oră de întâlnire?
— Hyde Park Corner, la trei dimineaţa, zise ea aprobând din cap.
— Nu vezi? rânji Tristan. Şi-a întins propria capcană. Ridică pumnul. Pun mâna pe el acum mai mult ca sigur.
Expresia lui triumfătoare îi străpunse inima.
„Dumnezeule, dă-mi puterea să-i spun”.
Tristan o apucă de braţe.
— Nu te teme! Nu are cu ce să te şantajeze.
— Ba da, are.
— Nu-mi pot închipui că este aşa de rău cum crezi. Arată-mi scrisoarea!
Ea îşi strânse degetele peste şnururile săculeţului.
— Mai e ceva ce nu ţi-am spus despre plecarea lui în armată. Privirea lui deveni precaută.
— Ce legătură are plecarea în armată cu scrisoarea de şantaj?
Ea se întrebă cum de nu băgase el de seamă indiciile evidente. Dar din necesitate, ea devenise o maestră a înşelăciunii. Ca un magician, folosea iluzii şi inducerea în eroare ca să distragă atenţia de la întrebări prea cercetătoare. Tristan văzuse doar ce îi permisese ea să vadă.
— De ce eziţi? se încruntă el.
Ea tresări, ştiind că următoarele cuvinte pe care le va rosti îl vor şoca.
— Unchiul meu nu l-a obligat să accepte postul din cauza fetei din sat.
Tristan îşi lăsă mâinile să cadă, de parcă l-ar fi ars.
— Era vorba despre tine?

— Da, zise ea cu buzele tremurând.

— Te-a violat? Cuvintele le rosti ca o şoaptă răguşită.

— Nu a fost viol. Ea se încordă, aşteptând momentul în care pe faţa lui va apărea repulsia.

Tristan se holbă la ea fără să-i vină să creadă.

— Mi-ai spus că nu ai debutat în societate, pentru că nu voiai să-ţi părăseşti unchiul îndurerat. Dar nu mi-ai spus că nu te-ai dus pentru că ticălosul te-a lăsat grea.

— Nu, am fost scutită de acest chin.

Ea plânsese de uşurare în ziua în care îi venise ciclul.

— M-ai minţit? rosti el.

Ei i se strânse stomacul.

— Ai făcut o presupunere. Eu nu am confirmat-o, dar nici n-am infirmat-o.

— M-ai înşelat.

— D… da.

Expresia lui deveni furtunoasă.

— Unchiul tău l-a forţat să accepte postul. El l-a trimis de acolo pentru un motiv. Vreau să ştiu adevărul.

— Îţi jur că-ţi voi spune totul mai târziu, dar nu avem prea mult timp, zise ea. Am căzut într-o capcană pe care mi-am întins-o singură cu ajutorul lui cu multă vreme în urmă. Povestea include o guvernantă neglijentă, o fugă care nu a mai avut loc şi propria-mi complicitate în căderea mea. Ea aproape că leşină, dar se forţă să-i spună şi restul: S-a întâmplat o singură dată. Mortland voia să pecetluiască afacerea – să se asigure că apăream în locul şi la data stabilită.

— Dă-mi scrisoarea, zise el pe un tot sever.

Se temuse de momentul acesta mai mult decât de mărturisirea ei.

— Înainte să ţi-o dau, trebuie să te avertizez. E vulgară şi explicită. Mortland a ameninţat să trimită exemple în scrisoarea de şantaj către tine, dacă nu mă conformez. El se bazează pe faptul că eu voi face ce-mi cere, pentru că are impresia că mi-e prea frică să-ţi spun.

Începu să tremure văzându-i privirea şocată, dar trebuia să-i spună şi continuarea: Crede că voi ceda, dar ştiu că intenţionează să-ţi trimită oricum o scrisoare. Mortland vrea să fii furios, pentru că te vede ca pe un rival. Am ştiut asta din seara când te-a văzut în foaierul operei. Să nu îi cazi în capcană. Ştie cât de mult însemni pentru mine şi se foloseşte de sentimentele mele ca să te rănească.

El scrâşni din dinţi.

— Dă-mi scrisoarea acum!

Ea încercă să deschidă şnurul de la săculeţ, dar îi tremurau mâinile şi îl scăpă.

El îl ridică şi o conduse la un scaun. Apoi îi întinse săculeţul.

Când scoase scrisoarea, mâna îi tremura aşa de tare, încât abia dacă putu să i-o întindă. El se duse spre dulapul cu băuturi fără să rostească un cuvânt. O, Doamne, dacă dădea crezare mizeriilor scrise acolo?

Ar fi vrut să-l cheme înapoi, să îl implore să nu citească scrisoarea şi să-i spună că nimic din toate alea nu era adevărat.

Dar ştia că Tristan nu o va mai crede niciodată. O ura.

Îşi duse pumnul la gură, ca să nu ţipe.

*

Tristan trânti scrisoarea pe bufet. La naiba! Tessa păstrase secretul distrugător şi îi expusese familia la riscul unui scandal.

Strânse şi desfăcu pumnii. Din clipa în care ea îl văzuse pe ticălos la operă, ştiuse că era în primejdie. Acesta era motivul pentru care nu dorise să se plimbe cu el. Ştiuse că ticălosul s-ar putea să-i dezvăluie secretul în orice moment. Dar când el o avertizase a doua zi, ea pretinsese că individul nu era un pericol pentru ea. Ar fi trebuit să-şi dea demisia pe loc, din pricina posibilului scandal, dar nu se gândise decât la ea. El îi crezuse toate înşelăciunile şi se

îngrijorase pentru siguranţa ei. Îşi investise toată energia ca să-l vâneze pe ticălos, iar ea nu spusese nimic. Angajase oameni care s-o protejeze. Se dusese prin mahalale ca să-l caute. Amânase să le viziteze pe Amy şi pe Georgette. Îşi întorsese viaţa cu susul în jos pentru ea, şi ea îl minţise.

Toate lucrurile care-l nedumeriseră se lămureau acum. De ce îi spusese Richard pe numele de botez, acuarelele, refuzul ei de a se mărita. El se oferise să se însoare cu ea pentru că nu suporta ideea de a o fi dezonorat. Şi îl minţise cu privire la motivele pentru care-l refuzase.

Chiar şi după mărturisirea din seara aceea, avea tupeul să-i spună că el însemna enorm pentru ea. Ştia că ea îi povestise despre Mortland doar pentru că acesta îi forţase mâna. Ea îi pusese pe toţi, pe el, pe familia lui, pe fetele şi familiile lor în primejdie.

Chiar acum, el nu-şi putea permite să lase furia să-l distragă. Trase adânc aer în piept şi-şi scoase ceasul. Cinci ore – atât avea să adune nişte oameni care să-l prindă pe individ. Dacă nu-l prindeau în seara asta pe ticălos, va izbucni un scandal enorm.

Puse ceasul în buzunar şi deschise scrisoarea. Instrucţiunile erau exact aşa cum i le spusese ea, mai puţin cererea de a aduce cincizeci de lire. Mortland jurase că o va face să plătească pentru trădarea ei de acum opt ani. Tristan nu avea idee despre ce era vorba, dar nu conta acum. El întoarse pagina şi furia deveni rece ca moartea. Ticălosul se lăuda de câte ori o avusese. Promitea să o bată şi să o facă să-i implore mădularul. Scria într-un limbaj murdar despre cum o va face să plătească pentru toate serviciile pe care i le adusese Excelenţei Sale cu gura ei de târfă. Mortland regreta că nu-i putea spune ducelui personal despre toate faptele indecente la care participase cu el lângă lac.

Când Tristan ajunse la ultimul paragraf, trase brusc aer în piept.

„O să te fac să-ţi desfaci din nou picioarele în ţărână”.

Simţi nevoia de dezminţire. Mortland intenţionase să o înspăimânte ca să-i accepte cererile. El o ameninţase că-i va trimite şi *lui* mizeria de scrisoare. Ea spusese că se întâmplase o singură dată. Mortland voia să se asigure că va fugi cu el. Pentru că-l văzuse pe ticălos în acţiune, Tristan îşi putea închipui asta.

Dar ea îl dezamăgise în repetate rânduri. Nu mai ştia ce să creadă, nu se putea încrede în instincte în privinţa ei.

La naiba, era adevărat? În minte îi apăru o imagine cu expresia îngâmfată a lui Mortland când îi sărutase mâna la operă. Simţi că i se face greaţă, închipuindu-şi mâinile ticălosului pe trupul ei.

Şi el îşi închipuise că era primul bărbat care o săruta şi o atingea!

Închise ochii strâns. Imagini cu ei doi în trăsură îi inundară mintea. Îşi aminti ezitarea ei când îl atinsese. Ea nu ştiuse ce să facă. Trebuise să îi arate cum să-i ofere plăcere.

El avusese parte de destule femei în pat, experimentate în meşteşugul amorului, iar el şi-ar fi dat seama dacă ea juca teatru. Nimic din toate astea nu conta, îşi spuse el cu cruzime. Ea îl minţise în tot timpul acesta.

În seara asta, îl luase prin surprindere.

Împături scrisoarea şi o puse în buzunar.

Se întoarse şi aproape că se împiedică în momentul în care o văzu. Stătea aplecată şi îşi ţinea pumnul la gură.

Avusese doar optsprezece ani.

Înţepeni, rezistând dorinţei de a o consola. Dacă i-ar fi spus mai devreme de această situaţie, el ar fi înţeles-o, dar n-ar mai fi avut niciodată încredere în ea.

Se duse la ea. Tessa îşi coborî mâna, îşi îndreptă spatele şi-i întâlni privirea. Avea ochii scăldaţi în lacrimi, dar clipi ca să le alunge. El îşi scoase batista şi i-o întinse, dar lacrimile ameninţătoare nu mai căzură.

— Trebuie să mă pregătesc, zise el. Va fi o noapte

lungă. Te duc la mama.

Tessa scutură din cap.

— Nu, nu pot. Lacheii mă vor…

— Nu am timp să mă cert cu tine. Nu am decât cinci ore ca să mă pregătesc. Dacă nu-l prind pe ticălos în seara asta, ne va implica pe toţi într-un scandal.

— Tristan, n-am vrut niciodată…

— Taci din gură! Ea se cutremură la porunca lui aspră, dar el nu îi va face viaţa uşoară. Vei face exact aşa cum îţi spun. Mâine poţi să-ţi faci mărturisirea completă. Fără scuze, fără eschivări, fără minciuni.

*

Primele raze de soare apăreau peste Wimbledon Common, când Tristan îl conduse pe un Mortland legat şi cu căluş pe câmp. Trebuiseră să-l fugărească prin Hyde Park Corner. Fugind pe jos, ticălosul aproape că le scăpase celor două duzini de oameni călare şi trăsuri care-l urmăreau. Tristan călărise în urma lui. Îl lovise cu genunchiul în spinare şi îi pusese căluş, ca să nu-şi poată vărsa veninul despre Tessa. Apoi Tom îl percheziţionase şi găsise un cuţit în cizma ticălosului.

Când ajunseră în câmp, Jack îl trase pe Mortland de buclele unsuroase şi-i dădu capul pe spate. Hawk, Broughton, Boswood, Hardwick şi Tom erau martori.

Tristan îşi dădu haina jos şi i-o întinse lui Hawk. Apoi îşi suflecă mânecile şi îl apucă pe nenorocit de bărbie.

— Îţi voi da de ales, Mortland. O să te las să te ridici să te lupţi cu mine, deşi îţi promit că n-o să câştigi. Dacă scoţi vreun singur cuvânt împotriva femeii pe care ai ameninţat-o, îl voi pune pe Jack să te ţină şi o să te snopesc în bătaie. Vei fi la fel de lipsit de apărare ca un prunc.

Mortland se încruntă la el.

— Desfă-i căluşul, zise Tristan, strângându-şi pumnii.

— Ea şi-a desfăcut… rosti Mortland gâjâit.

Tristan îşi plantă pumnul direct în gura ticălosului. Sângele ţâşni. Toată furia erupse într-o sete de sânge prin venele lui Tristan. Îi sparse lui Mortland nasul, îi învineţi ambii ochi şi îl pocni în abdomen. Laşul urlă şi imploră milă, oferind prea puţină distracţie celorlalţi bărbaţi.

După aceea, Tristan îl invită pe Broughton să se distreze cu ticălosul. Acesta scoase o batistă şi-i şterse lui Mortland sângele de pe faţă.

— Asta ca să nu-mi murdăresc mâinile.

Apoi îl pocni pe individ.

Tom se duse la Tristan şi-i comunică un detaliu interesant despre noaptea în care Mortland intrase cu forţa în casa Tessei. Cu un rânjet arogant, Tristan se duse la Mortland şi-i spuse lui Jack să-l pună în genunchi.

— Am o pedeapsă specială pentru tine, una pe care cred că doamna căreia i-ai greşit o va aprecia.

Mortland scânci.

Tristan îl pocni în vintre. Capul ticălosului se lăsă într-o parte. Jack îl aruncă în iarbă, unde leşină.

După ce-şi flexă mâinile învineţite, Tristan se uită la ceilalţi.

— Domnilor, la docuri!

*

Mama lui Tristan îl întâmpină în hol. Se uită la mâinile lui învineţite.

— Aproape nicio zgârietură.

— Unde e? întrebă Tristan.

— Doarme în patul meu.

— Când se trezeşte, spune-i să vină în biroul meu.

Mama lui ridică din sprâncene.

— N-ai întrebat cum se simte.

— Sunt epuizat şi murdar. Vom vorbi mai târziu.

Ochii ei sclipiră.

— Dai vina pe ea?

O cameristă trecu grăbită pe lângă ei.

— În biroul meu, zise el printre dinţi.

Ducesa merse alături de el, vizibil enervată. După ce închise uşa, mama lui se întoarse spre el.

— Ştiu câte resentimente poţi ţine în tine, dar acum mergi prea departe.

Lui îi fremătară nările.

— M-a minţit şi ne-a expus pe toţi unui scandal.

— Ea n-a trimis scrisoarea de ameninţare. Ticălosul a făcut-o. Nu pot să cred că eşti în stare să dai vina pe o femeie lipsită de apărare. Te-am crescut mai bine de atât!

— Din noaptea când a apărut la operă, a ştiut că individul e o ameninţare, dar nu a zis nimic. Îi iei apărarea, însă nu ştii toate detaliile.

— Ştiu că bărbatul acela i-a făcut rău. Noaptea trecută am ţinut-o pe fata asta în braţe ore în şir. Am încercat să o consolez, dar ea tot spunea că e demnă de dispreţ. Şi am ştiut că el a sedus-o. Câţi ani avea?

El simţi cum vinovăţia îi strânge pieptul.

— Optsprezece, murmură el.

— Ceva mai mult decât un copil. Mai tânără decât sora ta.

— Acum e femeie în toată firea şi m-a minţit în repetate rânduri.

— Te-ai întrebat şi de ce? Ştii ce i-ar face societatea? Ar izola-o. Ar fi ostracizată, complet izolată pentru că nu are familie. N-ar conta că ticălosul a sedus-o. N-ar conta că era tânără şi naivă. Ea nu avea de ales, trebuia să păstreze secretul.

— Dacă mi-ar fi spus, aş fi înţeles, se răsti el.

Mama lui îşi ridică bărbia.

— Tu n-ai făcut niciodată nimic de care să-ţi fie ruşine?

— N-am făcut toţi? zise el fără să se ostenească să-şi ascundă sarcasmul.

— Atunci spune-mi secretul tău ruşinos, zise ea.

El scutură din cap.

— Ajunge, mamă.

— Nu e uşor, nu-i aşa? Iar eu sunt mama ta. Eşti convins de dragostea şi de înţelegerea mea.

— Ştiu că eşti îngrijorată pentru ea. Am încercat să o protejez şi ea a ascuns informaţii când ştia că îl vânam pe ticălos. A aşteptat până în ultima clipă ca să-mi spună, şi tu te aştepţi să uit? Nu pot s-o fac, zise el.

— Atunci nu vorbi cu ea, zise mama lui. E prea fragilă. O s-o distrugi. N-o să te las să faci asta.

El simţi că se sufocă.

— Ce vrei să spui?

— Toată noaptea, i-am repetat întruna că e firesc să plângă, zise ducesa cu voce tremurătoare. Dar ea a ţinut durerea în ea ore în şir. N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Şi, Doamne, a ţinut suferinţa asta în ea ani la rând. Spre dimineaţă, i-am spus că nu era vina ei. Abia atunci a plâns. Am reuşit să o culc şi am lăsat-o cu camerista. Dar n-am putut să stau deoparte. M-am tot gândit că nu are familie. Ea se crede nedemnă de un soţ şi de copii. Prietena ei cea mai bună este sora acelui ticălos. Am crezut că se va gândi că nu are pentru ce să trăiască. Vocea i se frânse. M-am grăbit înapoi şi am găsit-o adormită în cele din urmă. Ţinea o batistă la gură. Era a ta.

O, la naiba! Tessa suferise ani întregi în tăcere. Nu spusese nimic, pentru că se temea şi îi era ruşine. Ştiuse tot timpul că ticălosul voia să-i facă rău. Dacă nu ar fi fost aşa de orb, ar fi ghicit de mult că individul îi făcuse rău. Jurase să o protejeze, dar când avusese cea mai mare nevoie de el, el dăduse vina pe ea.

— Nu-mi pot închipui cât a suferit în toţi aceşti ani, zise mama lui. În seara aceea, la operă, trebuie să fi fost îngrozită.

Tristan se holbă la mama lui când revelaţie după revelaţie îşi făceau loc în mintea lui.

— Ea nu a arătat asta niciodată. El a obligat-o, dar a

ieşit din lojă cu capul sus. El i-a trimis acuarelele, iar ea le-a trimis înapoi. Când Mortland i-a intrat cu forţa în casă şi i-a rănit majordomul, ea i-a pus pe lachei să-l bată bine şi să-l arunce în mahalale. Şi nu a cedat şantajului său. Mi-a cerut ajutorul şi şi-a recunoscut secretul pentru că nu voia să ne distrugă vieţile.

Iar în ziua în care o ceruse de soţie, ea îi spusese că nu va aduce scandalul asupra lui şi asupra familiei lui. Ea încercase să îl protejeze.

— Alte femei în locul ei s-ar fi prăbuşit, zise el, dar Tessa nu s-a plecat în faţa lui. E cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o.

— Fiule, şi eu o admir, dar şi-a atins limitele de rezistenţă. Pot să-i spun că nu a fost vina ei până rămân fără suflu, dar trebuie să o audă de la tine.

El se duse la mama lui şi o luă în braţe.

— Trimite-o la mine când se trezeşte, zise.

După câteva minute, ducesa făcu un pas în spate, îşi şterse o lacrimă şi îşi trase nasul.

— Îmi pare rău, zise el. Nu mai am batistă.

— Nu contează, spuse ea, şi se strâmbă. Trebuie să faci baie. Duhneşti!

— La naiba! exclamă el şi râse.

Ducesa îl lovi uşor pe braţ.

— Ai grijă cum vorbeşti!

— Mulţumesc că ai avut grijă de ea, zise el şi-i strânse mâna.

— Ăsta e rolul mamelor.

El lăsă uşa biroului deschisă pentru ea.

Foşnetul materialului îl făcu să ridice privirea din scrisoarea de pe biroul lui. Ea ezită la intrare, părând ca un copil pierdut.

Tristan se ridică şi se duse la ea, observând petele întunecate de sub ochii ei roşii. Părea stoarsă de vlagă şi înfrântă.

El închise uşa în urma ei.

— A dispărut pentru totdeauna, Tess.

— Mulţumesc, murmură ea.

O conduse la un scaun şi se aşeză lângă ea.

Tessa se uită la pumnii lui.

— Ai mâinile învineţite.

— L-am snopit în bătaie.

Urmă o pauză stânjenitoare, apoi el îşi aminti de maniere.

— Pot să-ţi aduc un pahar cu sherry?

Ea scutură din cap.

— Noaptea trecută mi-am amintit un lucru pe care i l-ai spus lui Amy în ziua cu jocul de salon. Când încrederea dispare, suspiciunea va plana mereu asupra noastră.

El văzu tristeţe şi resemnare în privirea ei.

— N-am vrut să te mint, dar mi-a fost teamă, zise ea.

— Ştiu.

— Noaptea trecută erai furios când ţi-ai dat seama că nu ţi-am spus adevăratul motiv pentru care nu am debutat în societate. În ziua aceea, când Anne mi-a dat scrisoarea, am fost copleşită de ruşine şi de remuşcări. Apoi tu ai fost aşa de bun cu mine. Nu am discutat despre trecutul meu cu nimeni, nici măcar cu Anne. Tu ai fost prima persoană căreia i-am încredinţat câteva lucruri esenţiale.

— Acum înţeleg, zise el.

Ea îi cercetă privirea.

— Am crezut că vei fi furios.

— Am fost, dar a fost latura mea nerezonabilă. Nu e vina ta.

— Ştiu că e prea târziu, dar îţi datorez o explicaţie, continuă ea.

— Nu trebuie să-mi spui. El nu voia să-i audă mărturisirea. Nu voia să se gândească la acel ticălos atingând-o, maltratând-o.

— Trebuie să vorbesc despre asta, zise ea. Timp de opt ani, am ţinut toate aceste secrete în mine.

Îşi duse pumnul la inimă.

— Ştii ce povară de vinovăţie am dus. Am minţit-o pe Anne ca să-mi protejez reputaţia şi să nu-i pierd prietenia. Mi-am spus că el a murit, şi o mărturisire doar i-ar spori durerea. Chiar şi acum mă întreb cât pot să-i spun, dar o astfel de mărturisire oricât de cathartică ar fi pentru mine, ei nu i-ar face decât rău şi ne va distruge prietenia.

Ea nu avea cui altcuiva să-i spună.

— Ar fi trebuit să-ţi spun în ziua în care mi-ai cerut mâna, zise ea. Meritai adevărul, dar nu am reuşit să rostesc cuvintele. Ştiam că nu eram demnă. Dar când te-am refuzat, mi-a sfâşiat sufletul.

— Nu eşti nedemnă, zise el.

— Eram tânără şi proastă. N-am ştiut că o greşeală de tinereţe îmi va schimba pentru totdeauna cursul vieţii.

— Înainte să începi, vreau să-ţi spun ceva, zise el. Trecutul nu schimbă cine eşti acum. Eşti tot Tess cea curajoasă care a înfruntat cerberele cu capul sus. Aceeaşi Tess care m-a înfruntat şi pe mine de multe ori. Aceeaşi Tess care face munca unui bărbat şi a unei femei. Aceeaşi Tess care găseşte soţi fetelor pe care toţi ceilalţi le ignoră. Aceeaşi Tess inteligentă şi amuzantă care mă surprinde şi mă face să privesc lumea cu alţi ochi. Aceeaşi Tess pe care nu mă pot abţine să nu o tachinez. Aceeaşi Tess pe care abia aştept să o văd de fiecare dată când păşesc în salonul ei. Şi deşi ştiu că ai fost rănită, mai ştiu şi că eşti o femeie puternică tocmai datorită adversităţilor pe care le-ai înfruntat.

— Iar tu eşti un bărbat puternic pentru că ai avut şi tu greutăţi de înfruntat, zise ea.

El aprobă din cap.

— Amândoi a trebuit să ne maturizăm prea repede.

— După ce Richard a fost trimis la război, unchiul George mi-a zis că, dacă vreun bărbat mă va cere de soţie, va trebui să-i spun ce s-a întâmplat.

El trase aer în piept, auzind cum îi spunea lui Mortland pe numele mic, dar nu voia să-i atragă atenţia asupra

acestui lucru. Ea privea înapoi şi probabil că nici nu-şi dăduse seama de asta.

— Ştiam că nu voi putea să-mi dezvălui vreodată ruşinea, zise ea. Vedeam în minte dezgustul bărbatului. Aşa că am decis să nu mă căsătoresc.

Nu avea decât optsprezece ani când renunţase la orice speranţă de a avea soţ şi copii.

Când îşi lăsă capul în jos, Tristan ştiu că trebuia s-o consoleze.

— Ştiu că ticălosul a profitat de tine când erai vulnerabilă. Îţi pierduseşi părinţii şi mătuşa.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, şopti ea.

— Cum a reuşit să te prindă singură?

Tessa îşi întoarse privirea spre el.

— Eram aşa de naivă! M-am gândit că ne-am întâlnit din greşeală la stejarul de lângă lacul de pe domeniul unchiului meu. Acum ştiu că mă urmărea şi-mi studia obiceiurile. Obişnuiam să mă duc acolo cu acuarelele mele. Era locul meu de vis. Pictam cavaleri pe cai albi care veneau în ajutorul domnişoarelor aflate la ananghie.

El se încruntă.

— Unde era guvernanta ta?

— Se plângea de plictiseală şi de insecte. Am trimis-o acasă, aşa cum îşi dorea. Profita de depresia unchiului meu şi tândălea.

— De ce nu i-ai spus unchiului tău despre el?

— M-am temut că nu mă va mai lăsa să-l văd. Unchiul meu a încercat să mă ghideze, dar era teribil de deprimat după moartea mătuşii. Nu aveam prietene sau verişoare. Eram singură. Anne avea doar paisprezece ani, iar acei patru ani înseamnă foarte mult când ai optsprezece ani. Ştiam că nu era bine să mă văd cu Richard în secret, dar m-a fermecat.

— Te-a sedus, mârâi Tristan.

— La început a fost nevinovat, povesti ea, sau aşa am crezut. Richard era centrul existenţei mele. El picta X-uri

mari peste cavalerii mei medievali, spunând că era gelos pe iubiţii mei imaginari. Poţi să-ţi închipui cum m-a zăpăcit. Lucrurile au devenit serioase doar când am aflat şi că am un sponsor şi că mă voi duce la Londra pentru a debuta în societate.

— Ce vrei să spui?

— I-am pomenit în prostia mea despre debut. În fericirea mea de copilă, am crezut că se va bucura pentru mine. În schimb, s-a bosumflat şi a zis că o să-l uit. Aşa că, fireşte, m-am simţit vinovată şi m-am întors a doua zi ca să-mi cer scuze. El nu era acolo nici a doua zi, nici următoarea. M-am dus în fiecare zi, timp de o săptămână, dar el nu s-a întors. Aş fi scăpat de soarta mea, dacă aş fi găsit alt loc de pictat sau dacă i-aş fi spus să plece când s-a întors după o săptămână. O, dar am fost încântată să-l văd! Mi-a zis că mă iubea şi am cedat. Credeam că sunt îndrăgostită de el. Era totul foarte inocent şi drăguţ la început.

Fiecare muşchi din corpul lui se încordă involuntar, ştiind că ea era pe cale să dezvăluie partea pe care nu voia s-o audă. De dragul ei, el ştia că nu trebuia să-şi arate ura pentru ticălos, pentru că Tessa ar putea să creadă că îşi arată dezgustul pentru ea.

— Săptămâna dinainte de plecarea la Londra, el m-a implorat să mă mărit cu el, continuă ea. Am fost aşa de naivă, încât i-am spus să meargă la unchiul şi să mă ceară de soţie. Richard a înţeles că eram prea ignorantă ca să-mi dau seama. El ştia că unchiul nu va fi de acord. Richard nu avea o carieră şi, sincer vorbind, era sub rangul meu. Corect sau greşit, unchiul nu ar fi permis o asemenea căsătorie. Richard mi-a explicat toate aceste lucruri. Mie îmi plăcea *Romeo şi Julieta* şi, desigur, am considerat povestea noastră la fel de tragică. Aşa că i-am spus unchiului că vreau să mai aştept un an pentru debut. Apoi Richard a sugerat să fugim şi să-l punem pe unchiul în faţa faptelor împlinite.

Tristan încremeni.

— Ai zis că nu ai fugit.

— Cu o zi înainte l-am întâlnit la lac. Dar mă mustra conştiinţa. Ştiam că fuga îl va răni pe unchiul George şi va provoca un scandal. Dar nu voiam să-l pierd pe Richard. Aşa că i-am spus că vreau să mai aşteptăm un pic, până când unchiul se va mai înzdrăveni. Richard a simţit că dădeam înapoi şi m-a acuzat că mă jucam cu inima lui. Ea râse trist. Desigur că i-am jurat iubire. Iar atunci mi-a zis să-i demonstrez.

Tristan trase aer în piept.

— Am refuzat, zise ea respirând tremurat. El a ameninţat că mă va părăsi pentru totdeauna dacă nu accept. L-am refuzat din nou şi a plecat. Am retrăit momentul de atâtea ori. Dacă nu l-aş fi chemat înapoi, viaţa mea ar fi fost foarte diferită. Dar am făcut-o. Şi a trebuit să port povara faptului că am spus da.

Tristan slobozi un oftat lung, reţinut.

— Tessa, te-a manipulat cu ajutorul sentimentelor. Am văzut cum tatăl meu folosea aceleaşi manevre cu mama mea. Era un abuz, chiar dacă nu o ameninţare fizică.

— Am fost aşa de speriată, şopti ea.

El o apucă de mână şi o strânse.

— După aceea, mi-a zis să-i aduc bani. Nu prea avea, dar mă iubea şi zicea că totul va fi bine după ce ne vom căsători.

— Sper să putrezească în iad, bombăni Tristan.

— În noaptea aceea am încercat să-i scriu unchiului o scrisoare, continuă ea. Am plâns tot timpul. Nu puteam să-l părăsesc pe bietul meu unchi. Aşa că l-am trezit în miez de noapte. Credeam că, dacă îi voi spune despre fuga plănuită, va fi aşa de fericit că am mărturisit, că ne va lăsa să ne căsătorim. Fireşte că nu i-am spus tot ce se întâmplase. Unchiul a fost foarte calm. Apoi m-a întrebat unde poate să-l găsească pe Richard şi mi-a zis să stau tăcută în biblioteca de lângă biroul lui. Richard n-a ştiut că eram acolo. Ea făcu o pauză. Am auzit totul.

— Unchiul tău i-a spus că trebuie să plece în armată.

— I-a spus lui Richard că e un vierme nedemn să se târască pe unde am călcat eu. Unchiul George a zis că mai bine atârnă în ştreang decât să-l lase să se însoare cu mine. Mi-am dus pumnul la gură ca să nu ţip. Dar Richard avea un as în buzunar. Credea că asta îi va pecetlui afacerea. Şi apoi i-a zis unchiului că m-am culcat cu el. Nu pot să-ţi spun cât de ruşinată m-am simţit.

Tristan era bucuros că-l bătuse pe individ.

Ceasul bătu şapte, atrăgându-i atenţia. Apoi îşi întoarse din nou privirea spre ea. Tessa se uita ţintă în poala ei.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă el blând.

— Mai târziu, unchiul mi-a spus că nu îl va mai lăsa pe Richard în preajma mea, dar în ziua aceea dorise să-l facă să-şi dezvăluie adevărata motivaţie – că umbla după averea mea. Unchiul George i-a dat de ales: să se însoare cu mine fără o leţcaie sau să plece în armată.

— A ales armata, zise Tristan.

— A zis că mai bine se duce în împuţita de armată decât să se însoare cu o fată grasă. Se uită la el. De atunci m-am simţit mereu urâtă.

— Tess, pentru mine eşti frumoasă! Din prima clipă în care te-am văzut, am fost fermecat de gura ta superbă, de râsul din ochii tăi. Dar inteligenţa ta m-a intrigat cel mai mult. Nicio altă femeie nu m-a provocat cum o faci tu.

Ea trase adânc aer în piept.

— Ţi-am promis adevărul şi voi rosti aceste cuvinte doar o dată. Apoi va trebui să le uiţi.

El simţi cum îl furnică pielea, deşi nu avea idee ce voia ea să spună.

— Mortland l-a subestimat pe unchiul şi m-a subestimat şi pe mine. Nu ştia că te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât m-aş sacrifica întru totul dacă asta ar însemna că te pot salva de la scandal.

Inima lui începu să bubuie. Ea îl iubea. Îl iubea! O

senzaţie fierbinte i se urcă spre pometţi şi îi stârni usturime în ochi. Strânse din dinţi, luptându-se să se controleze.

Tessa avea lacrimi în ochi.

— Nu trebuie să spui nimic. Ştiu că vei acţiona cu onoare. Dar în inima mea vei fi mereu cavalerul meu în armură ducală.

Îi venea să se lase în genunchi şi să o implore să-i devină soţie. Dar făcuse o promisiune către două fete. Voia să o încalce, voia să trimită la naiba societatea, dar Tessa nu l-ar fi lăsat.

Ea nu le-ar face rău acelor fete, iar el nu putea să le dezonoreze pe ele sau pe Tessa.

Era un lucru pe care-l putea face pentru ea, ceva ce intenţionase să facă în timp ce o aştepta să vină.

Se ridică şi o ajută să se ridice şi ea.

— Vino cu mine!

O duse la şemineu şi dădu la o parte paravanul. Apoi scoase scrisoarea de şantaj din buzunar.

— Vreau să arzi scrisoarea asta şi eu voi fi martor. Când va fi mistuită, tu nu te vei mai gândi la el.

Tessa aruncă ambele foi în foc. El o ţinu de mână până când flăcările mistuiră trecutul.

*

O săptămână mai târziu, Tristan stătea la fereastra deschisă din biroul lui şi se uita la cerul plumburiu. Uşa se deschise.

Ducesa intră şi se aşeză lângă el.

— Ai vorbit cu cele două fete şi cu taţii lor?

— Da.

Ea îşi drese glasul.

— Presupun că una dintre vizite a fost mai dificilă.

Tristan se strădui să nu râdă de încercarea ei de a smulge informaţii de la el.

— Per total, lucrurile au mers mai bine decât mă

aşteptam.

Ea încercă din nou.

— Ar trebui să trimit invitaţiile pentru bal?

— Da, zâmbi el.

Ea îl bătu cu evantaiul pe braţ.

— Mă chinuieşti special. Pe cine ai ales?

— M-am gândit să te surprind la bal.

— Căţeluş insolent! Spune-mi acum, porunci ea, altfel nu va mai avea loc niciun bal.

El îi spuse.

Ea scăpă evantaiul.

Când se aplecă să i-l ridice, mama lui cea bine-crescută murmură:

— Afurisită să fiu!

*

Tessa şi Jane discutau planurile de nuntă când apăru Gravesend la uşă.

— Ducesa de Shelbourne.

Se ridicară amândouă. Tessa citea ziarele în fiecare zi, sperând să afle veşti despre logodna lui Tristan. Poate că ducesa voia să o informeze. Tessa simţi că i se strânge inima. Trebuia să se bucure pentru el, deşi inima o durea de fiecare dată când se gândea la Tristan. Ceea ce se întâmpla o dată la cinci minute. Săptămâna viitoare vor fi şase, îşi promise ea.

Ducesa se aşeză lângă Tessa şi-şi îndreptă atenţia spre Jane.

— Domnişoară Powell, înţeleg că veţi face o căsătorie avantajoasă. Felicitări!

— Vă mulţumesc, Excelenţa Voastră.

— Trebuie să discut o chestiune privată cu domnişoara Mansfield, zise ea. Veţi fi drăguţă să ne acordaţi un pic de intimitate?

Tessa zâmbi. Cum îi plăcea ducesei să se joace cu

cuvintele.

Jane fugi din cameră de parcă toţi cerberii din societate erau pe urmele ei.

— Pot să vă ofer ceai? întrebă Tessa.

— Nu, mulţumesc. Ea îşi deschise săculeţul şi îi întinse Tessei o invitaţie gravată. Tessa o deschise. Inima îi bătea gata să-i sară din piept, dar se strădui să-şi păstreze zâmbetul pe faţă.

— O, îşi va anunţa logodna la bal! Vineri.

„Peste o săptămână”.

— Fiul meu va face cererea în căsătorie la bal.

Tessa scoase o exclamaţie şocată.

— Într-o sală de bal aglomerată?

— A vorbit îndelung cu fetele şi cu familiile lor, îi explică ducesa. Fiul meu m-a asigurat că totul a mers bine.

Tessa înghiţi în sec.

„Doare. N-ar trebui. Dar doare”.

— Deci ştiu.

Vocea ei tremură doar un pic.

— Plănuieşte să le aducă un omagiu atât fetelor, cât şi familiilor lor. În acest fel, el îşi va arăta stima pentru ele, şi toată societatea va fi martoră.

— O! făcu ea. Pe cine a ales?

Ducesa îşi duse lornionul la ochi.

— Fiul meu mi-a spus că îţi plac surprizele. L-am asigurat că nu-i voi trăda secretul.

Tessa zâmbi.

— Asta a făcut-o anume, zise ea, pentru că l-am luat prin surprindere.

— Aş zice chiar că l-ai *îmbrobodit,* rosti ducesa. Vei participa, desigur. El doreşte să îţi recunoască eforturile şi să-ţi mulţumească.

O, va fi greu, dar va trebui să fie curajoasă pentru el.

Şi fericită pentru el – cam într-un an sau aşa ceva.

— În acest caz, voi participa cu siguranţă. La urma urmei, toată lumea va spune că am realizat partida

secolului.

Ea se încruntă.

Parcă nu sunase tocmai bine.

Ducesa îşi drese glasul:

— Cred că asta e o posibilitate.

Capitolul 23

În seara balului de logodnă a lui Tristan, nervii Tessei erau atât de întinşi, încât se temea că avea să o copleşească emoţia.

— Arăt prezentabil, Jane?

— Arăţi superb, albastrul ţi se potriveşte, zise ea.

Ea alesese culoarea în onoarea ochilor lui de neuitat.

— Bănuiesc că ar trebui să pornim.

Jane o privi tristă.

— Dacă aş fi o zână însoţitoare, aş flutura din bagheta magică şi m-aş asigura că prinţul te alege pe tine.

Georgette va fi cea care-şi va trăi basmul în seara aceea.

— Haide să mergem înainte că-mi pierd şi bruma de curaj pe care o mai am, zise Tessa.

După ce Jane o văzuse abătută, Tessa îi mărturisise că se cam îndrăgostise de duce. Jane bănuia deja că Tessa era îndrăgostită de el. Când ajunseră la uşă, panica o copleşi, dar ea nu avea de gând să-l dezamăgească pe Tristan.

— Pot să fac asta, zise ea. Îmi voi ţine fruntea sus şi voi suspina la fel ca toate celelalte fete. Sentimentalismul e de aşteptat într-o astfel de ocazie.

— Foarte adevărat, zise Jane.

Cineva bătu la uşă.

Când Tessa deschise, ochii lui Gravesend se umeziră de lacrimi.

— Îmi permiteţi să vă spun cât de fermecătoare

sunteţi în seara asta, milady?

— Mulţumesc mult, Gravesend. Haide, Jane! Nu trebuie să mai zăbovim.

— Jos vă aşteaptă doi domni care să vă escorteze, zise Gravesend.

— Cine sunt? întrebă Tessa uimită.

— Am promis să păstrez secretul, zise el şi-şi umflă mândru pieptul.

Tessa şi Jane schimbară priviri mirate.

Apoi îl urmară pe Gravesend pe coridor.

Tessa se opri în capul scărilor.

Hawk se uita în sus la ea cu un rânjet vesel pe faţă. Alături de el, domnul Hodges se întoarse şi zâmbi.

— O, Doamne, şopti Jane.

Tessa o urmă pe Jane pe scări în jos ca într-un vis.

Hawk îi oferi Tessei braţul.

— Mergem la bal?

— El te-a trimis, zâmbi ea.

— Nu-i place să lase lucrurile la voia întâmplării, zise Hawk şi îi făcu cu ochiul.

Câteva minute mai târziu, trăsura o cotea pe străzile din West End. Apoi încetini, mişcându-se uşor, aproape la pas. Un şir lung de trăsuri de aproape doi kilometri se afla în faţa vehiculului lor, toate aşteptând să-şi lase pasagerii. Părură să treacă ore până când trăsura lui Hawk ajunse la porţile din fier forjat. Apoi intrară pe uşile conacului ducal şi în faţa lor se afla scara impunătoare.

— Ei bine, prinţesă, să ne folosim privilegiile ca să urcăm scara? rânji Hawk spre Tessa şi spuse peste umăr: Hodges, urmează-mă!

Apoi, parcă prin magie, oaspeţii se dădură la o parte, iar Hawk îi conduse în sus pe scara în spirală. În capul scărilor, patru lachei le deschiseră calea.

Mulţimea se holba uimită, când Hawk o conduse dincolo de uşile impozante. Tessa îşi simţea bătăile inimii ca nişte bubuituri în urechi. Sau era doar zumzetul vocilor?

În faţa ei, în capătul sălii de bal, văzu o platformă îmbrăcată într-un covor roşu.

Hawk o conduse spre ducesa care aştepta în apropierea scenei. Apoi se opri lângă Tessa.

Tessa făcu o reverenţă.

— Excelenţa Voastră.

Ducesa ridică lornionul la ochi.

— Domnişoară Mansfield, aprob alegerea rochiei. Albastrul e culoarea care vi se potriveşte.

— E culoarea mea favorită, zise Tessa şi-şi întinse gâtul văzând-o pe Jane mergând alături de domnul Hodges, dar apoi mulţimea îi înghiţi.

Julianne ţopăi până la mama ei şi se uită la Tessa.

— Domnişoară Mansfield, rochia dumneavoastră este superbă. Veţi fi invidiată de toate femeile în seara asta.

— Mulţumesc, dar cred că altcineva va deveni curând cea mai invidiată femeie de la bal. Ea se uită dincolo de scenă. Aproape de scări le văzu pe Amy, pe Georgette şi pe părinţii lor. Ambele fete arătau spectaculos în seara aceea. Amy era înaltă şi cu o ţinută regală, într-o rochie de dantelă cu jupon de culoarea jadului. Georgette era splendidă, desigur, în rochia ei albă, cu eşarfă roz la brâu. Ambele fete păreau calme.

Tessa era bucuroasă că aflaseră rezultatul dinainte.

Îşi întinse gâtul, căutându-i pe Anne şi pe lordul Broughton, dar nu îi vedea din cauza înghesuielii. Cu un oftat, Tessa bătu din picior, nerăbdătoare să apară Tristan.

Mai multe femei se îndreptau spre ei. Hawk se aplecă spre Tessa.

— Familia mea, toate femei, după cum poţi observa. Fratele meu Will leneveşte în cine ştie ce vilă din Italia sau cel puţin aşa îmi spune strămătuşa Hester. Ai grijă cu ea, e foarte ageră. Iar cea cu părul alb este bunica mea. Îi plac mult palpitaţiile sau, mai bine zis, atenţia pe care o primeşte când se lasă în mod convenabil pradă acestora. Ah, iată că vin! Fă-mi o favoare, prinţesă, şi spune-le că nu

te mai ocupi de peţit pentru crai.

În următoarele momente, ea descoperi că Hawk avea o familie destul de excentrică: o bunică renumită pentru palpitaţii, contesa şi cele trei fiice căsătorite, care insistau că li se făcuse rău auzind de acea logodnă falsă de o oră a fratelui lor, o strămătuşă Hester, care după ce o studie pe Tessa, exclamă:

— Ha! L-a fermecat pe Shelbourne cu pieptul ei generos.

După ce plecară, ducesa se aplecă spre Tessa.

— Îngrozitoare femeie! A îngropat cinci soţi şi ţine o mumie falsă în salon.

Uşile adiacente se deschiseră, şi mulţimea amuţi.

Tristan intră şi se îndreptă spre scenă. Tessa îşi ţinu răsuflarea. Arăta foarte chipeş în haina şi pantalonii negri, eleganţi în timp ce urca cele câteva trepte.

Când ajunse în mijlocul scenei, îşi puse mâinile la spate.

— Doamnelor şi domnilor, zise el, vorbind tare cu vocea sa distinctivă, pentru a fi auzit de toată lumea. Vă mulţumesc că aţi venit. Este o onoare să pot împărtăşi această ocazie cu atât de mulţi prieteni. După o pauză, trase aer în piept. În mod special, doresc să mulţumesc celor douăzeci şi patru de tinere frumoase şi familiilor lor care au început această călătorie alături de mine. Oricât mi-aş fi dorit să mă fi putut însura cu toate, nu sunt suficient de bărbat pentru douăzeci şi patru de soţii.

Toată lumea izbucni în râs.

Tristan ridică mâna. Când mulţimea amuţi, el continuă:

— Sunt, de asemenea, onorat să-l am alături pe bunul meu prieten Hawk. El a participat fără să protesteze la multe dintre evenimentele care au avut loc în timpul curtării şi chiar a rezistat eroic la o seară la operă. A fost foarte curajos din partea lui, mai ales că se teme îngrozitor să nu se molipsească de căsătorie.

Tessa zâmbi când oamenii izbucniră din nou în râs.

— Desigur, îi sunt îndatorat şi surorii mele, care a crezut în mod greşit că ar putea să-şi facă de cap cât eram eu preocupat cu curtatul. De asemenea, doresc să-i mulţumesc mamei mele, zise el şi făcu o plecăciune foarte politicoasă spre ea. Ea a fost de părere că nu ţineam cont de sfaturile ei, dar la un moment dat mi-am dat seama că greşeam. Apoi îşi îndreptă privirea spre Amy, Georgette şi părinţii lor. Vreţi să veniţi pe scenă?

Fetele se luară de braţ şi urcară pe podium. Părinţii lor le urmară radiind. Tessa era bucuroasă că fetele rămăseseră prietene şi se părea că şi părinţii lor.

Tristan li se adresă fetelor:

— Domnişoara Hardwick şi Lady Georgette, vă onorez pe amândouă. Vă face cinste că aţi rămas prietene bune pe tot parcursul acestei acţiuni.

Se auziră murmure de aprobare din mulţime.

— Domnişoara Hardwick, Lady Georgette, sunteţi aici pentru un motiv. De la început până la sfârşit aţi dat dovadă de tărie de caracter. Sunt uluit de loialitatea şi de prietenia voastră neclintită. De asemenea, aş dori să le transmit respectul meu lordului Boswood şi soţiei sale, precum şi doamnei şi domnului Hardwick. Vă mulţumesc că mi-aţi permis să vă curtez fiicele.

Tessa simţi că i se opreşte respiraţia în gât. Crezuse că o alesese pe Georgette, dar nu putea fi sigură. Ar fi putut să o aleagă pe Amy. Tessa îşi strânse foarte tare mâinile. Suspansul era aproape de nesuportat.

Tristan îşi drese glasul:

— În timpul cât m-am preocupat de curtare mi-am dat seama că exista un dezechilibru. Toate deciziile erau ale mele, dar tinerele fete nu puteau fi curtate de alţi domni. M-am gândit că e nedrept, aşa că le-am zis că au un cuvânt de spus în toată chestiunea. Aveau opţiunea să se retragă oricând, iar eu am promis că voi înţelege.

Din public răsunară doar mici accese de tuse.

— La petrecerea de la ţară am ajuns să le cunosc mai bine pe domnişoara Hardwick şi pe Lady Georgette, precum şi pe părinţii lor. Între noi a existat şi încă mai există o prietenie. Dar am început să mă îngrijorez că s-ar putea să ne simţim cu toţii un pic obligaţi, din pricina naturii publice a curtării. Ne simţeam cu toţii bine împreună, dar simţeam că lipseşte ceva. Aşa că am decis să le vizitez pe Lady Georgette şi pe domnişoara Hardwick după ce ne-am întors la Londra.

Ceva mai devreme le întrebasem pe fete ce aşteptări aveau de la căsătoria cu mine. De data asta le-am pus celor două tinere o întrebare puţin diferită. Le-am întrebat ce şi-ar dori de la un soţ. Desigur că am vorbit separat cu ele, aşa că imaginaţi-vă surpriza mea când amândouă mi-au dat acelaşi răspuns! Tristan făcu din nou o pauză, ţinând pe toată lumea în suspans. Ele au spus că-şi doresc iubire, zise el. Aşa că am mai pus încă o întrebare.

Mai mulţi bărbaţi din mulţime chicotiră.

— Le-am întrebat pe Lady Georgette şi pe domnişoara Hardwick dacă mă iubesc, continuă el şi le zâmbi larg fetelor. Iar ele m-au surprins din nou. Ambele m-au asigurat de stima lor şi au mai zis şi că nu sunt un tip prea urât.

Se auziră şi mai multe râsete. Tessei i se umeziră ochii. Până la urmă, nu-l dezamăgise.

— Desigur că mi-am dat seama de lipsa lor de pasiune, dar aş fi înţeles dacă doreau să se retragă. Acum vine partea mai ciudată. Ambele fete m-au asigurat că decizia lor era destul de delicată, căci domnişoara Mansfield le-a spus că legea nu permite ca eu să mă însor cu amândouă.

Domnul Hardwick scutură din cap, făcând mulţimea să izbucnească iar în râs.

Când Tristan se întoarse iarăşi spre fete, mulţimea amuţi.

— Domnişoară Hardwick, Lady Georgette, vă doresc multă fericire şi, mai ales, vă doresc iubire.

Răsunară aplauze furtunoase. Tristan profită de ocazie ca să facă o plecăciune ambelor familii. Tessa îşi strânse mâinile şi se uită la ducesă.

— O, a fost minunat! De parcă ne-am fi uitat la o piesă, zise ea, apoi se încruntă. O, Doamne! Bănuiesc că trebuie să mai aranjez o sesiune de peţit în sezonul următor.

Ducesa îşi făcea vânt cu evantaiul. Hawk scoase un sunet înăbuşit. Julianne chicoti în spatele palmei ridicate. Unii dintre oaspeţi începuseră să se îndrepte spre mesele cu băuturi răcoritoare, dar se opriră când Tristan îşi ridică din nou mâna.

— Doamnelor şi domnilor, aş putea să vă mai reţin încă puţin? El se opri, aşteptând să se facă linişte. Probabil că vă întrebaţi, ce mai este acum? Dar o anumită doamnă mi-a spus odată că în viaţă cele mai minunate lucruri sunt surprizele.

Tessa îşi duse mâinile la inimă.

— Într-o seară, la un bal, eram în căutarea unei soţii şi am călcat din greşeală pe un evantai. Când mi-am ridicat privirea, am văzut o doamnă cu ochii verzi, veseli. M-am oferit să plătesc pentru evantaiul distrus, dar ea m-a asigurat că moartea acestuia era una miloasă, căci evantaiul era destul de urât. El se uită în jos la sora lui. Julianne, vrei să faci onorurile pentru mine?

Tessa acceptă micul evantai urât şi zâmbi. Era minunat din partea lui să îi arate recunoştinţa în public. Sigur ştia cât de mult însemna pentru ea.

— Domnişoară Mansfield, zise el, eu şi Julianne nu am reuşit să găsim evantaie vopsite în verde mucegai, dar sora mea m-a asigurat că acesta este suficient de urât.

Tessa râse împreună cu restul lumii. Era mişcată.

Zâmbetul lui se stinse. Trase adânc aer în piept.

— Domnişoară Mansfield, aş vrea să-mi faceţi onoarea.

Hawk îi oferi braţul.

— Prinţesă, îmi permiteţi să vă conduc?

Tessa simţi că inima i-o ia razna când luă braţul lui Hawk.

— Nu înţeleg.

Ducesa îi luă evantaiul urât şi se aplecă mai aproape de ea.

— Să nu mă dezamăgeşti, fetiţo!

Nervii Tessei erau întinşi ca un arc, când Hawk o conduse în jurul scenei şi în sus pe scări. Apoi el îi făcu lui Tristan cu ochiul şi se retrase. Ea rămase acolo, năucită. Tristan îi făcu semn cu degetul să se apropie. Ea înaintă de parcă ar mai fi făcut asta o dată. Când se opri în dreptul lui, el se uită intens în ochii ei. Apoi îşi duse mâna la haină, scoase o hârtie sigilată şi i-o oferi.

— Un cadou pentru dumneavoastră, zise el.

În încăpere se auzi un murmur.

Ea rupse sigiliul cu degete tremurânde. Tăcerea o intimida în timp ce desfăcea foaia.

Rămase fără suflare când citi cuvintele:

„Eşti singura mea comoară pentru eternitate”.

Aceleaşi cuvinte pe care tatăl său i le scrisese mamei ei în fiecare zi a căsniciei lor.

Hârtia flutură până pe covor când el îi luă mâinile. Apoi îngenunche în faţa ei. Ea scoase o exclamaţie de uimire, împreună cu cei două sute de invitaţi.

Frumoşii lui ochi albaştri străluceau când se uită la ea.

— Tessa, te iubesc din toată inima. Dacă vei fi de acord să fii ducesa mea, te voi cinsti şi proteja pentru tot restul vieţii noastre.

Pe obrajii Tessei se prelingeau lacrimi. Cum putea să refuze cererea deceniului? A secolului?

— Da, şopti ea, privind în frumoşii lui ochi albaştri.

— Da, mă voi căsători cu tine. Te iubesc atât de mult. Şi te voi cinsti, proteja şi iubi pentru tot restul vieţii noastre.

El se ridică, o strânse în braţe şi o învârti de jur-împrejur. Mulţimea aclamă.

Apoi o puse jos. Ea îi zâmbi, simţindu-se până la urmă ca o prinţesă. În faţa întregii societăţi, el îi captură buzele într-un sărut foarte nepotrivit, foarte obraznic.

*

Mulţimea de la bal începu să se rărească pe la trei dimineaţa. Tessa o îmbrăţişă pe Anne, care promise că va veni a doua zi în vizită. După aceea, Tessa le strânse pe Amy şi pe Georgette de mâini. Când promise să le găsească soţi, ducesa oftă.

Tessa râse.

— Bănuiesc că aş putea să mă consult cu logodnicul meu mai întâi.

Ducesa pufni.

— Până primăvara viitoare vei fi prea ocupată cu primul meu nepot ca să te mai gândeşti la o carieră de peţitoare.

Hawk îl bătu pe Tristan pe umăr. Apoi îi sărută mâna Tessei.

— Sunt neconsolat.

— Ai grijă, s-ar putea să-i dau voie să peţească pentru tine, zise Tristan.

Hawk îşi ridică mâinile de parcă ar fi vrut să se protejeze.

— Ai milă de acest burlac!

Câteva minute mai târziu, Tristan o luă deoparte.

— În sfârşit avem câteva minute pentru noi.

— De unde ai ştiut că o să spun da când m-ai cerut de soţie?

— Mi-ai spus că mă iubeşti, zise el. Iar eu am ştiut atunci ce negasem timp de săptămâni. Mă îndrăgostisem de tine şi fără tine nu mai puteam trăi.

— Te iubesc, rosti ea cu inima strânsă.

Ducesa se apropie de ei.

— Trebuie să fac o mărturisire. Sincer, am crezut că

voi doi trebuie să vă luaţi, căci nu păreaţi să aveţi ochi decât unul pentru altul.

— Ce? făcu Tristan.

— Fiule, ai fost ridicol de uşor de manipulat. N-a trebuit decât să spun că o să-i găsesc un soţ. Ai înnebunit de gelozie. Mi-a fost clar de la început că voi doi vă potriveaţi. Nu aveaţi nevoie decât de un mic brânci. Aranjamentul cu trăsura a fost însă imboldul potrivit.

Tristan se încruntă.

— Mamă, ai refuzat când am cerut prima dată să merg cu ea în trăsură!

— Din clipa în care ai rostit primele cuvinte, spuneai nu când eu spuneam da. Ştiam că, dacă refuz, tu vei spune o minciună gogonată ca să fii singur cu ea. Ducesa îşi ridică nasul. Să nu se spună niciodată că nu am aranjat căsătoria voastră.

Tessa râse.

— Ducesă, n-am bănuit nicio clipă.

— De-acum trebuie să-mi spui mamă, zise ea, apoi îi şopti în ureche: N-aş fi putut alege o mireasă mai potrivită pentru el.

— Mulţumesc, mamă, zise Tessa cu ochii umezi de lacrimi.

Curând sala de bal se goli de oaspeţi. Mama susţinea că nu-şi mai găsea ochelarii. Nu vedea prea bine pe coridoarele întunecate fără ei, mai ales în apropierea dormitorului fiului ei. Apoi o luă pe Julianne şi ieşi din sala de bal.

Tristan o trase pe Tessa în braţele lui.

— Azi împlinesc treizeci şi unu de ani, dar n-am ajuns la altar, zise el.

— Ai ajuns destul de aproape, zise ea.

Ochii lui albaştri sclipiră.

— Ducesă, ai un cadou pentru mine?

Ea zâmbi.

— Ai minţit cu privire la ziua ta?

— Da. El o luă în braţe şi o sărută. Deschise gura şi făcu lucruri foarte obraznice cu limba. Şi cu mâinile. Ea îl simţi cum se întăreşte, lipit de abdomenul ei. O cuprinse dorinţa.

Când el îşi înălţă capul, ea rămăsese fără suflare. El se uita la ea atât de intens, de seducător, o expresie pe care o ştia prea bine.

— Sper că dormitorul tău nu e prea departe, zise ea.

— Hai să alergăm până acolo, zise el cu vocea aceea catifelată care o făcea să se topească toată.

Apoi o apucă de mână şi alergară spre scări, râzând ca o pereche de copii neastâmpăraţi.

Ajunşi în dormitorul lui, el începu să îi desfacă rochia de bal, dar ea avu un moment de îndoială.

— Aş fi vrut să fii primul, şopti ea.

El se întoarse şi-i cuprinse obrazul.

— Dacă ai fi venit la Londra atunci, un alt bărbat te-ar fi luat. Pe atunci nu aveam nimic, în afară de o inimă împietrită şi multe datorii. Nu aveam nimic de oferit unei soţii.

— Unchiul George spunea că totul se întâmplă pentru un anume motiv.

— Te iubesc, zise el.

Îi căută buzele, iar sărutul iniţial blând deveni curând fierbinte. El continua să îi tot îndepărteze straturi de haine, oprindu-se des să-i sărute pielea. Ea îi scoase haina, lavaliera, vesta şi cămaşa. Amândoi râseră în timp ce se luptau cu dantelele corsetului ei. În cele din urmă, reuşi să i-l tragă peste cap. Când îi prinse sânii în palme, ea scoase un sunet pătimaş. El gemu. Îşi trecu mâinile peste pieptul lui, îl sărută acolo, şi îi desfăcu iute pantalonii. Când îl apucă, el trase aer în piept, iar apoi îşi dădu jos şi restul hainelor.

Trase aşternuturile la o parte şi o trânti pe pat ca un om hămesit.

— Am visat la asta de atât de multe ori, zise el

respirând greu.

Pasiunea lor explodă. Ea strigă, când el o mângâie, o linse, iar apoi o sărută pe abdomen în jos. El îi desfăcu coapsele şi făcu cele mai uimitoare manevre cu limba. Ea îşi arcui spatele, ţipându-şi plăcerea. El se ridică deasupra ei.

— Te vreau, te doresc. Niciodată n-o să mă satur de tine. El lăsă un deget, apoi două să alunece în ea, întinzând-o. O să mă mişc încet. Eşti foarte strâmtă.

— Bărbatul meu puternic, zise ea.

Tristan scoase un sunet masculin de plăcere de undeva din gâtlej. Apoi ea îl strânse şi îl ghidă. El intră centimetru cu centimetru, în tot acest timp, neluându-şi privirea de la ea. Tessa îl iubea foarte mult pentru asta, pentru că avea nevoie de asigurări în această primă noapte a vieţii lor împreună.

Era minunat să-l privească, să-l simtă cum o dezmiardă înăuntru, să fie una cu el. Să fie a lui. Îşi trecu mâinile pe spatele lui, peste şolduri, iar el scoase un sunet răguşit. Se lipi de el şi-şi legănă şoldurile. El întinse mâna între ei şi o mângâie în acel loc care o făcea să se dezlănţuie.

— Îţi place aşa? întrebă el.

— Da, gâfâi ea. El se poziţionă mai sus în ea şi se retrase. Repetă asta din nou şi din nou, şi din nou.

Apoi ea rămase nemişcată şi scoase un ţipăt de plăcere.

— Te simt cum te încordezi în jurul meu, îi spuse el cu vocea răguşită.

Se mişcă şi mai repede, iar ea se agăţă de el, punându-şi mâinile şi picioarele în jurul lui, pentru că nu voia să-i mai dea drumul niciodată. El scoase un sunet profund, masculin, iar când se prăbuşi deasupra ei, îl sărută pe obrazul uşor ţepos de la barbă. Era atât de fericită şi uimită de intensitatea senzaţiei.

— Te iubesc, şopti ea.

*

Când Tristan se trezi, ea încă îl mai ţinea strâns cu braţele şi picioarele. Crezu că o striveşte, aşa că se desprinse. Ea scoase un mic sunet de protest. Cu un chicotit, o trase din nou la pieptul lui, sprijinindu-i posteriorul de el ca o lingură întoarsă. Apoi îi cuprinse sânul cu mâna. În timp ce el aluneca între somn şi trezie, ea râse.

— Ce e aşa amuzant? mormăi el.

— Când am decis să-ţi găsesc o femeie pe care să o iubeşti, nici n-am visat că o să fiu eu aceea.

— Mmm, făcu el şi-i sărută ceafa.

— Tristan? Sunt prea agitată ca să dorm.

— Trebuie să fie firea ta nervoasă, zise el şi închise ochii.

Ea se întoarse spre el.

— O, ţie ţi-e somn.

El se întoarse pe spate şi o trase deasupra lui.

— Trezeşte-mă, draga mea!

— Cred că-mi place asta, zise ea, când el o ajută să-şi dea seama cum să-l călărească.

Iar ea învăţa foarte repede.

Câteva ore mai târziu, o rază de lumină pătrunse prin crăpătura dintre draperii. Tristan coborî uşor din pat şi găsi hârtie şi peniţă în biroul din colţ. După ce uscă cerneala, se strecură în pat, ascunse foaia împăturită sub perna ei şi o privi cum doarme. Inima i se umplu de bucurie.

— Eşti singura mea comoară pentru eternitate, şopti el.

Sfârşit